

ТИМЪТИ ЗАН ПОСЛЕДНАТА ЗАПОВЕД

Част 3 от „Междузвездни войни“

Превод от английски: Владимир Молев, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Имперският звезден разрушител „Химера“ се носеше устремено през чернотата на дълбокия космос, насочил могъщата си стреловидна форма към бледата звезда на отдалечената на три хиляди светлинни години система. Беше готов за война.

— Всички системи са в изправност, адмирале — докладва свързочникът от мястото си вляво от мостика. — Последната проверка на бойната група започна.

— Много добре, лейтенант — кимна върховният адмирал Траун. — Уведомете ме веднага щом приключи. Капитан Пелаеон?

— Слушам, сър — обади се Пелаеон и предпазливо плъзна поглед по лицето на адмирала.

Търсеше някаква следа от напрежението, което Траун би трябвало да изпитва. Той самият беше доста нервен. Все пак тази операция не беше пореден тактически удар срещу бунтовниците, малък набег за снабдяване с провизии, нито дори внимателно подготвена, но ясно разбираема светкавична атака срещу незначителна планетарна база. След почти месец трескава подготовка започваше сразяващата кампания на Траун за окончателния триумф на Империята. Но и да изпитваше някакво напрежение, върховният адмирал успешно го криеше дълбоко в себе си.

— Започнете отброяването — заповяда той спокойно.

— Тъй вярно, сър — Пелаеон се обърна към холоямката на мостика на „Химера“. Холосите бяха с размер една четвърт от реалното изображение. — Господа, ето времето за започване. „Войнствен“: три минути.

— Прието, „Химера“ — кимна капитан Абан. Уставната му военна стойка не прикриваше нетърпението да се впусне в битка с бунтовниците. — Успешен лов.

Холограмата потрепери и изчезна. „Войнствен“ беше спуснал защитните си полета, които прекъсваха дългообхватните честоти за връзка. Пелаеон се обърна към следващата фигура:

— „Безмилостен“: четири минути и петдесет секунди.

— Прието! — отвърна капитан Дория, обхвана с дясната си ръка левия юмрук в древен миршафски жест на победа и също изчезна.

Пелаеон погледна към електронния бележник и продължи:

— „Съдник“: шест минути.

— Готови сме, „Химера“ — отвърна капитан Брандей.

Гласът му звучеше нормално, но нещо в излъчването му не беше, както трябва...

Пелаеон го изгледа намръщено. Малката холограма не показваше образа отблизо, но въпреки това изражението на Брандей се четеше лесно — изражение на човек, който жадува за кръв.

— Това е война, капитан Брандей — обади се Траун и тихо се приближи до Пелаеон, — а не възможност за лично отмъщение.

— Разбирам задълженията си, адмирале — отвърна сковано Брандей.

Синьо-черните вежди на Траун литнаха нагоре:

— Наистина ли, капитане? Разбирате ли ги?

Пламъците на яростта в очите на Брандей бавно и неохотно угаснаха.

— Да, сър — измърмори той. — Задълженията ми са към Империята, към вас и към корабите и хората под мое командване.

— Много добре — кимна върховният адмирал. — Към живите, с други думи. А не към мъртвите.

Брандей все още се мръщеше, но покорно кимна.

— Тъй вярно, сър.

— Не го забравяйте, капитане — продължи Траун. — Късметът във войната е непостоянно нещо. Можете да бъдете сигурен, че бунтовниците ще си платят скъпо за унищожаването на „Решителен“ в битката при флотата „Катана“. Но отмъщението ще бъде в контекста на цялостната ни стратегия, а не акт на лична вендета — блестящите червени очи се присвиха: — Няма да допусна някой капитан от флотата под мое командване да извърши подобно нещо. Вярвам, че ме разбрахте добре.

Едно мускулче на бузата на капитана потрепери. Пелаеон никога не го беше смятал за гений, но очевидно Брандей беше достатъчно умен, за да долови заплахата.

— Напълно ви разбрах, адмирале.

— Добре — Траун задържа погледа си прикован в него още няколко секунди и кимна: — Разбрахте кога трябва да потеглите, нали?

— Тъй вярно, сър. „Съдник“ прекъсва връзката.

Траун се обърна към Пелаеон:

— Продължавайте, капитане — подкани той и се дръпна встрани.

— Слушам, сър — Пелаеон погледна към електронния си бележник. — „Немезида“...

С останалите свърши без инциденти. Когато и последната холограма изчезна, приключи и проверката на бойната група към „Химера“.

— Всичко върви по план — подхвърли Траун, когато Пелаеон се настани на командното кресло. — От „Буреносен ястреб“ докладваха, че първите товарни кораби са излетели навреме и нямат никакви проблеми с въжетата за буксир. А току-що засякохме спешно съобщение с молба за помощ от системата Андо.

„Войнствен“ и бойната му група действаха точно по програма.

— Получили ли са отговор, сър? — попита Пелаеон.

— Бунтовническата база на Орд Пардрон е сигнализирала, че е приела съобщението — отвърна Траун. — Интересно каква помощ ще изпратят.

Пелаеон кимна. Бунтовниците си бяха изпатили доста от тактиката на върховния адмирал и вероятно сега очакваха нападението над Андо да се окаже лъжлива маневра за отвлечение на вниманието. Но, от друга страна, нямаше как да не вземат насериозно бойна част на един звезден разрушител и осем крайцера от флотата „Катана“.

Всъщност това не беше от особено значение. Бунтовниците щяха да изпратят няколко кораба към Андо срещу „Войнствен“, още няколко — към Филв срещу „Съдник“, други — към Крондре срещу „Немезида“ и така нататък. Когато „Мъртвешка глава“ нападнаше самата база, Орд Пардрон щеше да е останал почти без сили за отбрана и веднага щеше да нададе вопъл за подкрепа. И бунтовниците щяха да се отзоват на сигнала за помощ, оставяйки истинските цели на Империята оголени за нападение.

Пелаеон погледна през предния илюминатор към звездата на системата Укио. За пореден път се възхити на невероятната заблуда, върху която почиваше целият план, и усети, че гърлото му се свива. По

принцип планетарните щитове бяха способни да издържат на всичко освен на най-мощните турболазерни заряди и продължителни бомбардировки с протонни торпеда и здравият разум твърдеше, че единственият начин да се завладее някой развит цивилизован свят е на повърхността на планетата да се изпрати бързоподвижна десантна част, която да унищожи генераторите на щита. Отрицателната страна на този вариант бе, че поради действията на наземната десантна част и последвалото нападение от орбита победителят завладява една доста разрушена планета. Другата възможност — изпращането на стотици хиляди войници на повърхността и предприемането на мащабна бойна кампания, която би се проточила с месеци и години, не беше по-добра. Според военната теория завладяването на сравнително запазена планета с непокътнати генератори на планетарния щит беше невъзможно. Днес, с падането на системата Укио, тази доктрина щеше да бъде опровергана.

— Прехванат сигнал за бедствие от Филв, адмирале — докладва свързочникът. — Орд Пардрон отново отговори.

— Добре — Траун си погледна часовника. — Мисля, че след седем минути можем да тръгваме — той стисна едва забележимо устни. — Май е време е да видим дали нашият развълнуван майстор джедай е готов да изпълни задачата си.

Пелаеон успя да прикрие намръщването си. Хорус Кбаот, лудият клонинг на отдавна починалия майстор джедай Хоръс Кбаот, преди повече от месец се бе обявил за истинския наследник на императора. Мисълта да говори с него му допадаше не повече, отколкото на Траун, но беше по-добре да приеме задачата доброволно, в противен случай предложението щеше да се превърне в заповед.

— Ще отида да проверя, сър — изправи се той.

— Благодаря, капитане — кимна Траун. Сякаш Пелаеон бе имал право на избор...

Усети призоваването веднага щом прекрачи извън свободната от Силата зона, създадена от йосаламирите, разпръснати на мостика в хранителни рамки. Очевидно майстор Кбаот гореше от нетърпение да започне операцията. Пелаеон събра сили за срещата, потискайки обичайния натиск от страна на Кбаот да побърза, и се отправи към командната зала на върховния адмирал. Помещението беше ярко

осветено за разлика от приглушените светлини, които предпочиташе Траун.

— Капитан Пелаеон — Кбаот му махна да се приближи към двойния кръг екрани в средата на залата. — Заповядайте. Чакам ви вече доста време.

— Останалата част от операцията погълна вниманието ми — отвърна сковано Пелаеон, опитвайки се да прикрие отвращението си към джедая, макар много добре да знаеше колко напразни са усилията му.

— Ясно — усмихна се Кбаот, с което показваше много по-добре от всички думи колко се забавлява с напрежението на Пелаеон. — Но сега това няма значение. Да не би върховният адмирал вече да е готов?

— Почти — отговори капитанът. — Искаме да опразним Орд Пардрон колкото се може повече, преди да започнем.

Кбаот изсумтя:

— Значи още се надявате, че бунтовниците ще играят по свирката на адмирала, така ли?

— Да — отвърна уверено Пелаеон. — Върховният адмирал подробно е изучил изкуството им.

— Изучил изкуството им! — повтори подигравателно Кбаот. — Вероятно ще му е от полза, когато Новата република остане само с хора на изкуството, които да хвърли срещу нас.

Кратко позвъняване откъм обръча с екраните избави Пелаеон от необходимостта да отговори.

— Потегляме — каза той на майстора джедай.

Започна наум отброяването на шейсет и шестте секунди, за които щяха да стигнат до Укио от позицията си в момента, като се опитваше да не позволи на думите на Кбаот да влязат под кожата му. Той наистина не разбираше как Траун научава най-съкровения тайни на някоя раса от нейните произведения на изкуството, но толкова често беше виждал как тези знания се оказват верни, че сега бе готов изцяло да се довери на инстинктите на върховния адмирал. А Кбаот явно имаше друго мнение по въпроса.

Но пък и майсторът джедай не възнамеряваше да започне честен спор по проблема. През изминалия месец, откак се беше самопровъзгласил за наследник на императора, Кбаот водеше подмолна война срещу вярата на капитана в Траун, като твърдеше, че

истинското вътрешно прозрение идва единствено чрез Силата и следователно — от самия него.

Пелаеон не приемаше този аргумент. Императорът също се беше потопил доста дълбоко в тия работи със Силата и въпреки това не бе успял да прозре собствената си смърт на Ендор. Но семената на съмнението, които Кбаот с толкова труд се опитваше да посее, вече бяха пуснали коренчета сред по-неопитните офицери от флотата.

И според Пелаеон това бе още едно основание планът им да успее. Резултатът в не по-малка степен зависеше от това, доколко Траун правилно бе разчел културния етос на укианците, отколкото от военна тактика. Особено от убеждението на адмирала, че дълбоко в подсъзнанието на укианците е заложен ужас от невъзможното.

— Все някога ще сгреша — прекъсна мислите на капитана Кбаот.

Пелаеон прехапа здраво устни, косъмчетата на врата му настръхнаха от безцеремонното нахлуване в съзнанието му.

— Нямате никаква представа, какво е това личен живот, нали? — изръмжа той.

— Аз представлявам Империята, капитан Пелаеон — отвърна Кбаот и очите му заблестяха с фанатичен плам. — Мислите ви са част от службата към мен.

— Аз служа на върховния адмирал Траун — заяви сковано Пелаеон.

Кбаот се усмихна.

— Така да бъде, щом искате. Но да се върнем към работата — истинската работа на Империята. След битката, капитан Пелаеон, ще изпратите едно съобщение до Затънтената земя.

— За да известя предстоящото ви завръщане — допълни кисело Пелаеон.

Вече цял месец Кбаот продължаваше да настоява да се върне в предишния си дом на Затънтената земя, за да оглави производството на клонинги в старата съкровищница на императора в планината Тантис. Но до този момент джедаят бе твърде зает, за да се опита да убеди Траун, който не бе склонен да предприеме никакви действия по въпроса.

— По-спокойно, капитан Пелаеон — развеселен подметна Кбаот. — Когато му дойде времето, наистина ще се върна на Затънтената

земя. И точно затова след края на битката ще се свържете с тамошния гарнизон и ще заповядайте да приготвят един клонинг. Много специален.

Дали ще се обадя, ще реши върховният адмирал Траун, помисли си Пелаеон, но вместо това попита:

— Какъв клонинг искате?

Кбаот отново се усмихна на объркания му вид.

— Искането ми е съвсем обикновено — трябва ми слуга, който да ме чака при завръщането ми. Да бъде направен от императорските първокласни трофеи — ако не се лъжа, мострата е В-2332-54. Разбира се, ще отбележите пред командира на гарнизона, че това трябва да бъде извършено при изключителни мерки за сигурност.

Нищо подобно, помисли си Пелаеон, но на глас измърмори:

— Слушам.

Звукът от собствения му глас го изненада, със сигурност не бе имал предвид нищо подобно. Напротив, веднага щом битката свършеше, той щеше да докладва на върховния адмирал за този малък инцидент.

— Освен това разговорът ни ще си остане между нас — продължи спокойно Кбаот. — Веднага щом изпълните заповедта, ще забравите напълно за него.

— Разбира се — кимна Пелаеон само за да го накара да млъкне.

Да, наистина щеше да разкаже всичко на Траун. Върховният адмирал знаеше какво трябва да се направи. Отброяването стигна до нула и на главния екран се появи планетата Укио.

— Време е да включим тактическия екран, майстор Кбаот.

— Както желаете — махна с ръка джедаят.

Пелаеон се протегна през двойния кръг екрани, натисна необходимия бутон и в средата на залата се появи тактическият екран. „Химера“ се спускаше от висока орбита над линията на слънцето, десетте крайцера от флотата „Катана“ от ударната част се бяха разделили и заели отбранителна позиция в два обръча около нея, а „Буреносен ястреб“ идваше отзад като ариергард. Десетина товарни и търговски съдове се движеха бързо към малката пролука, която наземният контрол държеше отворена за тях в енергийния щит на Укио — едва видима синкава обвивка, заобикаляща планетата на около петдесетина километра над повърхността. Два от корабите

проблясваха на екрана в червено — насочващите товарни кораби от „Буреносен ястреб“, които по нищо не се различаваха от останалите, впуснали се забързано да търсят укритие. Товарните кораби теглеха след себе си още четири невидими съда.

— Невидими само за тези, които нямат очи да виждат — измърмори Кбаот.

— Значи сега можете да виждате и корабите, така ли? — изръмжа Пелаеон. — Как така изведнъж нараснаха уменията ви на джедай?

Надяваше се лекичко да подразни Кбаот — не много, само малко. Но усилията му се оказаха напразни.

— Виждам дори и хората под скъпоценните ви прикриващи щитове — отвърна спокойно майсторът джедай. — Долавям мислите им и мога да направлявам волята им. Какво значение има металът?

Пелаеон сви устни:

— Предполагам, че за вас много неща нямат значение.

С крайчеца на погледа си видя как Кбаот се усмихна.

— Това, което е без значение за един майстор джедай, е без значение за цялата вселена.

Товарните кораби и невидимите кръстосвачи вече почти бяха достигнали щита.

— Ще свалят въжетата за теглене веднага щом преминат от другата страна — напомни Пелаеон. — Готов ли сте?

Майсторът джедай се изправи в креслото и присви очи.

— Чакам заповед от върховния адмирал — подхвърли той подигравателно.

Пелаеон се взря за момент в спокойното му лице и усети как по гърба му ползват тръпки. Ясно си спомняше първия опит на Кбаот за пряко ръководене от голямо разстояние. Не беше забравил изписаната върху лицето на майстора джедай болка, измъченото от съсредоточаването и усилието да поддържа мисловна връзка изражение.

Преди по-малко от два месеца Траун убедено бе заявил, че Кбаот никога няма да се превърне в заплаха за Империята, защото му липсва способността да се съсредоточава и да насочва джедайската си сила към дългосрочни проекти. Очевидно през този кратък период Кбаот бе успял да се научи на необходимия самоконтрол. Поради това се

превръщаше в заплаха за Империята. И то много опасна заплаха. Интеркомът избръмча:

— Капитан Пелаеон?

Пелаеон се пресегна над кръга от екрани и натисна копчето, като потисна, доколкото можеше, опасенията си от Кбаот. Поне за момента флотата имаше нужда от него.

За щастие майсторът джедай вероятно също се нуждаеше от нея.

— Готови сме, адмирале — каза той.

— Бъдете готови — отвърна Траун. — Сигурно свалят въжетата за теглене.

— Вече са махнати — намеси се Кбаот. — Корабите включват двигателите и се насочват към определените позиции.

— Потвърдете, че са под планетарния щит — заповяда Траун.

За пръв път от много време по лицето на Кбаот премина сянка от познатото напрежение. И това беше напълно естествено — прикриващите полета не позволяваха на „Химера“ да засече корабите и в същото време блокираха предавателите на кръстосвачите, така че единственият начин джедаят да разбере точно къде са, беше да направи прецизна проверка на местоположението на човешките съзнания, с които поддържаше връзка.

— И четирите кораба са под щита — каза накрая той.

— Сигурен ли сте, майстор Кбаот? Ако грешите...

— Не греша, адмирал Траун — прекъсна го рязко Кбаот. — Аз ще изпълня задълженията си в битката, вие си гледайте вашите.

За момент се възцари тишина. Пелаеон си представи изражението на върховния адмирал и потрепери.

— Чудесно, майстор Кбаот — каза накрая Траун. — Пригответе се да изпълните задачата си.

Чуха се две прещраквания — променяше се честотата на предавателя.

— Имперски звезден разрушител „Химера“ вика Обединения съюз на Укио — започна Траун. — В името на Империята обявявам системата Укио отново под мандата на имперските закони и под защитата на имперските сили. Свалете планетарния щит, приберете всички военни части в базите и се пригответе да предадете управлението.

Не последва никакъв отговор.

— Знам, че получавате съобщението ми — продължи върховният адмирал. — Ако не отговорите, ще трябва да сметна, че възнамерявате да отхвърлите предложението на Империята. В такъв случай не ми остава друг избор, освен да отговоря на враждебните ви действия.

Отново тишина.

— Изпращат нов сигнал за бедствие — обади се свързочникът. — Звучи малко по-притеснено от предишния.

— Третият ще бъде още по-истеричен — каза Траун. — Пригответе се за първата канонада. Майстор Кбаот?

— Кръстосвачите са готови, върховен адмирал Траун — отвърна Кбаот. — Както и самият аз.

— Да се надяваме, че е така — с известна заплаха в гласа отвърна Траун. — Ако определянето на времето не е перфектно, цялото представление ще бъде съвсем безполезно. Трета турболазерна батарея: пригответе се при сигнал да изстреляте първата канонада. Три... две... едно... огън!

На тактическия екран две зелени линии проследиха пътя на зарядите от батареите на „Химера“ към планетата. Те се удариха в синкавия планетарен щит, блеснаха леко при неутрализирането на енергийния им заряд и се разпиляха в космоса. И с желаното прецизно съвпадение във времето двата невидими кръстосвача, които кръжаха на агравитатори под планетарния щит, стреляха един след друг. Турболазерните им заряди изсвистяха в атмосферата и поразиха две от главните бази за въздушна отбрана на Укио.

Всъщност това беше картината, която видя Пелаеон. Укианците, които дори не подозираха за съществуването на невидимите кръстосвачи, видяха как опустошителните изстрели на „Химера“ минават спокойно през непробиваемия планетарен щит.

— Третото съобщение прекъсна по средата, сър — докладва свързочникът с насмешлива нотка в гласа. — Май ги изненадахме.

— В такъв случай да ги убедим, че това не беше щастлива случайност — отвърна Траун. — Пригответе се за втората серия. Майстор Кбаот?

— Кръстосвачите са готови.

— Втора турболазерна батарея: пригответе се при сигнал да изстреляте втория залп. Три... две... едно... огън!

От корпуса на „Химера“ отново изскочиха зелени линии и с безупречно съвпадане във времето невидимите кръстосвачи създадоха своята илюзия.

— Чудесно — кимна със задоволство Траун. — Майстор Кбаот, придвижете кръстосвачите на трета и четвърта позиция.

— Както заповядате, адмирале.

Пелаеон несъзнателно се напрегна. Четвъртата серия изстрели беше предвидена срещу два от трийсетте генератора на укианския планетарен щит. Разрушаването им би означавало, че Траун се е отказал от първоначалната върховна цел: превземането на Укио с непокътнати системи за отбрана.

— Имперски звезден разрушител „Химера“, говори Тол дос Ла от Обединения съюз на Укио — разнесе се от предавателя леко треперещ глас. — Моля ви да прекратите обстрелването на Укио, докато траят преговорите за условията за капитулация.

— Условията ми са много прости — отвърна Траун. — Първо: да спуснете планетарния щит и да позволите на корабите ми да кацнат. Ще им предадете контрола над генераторите на щита и на ракетните установки земя-космос. Всички механизирани бойни средства, по-големи от военни мотопеди, да се завърнат в базите си и да се поставят под разпореждане на имперските войски. Вие ще носите отговорност пред Империята, но политическата и обществената система ще останат изцяло под ваш контрол. Стига хората ви да се държат добре, разбира се.

— И след като изпълним изискванията?

— Ще станете част от Империята с всички права и задължения, които предполага новият ви статут.

— Без военновременни данъци и такси ли? — попита подозрително Дос Ла. — Без насилствено мобилизиране на младежите?

Пелаеон си представи мрачната усмивка на Траун. Не, Империята никога повече нямаше да се занимава с насилствено мобилизиране. Сега тя разполагаше с императорската колекция от клониращи цилиндри „Спаарти“.

— Твърдо „не“ на втория ви въпрос, а по първия съм сигурен, че ще постигнем удовлетворително споразумение. Както вече знаете, на повечето планети в Империята са наложени военновременни данъци и

такси. Но въпреки това има известни изключения и няма нищо по-лесно вие да поемете дела си от тегобите на войната с износ на храни и преработвателните ви възможности.

От другата страна последва дълга пауза. На Пелаеон му стана ясно, че Дос Ла не е глупав — укианецът много добре разбираше какво иска от планетата Траун. В началото щеше да бъде само прекият контрол върху наземните и космическите отбранителни съоръжения, после идваше редът на системата за разпределяне на хранителните стоки, на преработвателните мощности, на огромните селскостопански райони — земеделски и животновъдни, и твърде бързо цялата планета щеше да се превърне в източник на суровини за имперската военна машина.

Но другата възможност беше Дос Ла безпомощно да гледа как планетата загива пред очите му. И той много добре го знаеше.

— Ще свалим планетарния щит, „Химера“, като жест на добра воля — обади се накрая Дос Ла, тонът му беше леко предизвикателен, но признаваше поражението. — Но преди да предадем контрола над генераторите и наземните и космическите отбранителни съоръжения на имперските сили, искаме известни гаранции за сигурността на укианския народ и земите ни.

— Разбира се — отвърна Траун без следа от злорадство, каквото биха вложили в този момент повечето имперски офицери.

Малък акт на любезност, пресметнат внимателно, както и цялата операция. Позволявайки на укианските лидери да се предадат с непокътнато достойнство, върховният адмирал отлагаше неизбежната им съпротива, докато не станеше твърде късно.

— Веднага ще изпратя мой представител, който да договори подробностите с правителството ви. Надявам се, нямате нищо против през това време силите ни да заемат защитна позиция?

Последва едва доловима въздишка.

— Нямаме възражения, „Химера“ — отвърна неохотно Дос Ла. — Вече сваляме планетарния щит.

На тактическия екран синият обръч около планетата изчезна.

— Майстор Кбаот, предайте на кръстосвачите да се дръпнат встрани — заповяда Траун. — Не е желателно някой от десантните кораби да се сблъска с тях. Генерал Ковел, можете да започнете да

стотарват хората си на повърхността. Обичайните защитни позиции край всички цели.

— Прието, адмирале — отвърна сухо Ковел.

Пелаеон усети как устните му се извиват в сурова усмивка. Върховното командване на флотата и пехотата едва преди няколко седмици бе посветено в тайния проект за производство на клонинги в планината Тантис и Ковел беше един от офицерите, които все още не бяха свикнали с тази идея. Макар че може би част от скептицизма му се дължеше на факта, че три от бойните части, които щеше да вземе със себе си на повърхността, бяха съставени изцяло от клонинги.

На холографското изображение се видя как първите вълни от десантни совалки и ескортиращите ги изстребители излетяха от „Химера“ и „Буреносен ястреб“ и се устремиха към набелязаните цели. Десантните совалки бяха пълни с клонинги, изпълнители на имперските заповеди. И екипажите в невидимите кръстосвачи вече се състояха от клонинги.

Пелаеон се намръщи леко. Изведнъж му хрумна странна и смуцаваща мисъл. Дали Кбаот не успяваше да направлява толкова добре кръстосвачите само защото екипажите от по хиляда души са съставени от варианти на най-много двацет мозъка? Или — и това беше още по-тревожно — възможно ли бе част от вездесъщия контрол на майстора джедай да се дължи на факта, че самият той също е клонинг? Дали в ръцете на Кбаот проектът в планината Тантис нямаше да се превърне в мощен инструмент на жаждата му за власт? Вероятно. Още един въпрос, върху който трябваше да обърне внимание на Траун.

Пелаеон сепнато се извърна към Кбаот, спомнил си, че в присъствието на майстора джедай мислите му не са лична тайна. Но Кбаот не му обръщаше внимание. Той гледаше вторачено напред, кожата на лицето му беше опъната в неподвижна маска. Върху устните му играеше лека усмивка.

— Майстор Кбаот?

— Там са — прошепна Кбаот дрезгаво. — Там са — повтори той, този път по-високо.

Пелаеон озадачено се обърна към холографското изображение.

— Къде и кои? — попита объркано той.

— На Филв са — отвърна Кбаот и внезапно се обърна към Пелаеон с налудничав пламък в очите. — Моите джедай са на Филв!

— Майстор Кбаот, потвърдете, че кръстосвачите са се преместили на странични позиции — прозвуча резкият глас на Траун.
— След това докладвайте за развоя на останалите сражения...

— Моите джедай са на Филв! — прекъсна го Кбаот. — Вашите битки изобщо не ме интересуват!

— Кбаот...

Майсторът джедай вдигна ръка и предавателят замлъкна.

— Сега, Лея Органа Соло — прошепна той меко, — вече те хванях.

„Хилядолетен сокол“ изви рязко надясно и избягна сблъсъка. Имперският изстребител стреляше яростно с лазерните си оръдия, а пилотът се опитваше да повтори маневрата на товарния кораб. Лея Органа Соло стисна здраво зъби при внезапния завой и видя как един от ескортиращите ги изстребител уцели преследващия ги имперски кораб и той избухна в пламъци. „Сокол“ се върна към първоначалната си посока и в илюминаторите на кораба звездите се завъртяха лудешки...

— Внимавайте! — изкрещя Трипио от креслото зад Лея.

Отдясно още един имперски изстребител се носеше с грохот към тях. Предупреждението беше съвсем излишно, „Сокол“ вече правеше обратен завой със заблуждаваща тромавост, за да може да използва долното лазерно оръдие. Лея дочу през вратата на пилотската кабина приглушения боен вик на уукитата и имперският изстребител се присъедини към покойния си другар.

— Добро попадение, Чуй — извика в интеркома Хан Соло и изправи курса на „Сокол“. — Уедж?

— Все още сме с теб, „Сокол“ — незабавно се обади Уедж Антил. — В момента зад вас няма никой, но още една вълна изстребител се насочва насам.

— Да... — Хан погледна Лея. — Ти решаваеш, скъпа. Все още ли искаш да се опитаме да кацнем?

Трипио издаде лека електронна въздишка.

— Капитан Соло, нали не предлагате да...

— Млъкни, тенекиена кутийо! — прекъсна го Хан. — Лея?

Лея погледна през илюминатора имперския звезден разрушител и осемте крайцера, насочили се към обсадената планета пред тях. Въртяха се около нея като миноки около открит електрически

генератор. Това трябваше да бъде последната ѝ дипломатическа мисия, преди да се установи да чака раждането на близнаците — кратко пътуване, за да успокои нервното филвианско правителство и да покаже решимостта на Новата република да защитава системите в този сектор.

— Няма да успеем — призна тя неохотно. — А дори и да се промъкнем, съмнявам се, че филвианците ще рискуват да отворят планетарния щит, за да минем. По-добре да изчезваме.

— Чудесна идея — изсумтя Хан. — Уедж? Изтегляме се. Не се отдалечавай от нас.

— Разбрано, „Сокол“ — отвърна Уедж. — Дайте ни няколко минути да направим изчисленията за скока през хиперпространството.

— Няма нужда — каза Хан и се завъртя в креслото към навигационния компютър. — Ще ти прехвърля данните от тук.

— Разбрано. Свиреп ескадрон, съберете се плътно около „Сокол“!

— Знаеш ли, цялата тази работа започна да ми омръзва — измърмори Хан. — Нали каза, че онези приятелчета ногрите вече ще те оставят на мира.

— Това тук няма нищо общо с ногрите — поклати глава Лея. Едва доловимо напрежение сбръчка челото ѝ. Въобразяваше ли си, или заобикалящите ги имперски кораби наистина бяха променили посоката си? — Върховният адмирал Траун е решил да изпробва новите крайцери от „Тъмната сила“.

— Аха — кимна Хан и Лея потрепери от моментния проблясък на горчивина в излъчването му. Въпреки всичките усилия да го убедят в обратното Хан все още приемаше за своя лична вина това, че Траун сложи ръка върху изгубените кораби от флотата „Катана“, така наречената „Тъмна сила“, преди Новата република. — Не очаквах, че ще може да ги пусне в действие толкова бързо — добави Хан и завъртя „Сокол“ така, че Филв остана зад гърба им, а пред тях се виждаше единствено дълбокият космос.

Лея облиза нервно устни. Странното напрежение все още се усещаше като далечен зловец натиск в крайчеца на съзнанието ѝ.

— Може би разполага с достатъчно цилиндри „Спаарти“ и е клонирал не само войници, но и инженери и техници?

— Вероятно — отвърна Хан и въпреки тревогата си Лея усети внезапната промяна в излъчването му. Той включи предавателя: — Уедж, погледни назад към Филв и ми кажи дали наистина става това, което виждам.

От предавателя се чу изненаданата въздишка на Уедж:

— Имаш предвид, че цялата имперска нападателна част зарязва атаката си и се спуска след нас ли?

— Да, точно това.

— Е, на мен ми изглежда като абсолютна истина — отвърна Уедж. — Може би е време да изчезваме.

— Аха — провлачи Хан. — Може би.

Лея погледна изненадано съпруга си. В гласа му имаше нещо...

— Хан?

— Филвианците трябва да са повикали помощ, преди да спуснат планетарния си щит, нали? — попита Хан, сбърчил замислено чело.

— Да — съгласи се предпазливо Лея.

— И най-близката база на Новата република е Орд Пардрон, нали?

— Точно така.

— Добре. Свиреп ескадрон, променяме курса надясно. Дръжте се плътно до мен.

Той докосна контролното табло и „Сокол“ рязко зави.

— Внимавай, „Сокол“, така се връщаш при имперските изстребители — обади се разтревожено Уедж.

— Няма да стигнем до тях — увери го Хан. — Ето каква е посоката ни.

Изправи кораба на новия им курс и хвърли поглед към екрана.

— Добре, те все още ни преследват.

Зад него навигационният компютър изпиука леко — изчисленията за скока през хиперпространството бяха готови.

— Уедж, координатите са готови — обади се Лея и се пресегна към предавателя, за да ги изпрати.

— Задръж, „Сокол“! — спря я Уедж. — Отдясно на борд си имаме компания.

Лея погледна в указаната посока и гърлото ѝ се сви. Приближаващите имперски изстребители ги настигаха бързо и вече бяха достатъчно близо, за да прехванат съобщението от „Сокол“ към

ескорта. Ако сега изпратеха на Уедж координатите за скока, щеше да бъде открита покана за имперските кораби да изпратят посрещачи на изходната им точка.

— Вероятно мога да ви помогна, ваше височество — предложи веднага Трипио. — Както знаете, владее над шест милиона форми за общуване. Може да изпратя координатите на командир Антил на бурдист или на търговския език вааткри...

— И след това да му изпратиш и превода, така ли? — прекъсна го Хан.

— Разбира се... — дроидът млъкна внезапно. — О, майко Космос — прошепна смутено той.

— Спокойно — каза Хан. — Уедж, ти беше на Ксикуин преди две години, нали?

— Да. Аха, имаш предвид оня номер с извъртането на Кракен ли?

— Точно така. Ще го направим на две: едно, две!

Лея зърна как навън ескортиращите ги изстребители се подреждат в нов строй около „Сокол“.

— И какво печелим с това? — попита тя.

— Възможност да се измъкнем — отвърна Хан и отново погледна екрана на командното табло. — Прибави двойка към всяко второ число от координатите и ги изпрати на изстребителите.

— Разбирам — кимна Лея и се залови за работа.

Промяната на втората цифра щеше да измени почти незабележимо изходната им точка и имперските кораби едва ли щяха да заподозрат измама и щяха да изпратят преследвачите си на няколко светлинни години встрани от истинската им цел. — Умно. Значи маневрата с промяната на строя беше само за отвличане на вниманието?

— Точно така. Врагът си мисли, че това е всичко. Малък номер, приложен от Паш Кракен при неуспеха при Ксикуин — Хан отново погледна към екрана. — Май имаме достатъчно преднина, за да ги надбягаме — подхвърли той.

— Хайде да опитаме.

— Няма ли да се прехвърлим в хиперпространството?

— попита изненадано Лея и от дебрите на съзнанието ѝ изплува стар и доста болезнен спомен. Онова налудничаво бягство от Хот с

цялата флота на Дарт Вейдър по петите им, когато хипердвигателят на „Сокол“ се оказа повреден...

Хан я погледна озадачено.

— Не се тревожи, скъпа. Днес хипердвигателите работят чудесно.

— Да се надяваме, че си прав — измърмори Лея.

— Докато имперските кораби ни преследват, Филв е в безопасност — продължи Хан. — И колкото по-далеч ги отведем, толкова повече време ще има, за да пристигнат подкрепленията от Орд Пардрон.

Блестяща зелена светкавица на прелетял край тях изстрел накара Лея да преглътне язвителния си отговор.

— Според мен вече им дадохме всичкото време, което можехме — каза тя. Усещаше вълнението на близнаците в нея. — Да изчезваме.

Втори изстрел блесна по защитното поле в горната част на „Сокол“.

— Права си — съгласи се Хан. — Уедж? Готови ли сте да напуснем празненството?

— Когато кажеш, „Сокол“ — отвърна Уедж. — Изчезвайте, ние идваме веднага след вас.

— Разбрано — Хан стисна лостовете на хипердвигателя и леко ги придърпа. През илюминатора на пилотската кабина звездите се разтеглиха в блестящи звездни линии. Вече нищо не ги заплашваше.

Лея си пое дълбоко въздух. Все още долавяше в себе си тревогата на близнаците и започна да ги успокоява. Усещането при докосването на съзнания, които общуват единствено чрез емоция и чиста чувствителност вместо с образи и думи, беше доста чудновато. Съзнанията на близнаците бяха толкова различни от тези на Хан, Люк и другите й приятели. Също и от съзнанието, което ръководеше имперската нападателна част. Вратата зад нея се отвори и в пилотската кабина влезе Чубака.

— Добра стрелба, Чуй — подхвърли Хан. Уукито разположи масивното си тяло на пътническото кресло до Трипио вляво от пътеката. — Някакви проблеми с ръчката за хоризонтално управление?

Чубака изсумтя отрицателно. Тъмните му очи се впиха изпитателно в лицето на Лея и той изръмжа въпросително.

— Добре съм — увери го Лея и преглътна внезапно избилите на очите ѝ сълзи. — Наистина.

Погледна към Хан и видя, че той я гледа озадачено.

— Не се изплаши, нали? — попита той. — Това си беше само една обикновена нападателна имперска част. Нямаше нищо страшно.

Тя поклати глава.

— Не е заради това, Хан. Там имаше и нещо друго. Нещо като... — отново поклати глава. — Не знам.

— Може би е нещо като неразположението, което изпитяхте край Ендор — подхвърли услужливо Трипио. — Спомняте ли си? Вие припаднахте, докато аз и Чубака поправяхме...

Уукито изръмжа предупредително и дроидът млъкна. Но вече беше късно.

— Остави го да говори — заповяда Хан и впи поглед в Лея. Излъчването му изведнъж стана подозрително. — За какво неразположение става дума?

— Нищо сериозно, Хан — увери го Лея и го хвана за ръката. — При първоначалната ни орбита над Ендор минахме през мястото, където избухна „Звездата на смъртта“. За миг усетих присъствието на императора. Това беше всичко.

— Аха, това било всичко! — повтори подигравателно Хан и изгледа кръвнишки Чубака. — Покойният император се опитва да те подчини на волята си и ти твърдиш, че не си заслужава дори да го споменеш?

— Държиш се глупаво — смърри го Лея. — Нямаше защо да те тревожа — мина много бързо, без никакви остатъчни влияния. Наистина. Усещането на Филв беше съвсем различно.

— Добре... — отвърна Хан кисело, все още неготов да отстъпи. — След като се върна, отиде ли на преглед при лекарите?

— Ами нямах никакво време...

— Добре. Ще те заведа веднага щом кацнем на Корускант.

Лея кимна и тихо въздъхна. Много добре познаваше този тон, а и не можеше да оспори аргументите му.

— Добре. Стига да намеря време.

— Ще намериш — отвърна Хан. — Или когато Люк се върне, ще го накарам да те заключи в лекарското отделение. Говоря сериозно, скъпа.

Лея го стисна за ръката. Усещаше леко стягане в сърцето. Люк, сам самичък на територията на Империята... но той щеше да се справи. Не можеше да не успее.

— Обещавам — кимна тя. — Ще отида да се прегледам.

— Хубаво — отвърна той и я изгледа изпитателно. — И какво точно почувства на Филв?

— Не знам — тя се поколеба. — Може би същото, което Люк усети на „Катана“. Нали се сещаш — когато на борда нахлуха клонингите.

— Аха — кимна Хан, без да изглежда убеден. — Може би. Но крайцерите бяха доста далеч.

— Вероятно тук имаше много повече клонинги.

— Може би — повтори Хан. — Е, най-добре с Чуй да се заловим за работа и да оправим енергийното поле на йонния стабилизатор, преди съвсем да е сдал багажа. Ще се справиш ли сама, скъпа?

— Не се притеснявайте — увери го Лея, доволна от смяната на темата. — Тръгвайте двамата.

Едва сега се сети за другото възможно обяснение. От доста време се говореше, че императорът използвал Силата, за да командва пряко военните части. Ако майсторът джедай, с когото Люк се беше сблъскал на Джомарк, притежаваше същата способност... Тя погали корема си и се съсредоточи в двете малки създания в нея. Не ѝ се искаше да мисли за тази възможност.

— Надявам се — започна Траун със заплашителния си спокоен глас, — че разполагате с някакво обяснение за действията си.

Кбаот, седнал в средата на двойния кръг екрани в командната зала, бавно, но решително вдигна глава и с неприкрито отвращение погледна върховния адмирал и йосаламира на хранителната рамка на раменете на Траун.

— А вие имате ли някакво обяснение, адмирал Траун? — попита рязко той.

— Провалихте нападението над Филв — отвърна Траун, пренебрегвайки въпроса на Кбаот. — След това изпратихте цялата нападателна част в безсмислено преследване.

— А вие, адмирал Траун, не успяхте да ми доставите моите джедаи — отвърна Кбаот. Пелаеон нервно забеляза, че гласът на

джедая постепенно се повишава. — Вие, питомните ви ноги, цялата Империя се провалихте.

Траун присви блестящите си червени очи.

— Нима? А нима вие не се провалихте и не се оказахте неспособен да задържите Люк Скайуокър, когато ви го изпратихме на Джомарк?

— Не вие ми го изпратихте, адмирал Траун — възрази майсторът джедай. — Аз го повиках чрез Силата...

— Имперското разузнаване разпространи слуха, че Хоръс Кбаот се е завърнал и са го видели на Джомарк — студено го прекъсна Траун. — Имперски кораб ви заведе там, имперският обоз ви осигури замъка и го снабди с всичко, от което се нуждаехте, имперските инженери построиха скритата площадка за кацане на острова. Империята изигра своята роля, за да вкара Скайуокър в ръцете ви, но вие не успяхте да го задържите.

— Не е вярно! — изръмжа Кбаот. — Скайуокър напусна Джомарк, защото Мара Джейд избяга от вас и го настрои срещу мен. И тя ще си плати за това. Чувате ли ме? Ще си плати!

Траун замълча.

— Вие изпратихте цялата бойна част край Филв след „Хилядолетен сокол“ — каза накрая с отново овладян глас. — И успяхте ли да заловите Лея Органа Соло?

— Не — изръмжа Кбаот. — Но не защото тя не иска да дойде при мен. Напротив, иска го, също както Скайуокър.

Върховният адмирал хвърли поглед към Пелаеон и попита:

— Тя иска да дойде при вас?

Кбаот се усмихна:

— И то много — в гласа му изведнъж бе изчезнала всяка следа от гняв и той звучеше почти замечтано... — Искат аз да обуча децата й — продължи Кбаот и плъзна поглед из командната зала. — Да ги обуча да станат джедай. Да ги пресътворя по мой образ. Защото аз съм Учителят. Единственият останал — той се обърна отново към Траун: — Трябва да ми я доведете, адмирал Траун — каза той заповедно, като в думите му се долавяше и молба. — Трябва да я освободим от капана, в който са я хванали тези, които се страхуват от силата й. Ако не го направим, те ще я унищожат.

— Ще я освободим — кимна успокояващо Траун. — Но по-добре оставете тази задача на мен. Трябва ми още малко време.

Кбаот се намръщи, прокара ръка по брадата си и стисна висящия на гърдите му медальон. Пелаеон усети как по гърба му полазиха тръпки. Колкото и пъти да ставаше свидетел на внезапните промени в състоянието на клонинга и на бесните му изблици, никога нямаше да свикне с тях. Знаеше, че увеличаващата се с израстването умствена и емоционална нестабилност са били широко разпространен проблем при началните експерименти с клонинги. От периода на Войните на клонингите бяха оцелели съвсем малко научни документи, но Пелаеон попадна на доклад, в който се изразяваше предположение, че нито един достигнал зрелост клонинг не може да остане умствено стабилен и да оцелее над година извън напълно контролираната експериментална среда.

В светлината на унищожението, което клонингите бяха причинили на галактиката, Пелаеон открай време смяташе, че техните господари бяха намерили поне частично разрешение на проблема. Но откриването на истинската причина за засилващата се с израстването лудост беше съвсем друг въпрос.

— Много добре, адмирал Траун — рязко каза Кбаот. — Давам ви последна възможност. Но ви предупреждавам: наистина последна. След това ще взема нещата в свои ръце — очите под гъстите вежди блеснаха. — И още нещо: ако не успеете да изпълните дори тази дребна задача, ще смятам, че не заслужавате да командвате военните сили на моята Империя.

В очите на Траун запламтяха огньове, но той само леко наклони глава:

— Приемам предизвикателството, майстор Кбаот.

— Добре — Кбаот се намести в креслото и притвори очи.

— Можете да се оттеглите, адмирал Траун. Искам да се отдам на медитация и да планирам бъдещето на моите джедаи.

За момент Траун остана неподвижен, впил блестящите си очи в Кбаот. След това се обърна към Пелаеон.

— Придружете ме до мостика, капитане. Искам да проверите още веднъж договора за системата Укио.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон, доволен, че е намерил извинение да напусне Кбаот.

За момент се поколеба, усети как на лицето му се изписва озадачено изражение, и погледна майстора джедай. Имаше ли нещо, на което беше искал да обърне внимание на адмирала? Почти беше сигурен, че е свързано с Кбаот, клонингите и проекта в планината Тантис... Не можеше да си спомни. Сви мислено рамене и остави въпроса настрана. Сигурно щеше да се сети по-късно.

Заобиколи кръга екрани и последва адмирала навън.

ГЛАВА 2

Наричаше се Калиус Сай Лийлу — градът на блестящия кристал на Бърчест, и беше едно от най-забележителните чудеса в галактиката от самото начало на Старата република. Целият град представляваше гигантски сталагмит, създаден през вековете от солените пръски на тъмните червено-оранжеви води на Лифарийско море, което се пенеше срещу широкия нос, където бе разположено селището. Първият град е бил старателно изваян от бърчестианските хора на изкуството, а наследниците им са продължили да направляват и да поддържат бавния му растеж.

В разцвета на Старата република Калиус беше голяма туристическа атракция и местното население си изкарваше прехраната от милионите същества, които долитаха да се наслаждават на поразителната красота на града и околностите му. Но хаосът, породен от Войните на клонингите и последвалото издигане на Империята, беше взел жестоката си дан от лекомислените забавления и Калиус се беше принудил да търси нови начини за оцеляване.

За щастие туризмът остави в наследство установени търговски пътища между Бърчест и повечето от главните системи в галактиката. Бърчестианците обявиха Калиус за търговски център и начинанието се оказа успешно, макар градът да остана далеч под размаха на Свайвърн и Кетарис.

Единственият проблем беше, че Бърчест бе търговски център на територията на Империята. Изведнъж по оживената улица се появи ескадрон щурмоваци. Бялата им броня отразяваше богатата гама цветове на ъгловатите червено-жълти сгради. Люк Скайуокър се дръпна от пътя им и нахлупи качулката на робата. Не усещаше повишена бдителност в патрула, но толкова навътре в територията на Империята нямаше смисъл да поема излишни рискове. Щурмоваците отминаха, хвърляйки към него незаинтересован поглед, и с тиха въздишка на облекчение Люк отново се залови с наблюдението. Мрачното прагматично излъчване на щурмоваците, на екипажите на

спрелите тук имперски кораби и на контрабандистите, които се мотаеха по улиците в търсене на работа, беше в странен и рязък контраст с омайващата красота на града. Някъде сред тази красота се криеше нещо далеч по-опасно от имперските щурмоваци. Група клонинги.

Поне така смяташе разузнаването на Новата република. След усърдно пресяване на хилядите засечени имперски съобщения офицерите на Акбар без особена убеденост посочиха Калиус и системата на Бърчест като едно от местата за прехвърляне на новия поток клонинги, които пълнеха флотата и армията на военната машина на върховния адмирал Траун.

Този поток трябваше да бъде спрял на всяка цена, и то колкото може по-скоро. Това означаваше, че се налага да бъдат намерени и унищожени резервоарите за клониране. Първата стъпка бе проследяването на маршрутите за прехвърляне от някой известен транзитен пункт до изходната точка. А Люк все още не бе намерил доказателство, че клонингите минават през Калиус.

Две пресечки по-нагоре иззад ъгъла се показаха неколцина мъже, облечени в черните роби и тюрбани на търговци от Свайврън, и както беше правил толкова пъти през изминалите два дни, Люк се присегна към тях със Силата. Една бегла проверка бе напълно достатъчна — търговците не притежаваха особеното излъчване на десантчиците клонинги, които ги бяха нападнали на борда на „Катана“.

Но в този миг вниманието му бе привлечено от друго нещо. За малко щеше да го пропусне сред буйния поток човешки и странни мисли и излъчвания, които се въртяха наоколо като цветни прашинки по време на пясъчна буря. Ясно пресметливо съзнание, което, Люк беше сигурен, бе срещал и преди, но не можеше да разпознае заради плътната пелена от различни излъчвания между тях.

А собственикът на това съзнание беше наясно с присъствието на Люк на Калиус. И го наблюдаваше.

Люк се намръщи. Беше сам на вражеска територия, корабът му бе на космодрума на повече от два километра от тук, единственото му оръжие бе лазерният меч, който незабавно щеше да издаде самоличността му, ако го извадеше от туниката си, така че нямаше кой знае какви възможности. Но все пак притежаваше Силата и знаеше, че

преследвачът е по петите му. Като цяло това му даваше доста добри шансове.

На няколко метра вляво се виждаше вход на дълъг извит тунел — проход за пешеходци. Люк сви по него и ускори крачка, като се опитваше да си спомни от картата на града накъде води тунелът. Май пресичаше ледената река и се вдигаше към разположените по високото елитни квартали, обърнати към морето. Усети, че преследвачът е по петите му. Сега, далеч от мисловната какофония на оживените търговски улици, Люк най-сетне успя да го разпознае.

Положението не беше чак толкова лошо, колкото се бе опасявал. И все пак потенциално бе заредено с немалко опасности. Младият джедай въздъхна и спря да изчака преследвача си. С изящната гърбица на прохода мост най-високата му част бе невидима и от двата края, така че беше добро място за сблъсък.

Преди да се изкачи най-горе, преследвачът спря, сякаш предполагаше, че жертвата му го очаква. Люк се присегна със Силата и чу звук от изваждане на бластер.

— Спокойно — извика той тихо. — Сами сме. Ела насам.

Последва кратко колебание, както долови Люк, и Талон Карде пристъпи към него.

— Явно вселената никога няма да престане да ме изненадва — подхвърли контрабандистът, кимна леко към Люк и прибра бластера в кобура. — По държането ти предположих, че си шпионин на Новата република, но трябва да призная, че последният човек, когото очаквах да изпатят, си ти.

Люк го погледна в очите, опитваше се да разгадае излъчването му. За последен път беше видял Карде след битката за флотата „Катана“ и тогава той беше подчертал, че контрабандистката му организация възнамерява да остане неутрална във войната.

— И какво щеше да направиш, след като се увереше, че съм шпионин?

— Нямах намерение да те предам на властите, ако това имаш предвид — отвърна Карде и хвърли поглед назад към началото на прохода. — Предлагам да продължим, ако нямаш нищо против. Бърчестианците обикновено не водят дълги разговори по мостовете. А и ехото предава гласовете ни на изненадващи разстояния.

Дали в другия край на прохода не го очакваше засада? Е, Люк щеше да я усети доста преди да попаднат на нея.

— Съгласен съм — отвърна той, отстъпи встрани и махна на Карде да мине напред.

Контрабандистът му отвърна с подигравателна усмивка.

— Не ми вярваш, нали? — подхвърли той, мина покрай Люк и тръгна по моста.

— Сигурно се дължи на влиянието на Хан — отвърна извинително Люк и закричи до него. — Или на твоето. А може би и на Мара.

Усети промяната в настроението на Карде — мигновен проблясък на загриженост, почти веднага сподавен.

— Като заговорихме за Мара, как е тя?

— Почти се е възстановила — увери го Люк. — Лекарите ми казаха, че лечението на лъчеви поражения на нервите не е трудно, но изисква време.

Карде кимна, без да го поглежда.

— Чудесно е, че се погрижи за нея — каза той с нежелание. — Нашата медицинска апаратура нямаше да свърши работа.

Люк отклони благодарностите.

— Това беше най-малкото, което можехме да направим в отплата за помощта ви при „Катана“.

— Може би.

Стигнаха до края на моста и излязоха на една значително по-спокойна улица. Над околните сгради с изглед към морето се извисяваха трите грижливо изваяни кули на правителствените учреждения. Люк се присегна със Силата и набързо провери хората наоколо. Нищо.

— Към определено място ли си тръгнал? — попита той.

Карде поклати глава:

— Просто се разхождах. А ти?

— И аз — отвърна Люк, опитвайки се да запази тона му.

— Да не би да се надяваш да видиш някое познато лице? Или две-три наведнъж? А защо не четири-пет?

Значи Карде знаеше или се бе досетил защо Люк е тук. Някак това изобщо не го изненада.

— Ако са тук, ще ги намеря — отвърна Люк. — Случайно да разполагаш с някаква полезна информация?

— Може би — отвърна Карде. — Имаш ли достатъчно пари да я купиш?

— Като знам цените ти, едва ли — каза Люк. — Но след като се върна на Корускант, може да ти уредя кредитна линия от Новата република.

— Ако се върнеш — поправи го контрабандистът. — Като имаме предвид колко много имперски части има между теб и територията на Новата република, в момента рискът човек да инвестира в теб е твърде висок.

Люк вдигна вежди:

— За разлика от един контрабандист, който е начело на списъка с издирвани от Империята.

Карде се усмихна:

— Калиус е едно от малкото места в Империята, където съм в пълна безопасност. От доста време се познавам с губернатора на Бърчест и само аз мога да му доставя някои твърде ценни за него стоки.

— Например оръжие?

— Не участвам във войната, Скайуокър — напомни му студено Карде. — Организацията ми е обявила неутралитет и не възнамерява да променя позицията си. Ако не се лъжа, на последната ни среща ти го обясних достатъчно ясно. Както и на сестра ти.

— Да, така беше — съгласи се Люк. — Просто се надяхах, че събитията от последните месеци може да са те накарали да преосмислиш решението си.

Изражението на Карде остана същото, но Люк долови почти неохотна промяна в излъчването му.

— Никак не ми се нрави това, че върховният адмирал Траун разполага с устройства за клониране — призна той. — В дългосрочен план това би наклонило везните в негова полза, а никой от нас не иска това да се случи. Но според мен вие преувеличавате заплахата.

— Не знам как можеш да го наречеш преувеличение — отвърна Люк. — Империята притежава повечето от двестата крайцера от флотата „Катана“, а сега на практика разполага с неизчерпаем източник на клонинги, с които да ги екипира.

— Май не бих употребил думата „неизчерпаем“ — каза Карде.
— За да останат клонингите умствено стабилни и способни да управляват боен кораб, не бива да се прищпорва развитието им. Доколкото си спомням, за израстването на един клонинг е нужна поне година.

Група от петима вааткрианци минаха пред тях и се скриха в една пресечка на главната улица. До този момент Империята беше клонирала само човешки същества, но за всеки случай Люк провери и тях. Отново нищо.

— По една година на клонинг, а?

— Това е задължителният минимум — отвърна Карде. — Виждал съм документи отпреди Войните на клонингите, в които се предлага най-малко от три- до петгодишен период на растеж. Доста по-бързо от нормалното човешко развитие, но все пак едва ли има причина за паника.

Люк вдигна глава към изваяните кули. Осветените от слънцето червено-оранжеви стени рязко изпъкваха на фона на струпаните бели облаци, надигащи се от морето зад тях.

— А ако ти кажа, че клонингите, които ни нападнаха на „Катана“, са израснали за по-малко от година?

Карде сви рамене:

— Зависи колко е това „по-малко“.

— Пълният цикъл е между петнайсет и дваайсет дни.

Контрабандистът спря рязко:

— Какво! — възкликна той и се обърна изненадано към Люк.

— Между петнайсет и дваайсет дни — повтори джедаят и застана до него.

Карде го изглежда право в очите, след това бавно се обърна и продължи напред.

— Невъзможно — поклати глава той. — Сигурно има някаква грешка.

— Мога да ти дам копие от изследванията на лекарите.

Възрастният мъж кимна замислено, погледът му се рееше в празното пространство.

— Това поне обяснява Укио.

— Укио ли? — повтори изненадано Люк.

Карде хвърли поглед към него:

— Да. Последните новини явно все още не са стигнали до теб. Преди два дни имперската флота предприе няколко атаки в секторите Абрион и Дуфилвиан. Военната база на Орд Пардрон е почти унищожена, а Укио се предаде на Империята.

Люк усети празнота в стомаха си. Укио беше една от петте планети, които осигуряваха храната за цялата Нова република. Последиците за самия сектор Абрион...

— Много ли е пострадал Укио?

— Май изобщо не е — отвърна Карде. — Източниците ми твърдят, че е бил завладян с непокътнат планетарен щит и наземни и космически отбранителни съоръжения.

Празнотата стана още по-голяма.

— Смятах, че това е невъзможно.

— Способността да се правят невъзможни неща е един от критериите при избор на върховен адмирал — отвърна сухо Карде. — Подробностите за нападението все още са доста оскъдни, интересно ще ми е да разбера как го е направил.

Траун разполагаше с крайцерите от флотата „Катана“, с клонинги, за да ги екипира, а сега вече и с възможността да изхранва нарастващия брой войници.

— Това не е начало на нова поредица набези — каза замислено Люк. — Империята се подготвя да започне голямото настъпление.

— Наистина започва да изглежда така — съгласи се Карде. — Според мен точно това ви очаква.

Люк го погледна изпитателно. Лицето и гласът на контрабандиста бяха спокойни както винаги, но излъчването му не беше толкова уверено.

— И това не те ли кара да промениш решението си? — попита той.

— Няма да се присъединя към Новата република, Скайуокър — поклати глава Карде. — Поради много причини. И не на последно място заради недоверието, което изпитвам към определени елементи от правителството ви.

— Мисля, че Фейлия вече е доста дискредитиран...

— Нямах предвид само Фейлия — прекъсна го Карде. — Неazole от мен знаеш какви са истинските чувства на монкалмарианците към контрабандистите. Сега, когато адмирал Акбар отново заема мястото

си в съвета и поста на главнокомандващ, всички отново трябва да започнем да се озъртаме през рамо.

— О, я стига — изсумтя Люк. — Нима наистина мислиш, че Акбар ще има достатъчно време да се занимава с контрабандистите?

Карде се усмихна измъчено:

— Не. Но пък не искам да залагам живота си на такива предположения.

— Добре тогава — започна Люк. — Хайде да поставим отношенията си на ясна търговска основа. Ние искаме да знаем движението на имперските сили и намеренията им, а вие и без това ги следите внимателно. Можем ли да купуваме тази информация?

Карде помисли и предпазливо каза:

— Може и да е възможно. Но само ако аз имам последната дума за това, какво ще ви предаваме. Не искам да превърнете групата ми в неофициално подразделение на разузнаването на Новата република.

— Съгласен съм — кимна Люк. Беше по-малко, отколкото се надяваше да постигне, но все пак по-добре от нищо. — Веднага щом се върна на Корускант, ще уредя да се отвори кредитна линия на твое име.

— Вероятно може направо да започнем с търговията на информация — каза Карде и огледа сградите от кристал около тях. — Защо решихте да търсите на Калиус?

— Ще направя нещо по-добро — отвърна Люк. Натискът в съзнанието му беше едва доловим, но не можеше да се сбърка с нищо друго. — Ще потвърдя, че клонингите са тук.

— Къде? — попита рязко Карде.

— Натам — посочи напред и леко надясно Люк. — На около половин километър от тук, макар че не мога да определя точно разстоянието.

— В някоя от кулите — реши контрабандистът. — Добра обстановка, далеч от любопитни очи. Дали няма начин да надникнем вътре и да поогледаме...

— Чакай малко. Те се движат — спря го Люк, челото му се сбърчи от усилието да запази контакта. — Тръгнаха са почти направо към нас.

— Сигурно ги водят към космодрума — каза Карде. Огледа се и посочи надясно. — Вероятно ще минат по булевард „Маврил“, на две

преки натам.

Тръгнаха забързано в тази посока, като се опитваха да не привличат вниманието на минувачите, и след три минути стигнаха.

— Вероятно ще използват товарен транспортър или направо въздушна шейна — каза Карде, когато застанаха встрани, така че да могат да наблюдават улицата, без да се бутат в потока от хора край превозните средства. — Военна машина би привлякла излишно вниманието.

Люк кимна. Спомни си, че булевард „Маврил“ е една от малкото улици в Калиус, издълбани толкова широки, че по тях да се движат превозни средства. Сега беше една от най-оживените.

— Хубаво би било да имам сега макробинокъл — измърмори той.

— И без него изглеждаш достатъчно подозрителен — отвърна Карде и проточи шия, за да погледне над минаващите хора. — Някаква следа от тях?

— Със сигурност идват насам — отвърна Люк и се присегна със Силата, като се опита да отдели излъчването на клонингите от истинската буря от мисли и чувства наоколо. — Двайсетина са.

— Значи са с товарен транспортър. Ето, зад онзи трастиански камион.

— Видях го — Люк пое дълбоко дъх и напрегна всяка частица от джедайските си умения. — Те са — прошепна той и по гърба му полазиха тръпки.

— Добре — отвърна мрачно Карде. — Наблюдавай внимателно, може да са оставили отворен някой от вентилационните панели.

Увиснал във въздуха на агравитаторните си полета, товарният транспортър бавно идваше към тях. Изведнъж спря рязко на една пресечка разстояние, защото шофьорът на камиона пред него неочаквано се сети, че трябва да завие, и за момент блокира цялото движение по булеварда.

— Чакай ме тук! — извика Карде, шмугна се в тълпата минувачи и тръгна към транспортъра.

Люк се оглеждаше, дебнейки за някакъв признак, че той или Карде са били забелязани и разпознати. Ако цялото представление беше майсторски капан за залавяне на шпиони, сега беше най-подходящият момент той да щракне.

Камионът най-накрая се скри в пресечката и товарният транспортър продължи напред. Мина покрай Люк и след миг изчезна в една от червено-оранжевите сгради. Люк се скри в страничната уличка и зачака. След по-малко от минута Карде се появи.

— Два от панелите бяха отворени, но не успях да видя достатъчно, за да съм сигурен — каза той задъхано. — А ти?

Люк поклати глава:

— И аз не видях нищо. Но съм сигурен, че клонингите бяха вътре.

Карде го изглежда изпитателно и мрачно кимна:

— Добре. Какво ще правим сега?

— Ще се опитам да излятя преди тях — отвърна Люк. — Ако успея да ги проследя през хиперпространството, може би ще разбера откъде идват — той вдигна въпросително вежди: — Макар че два кораба могат да се справят по-добре.

Карде се позасмя.

— Извинявай, но ще отклоня предложението ти. Летенето заедно с агент на Новата република не е най-добрият начин да остана неутрален — той погледна над рамото на Люк към улицата. — Предпочитам тук да се опитам да установя откъде идват. Ще видя дали не мога да проследя пътя им назад.

— Звучи добре — кимна Люк. — В такъв случай тръгвам към космодрума да подготвя кораба си за полет.

— Ще държим връзка — обеща Карде. — Гледай онази кредитна линия да е обезпечена с достатъчно голяма сума.

Застанал на най-горния прозорец на първата кула на централното управление, губернаторът Стафа свали макробинокъла и изсумтя със задоволство.

— Наистина беше той, Фингал — каза на ниския мъж, седнал до него. — Без никакво съмнение. Самият Люк Скайуокър.

— Сигурен ли сте, че видя специалния товар? — попита Фингал, като въртеше нервно в ръцете си макробинокъл.

— Разбира се — изръмжа Стафа. — Да не мислиш, че се разхождаше по булевард „Маврил“, за да поддържа здравето си?

— Просто си помислих...

— Не се опитвай да мислиш, Фингал — прекъсна го губернаторът. — Не ти се удава.

Той се върна до бюрото, прибра макробинокъла в чекмеджето и извика на електронния бележник последните заповеди на върховния адмирал Траун. Според личното му и несподелено с никого мнение заповедите бяха доста любопитни, по-странни и от тайнственото прехвърляне на войници, което имперското върховно командване правеше през последните месеци през Калиус. Но не му оставаше друго, освен да приеме, че Траун знае какво върши. В противен случай именно адмиралът щеше да си понесе отговорността — а не Стафа — и само това беше от значение.

— Изпрати съобщение до имперския звезден разрушител „Химера“ — заповяда той на Фингал, намести огромното си туловище в креслото и подаде електронния бележник през бюрото. — Кодирай го, както е посочено в инструкциите тук. Предай на върховния адмирал Траун, че Скайуокър е бил забелязан на Калиус и че лично аз съм го видял в непосредствена близост до специалния товар. И както заповяда върховният адмирал, му позволихме безпрепятствено да напусне Бърчест.

— Веднага, губернаторе — отвърна Фингал, който си водеше бележки на електронния бележник. И да му се бе сторило странно на ниския мъж, че на шпионин на бунтовниците се позволява да се разхожда спокойно из територията на Империята, изобщо не го показва. — А другият човек, губернаторе? Онзи със Скайуокър?

Стафа стисна устни. Наградата за главата на Талон Карде вече беше станала петдесет хиляди — доста голяма сума дори за човек със заплатата и привилегиите на губернатор на планета. Още от самото начало подозираше, че някой ден ще бъде в негов интерес да прекрати тайните търговски връзки с Карде. Май това време идваше.

Ала не, войната все още разтърсваше галактиката. Ще предаде Карде по-късно, когато победата стане по-близка и на линиите за лични доставки може да се разчита повече. А не както сега.

— Той е без значение — каза губернаторът. — Специален агент, когото изпратих, за да изкара на светло шпионина на бунтовниците. Забравете за него. Хайде — кодирайте съобщението и го изпратете.

— Слушам, сър — кимна Фингал и пристъпи към вратата.

Тя се отвори и за част от секундата на Стафа му се стори, че зърва особен блясък в очите на ниския мъж. Но вероятно се дължеше на осветлението в приемната. След непоклатимата вярогност към

губернатора най-сигурната и привлекателна черта на Фингал беше непоклатимата липса на въображение.

Стафа си пое дълбоко дъх, изтласка от съзнанието си Фингал, бунтовническите шпиони и дори върховния адмирал Траун, отпусна се в креслото и започна да обмисля как да постъпи с товара, който хората на Карде разтоварваха на космодрума.

ГЛАВА 3

Мара Джейд бавно се изтръгна от обятията на съня, сякаш се изкачваше по дълги тъмни стълби. Отвори очи, огледа обляното в мека светлина помещение и се запита къде, в името на галактиката, се намира.

Беше в болница — личеше от биомониторите, събрания в ъгъла параван и останалите легла, разпръснати около нейното. Но този лазарет не беше на Карде или поне тя не го беше виждала. Но като цяло обстановката беше доста позната — обикновена имперска стая за реанимация.

В момента изглеждаше сама, но си знаеше, че няма да е за дълго. Изтърколи се тихо на пода и застана приведена до леглото, като набързо направи преценка на физическото си състояние. Никаква болка, световъртеж или видими наранявания. Навлече робата и пантофите, които намери до леглото, и безшумно се промъкна към вратата, готова да запуши устата и дори завинаги да обезвреди охраната отвън. Натисна копчето за отваряне, панелът се дръпна настрани и тя изскочи в преддверието.

Спря внезапно и се огледа неуверено.

— Здравей, Мара — извика разсеяно Чен и вдигна за миг поглед от компютърния терминал, над който се бе привел. — Как си?

— Немного зле — отвърна Мара.

Не можеше да отдели поглед от младежа, опитваше се да сложи в ред обърканите си спомени. Това беше Чен — един от служителите на Карде и вероятно най-добрият хакер в галактиката. Това, че седеше пред компютърен терминал, показваше, че не са затворници, освен ако похитителят им не беше толкова безразсъдно глупав, че да допусне един хакер до компютър.

Но нали тя беше изпратила Чен в столицата на Новата република Корускант? Да, така беше. Карде ѝ беше заповядал, преди да събере групата и да ги поведе към схватката при флотата „Катана“.

Да, там тя прати изстребителя си срещу имперския звезден разрушител, след като ѝ се наложи да катапултира и успя да се подреди така, че да попадне на пътя на йонните лъчи. Животоподдържащите системи дадоха на късо и тя беше обречена да се рее завинаги в космоса. Мара се огледа. Явно това „завинаги“ се бе оказало не особено продължително.

— Къде сме? — попита тя, макар вече да имаше ясна представа, къде се намира.

И се оказа права.

— В стария императорски дворец на Корускант — отвърна изненадано Чен. — Лекарското отделение. Наложих се да възстановят някои от нервните ти връзки. Нищо ли не помниш?

— Малко ми е като в мъгла — призна Мара.

Но с падането на тази завеса всичко си дойде на място. Животоподдържащите системи на катапулта бяха отказали, бе усетила умора и обърканост и бе изгубила съзнание в тъмнината на космоса. Вероятно беше изпитала кислороден глад, преди да я намерят и да я качат на някой кораб.

Не те, а той. Един-единствен човек в цялата галактика беше способен да намери повреден катапулт сред отломките от битката в безкрайния космос. Люк Скайуокър, последният рицар джедай.

Човекът, когото тя ще убие.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

Мара отстъпи назад и се облегна на рамката на вратата. Коленете ѝ се подвиха веднага щом в главата ѝ прозвучаха думите на императора. Тя беше тук, на тази планета и в тази сграда, когато той загина при Ендор. Беше наблюдавала през съзнанието му как Люк Скайуокър го поваля и с един замах разрушава света ѝ.

— Както виждам, вече сте будна — обади се нов глас.

Мара отвори очи. От вратата в другия край на помещението решително се приближаваше жена на средна възраст в чиста лекарска туника, а един медицински робот пиукаше около нея.

— Как сте?

— Добре съм — отвърна Мара и изведнъж изпита силно желание да се нахвърли върху жената.

Тези хора — враговете на Империята — нямаха право да бъдат тук, в императорския дворец... Пое си внимателно дъх и потисна

изблика на чувства. Лекарката спря внезапно, на лицето ѝ се изписа професионална гримаса. Забравил за момент скъпоценните си компютри, Чен я гледаше озадачено.

— Съжалявам — измърмори Мара. — Предполагам, че все още не съм съвсем на себе си.

— Нормално — кимна лекарката. — Все пак сте на легло близо месец.

Мара я зяпна изненадано:

— Месец ли?

— Е, почти — поправи се жената. — Преди това бяхте известно време в анабиотична камера. Но не се тревожете — краткотрайните проблеми с паметта са нещо нормално при невралгичните травми, но почти със сигурност изчезват след лечението.

— Разбирам — отвърна автоматично Мара. Един месец. Беше изгубила един месец тук. А през това време...

— Приготовили сме за вас апартамента за гости на горния етаж. Можете да се преместите там веднага щом се почувствате готова да излезете от тук — продължи лекарката. — Искате ли да проверя дали стаята е свободна?

Мара се обърна към нея и кимна:

— Би било много мило от ваша страна.

Лекарката извади предавател, включи го и заговори, а Мара пристъпи покрай нея към Чен.

— Как се развива войната през последния месец? — попита тя.

— Империята продължава да създава обичайните проблеми — отвърна Чен и размаха ръце. — Хората тук са доста ядосани. Акбар, Мадийн и останалите се държат като полудели. Опитват се да пропъдят имперските сили или поне да ги спрат.

Мара знаеше, че повече подробности няма да получи. С изключение на легендите за приключенията на известните контрабандисти, Чен се интересуваеше единствено от проникването в компютри. Тя се намръщи, защото си спомни най-сетне защо Карде беше изпратил Чен тук.

— Чакай малко. Акбар отново ли е главнокомандващ? Значи вече си го оневинил за онази сметка?

— Разбира се — кимна Чен. — Подозрителната банкова сметка, около която съветник Фейлия вдигна толкова шум, се оказва пълна

измама — онзи, който е проникнал в банката, е открил и сметката. Вероятно е работа на имперското разузнаване — навсякъде в програмите личи един и същ почерк. Доказах го за два дни.

— Сигурно са останали доволни. И защо все още си тук?

— Ами... — за момент Чен изглеждаше доста объркан. — Преди всичко никой не дойде да ме прибере — лицето му изведнъж засия: — Освен това се захванах с кода на съобщенията, изпращани от тук за Империята. Според генерал Бел Иблис Империята нарича източника Делта и той им изпраща информация направо от двореца.

— И те е помолил да го откриеш? — Мара сви устни: — Не ми се вярва да ти е предложил заплащане или нещо в замяна?

— Е... — Чен сви рамене. — Може и да го е направил. Но не си спомням подробности.

Лекарката закачи преподавателя на колана си и се обърна към нея:

— Водачът ви ще пристигне всеки момент.

— Благодаря — кимна Мара, като устоя на изкушението да каже, че дори и насън ще се оправи из двореца по-добре, отколкото всеки водач на дневна светлина.

Сговорчивост и приветливост — това беше начинът двамата с Чен да получат кораб и да се измъкнат от планетата и войната. Вратата зад лекарката се отвори и в помещението влезе висока жена с чисто бяла коса.

— Здравей, Мара — усмихна се тя сериозно. — Казвам се Уинтър, личен помощник на принцеса Лея Органа Соло. Радвам се да те видя отново на крака.

— И аз се радвам, че съм тук — отвърна Мара, като се опита да запази учтив тон. Още някой, свързан със Скайуокър. Точно от това имаше нужда. — Да разбирам ли, че ти си моят водач?

— Водач, помощник и всичко друго, от което ще имаш нужда през следващите няколко дни — отговори Уинтър.

— Принцеса Лея ме помоли да се грижа за теб, докато тя и капитан Соло се завърнат от Филв.

— Не ми трябва помощник и изобщо не е нужно някой да се грижи за мен — каза Мара. — Имам нужда единствено от кораб.

— Вече действам по въпроса. Надявам се, че ще успея да намеря нещо в скоро време. Сега мога ли да ти покажа апартамента.

Мара прикри гримасата си. Узурпаторите от Новата република милостиво ѝ предлагаха гостоприемство в бившия ѝ дом.

— Много мило от твоя страна — отвърна тя, опитвайки се гласът ѝ да не звучи подигравателно. — Идваш ли, Чен?

— Ти върви — отвърна той разсеяно, втренчил поглед в екрана на компютъра. — Аз ще остана да си поиграя още малко.

— Той ще се оправи и сам — увери я Уинтър. — Насам, моля.

Излязоха от преддверието и Уинтър тръгна към задния край на двореца.

— Апартаментът на Чен е точно до твоя — продължи тя, — но през последния месец едва ли е нощувал там повече от два пъти. Той превърна чакалнята на стаята за реанимация в кабинет, за да може постоянно да те наглежда.

Мара се усмихна. Чен прекарваше близо деветдесет процента от времето си, без да осъзнава околния свят, и едва ли точно на него би поверила ролята на медицинска сестра или пазач. Но все пак в постъпката му имаше мисъл.

— Благодарна съм, че сте се погрижили за мен — каза тя.

— Това беше най-малкото, което можехме да направим, за да ви се отблагодарим за помощта в битката при флотата „Катана“.

— Карде го реши — отвърна рязко Мара. — На него трябва да благодарите, не на мен.

— Вече му благодарихме — кимна Уинтър. — Но и ти рискува живота си. Никога няма да го забравим.

Мара погледна изненадано белокосата жена. Беше чела досиетата на императора за водачите на бунтовниците, включително за Лея Органа Соло, но името Уинтър не ѝ говореше нищо.

— От колко време си заедно с Лея Органа Соло? — попита тя.

— Израснахме заедно в кралския двор в Алдеран — отвърна Уинтър, в гласа ѝ се промъкна горчивина. — Сприятелихме се още като деца и когато тя започна първите си стъпки в галактическата политика, баща ѝ ме определи за неин помощник. Оттогава съм непрекъснато с нея.

— Не си спомням да съм чувала за теб по време на бунта — опита се да измъкне подробности Мара.

— Прекарах по-голямата част от войната, местейки се от планета на планета с отдела за доставки — отвърна Уинтър. — Ако колегите

успееха да ме вкарат в склад или депо под някакъв претекст, след това можех да посоча на картата къде се намират нещата, които ни интересуваха. С това нападенията бяха по-бързи и по-малко рисковани.

Мара кимна, вече се беше сетила.

— Значи ти си човекът, който е определял целта. Човекът с чудодейната памет.

Челото на Уинтър се покри с леки бръчки.

— Да, това беше едно от прозвищата ми. През годините смених доста.

— Аха — кимна Мара.

Спомняше си доста случаи отпреди Йовин, когато в докладите на разузнаването се споменаваха за тайнствения бунтовник Х, както и горещите спорове за самоличността му. Питаше се дали анализаторите са имали и най-бегла представа за него.

Вече се намираха при турболифтовете в задната част на двореца, едно от големите обновления, които императорът бе направил в старата сграда, когато бе сложил ръка върху нея. Турболифтовете спестяваха доста ходене нагоре-надолу по широките стълби в общите части на двореца и прикриваха някои подобрения на императора.

— Та какъв е проблемът с осигуряването на кораб? — попита Мара, а Уинтър докосна копчето за повикване на кабината.

— Проблемът е Империята — отвърна тя. — Започнаха масирани нападения срещу нас и всички съдове, по-големи от товарни кораби, са мобилизирани.

Мара се намръщи. Масирани нападения срещу превъзхождаща сила — това изобщо не беше в стила на адмирал Траун.

— Толкова ли е лошо положението?

— Доста е лошо — отвърна Уинтър. — Не знам дали си в течение, но при флотата „Катана“ Империята ни победи. Вече бяха изтеглили повече от сто и осемдесет крайцера, когато ние пристигнахме. И заедно с новия им бездънен източник на екипажи и войници равновесието се наклони в тяхна полза.

Мара кимна с горчив вкус в устата. Така описани, нещата наистина изглеждаха дело на Траун.

— Значи съм рискувала живота си напразно.

Уинтър се усмихна кисело:

— Ако това може да те утеши, помисли си, че и много други едва не загинаха.

Кабината на турболифта пристигна. Влязоха и Уинтър натисна копчето за жилищния етаж в двореца.

— Чен спомена, че Империята ви създава доста проблеми — подхвърли Мара, когато кабината потегли нагоре. — Трябваше да се сетя, че щом нещо е успяло да проникне през мъглата, която постоянно го обкръжава, положението е доста сериозно.

— Доста по-зле е — отвърна мрачно Уинтър. — През последните пет дни на практика изгубихме пет сектора, а при още тринайсет нещата висят на косъм. Най-голямата загуба са мощностите за производство на хранителни суровини на Укио. Империята успя да я завладее с непокътнати отбранителни съоръжения.

Мара сви устни:

— Някой е заспал на пост?

— В предварителните доклади не се споменава такова нещо. — Уинтър се поколеба. — Носят се слухове, че имперската флота е използвала ново супероръжие, което е пробило планетарния щит на Укио. Още се опитваме да разберем какво точно е станало.

Гърлото на Мара се сви болезнено, пред очите ѝ изплуваха специалните бронирани пластове на корпуса на старата „Звезда на смъртта“. Такова оръжие в ръцете на стратег като върховния адмирал Траун... Тя отхвърли решително мисълта. Тази война не я засягаше. Карде беше обещал, че ще останат неутрални.

— В такъв, случай най-добре е да се свържа с Карде — каза тя. — Ще видя дали не може да изпрати някой да ни прибере.

— Вероятно така ще стане по-бързо, отколкото да чакаш да се освободи наш кораб — съгласи се Уинтър. — Той остави информационен чип с името на свръзката ти. Каза, че ти знаеш какъв код да използваш.

Турболифтът ги остави на етаж за високопоставени гости, един от секторите, които императорът бе държал само за себе си по време на управлението си. Стаите бяха със старомодни врати с панти и ръчно изработени старинни дървени мебели и преминаването през тях беше като връщане назад с хиляди години. Императорът пазеше апартаментите тук за чужди дипломати, които харесваха отдавна

отминалите дни и биха се впечатлили от поддържаната връзка с онази епоха.

— След битката при „Катана“ капитан Карде прати и някои от дрехите и личните ти вещи — каза Уинтър, отключи една от резбованите врати и я отвори. — Обади ми се, ако е забравил нещо. Надявам се, че ще мога да ти го доставя. Ето ти и чипа, за който ти казах — добави тя и го извади от туниката си.

— Благодаря — кимна Мара и пое чипа.

Мебелите в стаята бяха направени от фиджисийско дърво от Кардуин и с носещия се наоколо нежен аромат я връхлетяха спомени за блестящите дни на имперската сила и мощ...

— Мога ли да ти бъда полезна с още нещо?

Спомените се разпръснаха. Пред нея стоеше Уинтър.

Изведнъж славните дни на Империята изчезнаха.

— Не, всичко е наред.

Уинтър кимна.

— Ако се нуждаеш от нещо, обади се на дежурния офицер — махна към бюрото тя. — По-късно и аз ще съм на твоё разположение, но точно сега има среща на съвета и трябва да присъствам.

— Върви, върви — отвърна Мара. — И още веднъж ти благодаря.

Уинтър се усмихна и излезе. Мара отново вдъхна дълбоко аромата на фиджисийското дърво и се насили да отпъди витаещите наоколо спомени. Намираще се тук и сега и както имперските инструктори толкова често бяха повтаряли, първото нещо в занаята ѝ бе да се впише в обстановката. Това значеше да не изглежда като беглец от лекарското отделение.

Карде ѝ беше оставил доста добър набор от дрехи: полуофициална рокля, два обикновени костюма, с които можеше да се появи по улиците на стотици планети, без да изглежда не на място, и четири от обикновените туники, които носеше на борда на кораба. Мара избра една от тях, облече се и се зае да разгледа оставените от Карде вещи. С малко късмет и може би известна предвидливост от страна на Карде...

Ето го — малкия кобур за китката. Бластерът липсваше, разбира се — капитанът на „Непреклонен“ ѝ го беше взел и нямаше вероятност имперските войници да ѝ го върнат скоро. Търсенето на такова оръжие

сред арсенала на Новата република би било загуба на време, макар че се изкушаваше да помоли Уинтър да й намери бластер само за да види реакцията ѝ. За щастие имаше и друг начин.

На всеки етаж в императорския дворец имаше голяма библиотека, а във всяка от тях — по един комплект чипове, наречен „Подробна история на Корвис Минор“. Като се имаше предвид колко невзрачна беше историята на Корвис Минор, вероятността някой да извади сборника от рафта беше изключително малка. И това беше чудесно, защото в кутията нямаше чипове.

Бластерът беше малко по-различен модел от онзи, който ѝ бяха отнели имперските войници. Но пълнителят му беше зареден и той изпълни плътно кобура на китката. Сега, каквото и да се случеше с войната и с вътрешнополитическото боричкане в Новата република, поне можеше да се сражава.

Мара замря с измамната кутия в ръка. С известно закъснение в съзнанието ѝ се бе появил смущаващ въпрос. Какво имаше предвид Уинтър, когато спомена за новия бездънен източник на войници и екипажи? Да не би някоя от системите в Новата република да е минала на страната на Империята? Или Траун е открил неизвестна до този момент планета и е мобилизирал населението ѝ? Преди да я попита, трябваше да кодира съобщение и да го предаде на определената от Карде свръзка. Колкото по-скоро се махне от тук, толкова по-добре.

Тя върна на мястото ѝ празната кутия за чипове и тръгна към апартамента си, усещайки успокоителната тежест на бластера, прикрепен към лявата ѝ китка.

Траун отмести блестящите си червени очи от отвратителните на външен вид предмети на изкуството, изобразени на двойния кръг екрани около командното му кресло.

— И дума не може да става.

Кбаот бавно се извърна от холографските изображения на уустридските статуи.

— Така ли? — надигна той глас като приближаваща буря. — Какво искате да кажете?

— Съвсем е ясно — отвърна студено Траун. — Също както военната логика. Не разполагаме с достатъчно сили за нападение на Корускант, нито с линии за доставка и бази за традиционната обсада.

При тези обстоятелства всяка атака би била безполезна и следователно Империята няма да я предприеме.

Лицето на Кбаот потъмня:

— Внимавайте, върховен адмирал Траун — предупреди той. — Аз управлявам Империята, не вие.

— Така ли? — отвърна Траун и погали йосаламира в хранителната рамка над раменете си.

Кбаот се изпъна в цял ръст, в очите му внезапно блеснаха пламъци.

— Аз управлявам Империята! — гръмовно отекна гласът му в командната зала. — Ще ми се подчинявате или ще умрете!

Пелаеон внимателно се вмъкна малко по-навътре в празния от Силата мехур около йосаламира на Траун. Когато се контролираше, Кбаот изглеждаше по-уверен и стабилен, отколкото преди, но и внезапните пристъпи на лудостта на клонинга ставаха все по-чести и по-яростни. Майсторът джедай беше като центробежна система, в която силите на привличане ненадейно изчезват и телата се отдалечават от ядрото с всяко трептене. До този момент Кбаот не беше убил никого, а и нищо не бе унищожил. Но според Пелаеон беше само въпрос на време. Вероятно същата мисъл бе хрумнала и на Траун.

— Ако ме убие, ще изгубите войната — напомни той на майстора джедай. — А ако изгубите войната, Лея Органа Соло и близнаците й никога няма да станат ваши.

Кбаот пристъпи към командното кресло на Траун. В очите му блеснаха пламъци, но все пак той сякаш изведнъж отново се сви до нормалния си ръст.

— С императора никога нямаше да се държите така — тросна се той.

— Напротив — отвърна Траун. — Поне четири пъти съм отказвал да хвърля напразно войниците и корабите му срещу врагове, които не съм можел да разгромя.

Кбаот изсумтя.

— Само глупак може да говори така на императора. Глупак или човек, на когото му е омръзнал живота.

— И императорът мислеше така — съгласи се Траун. — Първия път, когато отказах, ме нарече предател и повери командването на моята бойна част на друг — върховният адмирал отново погали

йосаламира. — Тя беше унищожена почти изцяло и оттогава той започна да се вслушва в мнението ми.

Кбаот изучаваше лицето на Траун. Изражението му се менеше постоянно, сякаш съзнанието му не можеше да се справи с някоя мисъл или чувство.

— Можете да повторите маневрата, която приложихте на Укио — предложи той накрая. — Онзи трик с невидимите кръстосвачи и едновременните турболазерни изстрели. Аз ще ви помогна.

— Много щедро от ваша страна — отвърна върховният адмирал. — За съжаление няма да свърши работа. Бунтовническите лидери на Корускант няма да се предадат толкова бързо, колкото селяните от Укио. Независимо колко точно е съвпадането в стрелбата, накрая ще проумеят, че турболазерните заряди, които поразяват повърхността, не са изстреляни от „Химера“, и ще стигнат до правилното заключение — той посочи разпръснатите в залата холографски изображения на статуи. — Но пък народът и лидерите на Уустри са съвсем друга работа. Също като укианците те изпитват ужас от неизвестното и от онова, което смятат за невъзможно. Освен това са склонни извънредно много да преувеличават лошите слухове. При тях стратегията с невидимите кръстосвачи ще свърши чудесна работа.

По лицето на Кбаот отново бе започнала да избива червенина.

— Върховен адмирал Траун...

— Що се отнася до Органа Соло и близнаците й — прекъсна го спокойно Траун, — можете да ги получите, когато пожелаете.

Внезапният изблик съвсем се разнесе.

— Какво искате да кажете? — попита войнствено Кбаот.

— Нападение над Корускант и залавяне на Органа Соло с груба сила са немислими — обясни Траун. — Но изпращането на малка група, която да я отвлече, е напълно възможно. Вече съм заповядал на разузнаването да събере екип командоси. Утре ще бъде готов.

— Екип командоси! — презрително сви устни Кбаот. — Нима е нужно да ви напомням колко пъти се провалиха с тази задача ногрите?

— Прав сте — отвърна Траун със зловеща нотка в гласа. — Затова в екипа няма да бъдат включени ногри.

Пелаеон изненадано погледна върховния адмирал и след това несъзнателно се обърна към преддверието, където чакаше Рък, телохранителят на Траун. Откак лорд Дарт Вейдър бе впримчил

ногрите в доживотна служба на Империята, наивните сивокожи пришълци неизменно приемаха за въпрос на чест всяка поставена им задача. Изтеглянето им от някоя мисия, особено от толкова важна, като залавянето на Органа Соло, за тях би било плесник през лицето. Или дори още по-лошо.

— Адмирале — прошепна той, — не съм сигурен, че...

— Ще го обсъдим по-късно, капитане — прекъсна го Траун. — Единственият въпрос сега е дали майстор Кбаот наистина е готов да получи джедаите — едната му синьочерна вежда се повдигна нагоре: — Или предпочита само да говори за това.

Кбаот леко се усмихна:

— Да смятам ли това за предизвикателство, върховен адмирал Траун?

— Смятайте го за каквото желаете — отвърна Траун. — Аз само изтъквам, че умният тактик преценява загубите от една операция, преди да я предприеме. Близнаците на Органа Соло ще се родят всеки момент, следователно освен със самата Органа Соло ще трябва да се занимавате и с две бебета. Ако не сте сигурен, че ще се справите, най-добре да отложим операцията.

Пелаеон се приготви за поредното избухване на лудия клонинг. За негова изненада не последва нищо подобно.

— Единственият въпрос, върховен адмирал Траун — каза меко Кбаот, — е дали двете новородени деца няма да се окажат непосилна задача за вашите командоси.

— Ясно — кимна Траун. — Срещата ни с командирите от флотата е след половин час, вие ще се прехвърлите на „Мъртвешка глава“, за да подпомогнете екипажа при нападението над Уустри. Когато се върнете на „Химера“ — синьо-черната вежда отново се повдигна, — джедаите ще ви очакват.

— Прекрасно, върховен адмирал Траун. — Кбаот се изправи, извади от робата си дългата бяла брада и я поглади. — Но ви предупреждавам, че ако и този път ме излъжете, последствията никак няма да ви се понравят — той се обърна и решително тръгна към вратата на командната зала.

— Срещите с него ми доставят такова удоволствие — измърмори под нос Траун, когато вратата се затвори.

Пелаеон облиза устни:

— Адмирале, с цялото ми уважение...

— Разтревожи ви обещанието ми да измъкнем Органа Соло от най-добре охраняваното място на територията на бунтовниците ли? — попита Траун.

— Тъй вярно, сър — отговори капитанът. — Императорският дворец се слави като непревземаема крепост.

— Така е — съгласи се върховният адмирал. — Но такъв го направи императорът и както в повечето случаи той запази някои подробности от преустройствата на двореца в тайна, известна само на тесен кръг от любимците му.

Пелаеон го погледна изненадано. Тайни...

— Тайни входове ли? — рискува той.

Траун се усмихна.

— Точно така. И сега, когато можем да бъдем сигурни, че Органа Соло ще се задържи за малко в двореца, е оправдано да изпратим екип командоси.

— Но без ногри.

Върховният адмирал сведе поглед към колекцията от холографски изображения на скулптури.

— Нещо става с ногрите, капитане — каза тихо той. — Още не знам какво, но знам, че става. Усещам го всеки път, когато говоря с вождовете на Онор.

Пелаеон си спомни за странната сцена отпреди месец, когато на борда на „Химера“ пристигнаха постоянно извиняващите се пратеници на вождовете на ногрите със съобщението, че предателят Кабарак е избягал от затвора. Досега въпреки големите им усилия не бяха успели да го заловят.

— Вероятно още им е неудобно заради онази история с Кабарак — предположи той.

— Дано да е така — каза студено Траун. — Но май има още нещо. И докато не разбере какво е, ногрите ще останат под подозрение — той се наведе и докосна два клавиша на контролното табло. Холограмите на скулптури избледняха и на тяхно място се появи тактическа карта с досегашния развой на основните операции. — Но сега имаме да обмислим две по-спешни неща — продължи адмиралът и отново се облегна в креслото си. — Първо, трябва да отклоним вниманието на нашия изключително арогантен майстор джедай от

погрешното убеждение, че има правото да управлява Империята. И средството е Органа Соло и близнаците.

Пелаеон се сети за досегашните опити да заловят Органа Соло.

— А ако и този екип се провали?

— Има и други варианти за непредвидени обстоятелства — увери го Траун. — Въпреки мощта и непредсказуемостта му майстор Кбаот все още може да бъде манипулиран — той посочи тактическата карта. — За момента е по-важно да подсигурим пускането на бойния план в действие. Засега кампанията върви горе-долу по програма. Бунтовниците в секторите Фарфин и Долмар се съпротивяват потвърдо, отколкото очаквахме, но навсякъде другаде поставените цели са постигнати и като цяло системите се преклониха под мощта на Империята.

— Но победата все пак не е окончателна — вметна Пелаеон.

— Точно така — кимна Траун. — Всичко зависи от поддържането на силно и ясно видимо присъствие на имперските войски. А за това е изключително важно да продължи непрекъснатата доставка на клонинги.

Върховният адмирал млъкна. Пелаеон погледна тактическата карта. Умът му препускаше в търсене на очаквания от Траун отговор. Клониращите цилиндри „Спаарти“, скрити за десетилетия в личната съкровищница на императора на Затънтената земя, бяха на най-сигурното място в галактиката. Дълбоко в планината, пазени от имперски гарнизон и заобиколени от враждебно настроено местно население, съществуването им беше тайна за всички освен за върховното имперско командване. Изведнъж той застина. Върховното имперско командване и може би...

— Мара Джейд — каза той. — Тя се възстановява на Корускант. Дали знае за съкровищницата?

— Това е въпросът — съгласи се Траун. — Съществува доста голяма вероятност да не знае — аз бях посветен в повечето от тайните на императора и въпреки това ми бе нужно страшно много време, докато намеря Затънтената земя. И все пак не можем да си позволим да поемем риска.

Пелаеон кимна и потисна потреперването си. Досега се чудеше защо върховният адмирал избира хора от разузнаването за тази операция. Сега знаеше отговора. За разлика от обикновените екипи

командоси офицерите от разузнаването бяха обучени във всевъзможни техники за убиване...

— Един екип ли ще поеме и двете операции, сър, или ще изпратите два?

— Един е достатъчен — отвърна Траун. — Обектите са свързани, така че няма нужда от два екипа. Неутрализирането на Джейд не означава, че трябва на всяка цена да бъде убита.

Пелаеон се намръщи, но преди да успее да попита какво има предвид Траун, върховният адмирал докосна контролното табло и тактическата холограма беше заменена от карта на сектора Орус.

— А междувременно няма да е зле да изтъкнем пред враговете ни значението на Калиус Сай Лийлу. Пристигна ли допълнителният доклад от губернатора Стафа?

— Тъй вярно, сър — отвърна Пелаеон и извика документа на електронния си бележник. — Скайуокър е напуснал планетата заедно със совалката за примамка и се предполага, че я е проследил. Ако е така, ще пристигне в системата Подерис след трийсетина часа.

— Чудесно — кимна Траун. — И преди да кацне на Подерис, със сигурност ще се свърже с Корускант и ще докладва на какво е попаднал. И изчезването му ще убеди всички останали, че най-накрая са намерили маршрута ни за превоз на клонинги.

— Тъй вярно, сър — отвърна Пелаеон, като запази за себе си съмненията, че имперските сили могат да накарат Скайуокър да изчезне безследно. Траун знаеше какво прави. — Още нещо, сър. След доклада на Стафа пристигна друг, този път кодиран с шифрите на разузнаването.

— От помощника му Фингал — кимна Траун. — Човек с неустойчивата лоялност на губернатора Стафа просто си проси да му прикачим наблюдател. Някакво несъответствие с първия доклад?

— Само едно, сър. Вторият документ съдържа подробно описание на свръзката на Скайуокър, човека, за когото Стафа твърди, че е негов агент. Фингал ясно посочва, че този мъж е Талон Карде.

Траун въздъхна замислено.

— Интересно. Фингал дава ли някакво обяснение за присъствието на Карде в Калиус?

— Според него има доказателства, че от няколко години губернаторът Стафа поддържа тайни търговски връзки с Карде —

отвърна Пелаеон. — Фингал твърди, че е искал да залови мъжа и да го разпита, но нямало как да го направи, без да събуди подозренията на Скайуокър.

— Аха — прошепна замислено Траун. — Било, каквото било. Ако Карде се е случил там само във връзка с контрабандата си, не се е случило нищо непоправимо. И все пак не можем да позволим на един контрабандист да се мотае край поставените от нас капани и да застрашава плановете ни. А и Карде е доказал, че е способен да създава доста проблеми — известно време Траун гледа мълчаливо картата на сектора Орус и след това се обърна към Пелаеон: — За момента имаме да се справяме с по-належащи неща. Пригответе курс към системата Подерис, капитане. Искам „Химера“ да пристигне там за не повече от четирийсет часа — той се усмихна леко: — И предайте на командира на гарнизона, че очаквам подходящо посрещане. Надявам се, че до два-три дни ще имаме неочакван подарък за нашия уважаван майстор джедай.

— Слушам, сър — Пелаеон се поколеба. — Адмирале, какво ще стане, ако предадем Органа Соло и близнаците ѝ на Кбаот и той успее да ги обучи? Тогава ще трябва да се справяме с четирима вместо с един. А ако на Подерис хванем Скайуокър, ще станат петима.

— Няма място за тревоги — поклати глава Траун. — Пречупването на Органа Соло или на Скайуокър ще отнеме на Кбаот много време и усилия. Още повече ще мине, преди бебетата да пораснат достатъчно, за да представляват заплаха за нас, в каквото и да ги превърне. Дълго преди това да се случи — в очите на Траун блеснаха пламъци, — ще сме сключили подходящо споразумение с нашия скъпоценен майстор джедай за поделянето на властта в Империята.

Пелаеон облиза устни и прошепна:

— Разбрах, сър.

— Добре. В такъв случай сте свободен, капитане. Върнете се на мостика.

— Слушам, сър — Пелаеон се обърна и тръгна през залата със стегнато гърло си.

Той наистина разбираше. Траун или щеше да постигне споразумение с Кбаот, или просто щеше да го убие. Ако успееше

обаче. Пелаеон не бе готов да се обзаложи за крайния изход на този сблъсък. Не му се искаше и да е наблизо, когато той се разиграеше.

ГЛАВА 4

Подерис беше една от планетите, посочени в списъците с общото определение „отдалечени“. Те бяха останали населени не заради ценни природни богатства или удобно местоположение, а само заради упоритостта на колонистите. С изключителния си десетчасов цикъл на въртене, с блатистите низини, принудили хората да се заселят на обширен архипелаг с високи скалисти плата, и с почти перпендикулярния наклон на планетната ос, който предизвикваше ужасни ветрове всяка пролет и есен, Подерис не беше от любимите спирки за пътешествениците. Населението се отличаваше с упоритост и свободолюбив, беше толерантно към гостите, но затворено и изолирано от галактическата политика.

Всички тези обстоятелства правеха планетата идеално място за транзитна станция на новия поток от клонинги за Империята. И също толкова идеално място Империята да заложи капан.

Преследвачът на Люк с нищо не се отличаваше от останалите минувачи. Беше от хората, които се сливат с околната среда почти навсякъде, където попаднат. Освен това бе доста добър в занаята, а умението му предполагаше дълъг опит в имперското разузнаване. Но, разбира се, не можеше да заблуди един рицар джедай. Люк беше доловил присъствието му веднага щом мъжът го бе последвал, и след по-малко от минута успя да го разпознае в тълпата. Трябваше само да реши какво да прави с него.

— Арту? — извика тихо в предавателя, който тайно бе прикрепил към яката на робата си с качулка. — Лепна ми се опашка. Сигурно е имперски агент.

От предавателя се чу кратко загрижено пиукане, последвано от въпрос.

— Нищо не можеш да направиш — отвърна Люк, предполагайки какъв е въпросът. Искаше му се Трипио да е тук, за да превежда. В общи линии, разбираше пиукането на Арту, но в такива напрегнати

ситуации това можеше да се окаже недостатъчно. — Около кораба навърта ли се някой? Или около космодрума?

Арту изпиука решително: отговорът беше отрицателен.

— Е, няма да закъснеят да се появят — предупреди го Люк и се спря пред витрината на един магазин. Преследвачът му направи още няколко крачки, намери си благовиден предлог и също спря. Наистина беше професионалист. — Пригответи кораба за полет, без да привличаш внимание. Изчезваме веднага щом се върна.

Дроидът изпиука, че е разбрал заповедите. Люк вдигна ръка към врата си, изключи предавателя и се огледа. Трябваше да се отърве от преследвача, преди имперските агенти да се нахвърлят отгоре му. И за тази цел му трябваше нещо, което да отвлече вниманието им...

В тълпата на петнайсетина метра напред се мярна най-добрата му възможност — мъж с роба, подобна на неговата по кройка и цвят. Люк ускори крачка, опитвайки се да не създава впечатление, че бърза, и се насочи към него.

Човекът с робата продължи към едно площадче, на което се събираха три улици, и зави надясно. Люк забърза още повече и усети как в преследвача му се надига подозрение, че е бил забелязан. Люк потисна желанието си да се впусне в открит бяг и свърна зад ъгъла. Улицата с нищо не се отличаваше от останалите в града — широка, павирана, доста оживена и опасана от двете страни с къщи от сив камък. Той инстинктивно се присегна със Силата и претърси околността...

Изведнъж затаи дъх. Право пред него, на доста голямо разстояние и все пак съвсем ясно доловими, имаше малки тъмни петна, в които джедайските му сетива не можеха да проникнат. Сякаш Силата, която му предаваше информацията, там не съществуваше или по някакъв начин беше блокирана.

Това показваше, че засадата не е за обикновен шпионин на Новата република. Имперските агенти знаеха, че е тук, и бяха дошли на Подерис екипирани с йосаламири. И ако не успееше бързо да измисли нещо, щяха да го хванат.

Той огледа околните къщи. В голямата си част сградите бяха квадратни, двуетажни, с гладки фасади и декоративни парапети по покривите. В десния ред нямаше пролука, но една от къщите вляво беше с олющена фасада и между нея и съседната се виждаше тясна

пролука. Не беше кой знае какво прикритие, а и разстоянието не беше малко, май нямаше нищо по-подходящо. Люк пресече бързо улицата, очаквайки капанът да щракне всеки момент, и се скри в отвора. Присви колене, позволи на Силата да потече през мускулите му, и скочи.

Замалко не се провали. Парапетът над него беше наклонен и гладък и за момент той увисна във въздуха с протегнати към него ръце. Успя да го хване, с усилие се издърпа нагоре и легна на плоския покрив.

Точно навреме. Погледна над парапета и видя как преследвачът му изскочи тичешком иззад ъгъла, забравил старанията си да изглежда незабележим. Разблъска хората, каза нещо в предавателя в ръката си и...

От долната пресечка се показаха десетина щурмоваци в бели брони, вдигнали високо към гърдите си лазерните карабини. На раменете им блестяха продълговатите хранителни рамки на йосаламирите. Щурмоваците образуваха кордон и тръгнаха към началото на улицата.

Капанът беше добре замислен и отлично изпълнен. Люк разполагаше само с няколко минути, за да отиде до другия край на покрива и да се спусне оттатък, преди имперските войници да разберат, че жертвата им се е изплъзнала. Той се дръпна назад и се обърна към другия край на покрива.

На по-малко от шейсет сантиметра от Люк зееше пропаст. Стената се спускаше отвесно на повече от стотина метра към блатистата низина, която се простираше в двете посоки, докъдето стигаше погледът.

Вероятно това щеше да бъде последната му грешка. Обсебен от мисълта, как да се отърве от преследвача си, той напълно беше изключил, че е стигнал до външния край на платото. Гладката отвесна стена беше един от големите щитове, издигнати, за да отклоняват свирепите ветрове над града. Беше се изплъзнал от мрежата на имперските агенти, но нямаше къде да се скрие.

— Великолепно! — измърмори под нос, допълзя обратно до парапета и погледна надолу към улицата.

Към първия ескадрон щурмоваци вече се бяха присъединили още имперски войници и сега претърсваха смаяната тълпа, хваната в капана. От другите пресечки изскочиха още два ескадрона и плътно

затвори улица. Преследвачът на Люк държеше бластер в ръката си и си проправяше път през тълпата към загърнатия в роба мъж, когото Люк беше забелязал по-рано.

Другият мъж... Люк прехапа устни. Беше доста нечестно да изиграе толкова груб номер на един свършено невинен непознат човек. Но, от друга страна, имперските войници май много добре знаеха кого търсят, и определено искаха да го заловят жив. Съзнаваше, че да изложи на смъртоносна опасност мъжа с робата, не е приемливо за един джедай, но се надяваше, че причиняването на известно неудобство не попада в същия раздел на етичния кодекс.

Той стисна зъби, присегна се със Силата и измъкна бластера от ръката на преследвача. Завъртя го ниско над главите на хората и го пхна в ръката на мъжа с робата.

Имперският агент изкрещя силно към щурмоваците, но победоносният вик бързо се превърна в сигнал за предупреждение. Люк съсредоточи в Силата всичкият контрол, който успя да събере, насочи бластера към притежателя му и натисна спусъка.

Разбира се, изстрелът прелетя доста над главите в тълпата — нямаше начин да се прицели в имперския агент, дори и да искаше да го направи. Но безуспешният изстрел бе напълно достатъчен, за да подтикне към действие щурмоваците. Войниците, които проверяваха картите за самоличност на хората, се втурнаха към мъжа с робата, а щурмоваците в началото на улицата им се притекоха на помощ.

Съвсем естествено, това изкара от равновесие мъжа с робата. Той запокити бластера, който по необясним начин беше попаднал в ръката му, шумугна се покрай страничните наблюдатели и изчезна в една тясна уличка.

Люк не остана да види какво ще се случи. Веднага щом видяха лицето на побягналия мъж, щяха да разберат измамата, а дотогава той трябваше да се е махнал от покрива и да е тръгнал към космодрума. Промъкна се към края на тясното си убежище и погледна надолу.

Изобщо не изглеждаше обещаващо. Изградена да устои на силните ветрове със скорост двеста километра в час, външната стена беше абсолютно гладка, без никакви ръбове и пукнатини. Не се виждаха никакви прозорци, вратички или каквито и да е било отвори. Това поне не беше проблем — той можеше да прореже отвор с лазерния меч, ако се стигнеше дотам. Истинският въпрос беше как да

се измъкне достатъчно далеч, преди имперските войници да възобновят търсенето му.

Хвърли поглед назад. Трябваше да бърза — откъм правителствения космодрум в другия край на града припламваха светлинките на въздушни плъзгачи, които бързо се приближаваха над ниските кубични сгради.

Не можеше да се върне незабелязано на улицата. Нямахше как и да се покатери на тесния горен край на щита и да се измъкне, преди да пристигнат въздушните плъзгачи. Значи му оставаше само една посока — надолу.

Но това не означаваше непременно право надолу... Вдигна поглед към небето. Слънцето на Подерис бе точно над хоризонта, като почти видимо следваше десетчасовия си цикъл. Сега лъчите му заслепяваха пилотите на приближаващите се въздушни плъзгачи, но само след няколко минути щеше да слезе под хоризонта и вече нямаше да е пречка за преследвачите, а в сивкавия здрач блясъкът на лазерния меч щеше да се вижда отдалеч. Трябваше да действа незабавно.

Люк извади лазерния меч изпод робата си и го включи, като внимаваше приближаващите се въздушни плъзгачи да не видят блестящото зелено острие. С върха на острието направи плитък прорез надясно и леко надолу по отвесната стена. Робата му беше от тънка материя и той разкъса лесно левия ръкав, като омота парчето плат около лявата си ръка. Пръстите му се вмъкнаха лесно в прореза и около тях остана достатъчно свободно място, за да ги движи. Той се вкопчи здраво в стената, постави върха на лазерния меч в края на прореза и се изтърколи от ръба на покрива. Държейки се само с върховете на пръстите си, стиснал в дясната ръка лазерния меч, с който си прорязваше път, Люк се спусна по диагонал по преградата за ветровете.

Изживяването беше възбуждащо и едновременно страшно. В главата му нахлуха спомени — около него бушува вятърът, когато пропадна от вътрешното равнище на Облачния град на Беспин, минути по-късно виси на върха на пръстите си под града, лежи изтощен на пода на втората „Звезда на смъртта“ и през болката усеща гнева и безпомощността на императора, когато Вейдър го хвърли в прегръдките на смъртта. Гладката повърхност на стената бързо

оставаше назад, отбелязвайки стремглавия му напредък към ръба и празнотата отвъд...

Люк вдигна глава, премигвайки на вятъра, който брулеше лицето му, и надникна през рамо. Смъртоносният край вече се виждаше, а той се приближаваше към него с ужасна скорост. Наближаваше все повече и повече, но в последната секунда извъртя рязко лазерния меч. Прорезът се изви хоризонтално и след миг Люк бавно спря.

За момент увисна несигурно на една ръка, колкото да си поеме дъх и да поуспокои ударите на сърцето. По прореза на стената играеха отблясъците от последните лъчи на залязващото слънце. Следата от лазерния меч се издигаше на повече от сто метра. Люк се надяваше, че разстоянието е достатъчно и вече е извън обръча на имперските войници.

Зад него слънцето се спусна под хоризонта и следата от спускането му по стената изчезна. Люк внимателно се зае да пререже отвор през нея, увиснал на изтръпналите си пръсти.

— Адмирале, пристигна докладът от командира на щурмоваците — извика Пелаеон, прочете съобщението на екрана на командното табло и се намръщи. — Изглежда, Скайуокър изобщо не е попадал в обръча.

— Не се изненадвам — отвърна мрачно Траун и погледна екрана. — На няколко пъти предупреждавах разузнаването да не подценява обхвата на сетивата на Скайуокър. Очевидно не са приели думите ми сериозно.

Капитанът усети присвиване в гърлото.

— Тъй вярно, сър. Но той със сигурност е бил там, така че едва ли е отишъл далеч. Щурмоваците са направили втори преграден обръч и са започнали да претърсват сградите.

Върховният адмирал въздъхна.

— Не, Скайуокър няма да влезе в сграда — поклати глава той. Гласът му отново звучеше спокойно. — Онзи номер с примамката и бластера... — адмиралът рязко вдигна поглед към Пелаеон: — Нагоре, капитане. Качил се е на покрива.

— Въздушните плъзгачи вече обикалят района, сър. Ако е там, ще го забележат.

— Добре — Траун докосна един клавиш на командното табло и пред тях се появи холограма на карта на този сектор от града. — А

какво ще кажете за преградата срещу вятър в западния край на обръча от щурмоваци? Може ли да се спусне по нея?

— Нашите хора тук твърдят, че е невъзможно — поклати глава Пелаеон. — Стената е отвесна и абсолютно гладка, а отдолу няма никаква преграда. Ако Скайуокър наистина е влязъл в тази уличка, значи още е там. Или в подножието на платото.

— Вероятно — кимна Траун. — Но въпреки това се разпоредете един от плъзгачите да огледа района. А какво стана с кораба на Скайуокър?

— Разузнаването все още се опитва да установи кой е — призна Пелаеон. — Има някакъв проблем с данните на космодрума. Но ще разберем до няколко минути.

— С които не разполагаме заради празноглавието на агента им — изкрещя върховният адмирал. — Да бъде понижен в чин.

— Слушам сър — Пелаеон въведе заповедта в компютъра. Наказанието не беше леко, но можеше да бъде и доста по-жестоко. Покойният лорд Вейдър незабавно би удушил провинилия се. — Но космодрумът вече е обграден.

Траун замислено потърка брадичката си.

— Едва ли ще има полза — промълви разсеяно той. — Но, от друга страна...

Обърна глава и погледна през илюминатора към планетата, която бавно се въртеше под тях.

— Изтеглете хората ни, капитане. Всички, с изключение на клонингите. Поставете охрана само около кораба на Скайуокър.

Пелаеон премига изненадано:

— Сър?!

Траун се обърна към него. В блестящите му червени очи играеха пламъци.

— Войниците на космодрума не разполагат с достатъчно йосаламири, за да спрат един джедай, капитане. Така че няма смисъл да се опитваме да го правим. Ще оставим Скайуокър да излети в космоса и ще го приберем заедно с кораба му на „Химера“.

— Слушам, сър — Пелаеон сбърчи чело. — Но в такъв случай...

— Защо оставям клонингите ли? — прекъсна го Траун.

— Защото, ако залавянето на Скайуокър е изключително важно за нас, то това не се отнася до корабния му робот — той се позасмя. —

Освен ако героичните усилия на господаря му да избяга от Подерис не го убедят, че това наистина е главният пункт за прехвърляне на клонинги.

— Аха — кимна Пелаеон. — Значи ще позволим на дроида да избяга и да се върне при бунтовниците?

— Точно така — Траун махна към контролното табло. — Предайте заповедите, капитане.

— Веднага, сър — Пелаеон се обърна към командното табло и се зае да въведе нарежданията на върховния адмирал.

Усещаше засилващо се вълнение. Може би този път Скайуокър най-накрая ще падне в ръцете им.

Люк се вмъкна в малкия товарен кораб и затвори капака след себе си, а Арту го посрещна с разтревожено пиукане.

— Готови ли сме за излитане? — извика той през рамо към дроида и се втурна към пилотската кабина.

Арту изпиука утвърдително. Люк се настани в пилотското кресло, прегледа набързо данните на корабните системи и завърза коланите си.

— Излитаме.

Включи аgravитаторите на пълна мощност, внимателно вдигна кораба над земята и рязко зави надясно. Веднага излетяха два реактивни изстребителя и се спуснаха след него, а той се насочи към края на платото.

— Наблюдавай изстребителите, Арту — заповяда Люк и раздвои вниманието си между светкавично приближаващия се край на града и космоса над тях.

Схватката с клонингите, които охраняваха космодрума, беше доста напрегната, но твърде кратка, за да бъде истинска. Или Империята беше определила за ръководител на операцията някой пълен некадърник, или нарочно го оставиха да стигне до кораба, внимателно насочвайки го към истинския капан...

Краят на платото остана зад тях. Люк хвърли поглед в екрана, увери се, че е извън очертанията на града, и включи главния двигател за подсветлинна скорост.

Товарният кораб подскочи нагоре като попарен минок, преследващите го реактивни изстребители останаха далеч назад.

Заповедите за спиране от контролната кула се извисиха в изненадан гневен вик, но Люк се пресегна и прекъсна връзката.

— Как си, Арту?

Дроидът отвърна, че е добре, и на екрана на компютъра се изписа въпрос.

— Да, клонинги бяха — потвърди мрачно Люк и по гърба му полазиха тръпки. Неприятното излъчване на новите имперски клонинги беше два пъти по-зловещо отблизо. — Ще ти кажа още нещо — добави той. — Знаеха, че преследват мен. Щурмоваците носеха самари с йосаламири.

Арту извири замислено и след кратък размисъл изпиука въпросително.

— Прав си, аз също си помислих за източника Делта — съгласи се Люк, след като прочете думите на дроида. — Лея каза, че ако в близко време не успеем да пресечем изтичането на информация, тя щяла да препоръча работата на съвета да се прехвърли извън императорския дворец. Може би дори извън Корускант.

Макар че ако Делта беше човек или шпионин от някаква друга раса, а не невъзможен за засичане подслушвателен апарат в двореца, преместването щеше да е напразно. Мълчанието на Арту показваше, че вероятно и дроидът мисли така.

Хоризонтът пред тях изглеждаше като тъмна планета на фона на черното, но пълно със звезди небе и вече започваше видимо да се изкривява.

— Направи изчисленията за скока през хиперпространството, Арту — извика Люк. — Вероятно трябва светкавично да изчезваме.

Дроидът изпиука утвърдително и той се обърна отново напред. Отвъд хоризонта, извън обхвата на уредите на товарния кораб, можеше да се спотайва цяла флота звездни разрушители, чакайки го да се отдалечи от всякаква възможност за прикритие и тогава да го атакуват.

Извън обхвата на уредите, но може би в обсега на джедайските му сетива. Той притвори очи, изпълни съзнанието си с покой и се присегна със Силата...

Долови го миг преди да проехти изненаданото пиукане на Арту. Наистина беше имперски звезден разрушител, но не се спотайваше зад хоризонта, а се приближаваше отзад, от орбита в горните слоеве на

атмосферата, която му позволяваше да набере скорост, без да жертва предимството на изненадата.

— Дръж се! — извика Люк и включи двигателя на пълна мощност. Но усилието му беше напразно и той, а и имперските войници го знаеха. Звездният разрушител напредваше бързо, прехващащите лъчи вече бяха включени и насочени към товарния кораб. Само след няколко секунди щяха да ги хванат. По-точно — щяха да хванат товарния кораб...

Люк свали предпазните колани, отвори един скрит под контролното табло панел и натисна трите бутона вътре. Първият включваше товарния кораб на автопилот, вторият — протонното оръдие на кърмата, което веднага изстреля едно торпедо към звездния разрушител. С третия се активираше програмата за саморазрушение на товарния кораб.

Изстребителят беше в хангара зад пилотската кабина и напомняше надничащо от бърлогата си странно метално животно. Люк скочи към отворения горен люк и замалко не си удари главата в ниския таван на товарния кораб. Арту, вече настанен в гнездото в изстребителя, пиукаше тихо и бързо включи в бойна готовност системите. Люк си сложи предпазните колани и бойния шлем, дроидът сигнализира, че са готови за полет.

— Добре — отвърна той и обхвана с лявата ръка специалния превключвател, прикрепен към командното табло.

— За да мине номерът, трябва да преценим времето изключително внимателно. Пригответи се.

Той отново притвори очи и Силата изпълни сетивата му. При първия си опит да намери майстора джедай Кбаот по същия начин бе влязъл в сблъсък с имперската флота — обикновен изстребител срещу имперски звезден разрушител. Онази схватка също беше имперска засада, макар че той го разбра едва когато стана ясен нечестивият съюз на Кбаот с Империята. Тогава го бяха спасили уменията му, късметът и Силата.

Този път, ако специалистите от Корускант си бяха свършили работата, късметът отново трябваше да е на негова страна.

Със съзнанието си, изпълнено със Силата, долови прехващането на лъча половин секунда преди това да стане реалност. Люк завъртя превключвателя, товарният кораб подскочи в мощното притегляне на

прехващащия лъч и горната му част избухна в облак метални парчета. В следващия миг изстребителят прелетя през блестящите отломки, задвижван от монтираните под палубата реактивни двигатели. Люк затаи дъх, прехващащият лъч сякаш щеше да успее да задържи хватката си въпреки облака метални частици. Но притеглянето рязко намаля и изведнъж се изгуби.

— Свободни сме! — извика той към Арту, извъртя изстребителя и се насочи към дълбокия космос. — Дръж се, изчезваме!

Той зави отново, над горния прозрачен люк светнаха зелени лъчи. Тъй като разстоянието вече беше твърде голямо за прехващащите лъчи, имперските войници явно бяха решили да го свалят с изстрели. Още един залп проблесна, един от лъчите премина през защитното поле и удари изстребителя отдолу, Арту сепнато изпиука. Люк отново се присегна към Силата и се остави тя да води ръцете му на руля...

Време беше. Люк хвана лоста за хипердвигателите и плавно го дръпна назад.

С лъжливия проблясък на движение изстребителят изчезна в безопасността на хиперпространството, а турболазерните оръдия на „Химера“ продължиха безсмислено да стрелят няколко секунди. Постепенно оръдията замлъкнаха и Пелаеон тежко въздъхна, страхувайки се да погледне към командното кресло на Траун. Скайуокър пак се бе измъкнал, а предишния път един човек бе платил провала с живота си.

Другите хора на мостика също не го бяха забравили. Траун рязко се изправи, шумоленето от триенето на дрехата му в креслото ясно прозвуча в крехката тишина.

— Е — започна спокойно върховният адмирал. — Трябва да признаем, че бунтовниците винаги са били много изобретателни. Виждал съм този номер и преди, но не в толкова брилянтно изпълнение.

— Тъй вярно, сър — отвърна Пелаеон, като безуспешно се опита да прикрие напрежението в гласа си.

С крайчеца на окото си видя как Траун се обръща към него.

— Спокойно, капитане — каза върховният адмирал. — Скайуокър щеше да е чудесен подарък за майстор Кбаот, но бягството му едва ли е основание за големи тревоги.

Най-важната цел на операцията ни бе да убедим бунтовниците, че са разкрили маршрута за превоз на клонинги. И тя вече е постигната.

Напрежението бавно започна да напуска Пелаеон. Върховният адмирал очевидно не беше ядосан...

— Но това не означава — продължи Траун, — че трябва да си затваряме очите пред действията на екипажа на „Химера“. Последвайте ме, капитане.

Пелаеон се изправи с отново сковано от напрежение тяло.

— Слушам, сър.

Траун се спусна по стълбата на кърмата към мястото за екипажа на десния борд. Мина мълчаливо покрай войниците пред таблата на уредите, покрай застаналите сковано зад тях офицери и спря пред контролната станция за прехващащите лъчи на десния борд.

— Как се казваш? — тихо попита Траун младия мъж в центъра на напрегнатото внимание.

— Мичман Мичъл, сър.

Лицето на младежа беше бяло, но спокойно — изражение на човек, изправен пред лицето на смъртта.

— Разкажи ми какво се случи, мичман.

Мичъл преглътна нервно.

— Сър, тъкмо бях прехванал товарния кораб, и той се разпадна на реагиращи на прехващащия лъч частици. Системата се опита да ги прехване всичките и блокира.

— И какво направи ти?

— Ами... сър, ако бях изчакал частиците да се разсеят, изстребителят щеше да се измъкне извън обхвата. Така че се опитах да ги разпръсна и превключих прехващащия лъч да проследи промяната в траекторията.

— И това не свърши работа.

От устните на Мичъл се изтръгна тиха въздишка.

— Тъй вярно, сър. Системата не успя да се справи и блокира.

— Така... — Траун леко изправи глава: — Разполагаше с известно време да обмислиш действията си, мичман. Сети ли се за някакъв друг начин на действие?

Устните на младия мъж потрепериха.

— Не, сър. Съжалявам, но не се сещам за нищо друго. Не си спомням в учебниците да е описана подобна ситуация.

Траун кимна:

— Правилно. Наистина няма. През последните десетилетия бяха предложени няколко различни метода в отговор на гамбита със скрития изстребител, но нито един от тях не е бил приложен на практика. Действията ти са един от най-изобретателните опити в тази насока, особено в светлината на малкото време, с което разполагаше. Фактът, че опитът се провали, по никакъв начин не омаловажава значимостта му.

На лицето на Мичъл се изписа предпазливо недоверие.

— Сър?

— Империята има нужда от бързо мислещи и изобретателни хора, мичман — отвърна Траун. — Повишавам те в лейтенант и първата ти задача е да намериш начин за противодействие на този гамбит. След днешния успех бунтовниците могат да се опитат да го приложат отново.

— Слушам, сър — въздъхна Мичъл. На лицето му отново се появяваше цвят. — Благодаря ви, сър.

— Поздравления, лейтенант Мичъл — кимна Траун и се обърна към Пелаеон. — Предавам ви мостика, капитане. Върнете се към първоначалния летателен план. Ако имате нужда от мен, ще бъда в личната си командна зала.

— Слушам, сър — избъбри Пелаеон.

Застанал до новопроизведения лейтенант, той изпрати с поглед Траун, усещайки как по мостика се разлива преклонение. До този момент екипажът на „Химера“ вярваше и уважаваше върховния адмирал, но от днес бе готов да умре за него.

И за пръв път от пет години Пелаеон най-накрая беше убеден, че със старата Империя вече е свършено. Беше се родила нова Империя, начело на която стоеше върховният адмирал Траун.

Изстребителят висеше самотно в непрогледния мрак на светлинни години от каквото и да е парче твърда материя, по-голямо от зрънце прах. Сякаш отново се повтаряше схватката със звездния разрушител, която беше захвърлила Люк в дълбокия космос и бе довела до срещата му с Талон Карде и Мара Джейд и накрая до Миркр.

За щастие приликата бе само външна. Така ли бе наистина? От гнездото на дроида долетя нервно пиукане.

— Стига, Арту! Успокой се — смърри го Люк. — Положението не е чак толкова безнадеждно. И без това нямаше да можем да стигнем без зареждане до Корускант. Само дето трябва да го направим по-близо, това е всичко.

Отговорът бе възмутено изсумтяване.

— Сериозно ти говоря, Арту — каза търпеливо Люк и прехвърли списъка с планети от навигационния компютър към дроида. — Виж, това са местата, до които можем да стигнем с останалите ни енергийни клетки. Виждаш ли?

Дроидът внимателно разглеждаше списъка и Люк се възползва от възможността да му хвърли още един поглед. Разполагаха с доста голям избор, но на повечето от планетите не можеше да се покаже с изстребител на Новата република. Половината бяха под пряк имперски контрол, а повечето от останалите или клоняха към Империята, или все още не бяха взели окончателно решение.

Но дори и на планети под контрола на Империята съществуваха пукнатини в системите за охрана, през които би могъл да се промъкне един изстребител. Можеше да кацне на усамотено място, да отиде пеш до най-близкия космодрум и да купи нови енергийни клетки с останалата му имперска валута. Обратният път с енергийните клетки щеше да е немалък проблем, но все щяха да се справят двамата с Арту. Арту изпиука предложение.

— Кесъл е една възможност — съгласи се Люк. — Но не съм сигурен дали е благоразумно да спираме там. Доколкото знам, там все още управлява Морут Дуле, а Хан открай време му няма вяра. Мисля, че е по-добре да отидем до Фуилсвинг или дори до...

Той млъкна внезапно. Една от планетите в списъка внезапно привлече вниманието му. Планета, чиито координати Лея бе вкарала в навигационния компютър, преди да отлети на тази мисия. Омор.

— Имам по-добра идея, Арту — каза замислено Люк. — Какво ще кажеш да се отбием при ногрите?

Зад него се разнесе изненадан и възмутен писък.

— О, я стига! — смърри го Люк. — Лея и Чуй бяха там и се върнаха, нали? Заедно с Трипио — добави той. — Нали не искаш Трипио да разправя, че теб те е дострашало да идеш?

Арту отново изсумтя.

— Няма никакво значение, дали е имал избор, или не — отвърна твърдо Люк. — Въпросът е, че е отишъл.

Дроидът изпиука жалостиво, но с нотка на примирение.

— Продължавай все така — окуражи го Люк и заповяда на навигационния компютър да направи изчисленията за скока към Онор. — Лея и бездруго ме помоли да ида да видя какво правят. А така с един удар — два пясъчни гущера.

Арту изпиука объркано и млъкна. И дори Люк, който вярваше напълно в преценката на Лея за ногрите, призна пред себе си, че вероятно това не е най-успокояващата стилова фигура, която можеше да използва.

ГЛАВА 5

Докладът за битката в системата на Уустри свърши и екранът на електронния бележник угасна.

— Все още не мога да повярвам — поклати глава Лея и остави бележника на бюрото. — Ако Империята наистина разполага с ново свръхмощно оръжие, способно да пробие планетарен щит, щеше да го използва при нападението срещу всяка система. Сигурно е номер или зрителна измама.

— Съгласна съм — отвърна спокойно Мон Мотма. — Въпросът е как да убедим останалите членове на съвета и цялото събрание. Да не говорим за представителите на пограничните системи.

— Трябва да разберем какво се е случило на Укио и Уустри — обади се адмирал Акбар. Гласът му звучеше още по-мрачно от обичайното. — И то много бързо.

Лея отново взе електронния бележник и погледна крадешком към адмирала, седнал от другата страна на масата. Клепачите на огромните очи на монкалмарианеца изглеждаха необичайно подпухнали, лъскавата сива кожа бе забележимо избледняла. Беше страшно уморен, а с развитието на голямата офанзива на Империята скоро едва ли щеше да намери време да си почине. Но това се отнасяше и за всички останали.

— Вече знаем, че върховният адмирал Траун притежава уменията да вниква в съзнанието на противниците си и да предугажда ходовете им — напомни тя. — Възможно ли е да е предвидил колко бързо ще се предадат Укио и Уустри?

— За разлика от филвианците ли? — Мон Мотма кимна леко: — Интересен въпрос. Това вероятно показва, че илюзията не може да бъде поддържана твърде дълго.

— Или че за изпълнението ѝ е нужно огромно количество енергия — вметна Акбар. — Ако Империята е разработила метод за фокусиране на невидима енергия срещу планетарния щит, то насоченото облъчване сигурно може да отслаби някой участък от щита

толкова, че през отвора да проникне турболазерен заряд. Но за такова нещо е нужно невероятно количество енергия.

— Освен това ще породи енергийно напрежение по повърхността на щита — изтъкна Мон Мотма. — В информацията, с която разполагаме, нищо не подсказва, че е бил използван такъв метод.

— Информацията може да е непълна — отвърна Акбар. Той хвърли неприкрит кръвнишки поглед към съветник Борск Фейлия и добави хапливо: — Или да е била манипулирана от Империята. Такива неща са се случвали и преди.

Лея също се обърна към ботанеца, чудейки се дали едва прикритата обида към народа му няма най-сетне да го извади от самоналоженото мълчание. Но Фейлия си седеше с впит в масата поглед. Кремавата му козина лежеше неподвижно. Не говореше, не реагираше, може би дори и не мислеше.

Лея предполагаше, че някой ден той щеше да си възвърне куража да проговори и заедно с това и част от старата си политическа сила: Но сега, когато споменът за лъжливото му обвинение срещу Акбар все още беше жив в умовете на всички, Фейлия беше в период на покаяние, както го разбираше расата му. Лея усети, че стомахът ѝ се свива от надигналото се недоволство. Ботанското разбиране за политиката, основаващо се на максимата „Всичко или нищо“, работеше срещу интересите на Новата република. Преди няколко месеца измисленото обвинение на Фейлия срещу Акбар бе пропиляло ценно време и енергия, а сега, когато съветът се нуждаеше от всяка частица вдъхновение и съобразителност, включително тези на ботанеца, той се правеше на мъченик. В някои дни — а най-вече през дългите мрачни нощи — Лея тайничко се винеше, че е събрала планетите в Новата република.

— Прав сте, разбира се, адмирале — въздъхна Мон Мотма. — Нуждаем се от повече информация. И то бързо.

— Организацията на Талон Карде остава най-добрата ни възможност — обади се Лея. — Той разполага с връзки и в Империята. А според последното съобщение на Люк Карде изглеждал заинтересован.

— Не можем да си позволим да чакаме благоволенieto на един контрабандист — изръмжа Акбар и мустачките над горната му устна потрепериха гнусливо. — Какво ще кажете за генерал Бел Иблис? Той

се противопоставяше сам на Империята в продължение на няколко години.

— Генералът вече прехвърли агентите си към нашето разузнаване — отвърна Мон Мотма и на бузата ѝ потрепери едно мускулче. — Все още ги приобщаваме към системата ни.

— Нямам предвид агентите му — поклати глава Акбар.

— Говоря за самия генерал. Защо не е тук?

Лея погледна Мон Мотма и отново я присви стомахът. Гарм Бел Иблис беше една от първите влиятелни личности, застанали зад обединението на разпокъсаните групи от съпротивата в общия Бунтовнически съюз и дълги години участваше в нелегалната ръководна тричленка, в която влизаха още Мон Мотма и приемният баща на Лея — Бейл Органа. Но след като Органа загина с хората си при нападението на „Звездата на смъртта“ над Алдеран, Мон Мотма започна да съсредоточава в ръцете си все повече власт, Бел Иблис напусна съюза и тръгна по свой път. Сам беше продължил личната си война срещу Империята, докато не срещна случайно сънародника си корелианец Хан Соло.

Настойчивата молба на Хан доведе Бел Иблис и шестте му крайцера в помощ на Новата република в битката при флотата „Катана“. Мон Мотма приветства завръщането на Бел Иблис и го призова да забравят различията от миналото.

След това се отметна от думите си и го изпрати да укрепява позициите на флотата в пограничните сектори на Новата република. Колкото може по-далеч от Корускант.

Лея не можеше да вини Мон Мотма за решението ѝ. Но в Новата република все още имаше хора, които помнеха тактическия гений на Бел Иблис, и не всички от тях бяха готови да оправдаят Мон Мотма.

— На бойното поле имат нужда от способностите на генерала — спокойно каза Мон Мотма.

— Както и ние тук — рязко добави Акбар, но Лея долови в гласа му примирение.

Адмиралът току-що се беше върнал от инспекция на отбранителните системи на Фарфин и Долмар, а сутринта щеше да замине за Дантуин. С настъпването на имперската бойна машина Новата република не можеше да си позволи лукса да прибере най-добрите си фронтови командири и да ги превърне в щабни плъхове.

— Разбирам загрижеността ви — каза по-меко Мон Мотма. — Когато положението там се стабилизира, възнамерявам да върна генерал Бел Иблис и да му поверя тактическото планиране.

Ако успеем да стабилизираме положението, поправи я на ум Лея и усети как стомахът ѝ отново се стегна. До този момент офанзивата вървеше съвсем според плановите на Империята... Мисълта ѝ остана недовършена, тя изведнъж разбра какво всъщност се случваше. Не, стомахът ѝ не се свиваше, а ... Акбар отново говореше нещо.

— Моля да ме извините — прекъсна го Лея и с мъка се изправи. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но се налага да отида до лекарското отделение.

Очите на Мон Мотма се разшириха изненадано:

— Близнаците ли?

Лея кимна:

— Май вече са на път.

Стените и таванът на родилната зала бяха в топъл кафеникав цвят, по тях играеха разноцветни светлинки в синхрон с мозъчните вълни на Лея. На теория те трябваше да ѝ помогнат да се отпусне и да се съсредоточи върху предстоящата задача. Но Лея вече бе решила, че след десет часа гледане техниката е изгубила ефективността си.

Присви я нова контракция, най-силната до този момент. Лея автоматично се присегна със Силата и използва методите, които Люк ѝ беше показал, за да облекчи болката в протестиращите мускули. Ако не друго, раждането ѝ даваше възможност поне да упражнява джедайските си умения. И то не само за усмиряване на болката. Всичко е наред, прошепна тя към малките създания в корема си. Всичко е наред. Мама е тук.

Но това не помогна много. Понесени като във вихър от непонятни за тях сили, които бавно извъртаха и изтласкваха малките им телца към неизвестното, близнаците изпитваха страх с неразвитите си съзнания. Баща им, изглежда, не беше в по-добра форма.

— Добре ли си? — попита Хан за хиляден път, откак се беше появил.

Стисна ръката ѝ по-силно, също за хиляден път, когато рязката болка я накара да свие рамене.

— Да — увери го Лея. Раменете ѝ се отпуснаха с края на контракцията и на свой ред и тя стисна ръката му. — Но май ти не си

много добре.

Хан направи гримаса и каза сухо:

— Отдавна ми мина времето за лягане.

— Сигурно е затова — съгласи се тя. Хан се държеше като чувал върху ролкови кънки от самото начало на раждането, но полагаше мъжествени усилия да прикрие нервността си. Лея предполагаше, че го прави по-скоро заради нея, а не толкова заради вредата, която би причинило на имиджа му това признание. — Съжалявам.

— Няма за какво — Хан погледна лекаря и двата медицински дроида, които се мотаеха около важната страна на леглото. — Май скоро ще свърши, скъпа.

— Съвсем си прав — съгласи се Лея през зъби. Нова контракция изцяло погълна съзнанието ѝ. — Оооо...

Възбудата на Хан достигна нови висоти:

— Добре ли си?

Лея кимна, гърлото ѝ бе твърде стегнато, за да му отговори.

— Дръж ме, Хан — прошепна тя. — Стой до мен.

— Тук съм — отвърна той тихо и успокояващо я обхвана със свободната си ръка през раменете.

Тя почти не го чу. Дълбоко в нея малките животи, които бяха създали с Хан, се движеха и изведнъж страхът им се бе превърнал в безграничен ужас.

Не се страхувайте, заговори мислено тя. Не се страхувайте. Всичко ще е наред. Аз съм тук и съвсем скоро вие ще бъдете при мен.

Тя не очакваше никаква реакция — съзнанията на близнаците бяха твърде неразвити, за да разберат нещо толкова абстрактно, като думите или предвижданията за бъдещи събития. Но въпреки това продължи да им говори, като прогонваше страха им с любов, спокойствие и утеха. Последва още една контракция — неумолимото движение към външния свят продължаваше...

И в този момент за безкрайна радост на Лея едно от малките създания ѝ отвърна — докосна я така, както нито един от близнаците не беше реагирал на безсловесните милувки. Страхът се поуталожи и пред очите на Лея за момент изникна образът на бебешка ръка, обхванала здраво пръста ѝ. Да, каза тя на бебето. Аз съм твоята майка и съм до теб.

Малкото съзнание сякаш се замисли над думите ѝ. Лея продължи да го успокоява, но то се дръпна от нея, все едно нещо друго бе привлякло вниманието му. Тя реши, че това е добър знак — ако бебето можеше да забрави за момент случващото се...

Но за нейна огромна изненада паниката на второто съзнание също започна да намалява. А тя си мислеше, че то дори не усеща присъствието ѝ...

По-късно, когато си припомняше случилото се, то ѝ изглеждаше очевидно, ако не и закономерно. Но за момента откритието бе така изненадващо, че тя потрепери. Близнаците, чиято способност в Силата непрекъснато нарастваше още в утробата ѝ, по някакъв начин се бяха свързали един с друг с дълбока и здрава връзка, която Лея никога нямаше да сподели напълно.

Това беше един от най-великите, но и най-горчиви моменти в живота ѝ. Беше зърнала миг от бъдещето, видя как децата ѝ порастват и мощта им в Силата се увеличава, и в същото време разбра, че в живота им ще има част, която тя никога няма да споделя.

Контракцията отмина, величествената горчиво-сладка картина на бъдещето се стопи в лека, но постоянна болка в съзнанието ѝ. Към тази болка се добавяха угризения, че в егоистичните ѝ мисли никога не ѝ бе хрумвало, че Хан ще споделя живота на децата в много по-малка степен от нея.

И изведнъж в мъглата, обхванала съзнанието ѝ, избухна ярка светлина. Тя импулсивно впи пръсти в ръката на Хан.

— Какво става?

— Показва се! — извика Хан и я стисна за ръката. — Първото вече е наполовина отвън.

Лея премига, рязко прекрати връзката с малките съзнания и светлината изчезна. До този момент те бяха виждали единствено мъглива сивота...

— Изключете лампата — прошепна тя. — Твърде ярка е. Очите на децата...

— Спокойно — прекъсна я лекарят. — Бързо ще привикнат. Хайде, последен напън.

И абсолютно изненадващо първата част свърши.

— Едното вече е тук — прошепна смаяно Хан. — Това е... — изви врат, за да види: — Дъщеря ни — погледна отново Лея и върху

напрегнатото му лице се появи добре познатата крива усмивка. — Джейна.

Лея кимна.

— Джейна — повтори тя. Избраните имена никога досега не бяха звучали толкова добре. — А какво става с Джейсън?

— Гори от нетърпение да дойде при сестра си — подхвърли сухо лекарят. — Пригответи са да напънеш, май се опитва сам да изпъзни навън. Хайде!

Лея си пое дълбоко дъх. Най-накрая. След десет часа мъка, след девет месеца бременност краят се виждаше.

Не краят — Началото.

След няколко минути лекарят постави в ръцете ѝ близнаците, тя ги погледна за пръв път, вдигна глава към Хан и почувства как се отпуска в блажено спокойствие. Навън сред звездите се водеше война, но поне засега тук всичко с вселената бе наред.

— Внимавай, водач! — извика десети. — Имаш си опашка.

— Видях го — отвърна Уедж и се спусна рязко.

Имперският прехващащ прелетя край него, стреляйки бясно с лазерното си оръдие, и се опита да повтори маневрата му, но зад гърба му изневиделица изникна бунтовнически изстребител, уцели го и той избухна в облак пламъци.

— Благодаря, осми — извика Уедж, издуха капчицата пот, увиснала на върха на носа му, и провери радарите.

За момента техният малък сектор от битката сякаш бе чист. Той вкара изстребителя в бавно въртяща се орбита и огледа набързо цялото бойно поле.

Положението беше по-лошо, отколкото бе предполагал. По-лошо бе дори и отпреди пет минути. От хиперпространството изскочиха още два звездни разрушителя клас „Победа“ и заеха позиции за пряк обстрел на трите останали калмариански кръстосвача. С честотата, с която стреляха турболазерните батареи на звездните разрушители...

— Свиреп ескадрон, курс дваисет и две, точка, осем — заповяда Уедж и извъртя изстребителя към разрушителите.

Чудеше се как, по дяволите, бяха успели да направят това имперските кораби. Извършването на толкова прицелен скок през хиперпространството беше трудна работа дори в идеални условия, а в хаоса и напрежението на битката си беше направо невъзможно. Това бе

пореден пример за невероятните нови способности на Империята да координира силите си.

От гнездото на космическия робот се чу предупреждаващо пиукане — намираха се твърде близо до тяло с голяма маса, за да могат да извършат скок през хиперпространството. Уедж изненадано погледна навън и едва сега забеляза в далечината един кръстосвач прехващач, останал встрани от битката. Очевидно имперските войници не искаха нито един от корабите на Новата република да се измъкне от схватката. Насреща им се носеше първата вълна имперски изстребители, излетели от звездните разрушители клас „Победа“.

— Поркинс формация — заповяда той. — Внимавайте за нападения от фланга. Звезден кръстосвач „Ортаван“, говори командирът на Свирепия ескадрон. Дръжте се, идваме!

— Останете си по местата, командир — отвърна мрачен монкалмариански глас. — Превъзходството им е огромно. Не можете да ни помогнете.

Уедж стисна зъби. Монкалмарианецът сигурно беше прав.

— Все пак ще опитаме — каза той. Бързо приближаващите имперски изстребители вече почти бяха в обхвата им. — Дръжте се!

— Свиреп ескадрон, говори Бел Иблис — намеси се нов глас. — Прекратете атаката. Пригответе се да завиете трийсет градуса надясно.

Уедж с усилие удържа напирания през устата му словесен поток, който най-вероятно щеше да го прати на военен съд. Докато един кораб е цял, винаги има надежда за спасение. Но очевидно великият генерал Бел Иблис бе решил друго.

— Прието, генерале — въздъхна той. — Свиреп ескадрон, внимавай.

— Свиреп ескадрон, сега!

Уедж неохотно се подчини на заповедта и зави надясно. Имперските изстребители промениха курса си, за да ги пресрещнат, но като че ли изведнъж изгубиха самоувереността си...

И с трясък, който се разнесе ясно дори и през свръхразредената атмосфера в космоса, през току-що освободеното от Свирепия ескадрон пространство прелетя щурмова част тежки изстребители. Имперските кораби, завили да пресрещнат Свирепия ескадрон, се оказаха неподготвени и преди да успеят да се върнат в предишната си

отбранителна позиция, тежките изстребители ги подминаха и с пълна скорост се отправиха към обкръжения звезден кръстосвач.

— Добре, Свиреп ескадрон — каза Бел Иблис. — Ваш ред е. Подсигурете им гърба.

Уедж се усмихна мрачно. Трябваше да се досети, че Бел Иблис е подготвил изненада за врага.

— Прието, генерале. Свиреп ескадрон, да им видим сметката!

— А след това — добави Бел Иблис — се пригответе за отстъпление.

Уедж премига изненадано и усмивката изчезна от лицето му. Да отстъпят ли?! Той завъртя кораба си към имперските изстребители и хвърли поглед към главното бойно поле.

Преди няколко минути положението изглеждаше доста зле. Сега беше на ръба на катастрофата. Частта на Бел Иблис — петнайсетте бойни кораба, с които бяха започнали битката — бе намаляла с една трета и сега повечето бяха скупчени за отбрана до последна капка кръв. Плътно ги обкръжаваха и ги държаха под системен обстрел над двайсет звездни разрушители и тежки крайцери.

Уедж отново погледна приближаващите се имперски изстребители и скрития зад тях кръстосвач прехващач, чиито гравитационни лъчи не позволяваха на обкръжената бойна част да избяга през хиперпространството...

Дойде схватката с имперските изстребители и вече нямаше време за размишления. Битката беше ожесточена, но кратка — внезапната поява на тежките изстребители под прикритието на Свирепия ескадрон беше изкарало от равновесие имперските пилоти. След три-четири минути Свирепият ескадрон отново владееше положението.

— Сега какво, водач? — попита втори.

Ескадронът се престрои в отбранителна формация зад носещите се отломки от битката. Уедж стисна наум палци и погледна назад към „Ортаван“. Ако планът на Бел Иблис се бе провалил...

Не, планът се осъществяваше безупречно. Светкавичният набег на тежките изстребители отклони вниманието на звездните разрушители клас „Победа“, кръстосвачите на Новата република си бяха поели дъх и на свой ред започнаха атака. Далекобойните йонни и турболазерни батареи на „Ортаван“ непрекъснато обстрелваха имперските кораби, зарядите отскачаха от защитните полета, без да

навредят на корпусите им, но причинявайки смущения в системите. От централния отсек на най-близкия до Уедж звезден разрушител изригна гейзер свръхгорещ газ и корабът рязко се килна встрани. Кръстосвачът се шумугна под повредения разрушител и изоставяйки битката, се насочи към кръстосвача прехващач.

— Курс към „Ортаван“ — заповяда Уедж. — Може да има нужда от подкрепление.

Още не бе довършил думите си, когато до „Ортаван“ се появиха два крайцера, внезапно изскочили от хиперпространството. Уедж затаи дъх, но кръстосвачът се движеше твърде бързо и крайцерите успяха само да изстрелят по един залп, и то без да се прицелят точно. Кръстосвачът ги подмина, те направиха обратен завой, за да го последват, и тежките изстребители повториха маневрата с изненадващото нападение. И този път ефектът от отвличането на вниманието беше далеч по-голям от реално нанесените поражения. Когато тежките изстребители се оттеглиха, „Ортаван“ вече беше извън обхвата на крайцерите.

Имперските пилоти го знаеха много добре. Космическият дроид зад Уедж изпиука — изкуственото притеглящо поле отслабваше, кръстосвачът прехващач бе изключил гравитационните си генератори, за да се приготови за скок през хиперпространството. Кръстосвачът прехващач...

Изведнъж цялата схема му стана ясна. Той беше сгрешил — звездните разрушители клас „Победа“ изобщо не се нуждаеха от свръхестествена координация, за да изскочат от хиперпространството толкова близо до звездния кръстосвач. Те просто са летели в хиперпространството в подадената им от прехващача посока и са чакали гравитационното поле да ги изтегли в нормалния космос.

Уедж сви устни. В академията го бяха учили, че преувеличаването на способността на врага е също толкова опасно, колкото и подценяването му. Не биваше никога повече да забравя този урок.

— Гравитационното поле на прехващача е изключено — обади се Бел Иблис. — До всички части: пригответе са за завръщане в базите си.

— Тук Свирепият ескадрон: прието — отвърна Уедж, намръщено вкара в компютъра предварително подготвения маршрут за завръщане

и погледна назад към останките от основната бойна група. Нямаше никакво съмнение — бяха победени и само легендарните тактически умения на Бел Иблис бяха предотвратили превръщането на поражението в пълен разгром.

Още една звездна система попадеше под контрола на Империята.

— Свиреп ескадрон, изчезвай!

— Прието — Уедж въздъхна и дръпна лоста на хипердвигателите.

Звездите се сляха в една непрекъсната линия и в главата му изведнъж нахлу отрезвяваща мисъл. В близко бъдеще едва ли подценяването на Империята щеше да представлява проблем.

ГЛАВА 6

Безкрайните светли линии изчезнаха и около кораба заблещукаха хиляди звезди. „Волният Карде“ отново бе в нормалния космос. Точно отпред се виждаше малко бяло джудже — слънцето на системата Шазуа, което не се открояваше кой знае колко върху светлия фон на останалите звезди. Малко по-близо и леко встрани беше планетата Шазуа — тъмна сфера, обградена с по-светъл обръч. Около нея в тъмнотата на космоса блещукаха светлините на десетки пристигащи и отлитащи кораби. Повечето бяха товарни и кръстосвачи, които използваха централното разположение на Шазуа като транспортен възел. Някои недвусмислено бяха имперски бойни кораби.

— Пристигнахме — подхвърли разговорливо Авис от мястото на втория пилот. — Карде, искам да ти кажа, че идеята ти е просто лудост.

— Може и да се окажеш прав — призна Карде, програмира курс за кацане и хвърли поглед към екрана на компютъра. Добре, останалите го следваха. — Но ако маршрутът за превоз на клонинги за Империята наистина минава през сектора Орус, гарнизонът в Шазуа би трябвало да е в течение. Ако някой офицер е проявил невнимание, може дори да открием мястото на товаренето.

— Нямах предвид нападението — каза Авис. — Лудост е, че изобщо се заехме със задачата. Новата република води войната, нека хората ѝ да си свършат работата.

— Ако им имах вяра, че могат да се справят, изобщо нямаше да се меся — отвърна Карде и надникна през десния илюминатор. Май един товарен кораб се движеше успоредно с „Волният Карде“. — Но не съм сигурен, че ще се оправят сами.

Авис изсумтя:

— Все още не мога да повярвам на данните на Скайуокър. Струва ми се, че ако изобщо е възможно да се отглеждат умствено стабилни клонинги за толкова кратко време, старите господари на клонинги щяха да са го направили.

— Нищо чудно да са успели — изтъкна Карде. — От онази епоха почти не е останала информация за техниките на клониране. Аз съм виждал документи само от много по-ранните опити отпреди войната.

— Добре, прав си — поклати глава Авис. — И все пак по-добре да не се бяхме намесвали.

— Току-виж излязло, че нямаме никакъв избор — Карде посочи товарния кораб, който продължаваше да се движи успоредно с тях: — Май си имаме опашка. Би ли проверил данните му за самоличност?

— Разбира се — Авис хвърли преценяващ поглед към товарния кораб и се обърна към компютъра. — Регистрацията му ми е напълно непозната. Чакай малко... Да, променили са данните си с обикновено пренастройване на преподавателя. Да видим дали измислената от Чен програма за декодиране няма да открие истинската самоличност.

Карде кимна. Споменаването на Чен го накара мислено да пресече галактиката до Корускант и двамата помощници, които бе оставил там под грижата на Новата република. Ако лекарите не грешаха с прогнозите си, Мара вече трябваше да се е възстановила напълно и сигурно скоро щеше да направи опит да се свърже с него. Той си отбеляза наум да провери агента си веднага щом приключе тукашната акция.

— Разбих го! — извика триумфиращо Авис. — Е, май сме попаднали на един стар приятел, Карде. Корабът е „Селска чест“, собственост на далеч не толкова почитаемия Самюъл Томас Гилеспи.

— Интересно — Карде изгледа кораба, който сега беше на по-малко от сто метра от тях. — Май няма да е зле да разберем какво иска — той включи преподавателя на насочено излъчване. — Талон Карде вика „Селска чест“. Хайде, Гилеспи, кажи здрасти.

— Здравей, Карде — отвърна познат глас. — Нали немаш нищо против, преди да те поздравя, да видя с кого си имам работа?

— Нямам, разбира си — увери го Карде. — Чудесно си се справил с прикриването на данните за самоличност.

— Явно е можело и по-добре — отвърна сухо Гилеспи. — Ние изобщо не успяхме да те разпознаем. Какво правиш насам?

— Тъкмо щях да те питам същото — отвърна Карде. — Нали се канеше да се оттеглиш от занаята?

— Оттеглих се — потвърди мрачно Гилеспи. — Благодарих за всичко и си тръгнах с добро. Купих си парче земя на една отдалечена

планета, за да наблюдавам как растат дърветата, и да бъда възможно най-далеч от всякакви неприятности. Мястото се казва Укио. Чувал ли си за него?

Авис изненадано поклати глава и измърмори нещо под нос.

— Напоследък доста често се споменаваше — потвърди Карде. — Там ли беше по време на имперското нападение?

— По време на нападението, на капитулацията, после на окупацията и накрая не издържах — изръмжа Гилеспи. — В интерес на истината наблюдавах обстрела внимателно. Беше потресаващо.

— А може да ти донесе и доста пари — подхвърли Карде и се замисли усилено. Доколкото знаеше, Новата република все още не разполагаше с обяснение за успеха на Империята на Укио. Ясни данни за нападението щяха да бъдат безценни за хората от отдела по анализи, а и щяха да донесат добри пари на свидетеля на схватката и на доставчика им. — Случайно да имаш записи от нападението?

— Само на обстрела в началото — отвърна Гилеспи. — В чиповете на макробинокъла.

— Може и да ти намеря купувач за тях — каза Карде. — Това ще ти е възмездие за част от изгубеното имущество.

— Едва ли купувачът ти ще е готов да плати толкова — изсумтя Гилеспи. — Не е за вярване, Карде, хич не е за вярване. Знам, че не говорим за Свайврън, но дори и укианците трябваше да се съпротивяват малко повече.

— Империята има голям опит в подчиняването на размирни планети — вметна Карде. — Късметлия си бил, че изобщо си успял да се измъкнеш.

— Много си прав — съгласи се Гилеспи. — Фон и Рапапор ме измъкнаха буквално под носа на щурмоваците. Но поне успях да си разчистя сметките с работниците, които изпратиха да превърнат земята ми в селскостопанска ферма. Новата имперска система с използването на клонинги наистина е отвратителна.

Карде хвърли многозначителен поглед към Авис и попита:

— Какво имаш предвид?

— Как какво имам предвид! — ядоса се Гилеспи. — Съвсем случайно не мисля, че хората трябва да идват от поточната линия. А дори и да идваха от там, определено не бих поверил ръководството ѝ

на Империята. Трябва да видиш тварите, които бяха пратили да барикадират пътищата — тръпки да те побият само като ги погледнеш.

— Не се и съмнявам. Какво мислиш да правиш, след като напуснеш Шазуа?

— Не мога да кажа, че имам някакви планове, преди да стигна там — отвърна кисело Гилеспи. — Надявах се да се свържа със стария агент на Браск и да видя дали не иска да ни вземе отново в групата. Защо питаш? Да не би да предлагаш нещо по-добро?

— Възможно е. Като за начало можем да изпратим чиповете от макробинокъла ти на моя купувач и да ти платя от кредитната линия, която е открил на мое име. А замислям и нещо друго и ако те заинтересува...

— Имаме си компания — прекъсна го Авис. — Два имперски кораба идват право насам. Приличат на бойни фрегати клас „Копие“.

— Охо... — измърмори Гилеспи. — Може би не сме се измъкнали от Укио толкова незабелязано, колкото си мислех.

— Според мен е по-вероятно да идват заради нас — Карде нервно облиза устни и въведе в компютъра курс за избягване на сблъсъка. — Радвам се, че си поговорихме, Гилеспи. Ако искаш да си продължим приказката, след една седмица ще бъда в системата на Троган. Знаеш мястото.

— Ако се измъкнеш от тук, след седмица ще ме намериш там — отвърна Гилеспи. — Ако не, поне не им се давай лесно.

Карде прекъсна връзката.

— Няма — измърмори той и след това добави по-високо: — Хайде тогава, да започваме. Бавно и спокойно...

Изви „Волният Карде“ леко наляво, сякаш се канеше да заобиколи планетата и да направи нов скок през хиперпространството.

— Да предупредя ли останалите? — попита Авис.

— Още не — отговори Карде, хвърли бърз поглед към екраните на командното табло и вкара данните в навигационния компютър, за да пресметне координатите за скока през хиперпространството. — Предпочитам да прекъсна операцията и по-късно да се опитам да вляза в информационната система на гарнизона в Шазуа, отколкото да започна схватка с две бойни фрегати.

— Аха — въздъхна замислено Авис. — Карде, те не ни последваха.

Карде вдигна поглед. Помощникът му беше прав — фрегатите не бяха променили курса си и устремено се носеха в първоначалната посока. Право към „Селска чест“. Авис го гледаше очаквателно.

— Какво ще правим сега?

Карде погледна назад към имперските кораби. „Волният Карде“ беше въоръжен много добре, а и екипажът му беше от най-опитните в занаята. Но с тежките си турболазерни оръдия двете фрегати щяха да превъзхождат групата, която беше довел на Шазуа.

В този момент „Селска чест“ рязко се раздвижи. Корабът се завъртя в киогранска маневра и с висока скорост зави под остър ъгъл спрямо предишния си курс. Фрегатите изобщо не се хванаха и го последваха по петите.

„Волният Карде“ остана сам. Можеха да продължат към Шазуа, да нападнат гарнизона, да проникнат в информационната му система и да се измъкнат, преди фрегатите да успеят да се притекат на помощ на имперските войници на повърхността. Бързо и чисто — точно според предпочитанията на Новата република. Но с Гилеспи се познаваха отдавна, а според разбиранията на Карде един приятел контрабандист винаги се нареждаше пред всяко галактическо правителство.

— Очевидно Гилеспи не се е измъкнал от Укио толкова тайно, колкото си мислеше — подхвърли той, изви рязко „Волният Карде“ и включи интеркома. — Лахтън, Чин, Корвис: пригответе оръдията.

— Да повикам ли останалите кораби? — попита Авис и включи защитните полета и тактическия екран.

— Първо да привлечем вниманието на фрегатите — отвърна Карде.

Тримата мъже при турболазерните оръдия сигнализираха, че са готови, той си пое дълбоко дъх и включи двигателите на пълна мощност. Командирът на фрегатите реагира светкавично. Веднага щом „Волният Карде“ промени посоката си, един от имперските кораби изостави преследването на „Селска чест“ и се обърна да пресрещне новата заплаха.

— Май вече привлякохме вниманието — отбеляза разтревожено Авис. — Да викна ли и останалите?

— Да — отвърна Карде и включи предавателя на насочено излъчване към „Селска чест“. — Гилеспи, тук Карде.

— Да, виждам те — отвърна Гилеспи. — Какво си мислиш, че правиш?

— Помагам ти.

Двайсетте лазерни оръдия на фрегатата пред тях откриха огън и по корпуса на „Волният Карде“ започнаха да святкат зелени пламъчета. Турболазерните оръдия отвърнаха веднага, но трите им лъча изглеждаха доста жалки в сравнение с огневата мощ на фрегатата.

— Вече хванахме тази. Най-добре изчезвай, преди другата да те настигне.

— Хванали сте я!? — възкликна Гилеспи. — Виж, Карде...

— Изчезвай, казах! — прекъсна го рязко Карде. — Не можем да ги държим до безкрай. Не се тревожи за мен — не съм сам.

— Идват! — извика Авис и Карде хвърли поглед към екрана.

Още петнайсет кораба се приближаваха към тях и в движение откриха огън по внезапно изгубилата превъзходство фрегата.

От предавателя се чу изненадано подсвирване.

— Ама ти наистина не се шегуващ! — подхвърли Гилеспи.

— Така ти се струва — отвърна Карде. — А сега изчезвай от тук.

Гилеспи се разсмя високо.

— Ще ти издам една малка тайна, Карде. Аз също не съм сам.

Изведнъж, едва видими през лазерния огън по илюминаторите на „Волният Карде“, светлините на двайсестина кораба рязко промениха посоката си и като гладни барабелианци се нахвърлиха върху втората фрегата.

— Е, Карде — продължи нехайно Гилеспи. — Струва ми се, че сега и двамата няма да успеем да си свършим работата на Шазуа. Какво ще кажеш да продължим разговора си някъде другаде? Да речем след една седмица?

— Очаквам срещата ни с нетърпение — усмихна се Карде.

Погледна отново фрегатата и усмивката му изчезна. Обикновено екипажът на фрегатите се състоеше от 850 души и начинът, по който тази се противопоставяше на останалите кораби, говореше, че е с пълен състав. Той разсеяно се запита каква част от войниците са създадени в лабораториите за клониране на върховния адмирал Траун.

— Между другото, Гилеспи — добави той, — ако случайно срещнеш още някой от нашите, може да го поканиш на срещата.

Струва ми се, че те също ще се заинтересуват от предложението ми.

— Нямах проблеми, Карде — изръмжа Гилеспи. — Ще се видим след седмица.

Карде изключи предавателя. Е, вече нямаше връщане назад. Гилеспи щеше да разнесе вестта сред главните контрабандистки групи и доколкото го познаваше, откритата покана бързо щеше да се превърне в категорична заповед за присъствие. И всички, или поне по-голямата част, щяха да дойдат на Троган.

И сега оставаше само да измисли какво точно ще им каже.

Върховният адмирал Траун се облегна в командното си кресло.

— Това е всичко, господа — каза той и обиколи с поглед четиринайсетимата мъже, застанали в полукръг около него. — Някакви въпроси?

Леко смачканият на външен вид мъж в края размени поглед с останалите.

— Няма въпроси, адмирале — отвърна той. Резкият му глас на военен беше в рязък контраст с безличното му цивилно облекло. — Кога потегляме?

— В момента приготвяме кораба ви — отвърна Траун. — Ще излетите веднага щом бъде готов. Кога очаквате да проникнете в императорския дворец?

— Най-малко след шест дни, сър — отвърна небрежно облеченият мъж. — Добре е, преди да пристигнем на Корускант, да сме обиколили няколко планети — по-лесно ще преодолеем системите за сигурност на бунтовниците, ако разполагаме с истински записи за местата, където сме спирали, а те лесно могат да ги проверят. Освен ако не искате да го направим по-бързо.

Блестящите очи на Траун се присвиха. Пелаеон се досещаше за какво си мислеше върховният адмирал — за Мара Джейд, която спокойно си седеше в главната квартира на бунтовниците. Нищо чудно в този момент да им предаваше местоположението на императорската съкровищница на Затънтената земя...

— За успеха на операцията времето е от изключително значение — каза накрая Траун. — Но сама по себе си бързината е безполезна, ако ви заловят, преди да проникнете в двореца. Вие ръководите операцията, майор Химрон. Оставям нещата на вашата преценка.

Водачът на командосите кимна:

— Слушам сър. Благодаря, адмирале. Няма да ви подведем.

Траун се усмихна леко:

— Сигурен съм, че ще успеете, майоре. Свободни сте.

Четиринайсетимата мъже мълчаливо се обърнаха и излязоха от командната зала.

— Май ви изненадаха някои от заповедите ми, капитане — подхвърли Траун, след като вратата се затвори зад командосите.

— Тъй вярно, сър — призна Пелаеон. — Но не ги оспорвам, разбира се — побърза да добави. — Просто не мислех, че операцията ще стигне до такъв край.

— Трябва да сме готови за всичко — отвърна Траун и докосна няколко клавиша на командното табло. Светлината омекна и на стените на залата се появиха холографски изображения на картини. — Произведения на изкуството от Мрайс — обясни той на Пелаеон. — Един от най-любопитните примери за различните пътища на развитие в цивилизованата галактика. Преди да се появи десетата алдеранска експедиция, нито една от многобройните култури на Мрайс не е развила триизмерни форми на изображения.

— Интересно — почувства се длъжен да каже Пелаеон.

— Вероятно е заради липсата на някакъв елемент в световъзприятието им.

— Много от специалистите все още мислят така — отвърна Траун. — Но според мен е напълно ясно, че става дума за бели петна в културата, съчетани с едва забележима, но здрава социална хармония — комбинация от характерни черти, от които ние можем да се възползваме.

Пелаеон впери поглед в картините и стомахът му се присви.

— Ще нападнем Мрайс?!

— Плодът е напълно узрял за откъсване — изтъкна Траун. — Една база там ще ни даде възможност да организираме атаки в сърцето на Бунтовническия съюз.

— Само че бунтовниците също го знаят — подхвърли предпазливо Пелаеон. Нима непрестанните настоявания на Кбаот за пряко нападение над Корускант бяха пуснали корени в съзнанието на върховния адмирал? — Ако нападнем Мрайс, те ще предприемат светкавична контраатака.

— Точно така — Траун се усмихна с мрачно задоволство. — Когато най-накрая бъдем готови да унищожим флотата от сектора на Корускант, Мрайс ще бъде перфектната примамка. Ако бунтовниците излязат да ни пресрещнат, ще ги победим. А ако по някакъв начин се досетят за капана и откажат да се появят, ще завоюваме плацдарм за бъдещи нападения. И в двата случая Империята ще възтържествува — той се пресегна към командното табло и холографските изображения се смениха с тактическа карта на космоса. — Но тази битка е все още далеч в бъдещето. Сега върховната ни цел е да построим силна флота, която да подсигури окончателната ни победа. Междувременно ще продължим да нанасяме удари на бунтовниците, за да не им позволяваме да се съвземат.

Пелаеон кимна:

— Нападението над Орд Мантел е голяма крачка в тази посока.

— Със сигурност ще предизвика паника в околните системи — продължи Траун. — Освен това ще отслаби натиска на бунтовниците върху основните ни линии за доставка на кораби.

— Това би било чудесно — каза намръщено Пелаеон. — В последния доклад от Билбринджи се твърди, че корабостроителницата почти е изчерпала количествата тибиянски газ, хфредиум и камрис.

— Вече заповядах на гарнизона в Беспин да се увеличи производството на тибиянски газ — отвърна Траун и докосна клавиш на контролното табло. — А преди няколко часа разузнаването докладва, че са засечени огромни запаси от метала на удобно за светкавичен набег място.

Докладът се появи на екрана на компютъра и Пелаеон се наведе, за да го прочете. Стигна до координатите на планетата и възкликна:

— Това ли разбира разузнаването под удобно място?!

— Не сте ли съгласен? — попита спокойно Траун.

Пелаеон отново погледна доклада и на лицето му се разля мрачна усмивка. Империята вече беше атакувала подвижния минен комплекс на Ландо Калризиан на свръхгорещата планета Нклон, когато се нуждаеше от минни къртици за замисленото от Траун нападение над корабостроителницата на Слуис Ван. Акцията струваше милиони човекочаса — първо, за подготвянето на звездния разрушител „Съдник“ за високите температури, дължащи се на близката до слънцето орбита на Нклон, и след това, за поправка на повредите.

— Зависи за колко ще трябва да се лишим от звездния разрушител, който ще участва в нападението.

— Основателно уточнение — съгласи се Траун. — За щастие за операцията няма да е нужен звезден разрушител. Три-четири от новите ни крайцери са напълно достатъчни, за да неутрализират отбраната на Нклон.

— Но крайцерите няма да могат да... — Пелаеон млъкна внезапно, изведнъж разбрал целия замисъл. — Няма нужда корабът да е толкова голям, че да издържи на прякото слънчево излъчване. Ако успеем да заловим някой от прикриващите кораби, крайцерите ще могат да се потулят под защитния му чадър.

— Точно така — кимна Траун. — А залавянето на един прикриващ кораб не е проблем. Въпреки впечатляващите размери той се състои само от защитния чадър, системата за охлаждане и малка совалка за екипажа, която осигурява и мощността. Шест пълни нападателни совалки бързо ще се справят със задачата.

Пелаеон отново се залови да прегледа доклада на разузнаването.

— А ако Калризиан продаде запасите си, преди да подготвим акцията?

— Няма — увери го Траун. — Цената на металите току-що започна да се покачва, а Калризиан е от хората, които винаги изчакват да се вдигне още малко.

Освен ако Калризиан не се поддадеше на внезапен патриотичен импулс и не продадеше запасите на приятелите си от Новата република въпреки ниските цени.

— И все пак, сър, струва ми се, че нападението трябва да стане възможно най-скоро.

— Препоръката ви е взета под внимание, капитане — усмихна се Траун. — Нападението започна преди десет минути.

Пелаеон също се усмихна. Някой ден сигурно щеше да се научи да не се съмнява в действията на върховния адмирал.

— Тъй вярно, сър.

Траун се отпусна в креслото.

— Върнете се на мостика, капитане, и се пригответе за прехвърляне в хиперпространството. Орд Мантел ни очаква.

ГЛАВА 7

Пиукането от командното табло изтръгна Люк от дрямката. Джедаят премига, за да прогони съня от очите си, и набързо прегледа екраните на уредите.

— Арту — извика той и се протегна, доколкото можеше, в тясната пилотска кабина. — Пристигнахме. Пригответи се.

Отвърна му нервно пиукане.

— Стига, Арту, успокой се — смърри го Люк, хвана внимателно лоста за хипердвигателите и усети как Силата нахлу в него.

Моментът почти бе настъпил... Ето! Той дръпна лоста, пред очите му се появиха безкрайни звездни линии и след секунди отново се превърнаха в белите точки на звездите. Точно пред тях беше планетата на ногрите Онор. Арту подсвири.

— Знам — съгласи се Люк, усещайки леко премалвяване.

Лея му беше казала какво да очаква, но въпреки предупреждението гледката бе стряскаща. Под разпокъсаните бели облаци цялата повърхност на планетата изглеждаше кафеникава. Лея наричаше тази трева холм — местното онорско растение, което Империята беше моделирала генетически, за да извърши систематичното унищожение на растителния свят на планетата. Чрез тази измама, както и с незначителната помощ — първо на Вейдър, впоследствие и на Траун, Империята бе купувала службата на ногрите в продължение на повече от четири десетилетия. Дори и в този момент групи смъртоносни командоси ногри бяха пръснати из галактиката и се сражаваха и гинеха заради хората, чиято хладнокръвна измама и лицемерно съчувствие ги бяха превърнали в роби.

Арту изпиука и Люк отклони поглед от безсловесния паметник на имперската безскрупулност.

— Не знам — призна той, когато въпросът на дроида се появи на екрана. — Първо трябва да доведем група специалисти по природна среда и екология. Макар че не изглежда много обнадяващо, нали?

Дроидът изцъка — електронен еквивалент на човешкото свиване на рамене, но внезапно звукът се превърна в изненадано пиукане. Люк светкавично вдигна глава и видя как над тях прелетя малък патрулен кораб.

— Май ни засякоха — подхвърли той възможно най-нехайно. — Да се надяваме, че екипажът на кораба е от ногри, а не от имперски войници.

— Изстребител, подай данните си за самоличност — измяука от предавателя дълбок котешки глас.

Люк превключи предавателя и се присегна със Силата към патрулния кораб, който бе завил обратно и сега се носеше към тях, готов за нападение. Въпреки разстоянието би трябвало да долови излъчването на пилота, ако беше човек. Не усещаше нищо, следователно оня отсреща бе ногри. Или поне така се надяваше.

— Говори Люк Скайуокър — каза той. — Син на лорд Дарт Вейдър, брат на Лея Органа Соло.

След значителна пауза отсреща враждебно попитаха:

— Защо сте дошли?

Люк знаеше, че според обичайните правила на учтивостта не биваше да заговаря за изчерпаните си енергийни клетки, преди да попита как са вождовете на ногрите. Но Лея неведнъж бе споменавала колко я бяха поразили чувството за дълг и неподправената честност на ногрите.

— Енергийните клетки на кораба ми се изчерпаха — отвърна той. — Надявам се при вас да получа помощ.

От предавателя се чу тихо съскане.

— Излагате ни на голяма опасност, сине на Вейдър. На Онор постоянно идват имперски кораби. Ако са ви забелязали, всички ще пострадаме.

— Разбирам опасенията ви — отвърна Люк и почувства как от раменете му се смъква огромният товар на съмнението. Щом ногрите се тревожеха да не е бил забелязан от имперски кораби, значи по всяка вероятност не бяха отхвърлили поканата на Лея да въстанат срещу Империята. — Ако предпочитате, ще си замина веднага.

Сдържа напрегнато дъха си, а зад него Арту жалостиво изпиука. Ако ногрите се хванеха за предложението му, нямаше да стигнат

доникъде с оставащите им енергийни клетки. Очевидно ногрито в патрулния кораб бе помислил същото.

— Лейди Вейдър вече рискува много заради ногрите — каза той. — Не можем да ви позволим напразно да излагате на опасност живота си. Последвай ме, сине на Вейдър. Ще ви отведе на най-безопасното място, което могат да ви предложат ногрите.

Според Лея само на един малък участък от цялата планета можело да се отглеждат други растения освен изменената от биоинженерите на Империята трева холм. Кабарак и майката на рода Кимбар я крили с Чубака и Трипио в едно от селата там и благодарение на уменията си и с доста късмет я опазили от шпионите на Империята. Към координатите на Онор Лея беше приложила и местоположението на Чистата земя и когато Люк последва патрулния кораб към повърхността на планетата, веднага му стана ясно, че не се насочват към Чистата земя.

— Къде отиваме? — попита той, когато се гмурнаха под слоя облаци.

— В бъдещето на нашия свят — отвърна ногрито.

— Аха — измърмори под нос Люк. Пред тях се виждаше двойна линия от набраздени скали, които приличаха на стилизирани гребени на татуинските пясъчни дракони. — И бъдещето ви е в планината, така ли? — попита той.

От предавателя се чу тихо съскане:

— Както лейди Вейдър, а преди нея и лорд Вейдър вие също можете да четете в душите на ногрите.

Люк сви рамене.

— И все пак къде отиваме?

— Други ще ви кажат — отвърна пилотът. — Аз трябва да ви оставя. Сбогом, сине на Вейдър. Родът ми дълго ще пази спомена за този ден — патрулният кораб рязко се изви нагоре и изчезна в космоса...

И изведнъж отнякъде в свършен синхрон изскочиха два бойни въздухода и застанаха от двете страни на изстребителя.

— Приветстваме те, сине на Вейдър — обади се нов глас от предавателя. — За нас е чест да те водим. Последвай ни, моля.

Единият въздуход пое отпред, другият се нареди зад тях. Люк остана в средата, опитвайки се да разбере накъде летят. Доколкото

виждаше, планинските склонове бяха писти и голи като цялата повърхност на планетата. Арту изпиука и на екрана пред Люк се появи съобщение.

— Река ли? — попита Люк и надникна навън. — Къде... аха, виждам я. Идва от мястото, където се събират двете планински вериги, нали?

Дроидът потвърди. Приблжиха се, Люк видя белите камъни под водата и реши, че реката изглежда доста пълноводна и бърза. Вероятно това обясняваше защо клисурата между двете планински вериги е толкова дълбока и с толкова стръмни изсечени склонове.

След няколко минути стигнаха до края на скалистите възвишения. Първият въздуход зави наляво, издигна се над склона и изчезна зад висока канара. Люк го последва и се усмихна, сеещайки се за един подобен случай: „Ще минеш през просеката и...“ Изтребителят заобиколи възвишенията и потъна в сянката на скалите.

Изведнъж се оказаха в съвсем различен свят. По тесните брегове на реката се виждаше обилна зеленина. Арту подсвирна удивено.

— Това са растения! — възкликна Люк и едва след като произнесе думите, си даде сметка, колко абсурдни са.

Зеленината нямаше на какво друго да се дължи, но да намери растения на Онор...

— Това е бъдещето на планетата — обади се един от пилотите на въздуходите със стаена гордост в гласа. — Бъдещето, което ни дари лейди Вейдър. Мястото за кацане е пред нас.

Мястото за кацане се оказа неголяма площадка на една скала в реката, на два километра от входа на закътаната клисура. Люк внимателно спусна изтребителя, държейки сметка за бързите води на реката. За щастие скалната площадка се оказа по-широка, отколкото изглеждаше от петдесет метра височина. Въздуходите изчакаха той да кацне, след това завиха и се насочиха обратно към входа. Люк изключи системите на изтребителя и се огледа.

Зеленината не беше толкова еднообразна, колкото му се бе сторило на пръв поглед. Виждаха се най-малко четири различни оттенъка, подредени на ясно очертани редове, очевидно дело на ногрите. На едно място от реката се подаваше тръба за напояване и се губеше сред растителността. Люк реши, че ногрите използват напора на реката, за да изкачват вода за поливане. На няколко метра надолу по

течението под една скала се гушеше колиба. Пред вратата ѝ стояха двама ногри, единият със светла кожа със стоманен цвят, другият доста по-тъмен. Двамата тръгнаха към него.

— Ето ги и посрещачите — подхвърли Люк, натисна бутона за отварянето на люка и се обърна към Арту: — Ти стой тук. Изобщо няма да си подаваш носа навън. Цопнеш ли във водата както при първото ни пътуване до Дагоба, ще бъдеш истински късметлия, ако съберем всичките ти парчета.

Нямаше нужда да повтаря заповедта си. Арту изпиука нервно и след това въпросително.

— Сигурен съм, че са приятелски настроени — увери го Люк, свали пилотския си шлемофон и се изправи. — Не се безпокой, няма да се отдалечавам много.

Скочи на земята и се насочи към посрещачите. Двамата ногри бяха спрели в края на площадката и мълчаливо го чакаха. Люк се присегна със Силата, искаше му се да долови излъчването — или поне някаква частичка от него — на непознатите същества.

— Приветствам ви от името на Новата република — започна той, когато приближи достатъчно, че да надвика грохота на водата. — Аз съм Люк Скайуокър, син на лорд Дарт Вейдър и брат на Лея Органа Соло — той протегна лявата си ръка с дланта нагоре, както му беше казала да направи Лея.

По-възрастният ногри пристъпи напред и докосна с муцуна дланта на Люк. Ноздрите му се долепиха до кожата и джедаят едва се съдържа да не дръпне дланта си заради гъделичкането.

— Поздравявам те, сине на Вейдър — каза ногрито и пусна ръката на Люк. Двамата посрещачи едновременно паднаха на колене и разпериха ръце встрани в жеста на уважение, който Лея беше описала. — Аз съм Овкевам от племето бахтор. Служа на народа на ногрите тук, в бъдещето на нашия свят. Чест за нас е да ви посрещнем.

— Вашето гостоприемство е чест за мен — отвърна любезно Люк и двамата ногри се изправиха. — А кой е спътникът ви?

— Аз съм Кабарак от племето кимбар — отвърна по-младият ногри. — Родът Вейдър за втори път ми оказва честта де се срещне с мен.

— Кабарак от племето кимбар — повтори Люк и се взря напрегнато в него. Значи това беше младият командос, рискувал

толкова много, за да доведе Лея при народа си и след това да я защити от върховния адмирал Траун. — Благодаря ти за върнатата службата към сестра ми Лея. Семейството ми е в дълг към теб.

— Дългът не е твой, сине на Вейдър — обади се Овкевам. — Той по-скоро принадлежи на народа на ногрите. Действията на Кабарак от племето кимбар са само началото на нашата отплата.

Люк кимна, без да знае какво да каже.

— Вие наричате това място бъдещето на вашия свят, така ли? — попита той, за да смени темата.

— Това е бъдещето, дарено на народа на ногрите от лейди Вейдър — отвърна Овкевам и махна в кръг, обхващайки цялата долина. — С нейния дар изчистихме земята от отровените от Империята растения. И един ден тук ще отглеждаме достатъчно храна за всички.

— Чудесно! — кимна Люк.

Навън, в покритите с тревата холм равнини всяка зеленинка би се хвърляла отдалеч на очи. Но тук сред планинските вериги, които спираха любопитните погледи отвсякъде освен откъм небето, съществуваше голяма вероятност имперските войници изобщо да не заподозрат за съществуването ѝ. Реката доставяше вода за напояване, по-малката географска ширина предполагаше по-дълъг цикъл за растеж, отколкото в Чистата земя, а няколко поставени на подходящо място експлозива можеха да преградят реката или да съборят част от скалите и да погребат доказателствата за тайния бунт срещу Империята.

И ногрите бяха планирали, организирали и създали всичко това за един месец! Нищо чудно, че Траун и Вейдър ги ценяха толкова като служители.

— Направихме го единствено благодарение на лейди Вейдър — каза Овкевам. — Не можем да ти предложим кой знае какво гостоприемство, сине на Вейдър. Но малкото, което имаме, е твое.

— Благодаря — кимна Люк. — Но както вече изтъкна пилотът на патрулния кораб, присъствието ми на Онор е заплаха за вас. Ако можете да ми доставите резервни енергийни клетки за кораба, ще излетя възможно най-бързо. Ще си платя, разбира се.

— За нищо на света няма да приемем заплащане от сина на лорд Вейдър — отвърна Овкевам, сякаш възмутен от самата мисъл за

подобно светотатство. — Помагайки ви, ще изплатим една нищожна част от дълга на народа на ногрите.

Люк кимна и едва потисна въздишката си. Ясно бе, че ногрите преливаха от добри намерения, но беше крайно време да спрат с приказките си за изкупуването на вината заради службата към Империята. Императорът беше оплел в лъжовната си мрежа цели раси и далеч по-напреднали в развитието си същества от ногрите.

— Първо трябва да узнаем дали имате излишни енергийни клетки, които да стават за кораба ми. Как можем да проверим?

— Това вече е направено — отвърна Кабарак. — Въздуходите ще занесат новината в космодрума на Нистао. Енергийните клетки и техниците за инсталирането им ще дойдат, преди да се е мръкнало.

— А дотогава ви предлагаме нашето гостоприемство — добави Овкевам и изгледа намръщено Кабарак. Сигурно мислеше, че младият ногри трябва да го остави той да води разговора.

— Поканата ви е чест за мен — отвърна Люк. — Водетб ме.

Колибата под надвисналата скала се оказа доста тясна. По-голямата част от помещението бе заето от два тесни нара, ниска масичка и стар автомат за приготвяне на храна, смъкнат от някой малък кораб. Но поне вътре беше по-тихо, отколкото вън.

— Това ще бъде твой дом, докато си на Онор — каза Овкевам. — С Кабарак ще стоим на пост отвън. Ще те защитаваме, ако трябва, и с цената на живота си.

— Няма да е нужно — увери го Люк и внимателно огледа стаята, която очевидно беше приготвена за дългосрочно обитаване. — А какво правите вие двамата тук, ако не е тайна?

— Аз се грижа за това място — отвърна Овкевам. — Обикалям нивите, за да наглеждам развитието на растенията. А Кабарак от племето кимбар... — той погледна младия ногри и на Люк му се стори, че в погледа му проблесна насмешлива искрица. — Кабарак е беглец от народа на ногрите. И в този момент много наши кораби го издирват в космоса.

— Разбирам — кимна Люк.

След заплахата на върховния адмирал Кабарак да бъде подложен на разпит от имперските инквизитори бе станало въпрос за живот и смърт младият командос да „избяга“ от затвора и да изчезне безследно. И също толкова важно бе да се разпространи вестта за

измамничеството на Империята сред командите ногри, разпръснати из галактиката. Двете цели се допълваха.

— Гладен ли си? — попита Овкевам. — Искаш ли да си починеш?

— От нищо нямам нужда, благодаря — отвърна Люк. — Мисля, че ще е най-добре да се върна при кораба и да извадя изчерпаните енергийни клетки.

— Може ли да дойда да ти помогна? — попита Кабарак.

— С удоволствие приемам помощта ти — отговори Люк. Не се нуждаеше от помощ, но колкото по-скоро ногрите изработеха въображаемия си дълг, толкова по-добре. — Да вървим, инструментите са в кораба.

— Пристигна ново съобщение от Нистао — Кабарак безшумно се приближи в тъмното до Люк, който седеше на земята, облегнат на колесника на изстребителя. — Капитанът на имперския кораб е решил да направи тук някои малки поправки в системите. Работата ще отнеме не повече от два дни — той млъкна и след секунда продължи неуверено: — Вождовете поднасят извиненията си, сине на Вейдър.

— Не е необходимо — отвърна Люк. В черното небе над надвисналото крило на изстребителя блестеше тънка линия звезди. Значи беше прикован тук за още два дни. — Когато дойдох при вас, знаех, че може да стане такова нещо. Съжалявам, налага се да ви се натрапя за още малко.

— Присъствието ви тук в никакъв случай не е натрапничество.

— Оценявам гостоприемството ви — Люк кимна към звездите над тях: — Значи имперските войници не са забелязали кораба ми?

— Нима синът на Вейдър няма да разбере, ако това се случи?

Люк се усмихна в тъмнината.

— Джедаите не са всесилни, Кабарак. Много трудно е да се усети далечната заплаха.

Но все пак Силата беше още с него. Имперският кръстосвач можеше да се появи в далеч по-неподходящо време — например докато екипът техници ногри пътуваше към долината или при излитането на Люк. Един бдителен капитан щеше да забележи всяко необичайно раздвижване и тогава операцията щеше да се провали.

Той долови леко движение, по-скоро го почувства, отколкото го чу, през грохота на реката. Кабарак седна до него.

— Това място не е достатъчно нали? — попита тихо ногрито. — Вождовете го наричат нашето бъдеще. Но то не е.

Люк поклати глава:

— Не е — призна той. — Със създаването на тези ниви сте свършили огромна работа и те ще ви помогнат за изхранването на народа. Но чак да е бъдещето на планетата... Аз не съм специалист, Кабарак. Но от видяното тук не ми се вярва, че Онор може да бъде спасен.

Ногрито със съскане си пое въздух между остриите като игли зъби. Звукът едва се чу от шума на течащата под тях вода.

— Ти изрече мисълта на мнозина от народа на ногрите — каза той. — Едва ли някой мисли другояче.

— Ще ви помогнем да си намерите нов дом — обеща Люк.

— В галактиката има много планети. Ще намерим място, където да започнете отначало.

Кабарак изсъска отново:

— Но няма да е като Онор.

Люк усети как на гърлото му заседна буца, и промълви:

— Не.

Известно време никой не проговори. Люк слушаше грохота на реката и сърцето му се свиваше от жал за ногрите. Но той не можеше да промени стореното на Онор. Джедаите наистина не бяха всесилни.

Долови нов полъх на въздуха — Кабарак се беше изправил.

— Гладен ли си? — попита той. — Мога да донеса храна.

— Да, благодаря — отвърна Люк.

Ногрито се скри в сенките. Люк въздъхна, намести се по-удобно и отново се облегна на колесника. Терзаеше го мисълта, че не може да помогне на ногрите, а да остане тук още два дни, беше направо непоносимо.

Погледна нагоре към тънката линия звезди, чудеше се какво си беше мислила Лея за положението тук. Дали и тя беше разбрала, че Онор не може да бъде спасен? Дали не бе намерила разрешение на проблема? Или е била твърде заета с непосредствените грижи по оцеляването и изобщо не е надничала толкова напред в бъдещето?

Намръщи се, бодна го усещане за вина. Някъде там, на Корускант, сестра му щеше да роди близнаци. Нищо чудно вече да го

бе направила. Разбира се, Хан беше с нея, но на Люк също му се искаше да бъде при нея. Но щом не можеше да отиде физически ...

Пое си дълбоко въздух и се насили да се отпусне. Веднъж на Дагоба бе успял да докосне бъдещето. Видя приятелите си и разбра накъде бяха поели. Тогава Йода го наставляваше, но ако сега успееше да намери подходящата пътека на времето, може би щеше да зърне поне за миг племенниците си. Напрягна волята си и внимателно се присегна със Силата.

Лея беше коленичила в тъмнината, държейки в ръцете си бластер и лазерен меч, сърцето ѝ препускаше, изпълнено със страх и решителност. Зад нея стоеше Уинтър, прегърнала здраво двете бебета, сякаш съвсем безпомощна и лесноранима. Чу се глас — на Хан, — изпълнен с гняв и решителност. Някъде наблизо беше Чубака — на горните етажи — заедно с Ландо. Пред тях се движеха неясни фигури, съзнанията им бяха пълни с ожесточение и хладна смъртоносна решимост. Някой стреля с бластер, последва го втори и една врата рязко се отвори...

— Лея! — прошепна Люк, тялото му се разтρε се силно и той изскочи от транса.

Последният образ от видението блесна за миг и се разтвори в нощта на Онор. Зад сянката на злото към сестра му и децата ѝ се приближаваше някой, когото той не успя да види. Но със сигурност беше човек, който владее мощта на Силата...

— Какво става? — измюка над него глас на ногри.

Люк отвори очи. Над него се бяха навели Кабарак и Овкевам. Лъч от фенерче осветяваше кошмарните им лица с бледа светлина.

— Видях Лея — каза той, усещаше треперенето в гласа си. — Тя и децата ѝ бяха в беда — пое си пресекливо дъх и изтласка адреналина от тялото си. — Трябва да се върна на Корускант.

Овкевам и Кабарак се спогледаха и по-възрастният каза:

— Но щом като бедата вече я е сполетяла...

— Не, не става въпрос за сега. Гледах в бъдещето. Не знам колко време напред.

Кабарак докосна Овкевам по рамото и близо една минута двамата си говориха тихо на езика на ногрите. Спокойно, заповяда си Люк и се вгълби в джедайската техника за успокоение. Спокойно. Ландо беше там — много добре си спомняше, че долови присъствието

му във видението. Но доколкото знаеше, Ландо все още беше в Пътуващия миньорски град на Нклон. Това означаваше, че Люк имаше време да се върне на Корускант, преди нападението над Лея да стане реалност.

Така ли беше? Истинското бъдеще ли показваше видението? Дали някаква намеса би могла да промени видяното? „Трудно е да се разбере — бе казал Учителят Йода за видението на Люк на Дагоба. — Бъдещето никога не е едно.“ След като и Йода, така дълбоко познаващ Силата, не бе в състояние да преодолее несигурността...

— Стига да искаш, сине на Вейдър, командосите ще пленят имперския кораб — каза Овкевам. — Ако екипажът му бъде унищожен бързо, няма да успее да изпрати съобщение, което да хвърли вината върху ногрите.

— Не мога да ви разреша да направите такова нещо — поклати глава Люк. — Опасно е. Не е възможно да сме сигурни, че войниците не са изпратили съобщение.

Овкевам се изправи.

— Щом лейди Вейдър е в беда, ногрите настояват да поемат риска.

Люк ги погледна. Чувстваше се някак странно. Кошмарните лица на ногрите бяха същите, а за един миг отношението на Люк към тях се бе променило. Те вече не бяха непознати пришълци, изведнъж се бяха превърнали в приятели.

— Миналия път, когато имах такова видение, без да помисля, се втурнах презглава да се притека на помощ на приятелите си — каза той тихо. — Не само че не им помогнах, но замалко не провалих бягството им — той сведе поглед към изкуствената си дясна ръка. Като през мъгла усети как лазерният меч на Вейдър прорязва китката му...

— Освен това изгубих това-онова — погледна отново към ногрите. — Няма да повтора същата грешка. Тя би могла да струва живота на ногрите. Ще изчакам имперския кораб да си замине.

Кабарак протегна ръка и нежно го докосна по рамото.

— Не се тревожи за безопасността им, сине на Вейдър — каза той. — Лейди Вейдър не може да бъде победена лесно. Стига до нея да е уукито Чубака.

Люк вдигна поглед към звездите над тях. Да, с Хан, Чуй и цялата охрана на двореца Лея би трябвало да се справи с всеки нормален

нападател. Но пък последният неясен образ... на човек, който владее Силата...

На Джомарк майсторът джедай Кбаот бе заявил, че иска Лея и децата. Дали страстта му не го бе завладяла дотолкова, че сам да отиде на Корускант?

— Ще се справят — повтори Кабарак.

Люк кимна с усилие.

— Знам — отвърна той, опитвайки се гласът му да звучи уверено. Нямаше смисъл да тревожи всички.

Пожарите вече бяха загасени, пукнатините — затворени херметически, ранените — отнесени в лазарета и със странна смесица от примирение и хладнокръвна ярост Ландо Калризиан погледна през прозореца на личната си командна зала. Това беше краят. Първо Облачният град на Беспин, а сега и Пътуващият град на Нклон. Империята за втори път унищожаваше нещо, което той бе съградил с толкова труд. Беше работил, потил се бе, търсил бе съмишленици.

От командното табло се чу тихо пиукане. Той се приближи, наведе се и включи предавателя.

— Калризиан слуша — каза той и прокара ръка през челото.

— Сър, обажда се Багит от енергийната централа — отговори уморен глас. — Компресорът на последния двигател не издържа.

Ландо се намръщи, но след всичките повреди, причинени от имперските изстребители на самоходния минен комплекс, това изобщо не бе изненада.

— Няма ли шанс да позакърпите двигателите, колкото да тръгнем отново? — попита той.

— Само ако осигурите една фрегата резервни части — отвърна Багит. — Съжалявам, сър, но твърде много неща са повредени и не подлежат на поправка.

— Разбирам. В такъв случай най-добре пратете хората си да оправят животоподдържащите системи.

— Слушам, сър. Ммм... сър, носи се слух, че сме останали без предаватели на дълги вълни.

— Временно е — увери го Ландо. — В момента ги поправят. Разполагаме с достатъчно резервни части, за да направим два нови предавателя.

— Тъй вярно, сър — гласът прозвуча мъничко по-уверено. — Добре... Май ще е най-добре да се заловя с животоподдържащите системи.

— Дръж ме в течение — заповяда Ландо.

Изключи предавателя и се върна до прозореца. Оставаха им само дваисет дни — дваисет дни, докато бавното въртене на Нклон щеше да ги изкара от средата на тъмната страна на планетата до пряката слънчева светлина. И тогава нямаше да има никакво значение, дали работят компресорите на двигателите, предавателите или дори животоподдържащите системи. Когато слънцето започнеше бавно да се издига над хоризонта, всички обитатели на Пътуващия град щяха да се впуснат в последното си пътуване към една твърде бърза и гореща смърт.

Дваисет дни.

Ландо гледаше нощното небе, погледът му прескачаше от съзвездие на съзвездие, обикаляше познатите звезди, за които беше мечтал през редките си свободни часове. Ако успееш да поправят предавателя до утре или най-късно до вдругиден, можеха да се свържат с Корускант и да поискат помощ. Независимо от пораженията от имперската атака в хангарите с прикриващите кораби астроинженерите от Новата република би трябвало да успеят да поправят поне един за последно пътуване до вътрешността на системата. Не беше никак лесно, но с малко късмет...

Изведнъж потокът от мисли секна. В небето се появи блестящата точка на приближаващ кораб. Ландо машинално се приближи до командното табло, за да обяви бойна тревога. Ако това беше имперски кораб, дошъл да довърши започнатото...

Ландо спря. Ако наистина беше имперски кораб, нищо не можеше да се направи. Вече не разполагаше с бойни кораби, а отбранителните системи на Пътуващия град бяха извън строя. Нямаше никакъв смисъл излишно да тревожи хората.

От предавателя долетя силно прашене.

— Пътуващият град, тук генерал Бел Иблис — избоботи познат глас. — Някой чува ли ме?

Ландо се завтече към предавателя.

— Тук Ландо Калризиан, генерале — представи се той, опитвайки се да запази спокойствие. — Вие ли сте с този кораб?

— Да — потвърди Бел Иблис. — Бяхме в Куат Кристак, когато уловихме сигнала ви за помощ. Съжалявам, че не успяхме да дойдем по-бързо.

— Аз също — отвърна Ландо. — Какво е състоянието на депото за прикриващи кораби?

— Май не е добро — каза Бел Иблис. — Прикриващите кораби са твърде големи и не се разрушават лесно, но имперските войници са се постарали. За момента само този е годен за летене.

— Е, Империята не прави нещата наполовина — отбеляза Ландо. — С Пътуващия град е свършено.

— Няма ли начин да го пуснете отново?

— Не е възможно за тези двайсет дни, които ни остават до излизането на слънчевата страна — отвърна Ландо. — Можем да се опитаме да го заровим дълбоко под повърхността, за да издържи на силното излъчване, но за това са нужни тежки машини, а ги нямаме.

— Защо не го измъкнем за ремонт във външната система? — предложи Бел Иблис. — Една щурмова фрегата и няколко тежки повдигача ще свършат работа, ако успеем да пуснем в действие още един от прикриващите кораби.

— Първо трябва да убедим адмирал Акбар да отклони от бойното поле една фрегата — напомни му Ландо.

— Прав сте — призна Бел Иблис. — Какви са останалите лоши новини? Какво успя да задигне Империята?

Ландо въздъхна:

— Всичко. Запасите ни от хфредиум, камрис, доловит... всичко, за което се сетите и се добива тук.

— И какво количество?

— Добива от четири месеца. Малко над три милиона по настоящи пазарни цени.

Бел Иблис замълча.

— Не знаех, че тук се произвежда толкова. Трябва да убедим Корускант да ви помогне възможно най-бързо да започнете отново производството. С колко души разполагате?

— Без малко пет хиляди — отвърна Ландо. — Макар че някои от тях са доста зле в момента.

— Имам доста опит с пренасянето на ранени — каза мрачно Бел Иблис. — Не се безпокойте, ще ги вземем с нас. Определете екип,

който да остане тук и да се постарее да пусне в действие прикриващите кораби. Всички останали ще прехвърлим на Куат Кристак. Мястото ви е добро, за да се обърнете с официална молба за помощ към Корускант.

— Не знаех, че има добри места за искане на помощ — изръмжа Ландо.

— Новата република също си има проблеми — каза Бел Иблис. — Но шансът ви молбата да не се изгуби в бъркотията е по-добър от средния.

Ландо прехапа устни.

— Е, в такъв случай нека да прескочим цялата бюрокрация. Закарайте ме на Корускант и ще говоря лично с адмирала.

— Това означава пет дни път — изтъкна Бел Иблис. — Можете ли да си ги позволите?

— По-добре пет дни път, отколкото пет дни стоене със скръстени ръце в Куат Кристак и чудене, дали съобщението ми изобщо е излязло от съобщителния център — отвърна Ландо. — Пет дни път до Корускант, още един-два, за да говоря с Лея и да осигуря кораб и повдигани, и след това още десет, докато ги докарам тук и свършим работата — седемнайсет дни. Доста рисковано. Нямам по-добри идеи. Какво ще кажете?

Бел Иблис изсумтя.

— И без това възнамерявах тия дни да отскоча до Корускант.

— Благодаря, генерале.

— Няма защо. Най-добре подгответе хората си — ще изстреляме совалките си веднага щом навлезем в планетарната сянка.

— Разбрано. До скоро.

Ландо изключи предавателя. Не беше сигурен, че правителството на Новата република ще се съгласи да му помогне, но друга възможност нямаше. А и да му откажеха, едно пътуване до Корускант точно сега нямаше да му дойде зле. Щеше да види Лея, Хан и новородените близнаци, дори можеше да се срещне с Люк и Уедж.

Погледна навън и сви устни. На Корускант поне нямаше да се тревожи за имперските атаки. Включи интеркома и започна да дава заповеди за евакуацията.

ГЛАВА 8

Джейсън беше заспал посред вечерята си, но Джейна все още се въртеше будна. Легнала на една страна, Лея се извъртя внимателно на леглото, без да се отдръпва от дъщеря си, и отново взе електронния бележник. Според леко обърканите си спомени се опитваше да прочете тази страница най-малко за четвърти път.

— Петия път просто трябва да стане — измърмори тя кисело и помилва дъщеря си.

Заета с далеч по-важни неща, Джейна не отговори. Лея я погледна и усети как въпреки умората в нея отново се надига почуда. Не можеше да спре да се удивява на малките ръчички, които барабаниях нежно по тялото ѝ, на покритата с къса черна коса главичка, на ангелското личице, издаващо съсредоточените усилия на бебето в храненето. Един чисто нов живот, толкова крехък и все пак забележително издръжлив. И го бяха създали двамата с Хан. Бяха създали и двете бебета.

Вратата към всекидневната се отвори.

— Здравей, скъпа — прошепна Хан. — Всичко наред ли е?

— Да — отвърна тя. — Храним се за пореден път.

— Тъпчат се, все едно са умиращи от глад уукита — каза Хан, приближи се до леглото и набързо огледа положението. — Джейсън свърши ли вече?

— Май не беше гладен — отговори Лея и се извърна към заспалото на леглото зад нея бебе — Сигурно след час-два ще се обади отново.

— Поне да си съгласуват програмата... — измърмори замечтано Хан, седна внимателно на леглото и докосна с показалец дланта на Джейсън. Малката ръка се стегна инстинктивно около пръста му, Лея вдигна поглед към съпруга си и видя познатата крива усмивка. — Ще стане доста як.

— Да знаеш тя как стиска — погледна дъщеря си Лея. — Ландо още ли е долу?

— Да, с Бел Иблис продължават да обработват адмирал Дрейсън — отговори Хан и със свободната си ръка докосна Лея по рамото. Тя усети топлината на тялото му през тънката нощница, както и съдържания гняв в съзнанието му. — Опитват се да го убедят да отклони няколко кораба за спасителната операция на Нклон.

— И успяват ли?

Хан нежно размърда хванатия от Джейсън пръст и тихо изгугука.

— Не съвсем — призна той. — За да вдигнем от земята Пътуващия град, ни трябва най-малко щурмова фрегата. А Дрейсън изобщо не гори от желание да изтегли от бойната линия толкова голям кораб.

— Изтъкнахте ли колко нужен ни е добиваният от Ландо метал?

— Казах го. Не остана поразен.

— Дрейсън трябва да умееш да го подхванеш — Лея погледна надолу към Джейна. Тя продължаваше да суче, но очите ѝ бяха започнали да се затварят. — След като Джейна заспи, може да сляза долу и да се опитам да помогна на Ландо.

— Няма да стане — отсече Хан. — Не се обиждай, скъпа, но като заспиш на масата, едва ли ще направиш нужното впечатление.

Тя сви нацупено устни.

— Не съм чак толкова уморена. Спя не по-малко от теб.

— Нищо подобно — Хан издърпа ръката си от рамото ѝ и помилва Джейна по бузата. — Аз поне си подремвам по време на среднощните хранения.

— А изобщо не е нужно да се събуждаш за тях. Аз или Уинтър можем да извадим бебетата от кошчетата им не по зле от теб.

— Чудесно — отвърна с подигравателно възмущение Хан. — Преди децата да се родят, си мислеше, че е хубаво аз да съм наблизо. А сега вече нямаш нужда от мен, така ли? Защо направо не ме изхвърлиш?

— Разбира се, че се нуждая от теб — успокои го Лея. — Докато дроидите не бъдат освободени от задълженията им по охраната на двореца и докато на бебетата трябва да им се сменят пелените, ти винаги ще имаш място при мен.

— Великолепно — изръмжа той. — По-добре ме изгони отсега.

— Късно е — увери го Лея, погали го по ръката и отново стана сериозна. — Знам, че искаш да ми помогнеш, Хан, и е много мило.

Просто се чувствам виновна.

— Недей — отвърна Хан и стисна ръката ѝ. — Ние, старите контрабандисти, сме привикнали към малките часове на денонощието — той хвърли поглед към вратата за стаята на Уинтър. — Уинтър легнала ли си?

— Не, още не се е прибрала — отвърна Лея и се присегна със Силата към стаята. Май наистина беше празна. — Занимава се с някакво разследване, но не ми казва какво.

— А аз знам — излъчването на Хан стана замислено. — Тя е долу в библиотеката и се рови в старите архиви на съюза.

Лея наклони глава и го изгледа изучаващо:

— Някакви проблеми?

— Не знам — отвърна неуверено Хан. — Уинтър никога не издава какво мисли. Поне не пред мен. Но определено нещо я тревожи.

Лея усети нечие присъствие от другата страна на вратата.

— Прибра се. Ще видя какво мога да измъкна от нея.

— Успех — изсумтя Хан, стисна за последен път ръката ѝ и се изправи. — Слизам отново. Ще се опитам да помогна на Ландо да убеди Дрейсън.

— Хванете го на една игра сабак — предложи тя. — Играйте за кораб, както ти и Ландо навремето — за „Сокол“. Може и да успеете да спечелите една щурмова фрегата.

— Да играя срещу Дрейсън?! — изсумтя Хан. — Благодаря, скъпа, но с Ландо няма да знаем какво да правим с цяла флота. Ще се върна бързо.

— Добре. Обичам те, Хан.

Той се ухили отново.

— Знам — каза и излезе.

Лея въздъхна, настани се по-удобно, облегна се на възглавницата и леко се извърна към стаята на Уинтър.

— Уинтър? — извика тихо.

След няколко секунди вратата се отвори безшумно.

— Да, ваше височество — и помощничката ѝ влезе в стаята.

— Искам да поговоря с теб за минута, ако не възразяваш.

— Нямам нищо против — отвърна Уинтър и се приближи с величествената си грациозна походка, за която Лея винаги ѝ беше завиждала. — Май Джейсън е заспал. Да го сложа ли в креватчето му?

— Ако обичаш — кимна Лея. — Хан ми каза, че правиш някакво проучване в архивите на стария съюз.

Изречението на Уинтър си остана същото, но Лея долови леката промяна в излъчването ѝ и в езика на тялото.

— Вярно е.

— Може ли да попитам какво е?

Уинтър внимателно взе Джейсън и го занесе в креватчето.

— Мисля, че открих имперски агент в двореца — каза тя. — Сега се опитвам да намеря потвърждения за подозренията си.

Лея усети как косъмчетата по врата ѝ настръхват.

— И кой е?

— Предпочитам да не отправям обвинения, преди да съм събрала повече информация — отвърна Уинтър. — Може и да греша.

— Оценявам предпазливостта ти — каза Лея, — но ако имаш някаква представа, кой е източникът Делта, веднага трябва да я споделиш с членовете на съвета.

— Това няма връзка с източника Делта — поклати глава Уинтър. — Поне връзката не е пряка. Тя е тук доста отскоро.

Лея я изгледа намръщено, опитваше се да разгадае излъчването ѝ. В него се долавяше голяма загриженост, която обаче се уравниваше от силното желание да не отправя прибързани обвинения.

— За Мара Джейд ли става въпрос?

Уинтър се поколеба и неохотно кимна:

— Да. Но пак повтарям: нямам никакви доказателства.

— А с какво разполагаш?

— Не с много — отвърна Уинтър и внимателно подви завивката около Джейсън. — Всъщност само с един кратък разговор с нея, когато я придружих до апартамента ѝ от лекарското отделение. Тя ме попита какво съм правила по време на бунта, аз ѝ разказах за работата си в отдела по доставките. И тогава тя ме разпозна като Маркера.

Лея се зарови в паметта си. По време на войната Уинтър имаше толкова много кодови имена.

— Това не е ли вярно?

— Напротив, това беше едно от прозвищата ми — отговори Уинтър. — И всъщност в това е цялата работа. Носих го само за

няколко седмици на Аверам. Докато имперското разузнаване залови бойната група.

— Ясно — кимна бавно Лея. — А Мара не е била на Аверам, нали?

— Не знам — поклати глава Уинтър. — Аз съм се срещала само с двама-трима от бойната група. И точно за това се ровя в архивите. Надявам се някъде да намеря пълен списък на участниците.

— Съмнявам се. Местните бойни групи почти не пазеха лични документи на членовете си. Това щеше да е равностойно на смъртна присъда, ако попаднеше в ръцете на имперското разузнаване.

— Знам — Уинтър погледна над кошчето към нея. — И така стигаме до задънена улица.

— Може би.

Лея погледна разсеяно покрай нея, опитвайки се да си припомни всичката информация за Мара. Не беше кой знае какво. Доколкото знаеше, преди създаването на съюза тя не беше имала никакви връзки с Империята, които да потвърждават подозренията на Уинтър. А и преди по-малко от два месеца Мара беше помолила Люк да ѝ помогне да освободи Карде от затворническата килия на флагманския кораб на върховния адмирал Траун. Ако наистина беше имперски агент, цялата операция беше напълно безсмислена.

— Според мен — започна замислено тя — на която и страна да е била преди, сега Мара вече не е към нея. В момента вярна на Карде и групата му.

Уинтър се усмихна.

— Това джедайско прозрение ли е, ваше височество? Или е резултат от дългия ви дипломатически опит?

— По малко и от двете — отвърна Лея. — Струва ми се, че няма защо да се страхуваме от нея.

— Дано да сте права — Уинтър вдигна ръка: — Да сложа ли и Джейна в креватчето ѝ?

Лея сведе поглед. Очите на Джейна бяха плътно затворени, малките ѝ устни се движеха, сякаш още сучеше.

— Да, благодаря ти — каза тя и погали дъщеря си по бузата. — Приемът за сарканската делегация още ли продължава? — попита тя, отдръпна се от Джейна и се протегна, за да раздвижи изтръпналите си мускули.

— Когато минах, още имаше хора — отвърна Уинтър, вдигна Джейна и я положи в креватчето до Джейсън. — Мон Мотма ме помоли да ви предам да се отбиете за няколко минути, ако имате възможност.

— Не се съмнявам — измърмори Лея, стана и отиде до гардероба. Една от малките привилегии на майчинството беше, че имаше непоклатимо извинение да се измъква от не особено важните управленски прояви, които винаги отнемаха повече време, отколкото заслужаваха. А сега Мон Мотма се опитваше да я вкара отново в цялата тази лудница. — Съжалявам, но ще я разочаровам — добави тя. — Имам по-спешни занимания в момента. Ще наглеждаш ли близнаците?

— Разбира се — кимна Уинтър. — Мога ли да ви попитам къде отивате?

Лея избра от гардероба нещо по-прилично от нощницата, с което да може да се появи пред хора, и започна да се облича.

— Отивам да видя какво мога аз да открия за миналото на Мара Джейд — отвърна тя.

Усети изненадата на Уинтър.

— И как ще го направите?

Лея се усмихна строго.

— Ще я попитам.

Стоеше пред нея с наполовина скрито от качулката на робата лице. Жълтите очи блестяха пронизващо през безкрайното разстояние между тях. Устните му мърдаха, но думите бяха погълнати от ужасния писък на сирените, който изпълваше Мара с усещане за неотложност и бързо прерастваше в паника. Между нея и императора се появиха две фигури — тъмният величествен образ на Дарт Вейдър и по-малката, облечена в черно фигура на Люк Скайуокър. Застанаха пред императора един срещу друг и извадиха лазерните си мечове. Остриетата се кръстосаха, блестящо червено-бяло срещу блестящо зелено-бяло. Джедаите бяха готови за битка.

Изведнъж остриетата се разделиха и с вик на омраза, който за миг заглуши воя на сирените, двамата се обърнаха и се нахвърлиха срещу императора.

Мара чу собствения си вик. Искаше да се притече на помощ на господаря си. Но разстоянието бе твърде голямо, а тялото не ѝ се

подчиняваше. Тя извика предизвикателно в опит поне да привлече вниманието им върху себе си. Но Вейдър и Скайуокър сякаш не я чува. Те се разделиха, застанаха от двете страни на императора и вдигнаха високо лазерните си мечове. Императорът гледаше право към нея.

Мара отвърна на погледа му, отчаяно ѝ се искаше да избяга от надвисналото бедствие, а не можеше да помръдне. От втрещения поглед на императора в нея нахлуха хиляди мисли и чувства, блестящ калейдоскоп от болка, гняв и омраза, който се променяше твърде бързо, за да го възприеме. Императорът вдигна ръце и изпрати залп от синьо-бели назъбени светкавици срещу враговете си. Дватамата се олюляха от контраудара. Мара ги гледаше с агонизираща надежда, че този път всичко ще приключи другояче. Но не. Вейдър и Скайуокър се изправиха, изкрещяха яростно и вдигнаха високо мечовете си.

Над вдигнатите лазерни мечове прокътят далечна гръмотевица... И с разтърсване, което едва не я изхвърли от креслото, Мара се събуди.

Пое си пресекливо дъх и се опита да пропъди останалите от съня чувства — смесица от болка, гняв и самота. Но този път не ѝ бе дадено да ги превъзмогне сама. От коридора се долавяше чуждо присъствие. Мара скочи от креслото и зае бойна позиция. Гърмът от съня ѝ — просто почукване по вратата — се повтори.

За момент се замисли дали да не запази мълчание, за да реши натрапникът, че няма никой, и да си отиде. Но много добре знаеше, че през пролуките на старовремските врати на панти отвън прониква светлината от стаята ѝ. А и ако посетителят ѝ наистина беше този, когото подозираше, тишината нямаше да го заблуди.

— Влез — извика тя.

Вратата се отвори, но на прага не стоеше Люк Скайуокър.

— Здравей, Мара — кимна Лея Органа Соло. — Да не преча?

— Не, в никакъв случай — отвърна любезно Мара и направи опит да отпусне лицето си. Последното, което ѝ се искаше в момента, беше компания, особено от човек, свързан със Скайуокър. Но докато бяха принудени да стоят с Чен тук, нямаше да е особено умно да отбягва фигура с влиянието на Органа Соло. — Тъкмо преглеждах последните новини от бойното поле. Заповядай, влез.

— Благодаря — отвърна Органа Соло и пристъпи вътре. — И аз ги прочетох преди малко. Върховният адмирал Траун, изглежда, напълно оправдава доверието на покойния император.

Мара я изгледа изпитателно, чудейки се какво е разказал Скайуокър на сестра си. Органа Соло гледаше навън през прозореца към светлините на императорския град. А малкото, което Мара можеше да долови от излъчването ѝ, в никакъв случай не издаваше подигравка.

— Да, Траун беше един от най-добрите пълководци на Империята. Изключително умен и изобретателен, с упорит стремеж към победа.

— Вероятно е искал да докаже, че е равен на останалите върховни адмирали — предположи Органа Соло. — Особено поради смесеното му родословие и омразата и недоверието на императора към пришълците.

— Да, вероятно това до известна степен обяснява нагласата му — съгласи се Мара.

Органа Соло се приближи до прозореца, все още обърната с гръб към Мара.

— Познаваш ли добре върховния адмирал?.

— Не особено — отвърна предпазливо Мара. — Той поддържаше връзка с Карде и веднъж посети базата ни на Миркр, когато бях там. Отдели доста време на йосаламирите на Миркр. Карде изчисли, че имперските кораби са натоварили над пет-шест хиляди...

— Имах предвид дали го познаваш отпреди войната — прекъсна я Органа Соло и се обърна с лице към нея.

Мара спокойно отвърна на погледа ѝ. Ако Скайуокър ѝ е разказал... Не, в такъв случай вече щяха да са я затворили в килия. Органа Соло просто опипваше почвата и я чакаше да се издаде.

— Откъде бих могла да познавам Траун отпреди войната? — отвърна с въпрос тя.

Органа Соло сви рамене.

Има известни предположения, че някога си служила на Империята.

— И ти искаше да се увериш, преди да заповядаш да ме арестуват?

— Исах да разбера дали знаеш за върховния адмирал нещо, което бихме могли да използваме срещу него — отговори Органа Соло.

— Няма нищо такова — изсумтя Мара. — Траун няма общ модел на действие, любими стратегии или явни слабости. Той внимателно

изучава враговете си и насочва атаката срещу психологически слабите им места. Не жертва напразно силите си и не е толкова горд, че да не изтегли хората си, когато стане ясно, че губи. Кое не се случва много често, както сте разбрали сами — тя вдигна вежди и подигравателно добави: — Нещо от това ще ви помогне ли?

— Да — отвърна Органа Соло. — Ако узнаем кои са слабостите, които възнамерява да използва срещу нас, можем да разберем накъде ще се насочи атаката му.

— Това няма да е лесно — предупреди Мара.

Органа Соло се усмихна леко.

— Така е, но поне ще започнем отнякъде. Благодаря ти за помощта.

— Винаги си добре дошла — автоматично изрече Мара. — Има ли нещо друго?

— Май не — каза Органа Соло, отдръпна се от прозореца и се насочи към вратата. — Трябва да се прибера и да поспя малко, преди близнаците пак да се събудят. А и ти сигурно искаш вече да си лягаш.

— И още ли мога да се движа свободно из двореца?

Органа Соло се усмихна отново.

— Разбира се. Каквото и да си правила в миналото, сега не служиш на Империята. Лека нощ — тя се обърна към вратата и хвана дръжката.

— Аз ще убия брат ти — заяви внезапно Мара. — Той каза ли ти?

Органа Соло замря на място и въпреки наложеното джедайско спокойствие Мара долови шока от изненадата. Ръката върху дръжката на вратата се отпусна.

— Не, не — отговори Органа Соло, все още с гръб към Мара. — Може ли да попитам за причината?

— Той унищожил живота ми — отвърна Мара. Усещаше познатата болка в сърцето си и се чудеше на себе си, че говори с Органа Соло за това. — Грешил, аз не просто служех на Империята, бях личен агент на императора. Той ме доведе тук, в двореца на Корускант, и ме обучи да разнасям волята му в цялата галактика. Където и да се намирах, чувах гласа му и знаех как да предам заповедите му на всеки, от командир на щурмоваци до върховния Моф.

Имах власт, сила и цел в живота. Познавах ме като Ръката на императора и ме уважаваха като него самия. Брат ти ми отне всичко.

Органа Соло се обърна с лице към нея.

— Съжалявам. Но нямаше друг начин. Животът и свободата на милиарди същества...

— Не искам да го обсъждам с теб — прекъсна я Мара. — Ти дори не можеш да разбереш през какво съм преминала.

Сянка на дълбока болка пробяга по лицето на Органа Соло.

— Грешиш — каза тя. — Много добре те разбирам.

Мара се втрени в нея, но в погледа ѝ не се четеше омраза. Лея Органа Соло бе наблюдавала безпомощно как първата „Звезда на смъртта“ унищожава родната ѝ планета Алдеран ...

— Ти поне си имала към какво да се върнеш — изръмжа тя накрая. — Към каузата на бунта, към безброй приятели и съюзници. А аз си нямах никого.

— Сигурно ти е било доста трудно.

— Оцелях — отсече кратко Мара. — А сега вече ще ме изпратиш ли в килията?

Характерните алдерански вежди литнаха нагоре.

— Продължаваш да си мислиш, че трябва да те затворим. Това ли искаш?

— Вече ти казах какво искам. Искам да убия брат ти.

— Наистина ли? — попита Органа Соло. — Наистина ли го искаш?

Мара се усмихна свирепо.

— Доведи го тук и ще ти покажа.

Органа Соло изглежда изпитателно лицето ѝ и Мара усети лекото докосване на неразвитите ѝ джедайски сетива.

— От разказите на Люк знам, че вече си имала няколко възможности да го убиеш — изтъкна Органа Соло. — И не си се възползвала от тях.

— Не е било от липса на желание — отвърна Мара. Но тази мисъл отдавна я измъчваше и нея. — Просто попадах в ситуации, в които той ми трябваше жив. Но това ще се промени.

— Може би — каза Органа Соло, като погледът ѝ все още изучаваше лицето на Мара. — Или може би не ти го искаш мъртъв.

Мара я изглежда стъписано:

— Какво искаш да кажеш?

Органа Соло се извърна към прозореца, Мара долови напрежението в излъчването ѝ.

— Преди няколко месеца бях на Ендор.

По гърба на Мара полазиха ледени тръпки. Тя също бе посетила Ендор, там я бяха отвели, за да се срещне с върховния адмирал Траун, и тя много добре си спомняше усещането в космоса около планетата, където бе загинал императорът.

— И? — подсказа Мара. Дори на самата нея гласът ѝ звучеше напрегнато.

Органа Соло също долови напрежението.

— Знаеш за какво говоря, нали? — попита тя, докато погледът ѝ продължаваше да обикаля светлините на императорския град. — Там все още се усеща сянка от присъствието на императора. Останки от предсмъртния му гняв и омраза. Нещо като... не знам точно какво.

— Като емоционално кръвопролитие — прошепна Мара и образът ненадейно и много живо се появи в съзнанието ѝ. — Отбелязва мястото, където той загина.

Погледна Органа Соло и видя, че тя я наблюдава внимателно.

— Да. Точно на това приличаше.

Мара си пое дълбоко дъх и прогони мрачното усещане от съзнанието си.

— И какво общо има това с мен?

Органа Соло я гледаше изпитателно:

— Мисля, че сама се досещаш.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Не — прошепна Мара, устата ѝ внезапно беше пресъхнала. — Грещиш.

— Нима? — попита меко Органа Соло. — Ти каза, че можеш да чуеш гласа на императора във всяко кътче в галактиката.

— Аз можех да чувам гласа му — излая Мара. — И нищо повече.

Органа Соло леко сви рамене.

— Разбира се, ти си знаеш най-добре. Но все пак си струва да помислиш.

— Добре — отвърна сковано Мара. — Ако това е всичко, можеш да тръгваш.

Органа Соло кимна, излъчването ѝ не показваше никакво раздразнение от това, че я отпращаха като някой слуга.

— Благодаря ти за помощта — каза тя. — Ще се видим скоро.

Усмихна се за последен път, отвори вратата и излезе.

— Не се и надявай — измърмори след нея Мара, обърна се към бюрото и се отпусна в креслото.

Търпението ѝ вече се беше изчерпало. След като Карде беше толкова зает, че не можеше да влезе във връзка с агента си, самият агент трябваше да измъкне нея и Чен от тук. Тя пусна програмата за кодиране и поиска от компютъра връзка с предавателя на дълъг обхват.

Отговорът се появи незабавно на екрана. ДОСТЪПЪТ НЕВЪЗМОЖЕН. СИСТЕМАТА ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ДЪЛЪГ ОБХВАТ ВРЕМЕННО Е ИЗКЛЮЧЕНА.

— Не може да бъде! — изръмжа тя под нос. — И кога ще я поправите?

НЕ Е ВЪЗМОЖНО ДА СЕ КАЖЕ. ПОВТАРЯМ: СИСТЕМАТА ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ДЪЛЪГ ОБХВАТ ВРЕМЕННО Е ИЗКЛЮЧЕНА.

Мара изруга и изключи компютъра. Тази вечер май цялата вселена беше против нея. Вдигна електронния бележник, от който четеше, остави го на бюрото и се изправи. Беше доста късно, преди да дойде Органа Соло, когато беше задрямала на бюрото, и ако изобщо имаше ум в главата си, щеше да зареже всичко и да си легне.

. Приблжи се до прозореца, облегна се на гравираната дървена рамка и зарея поглед към безкрайните светлини на града. Опитваше се да мисли.

Не, невъзможно беше. Невъзможно, абсурдно и невероятно. Органа Соло можеше да извърта умните си измислици и да си приказва колкото ще. След пет години живот с мъчителното видение Мара би трябвало да познава собствените си мисли и чувства. Би трябвало да знае кое е истина и кое не. И все пак...

Пред нея се изправи образът от съня. Императорът я гледаше с горчива настоятелност, Вейдър и Скайуокър се нахвърляха върху него. Неизреченото, но доловимо обвинение в жълтите очи — тя не бе успяла да ликвидира Скайуокър в двореца на Джаба и именно провалът ѝ беше довел до този край. Проблясъкът на безсилен гняв, когато двата лазерни меча се вдигнаха над главата му. Последният вик, който щеше винаги да звучи в главата ѝ...

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Млъкни! — извика тя и рязко удари главата си в рамката на прозореца.

Болката погълна образа и думите. Остана до прозореца дълго, заслушана в яростното туптене на сърцето в ушите си. Противоречиви мисли се гонеха в съзнанието ѝ. Императорът недвусмислено желаше смъртта на Скайуокър. И въпреки това Органа Соло грешеше. Не можеше да не греши. Мара Джейд, а не някакъв призрак от миналото искаше да убие Люк Скайуокър.

Над сградите в другия край на града блесна разноцветен лъч и се изгуби в облаците, изтръгвайки я от размислите. Часовникът на старата сграда на Сената вече трети век отчиташе отминаването на часовете по един и същ начин. Лъчът промени цветовете си, отново се завъртя наоколо и изчезна.

Един и половина след полунощ. Вгълбена в мислите си, Мара не бе усетила кога е станало толкова късно. И все още не беше намерила никакво обяснение. По-добре да си легне, да се опита да забрави цялата тази объркана история и да поспи. Тя въздъхна и се отдръпна от прозореца.

И замря неподвижно. Дълбоко в съзнанието ѝ просветваше червена лампичка. Над нея бе надвиснала опасност.

Извади малкия бластер от кобура на лявата китка и се послуша внимателно. Погледна за миг отново през прозореца, зачуди се за момент дали някой не я наблюдава отвън, и безшумно се приближи до вратата. Допря ухо и се послуша.

В първия момент не чу нищо. След това долови звук от приближаващи стъпки, който едва проникваше през дебелото дърво. Внимателни, но решителни крачки, издаващи присъствието на професионални войници. Тя се стегна, но стъпките отминаха към далечния край на коридора. Мара преброи до десет, за да им даде достатъчно голяма преднина, предпазливо отвори вратата и погледна навън.

Бяха четирима, облечени в униформите на охраната на двореца. Вървяха подредени в каре — един отпред, един отзад и двама встрани. Стигнаха до фоайето и забавиха крачка. Водачът внимателно се огледа, махна рязко и четиримата изчезнаха зад ъгъла. Там бяха стълбите,

които водеха надолу към основната част на двореца, а нагоре — към кулата и жилищните помещения.

Мара ги изпрати с поглед, внезапният прилив на адреналин прогони умората ѝ. Начинът, по който вървяха, очевидната им предпазливост, сигналът с ръка, предчувствието ѝ за опасност — всичко водеше до едно-единствено заключение. Имперското разузнаване бе проникнало в двореца.

Тръгна към бюрото, но изведнъж спря, тихо проклинайки. Една от първите задачи на групата сигурно щеше да бъде да проникнат в комуникационната система и главния компютър. Всеки опит да вдигне тревога щеше да бъде прехванат и така щеше да ги предупреди, че са забелязани. Трябваше да ги спре сама. Стисна здраво бластера, измъкна се от стаята и тръгна по дирите им.

Стигна до ъгъла и тъкмо внимателно надничаше, когато чу тихо щракване на спускане на предпазител на бластер зад гърба си.

— Достатъчно, Джейд — прошепна някой в ухото ѝ. — Свали оръжието. Всичко свърши.

ГЛАВА 9

Адмирал Дрейсън се облегна в креслото и поклати глава:

— Съжалявам Калризиан, генерал Бел Иблис — изричаше го поне за десети път, откак беше започнала срещата. — Просто не можем да поемем риска.

Ландо си пое дълбоко дъх, опитвайки се да събере останалото му съвсем малко търпение. Дрейсън зачеркваше с лека ръка творението, което той бе създал с толкова труд и пот.

— Адмирале...

— Рискът не е толкова голям, адмирале — намеси се спокойно Бел Иблис, много по-любезен от Ландо. — Посочих ви осем места, откъдето бихме могли да вземем бойна фрегата и тя да отсъства по-малко от десет дни.

Дрейсън изсумтя:

— Ако продължи с тази скорост, върховният адмирал Траун за десет дни може да завземе три сектора. Вие май искате да му поднесете възможност за четвърти?

— Адмирале, става дума само за една фрегата — обади се Ландо. — Не говорим за звезден кръстосвач, нито за орбитална бойна станция. Какво може да измисли Траун, че една фрегата да се окаже от жизнено значение за изхода от битката?

— А какво направи един товарен кораб срещу добре охранявана корабостроителница? — отвърна Дрейсън. — Приемете истината, господа: когато сте изправени срещу противник като Траун, обичайните правила не важат. Той може да изплете толкова неуловима мрежа, че да не я видим, преди да е станало твърде късно. Правил го е вече.

Ландо се намръщи. Въпреки всичко не можеше да обвини Дрейсън за прекалената му предпазливост. Преди няколко месеца, когато с Хан за пръв път посетиха тайната военна база на Бел Иблис, той почти бе убеден, че са се натъкнали на невероятен внимателно

обмислен заговор на Траун. Увери се в обратното едва след битката при флотата „Катана“ и това бе ценен урок за него.

— Адмирале, всички сме съгласни, че Траун е великолепен тактик — каза той, подбирайки думите си внимателно. — Но не можем да приемем, че всичко в галактиката е част от някакъв грандиозен, всеобемащ заговор, измислен от него. Той заграби събрания метал и почти унищожи Пътуващия град. Обзалагам се, че това е била истинската му цел.

Дрейсън поклати глава.

— Съжалявам, но „обзалагам се“ не е достатъчно, Калризиан. Намерете ми доказателство, че Империята няма да се възползва от липсата на фрегатата, и аз ще размисля дали да не ви я отстъпя за десет дни.

— О, стига, адмирале...

— И ако бях на ваше място — Дрейсън започна да си събира нахвърляните по масата чипове, — щях да прекъсна връзките си с проекта за добив на метали на Нклон. Мнозина от нас помнят, че при нападението на корабостроителницата на Слуис Ван Траун използва именно вашите минни къртици.

— И все пак точно познанията на Калризиан предотвратиха успеха на атаката — напомни спокойно Бел Иблис. — Някои от нас помнят и тази част от случилото се.

— Прав сте, ако приемем, че Траун е искал да открадне корабите — отвърна Дрейсън и се изправи. — Лично аз смятам, че той се е зарадвал повече, когато ги е видял извън строя. А сега ще ме извините, господа, но трябва да се върна към задълженията си.

Той излезе и Ландо с въздишка призна поражението си.

— Е, това беше — измърмори той и събра записките си.

— Не го вземай навътре — посъветва го Бел Иблис, стана и се протегна. — Не е толкова заради теб и Пътуващия град, колкото заради мен. Дрейсън е от хората, които винаги са смятали, че несъгласието с Мон Мотма е на една крачка от сътрудничество с Империята. Очевидно още мисли така.

— Аз пък си представях, че вече сте се разбрали с Мон Мотма — подхвърли Ландо и също се изправи.

— Да, вярно е — Бел Иблис сви рамене, заобиколи масата и тръгна към вратата. — В някаква степен. Тя ме покани да се върна в

Новата република, аз признах предводителството ѝ и официално всичко е наред. Но старите спомени трудно се забравят — той прехапа устни. — Трябва да призная, че оттеглянето ми от съюза след унищожаването на Алдеран можеше да бъде и по-дипломатично. И ти ли си нагоре към етажа за гостите?

— Да, а ти?

— И аз. Да вървим.

Излязоха от залата за срещи и тръгнаха по коридора към турболифта.

— Смяташ ли, че може да промени решението си? — попита Ландо.

— Дрейсън ли? — Бели Иблис поклати глава. — Изключено! Освен ако не успеем да измъкнем Мон Мотма от постоянните ѝ съвещания и не я накараме да те изслуша. Според мен единственият шанс е надеждата Акбар да се върне на Корускант следващите един-два дни. Дори да оставим настрана значението на Пътуващия град, вероятно той все още ти дължи някоя услуга.

Ландо си спомни за изключително нелепата сцена, която се бе разиграла се, когато съобщи на Акбар, че се оттегля от генералския си пост.

— Услугите няма да имат никакво значение, ако и той мисли, че това може да е капан — каза той. — След като се опари на Слуис Ван, няма да рискува отново.

— Имаш право — призна Бел Иблис. Погледна към страничния коридор и когато се обърна, на Ландо му се стори, че на лицето му е изписана изненада. — И за съжаление всичко това се обърква допълнително от присъствието на имперския агент Делта в двореца. Това, че Траун няма никакви планове за Нклон в момента, не означава, че няма да измисли нещо, когато разбере какво сме предприели.

— Ако разбере — поправи го Ландо. — Делта не е вездесъщ. Хан и Лея успяха да проведат някои тайни мисии, без той да научи.

— Което за пореден път доказва моята теория, че по-малките бойни групи са по-полезни. Но въпреки това колкото по-бързо се разбере откъде изтича информация, и се отстрани източникът, толкова по-добре.

Минаха покрай друг пресичащ коридор и Бел Иблис надзърна в него. Този път на лицето му недвусмислено се изписа загриженост.

— Някакви проблеми ли? — попита тихо Ландо.

— Не съм сигурен — отвърна Бел Иблис. — Не трябва ли в тази част на двореца да има войници от охраната?

Ландо се огледа. Наистина бяха съвсем сами.

— Може да са ги свалили всички за посрещането на сарканската делегация.

— Но те бяха тук — отвърна Бел Иблис. — Видях най-малко двамина, когато слизах от стаята си.

Ландо отново погледна в пресичащия коридор и усети, че го обзема неприятно предчувствие.

— И какво е станало с тях?

— Не знам — Бел Иблис си пое дълбоко дъх. — Не ми се вярва да си въоръжен?

Ландо поклати глава:

— Бластерът ми е горе в стаята. Изобщо не предполагах, че ще ми потрябва тук.

— Да се надяваме, че няма — каза Бел Иблис, пхна дясната си ръка под униформата и се озърна внимателно. — Вероятно съществува някакво просто обяснение.

— Разбира се — кимна Ландо и извади предавателя си. — Ще се обадим и ще разберем.

Той включи предавателя и почти мигновено го изключи, тъй като от него се разнесе силно прашене.

— Май обяснението съвсем не е просто — каза той мрачно. Ръката му внезапно го засърбя за бластер. — Какво ще правим сега?

— Ще намерим начин да вдигнем по тревога охраната на двореца — отвърна Бел Иблис и се огледа. — Турболифтовете няма да ни свършат работа — те обслужват само жилищните етажи горе. Но в другия край има стълба, която води надолу до централната част. Да се опитаме да минем оттам.

— Съгласен — кимна Ландо. — Но първо да се отбием в стаята ми, за да си взема бластера.

— Добра идея — съгласи се Бел Иблис. — Ще оставим турболифта, стълбите са насам. Бързо и безшумно.

Стълбите бяха също толкова пусти, както и коридорът зад тях. Бел Иблис се показва на горната площадка и предупредително вдигна ръка. Ландо предпазливо се приближи до него и надзърна.

Пред тях се виждаше самотна фигура, която предпазливо се промъкваше по коридора — слаба жена с червеникава коса, стиснала готов за стрелба бластер в ръката си. Мара Джейд.

Чу се тихо търкане на метал в плат — Бел Иблис бе извадил бластера си. Махна на Ландо да го последва и тръгна тихо след Мара.

Почти я бяха настигнали, когато тя стигна до другия край на коридора. Там спря и внимателно надникна зад ъгъла. Бел Иблис насочи бластера си към нея и прошепна:

— Достатъчно, Джейд, свали оръжието. Всичко свърши.

В първия момент Ландо беше убеден, че тя няма да се подчини. Мара извъртя глава и погледна през рамо, сякаш за да се прицели във врага си.

— Калризиан! — възкликна тя с неприкрито облекчение и едва сдържано напрежение. — В двореца са проникнали имперски агенти, облечени в униформи на охраната. Ей сега видях четирима.

— Интересно — отбеляза Бел Иблис, наблюдавайки я внимателно. — А ти накъде отиваше?

— Да видя какво са намислили — изръмжа тя подигравателно. — Ще ми помогнете ли, или напротив?

Бел Иблис надникна на свой ред зад ъгъла.

— Няма никой. Сигурно вече са тръгнали надолу. Вероятно към щаба или към делегацията от Саркан.

Изведнъж целият план се сглоби в съзнанието на Ландо.

— Не — обади се той. — Не са тръгнали надолу, а нагоре. Те искат близнаците на Лея.

Мара изруга тихо.

— Прав си. Траун ги обеща на оня лунатик Кбаот. Сигурно затова са изпратени.

— Може и да сте прави — каза Бел Иблис. — Къде е стаята ти, Калризиан?

— Две врати назад — посочи с глава Ландо.

— Иди си вземи бластера — заповяда Бел Иблис и надникна отново зад ъгъла. — Тръгнете с Джейд по коридора до главното стълбище. Вижте дали там вече няма някой, и се опитайте да предупредите Лея и Соло. Аз ще сляза долу и ще повикам подкрепление.

— Внимавайте, може да са оставили някой да пази стълбите — предупреди го Мара.

— Не ми се вярва. Но със сигурност са оставили човек горе — отвърна Бел Иблис. — Така че пазете се — той надникна за последен път зад ъгъла и изчезна.

— Чакай ме тук — каза Ландо и тръгна към стаята си. — Веднага се връщам.

— Побързай — извика тя след него.

Той изтича до стаята си, хвана дръжката на вратата и погледна назад към Мара. Тя не беше помръднала от мястото си, стоеше подпряна на ъгъла, а на частта от лицето, която той виждаше, се беше изписало напрегнато, но някак отвлечено изражение. Това толкова познато лице. Вписваше се на определено място и в обкръжение, което той почти улавяше в съзнанието си, но точният спомен постоянно му се изплъзваше. Ландо поклати глава. Каквато и да беше Мара, сега не му беше времето да се опитва да разкрие миналото ѝ. Хан, Лея и близнаците бяха в смъртна опасност и те двамата трябваше да ги измъкнат.

Обърна се и влезе бързо в стаята си.

Лея Органа Соло... Лея Органа Соло... Събуди се. Вие сте в опасност. Лея Органа Соло, събуди се...

Лея въздъхна и се събуди. В съзнанието ѝ продължаваше да звучи настойчивият глас. В първите няколко секунди заради сънната омая не можа да си спомни къде се намира. Погледът и джедайските ѝ сетива напрегнато обходиха тъмната стая. Последните остатъци от съня изчезнаха — тя беше в покоите си в императорския дворец. До нея Хан изсумтя тихо в съня си и се обърна, в другия край на стаята близнаците спяха в креватчето си, в съседното помещение Уинтър също спеше и сигурно сънуваше в ярките образи на непогрешимата си памет. А в коридора...

Тя се намръщи изненадано. Усети присъствие пред външната врата. При това не беше един, отпред стояха най-малко петима-шестима.

Лея се измъкна от леглото и автоматично посегна към лазерния меч и бластера. Вероятно тревогата ѝ беше напразна — сигурно бяха охранителите, спрели да си поговорят, преди да продължат обиколката си по коридора. Все пак те нарушаваха няколко строги правила за

дежурството. Трябваше да намери дипломатичен, но твърд начин да им ги напомни.

Лея пристъпи тихо по дебелия килим, излезе от спалнята и тръгна през всекидневната към вратата, като набързо изпълни джедайската техника за изостряне на сетивата. Ако успееше отвътре да чуе и да разпознае гласовете на охраната, можеше да поговори с тях на сутринта.

Но не стигна до вратата. Когато преполови всекидневната, долови тихо бръмчене. Напегна слух, опитвайки се да не обръща внимание на внезапно зачестилите удари на сърцето си. Звукът беше тих, но характерен и тя знаеше, че го е чувала преди.

Изведнъж се досети — беше бръмчене на машина за разбиване на ключалки. Някой се опитваше да проникне в покоите им.

Лея застина, замряла от изненада. Ключалката щракна.

Нямаше време за бягство, а и нямаше накъде да бяга. Но архитектите на кулата бяха предвидили подобна опасност. Лея вдигна бластера с горещата надежда, че няма да засече, и стреля два пъти във вратата.

Дървото беше едно от най-твърдите и здрави в галактиката и зарядите заседнаха в него. Но това беше достатъчно. Вградените сензори отбелязаха нападението, гърмежите още не бяха заглъхнали в ушите на Лея, когато пред дървената се спусна тежка метална врата.

— Лея? — извика Хан.

Заради заглъхналите й уши викът прозвуча сякаш някъде много отдалеч.

— Някой се опита да влезе — отвърна тя, обърна се и бързо отиде при него. Той стоеше в рамката на вратата на спалнята, стиснал в ръката си бластер. — Успях да пусна втората врата навреме, но тя едва ли ще ги задържи дълго.

— Права си — съгласи се Хан и изгледа преценяващо металната врата. — Влез в спалнята и се обади на охраната, а аз ще се опитам да ги забавя.

— Добре. Но внимавай, те не се шегуват.

В този момент цялата стая се разтресе. Изоставяйки дотогавашната си тактика, нападателите започнаха да разбиват вратата.

— Вярно, че не се шегуват — измърмори мрачно Хан. — Викни Уинтър и Трипио и вземете близнаците. Трябва бързо да намерим

начин да се измъкнем от тук.

Откъм стълбището в кулата прозвуча рязък пукот — вероятно беше изстрел от бластер, но Мара не беше много сигурна. Вторият, долетял след няколко секунди, не оставяше място за никакво съмнение.

— Охо — измърмори Калризиан. — Сега вече ще си имаме проблеми.

Още един изстрел отекна по стълбите.

— Звучи като доста едър калибър — каза Мара и се послуша внимателно. — Явно не са успели да отворят безшумно вратата.

— Или пък са искали само близнаците — отвърна навъсено Калризиан и се показва иззад ъгъла, зад който бяха спрели. — Да вървим.

— Почакай — стисна го за ръката Мара и предпазливо огледа коридора пред тях. Дългата извивка на първата стълба свършваше на голяма площадка с добре оформен каменен парапет. От мястото им едва се виждаха две по-тесни стълби, които продължаваха нагоре от двата края на площадката. — Площадката е изключително подходящо място за засада, а аз нямам никакво желание да спирам изстрели с тялото си.

Калризиан измърмори нетърпеливо под нос, но не помръдна. Миг след това вече беше доволен от решението си.

— Да, права си. Някой се е затаил до стълбата вляво — прошепна той.

— Следователно има друг и до стълбата вдясно — каза Мара. Погледът ѝ опипваше извивките и процепите на каменния парапет. Профуча още един изстрел. Агентите на имперското разузнаване обичаха да се крият в сенките... — И по един от двете страни на главната стълба — добави тя. — На около два метра от края.

— Виждам ги — кимна Калризиан. — Няма да е лесно — той погледна назад през рамо към стълбата зад тях. — Хайде, Бел Иблис, покажи се.

— Да беше побързал — съгласи се Мара, докато оглеждаше имперските агенти и се опитваше да си спомни плана на кулата. — Вратата на Органа Соло едва ли ще издържи дълго.

— Не толкова, колкото могат да ни задържат тези на стълбите — съгласи се Калризиан и изсъска през зъби. — Чакай малко... Стой

тук... имам идея.

— Къде отиваш? — извика Мара, когато той почти се скри зад ъгъла.

— В главния хангар — отвърна Калризиан и тръгна надолу по стълбите. — Чуй оправяше „Сокол“. Ако все още е там, можем да се вдигнем със „Сокол“ и да ги измъкнем навън.

— Как? — попита настойчиво Мара. — Стъклата на прозорците са от прозрачна стомана — няма начин да ги счупите, без да избиете всички вътре.

— Няма и да се опитвам — отвърна Калризиан със сурова усмивка. — Лея има лазерен меч. Ти само не позволявай на тия да надигат глава.

Той се затича надолу по стълбите и изчезна.

— Добре — изръмжа след него Мара и се обърна отново към имперските агенти в горния край на стълбата.

Дали ги бяха забелязали? Вероятно. В такъв случай най-левият агент сигурно се беше подал иззад прикритието си, за да се прицели. Е, тя нямаше нищо против да опита. Прехвърли бластера в лявата ръка, облегна китката си на стената, прицели се и... Един изстрел от другата стълба разтроши стената над бластера ѝ, нагорещени парчета камък обсипаха ръката ѝ.

— По дяволите! — изръмжа Мара, скри бързо ръката си и изтупа парченцата.

Значи се правеха на хитреци. Добре, и тя ще играе по същия начин. Стисна отново бластера и леко се подаде иззад ъгъла...

Внезапното предчувствие за надвиснала опасност спаси живота ѝ. Мара падна на коляно. Насреща ѝ изгърмя бластер и изстрелът се заби в стената точно там, където допреди секунда се намираше главата ѝ. Тя мигновено отскочи назад и насочи бластера.

Бяха двама, движеха се безшумно по коридора от другата страна на стълбата. Тя стреля бързо два пъти и се извъртя настрани. И двата пъти не улучи. Сграбчи бластера с две ръце, опитвайки се да не обръща внимание на прелитащите в опасна близост до нея заряди, прицели се в десния и стреля два пъти.

Той потрепери и се строполи на пода, бластерът му продължи да стреля в тавана. Един изстрел профуча край ухото ѝ, Мара взе на мушка втория нападател, още един заряд прелетя дори по-близо и тя се

пригответи да натисне спусъка... Изведнъж въздухът над нея се изпълни с ураганен огън. Имперският агент се строполи и не помръдна повече.

Мара се обърна. Петима мъже от охраната на двореца бързаха нагоре по стълбата, вдигнали готови за стрелба оръжия. Зад тях вървеше Бел Иблис.

— Как си? — извика той.

— Нищо ми няма — изръмжа тя и пропълзя назад. Имперските агенти на площадката разбраха, че изненадващата им атака се е провалила, и откриха яростен огън.

Мара се изправи на крака, приведе се под бурята от камъчета и извика: — Калризиан слезе в хангара.

— Да, срещнахме го — кимна генералът. Войниците от охраната бързо минаха напред. — Какво стана тук?

— Двама закъснели за празненството — отвърна Мара и кимна към коридора. — Вероятно се връщаха от залата с предавателя. Приятелчетата им на площадката се опитваха да отвлечат вниманието ми, докато те се промъкваха към мен. Замалко да им мине номерът.

— Радвам се, че не са успели — Бел Иблис погледна над рамото й. — Какво е положението, лейтенант?

— Няма да е лесно, сър — надвика шума мъжът от охраната. — След няколко минути от склада ще докарат автоматично оръдие, с което ще ги свалим от площадката. Дотогава не можем друго, освен да ги задържаме, докато направят някаква грешка.

Бел Иблис кимна замислено и сви устни в сурова усмивка. Кожата около очите му се набръчка. Мара бе виждала това изражение изключително рядко, и то само върху лицето на най-добрите военни командири. Беше изражението на човек, който се готви да изпрати подчинените си на явна смърт.

— Не можем да чакаме — каза той. Напрежението все още се долавяше, но гласът му звучеше твърдо. — Групата на горния етаж ще разбие вратата на Соло, преди оръдието да дойде. Трябва да ги атакуваме още сега.

Командирът на охраната си пое дълбоко дъх.

— Слушам, сър. Добре, момчета, чухте генерала. Да си намерим прикритие и да започваме.

Мара се приближи до Бел Иблис и прошепна:

— Няма да се справят навреме.

— Знам — отвърна сковано той. — Но колкото повече гръмнем сега, с толкова по-малко ще си имаме работа, когато останалите слязат отгоре — той отново погледна над рамото ѝ и меко добави: — А тогава те ще водят със себе си и заложници.

Силният гърмеж на тежкия бластер бе последван от метален трясък, после настъпи тишина.

— О, майко Космос — измърмори жално Трипио. Стоеше прав в ъгъла и се опитваше да изглежда колкото може по-незабележим. — Първата врата май вече я няма.

— Добре, че си тук, за да ни казваш какво става — извика раздразнено Хан.

Погледът му неспокойно обикаляше спалнята на Уинтър. Лея съзнаваше, че това е напълно излишно — вече бяха преместили всичко, което можеха да използват. Леглото и раклата на Уинтър бяха пред двете врати, а гардеробът лежеше обърнат на една страна до прозореца, за да служи като барикада, зад която можеха да се скрият и да стрелят. И това беше всичко. Не им оставаше друго, освен да чакат нападателите да нахлуят през някоя от вратите.

Лея си пое дълбоко дъх и се опита да успокои бесните удари на сърцето си. Още от първия опит да я хванат на Бимисаари гледаше на имперските нападения като на стремеж да бъде заловена — мисълта не беше особено приятна, но през годините на войната беше свикнала с нея. Този път обаче беше различно. Сега имперските командоси не искаха нея и неродените ѝ близнаци, а децата ѝ. Децата, които можеха да ѝ отнемат физически от ръцете и да ги скрият някъде, така че никога повече да не ги види. Лея стисна здраво лазерния меч. Това нямаше да се случи. Нямаше да го позволи.

Отвън се чу трясък на счупено дърво.

— Това беше кушетката — измърмори Хан. Последва нов трясък. — А сега и столът. И без това не ми се вярваше, че барикадата ще ги забави много.

— Поне си струваше да опитаме — каза Лея.

— Разбира се — изсумтя под нос Хан. — От месеци ти повтарям, че ни трябва повече мебели.

Лея се усмихна и стисна ръката му. Хан винаги намираще начин да намали напрежението.

— Нищо подобно — възрази тя. — Та ти изобщо не се прибираш — погледна отново към седналата на пода Уинтър, която държеше в прегръдките си близнаците. — Как са малките?

— Май се събуждат — прошепна Уинтър.

— Вярно — кимна Лея и докосна нежно съзнанията на бебетата, за да им вдъхне увереност.

— Опитай се да ги държиш тихи — измърмори Хан. — Приятелите ни отвън нямат нужда от допълнителна помощ.

Лея кимна. Нова вълна напрежение стисна сърцето ѝ. И двете спални — нейната и на Уинтър — излизаха във всекидневната на апартамента, следователно шансът нападателите да изберат вярната врата беше точно наполовина. С тяхното оръжие избирането на грешната врата нямаше да ги забави повече от няколко минути, които обаче лесно можеха да се окажат разликата между живота и смъртта.

През стената откъм нейната спалня се чу тътен на тежък бластер и Лея за момент си пое облекчено дъх. Но само за момент. В следващата секунда звукът се повтори, този път откъм вратата пред тях. Изправени пред две врати, имперските командоси бяха решили да разбият и двете. Тя се обърна към Хан. Той я гледаше очаквателно.

— Все пак това ще ги забави малко — каза той. Думите звучаха по-успокояващо, отколкото беше излъчването му. — Налага се да разделят силите си. Все още разполагаме с малко време.

— Но няма какво да правим с него — отвърна Лея и напразно огледа стаята. Годиците на постоянно пътуване из галактиката с отдела по снабдяването бяха изградили у Уинтър навика да носи със себе си съвсем малко вещи и тук нямаше нищо, което биха могли да използват.

Отвън отново изтрещяха изстрели, последвани от звук на разцепване на дърво. Обикновените дървени врати на спалните щяха да поддадат бързо и между тях и нападателите щяха да останат само вътрешните метални врати. Лея отново огледа стаята. Надигащото се отчаяние ѝ пречеше да мисли ясно. Гардеробът, леглото, раклата — това беше всичко. Не оставаше друга преграда освен металните вътрешни врати, прозорците от прозрачна стомана и голите стени.

Голите стени... Изведнъж се сети за лазерния меч, който стискаше.

— Хан, защо просто не излезем от тук? — извика тя и в съзнанието ѝ несигурно заблещука искрица надежда. — С лазерния

меч мога да прережа отвор в стената към съседния апартамент. От там ще излезем в коридора, преди да разбият вратата.

— Вече мислих за това — отвърна сковано Хан. — Проблемът е, че и те вероятно са се сетили за същото.

Тежка буца заседна на гърлото ѝ. Да, имперските командоси със сигурност се бяха приготвили за този вариант.

— А защо да не опитаме надолу? — настоя тя. — Или нагоре. Дали ще ни очакват и ѝа покрива?

— Вече си виждала как действа Траун — отвърна Хан. — Какво ще кажеш?

Лея въздъхна, слабата надежда угасна. Имаше право. Ако сам върховният адмирал беше планирал нападението, със същия успех можеха да отворят вътрешната врата и да се предадат. Всяко тяхно действие е било отработено в прецизни детайли и за всеки ход е бил измислен контраудар. Тя рязко поклати глава.

— Не, дори и той не е непогрешим. Вече сме го надхитрили неведнъж и можем да го направим отново — обърна се към Уинтър и близнаците, които все още спяха под прозореца.

Прозореца...

— Добре тогава — каза замислено Лея. — А защо да не се измъкнем през прозореца?

Хан я погледна смаяно:

— През прозореца и после накъде?

— Накъдето и да е — отвърна тя. Бластерите вече стреляха по вътрешната врата. — Нагоре, надолу, настрани — няма никакво значение.

Хан изглеждаше смаян от предложението ѝ.

— Скъпа, може и да не си забелязала, но стените на кулата са абсолютно гладки. Дори и Чуй не може да се покатери по тях без катераческа екипировка.

— Точно затова те едва ли очакват да избягаме от там — Лея отново погледна прозореца. — Вероятно ще мога да издълбая прорези за ръцете и краката с лазерния меч...

Тя млъкна и се взря навън. Не, не беше илюзия от осветлението в стаята, към тях се приближаваха светлини.

— Хан.

Той се обърна да погледне.

— Охо — измърмори той. — Пристигат още. Чудесно.

— Възможно ли е да е спасителен екип? — попита колебливо Лея.

— Съмнявам се — поклати глава Хан, загледан в приближаващите се светлини. — Стрелбата започна само преди няколко минути. Но това...

Лея отново се обърна навън. Светлините бяха започнали да премигват. Тя проследи честотата на миганията, опитваше се безуспешно да я съпостави с кодовете, които познаваше...

— Капитан Соло — намеси се Трипио развълнувано. — Както знаете, аз владеея над шест милиона форми на комуникация...

— Това е Чуй — прекъсна го Хан, скочи на крака и размаха ръце пред прозореца.

— ...А този сигнал е вариант на един от кодовете, използвани от играчите на сабак, когато си имат работа с...

— Трябва да пробием прозореца — извика Хан и погледна назад към вратата. — Лея!

— Добре — Лея остави бластера и се изправи на крака, стиснала лазерния меч.

— ...мошеници като трети или четвърти човек в играта...

— Млъкни, тенекиена кутийо! — извика Хан и помогна на Уинтър с близнаците да се дръпне от прозореца.

Светлините отвън се приближаваха бързо и сега на светлината от града Лея успя да разпознае неясните форми на „Сокол“. Изведнъж в съзнанието ѝ нахлу ужасен спомен — на Бпфаш ногрите се бяха опитали да ги заловят, използвайки имитация на „Сокол“ за примамка. Но имперските командоси нямаше да се сетят да използват код на играчите на сабак... Или напротив?

Вече нямаше значение. Предпочиташе да се изправи пред враговете на борда на кораба, отколкото да седи тук и да ги чака да нахлуят в стаята. А и още преди да се качат, тя щеше да усети дали Чубака е вътре или не. Пристъпи към прозореца, извади лазерния меч и го вдигна високо...

С оглушителен трясък вътрешната врата на спалнята рухна на парчета. Лея се завъртя рязко и през дима и проблясъците зърна как двама мъже избутват раклата настрани. Хан я дръпна за ръката и тя се просна на пода. Истинска канонада от прикриващ огън обсипа стената

и прозореца, Лея прибра лазерния меч и отново взе бластера. До нея Хан вече стреляше, подал глава над гардероба, без да обръща внимание на опасността. На прага се появиха още четирима командоси, за да довършат и разбиването на гардероба на трески. Лея стисна зъби и стреля, водена от дългата практика и обучението в Силата, макар да съзнаваше, че действията ѝ са напълно безполезни. Колкото по-дълго продължеше стрелбата, толкова повече нарастваше опасността някой заблуден заряд да улучи децата ѝ...

Изведнъж някой докосна съзнанието ѝ. Умствен натиск, наполовина предложение, наполовина заповед. И той искаше тя да... Лея си пое дълбоко дъх и изкрещя през шумотевицата:

— Спрете! Не стреляйте! Предаваме се!

Стрелбата намаля и спря. Лея остави бластера на изпочупения гардероб и вдигна ръце. Двама командоси предпазливо се изправиха и тръгнаха към нея, а тя се опита да не обръща внимание на смаяното неверие на Хан.

Парапетът до най-дясното стълбище избухна в облак камъчета и прах. Охраната на двореца най-накрая започна да стреля. Ответният огън от площадката повали един от войниците, перилата взеха да падат. Мара предпазливо надникна иззад ъгъла. Пушекът и блясъците на изстрелите заслепяваха очите ѝ, но тя упорито присви очи — искаше да види дали в цялата бъркотия войниците бяха успели все пак да свалят командоса, по когото бяха стреляли. Да. През проясняващия се дим се виждаше застинало тяло, покрито с прах.

— Един по-малко — извика тя към Бел Иблис. — Остават трима.

— И онези нагоре по стълбите — напомни ѝ той и се намръщи. — Да се надяваме, че легендарният късмет на Соло ще се разпростре и върху Лея, децата и всички останали, които ще вземат за заложници.

— Изглеждаш напълно уверен, че ще има заложници — каза Мара.

Бел Иблис сви рамене.

— Единственият начин да се измъкнат от тук е под живия щит на заложници. И съм сигурен, че те го знаят. Другата им възможност е да се изтеглят нагоре, а аз вече заповядах на Калризиан да събере няколко изстребителя и да затворят небето над двореца. И след като блокирахме турболифта, остава само тази стълба.

Мара го зяпна и по гърба ѝ внезапно преминаха ледени тръпки. Поради бързината и бъркотията в началото на цялата налудничава операция не бе имала време да спре и да обмисли всички подробности на ситуацията. Но сега думите на Бел Иблис и спомените ѝ от далечното минало я накараха да осъзнае цялата истина.

Остана неподвижна няколко секунди, внимателно обмисляйки положението. Чудеше се дали е стигнала до истината, или предположението ѝ е измислица. Но то устоя на проверката. Беше логично и тактически великолепно замислено, навсякъде се усещаше пръстът на върховния адмирал Траун. Това беше отговорът.

Планът щеше да успее, но в него все пак имаше един пропуск. Очевидно Траун не знаеше, че и тя е тук. Или не вярваше, че наистина е била Ръката на императора.

— Ей сега се връщам — извика тя на Бел Иблис, мина покрай него и забърза надолу по стълбите.

Зави зад ъгъла в напречния коридор, като погледът ѝ следеше гравираните корнизи в горния край на стената. Някъде тук трябваше да бъде тайното обозначение, което търсеше.

Ето го. Мара спря пред обикновения на вид панел и набързо огледа коридора в двете посоки. Скайуокър и Органа Соло приемаха връзките ѝ с миналото без никакви опасения, но едва ли и останалите щяха да са толкова безразлични. Протегна се към корниза, вмъкна два пръста на нужното разстояние и остави топлината на дланта и да активира сензорите в стената.

И с тихо щракване панелът се разтвори.

Тя се вмъкна в прохода, затвори панела зад себе си и се огледа. Изградени повече или по-малко паралелно на шахтите за турболифта, тайните проходи на императора бяха, разбира се, тесни и с ниски тавани, но пък и добре осветени, с вентилация и звукоизолирани. И което беше най-важно, щяха да я отведат в гръб на имперските командоси на площадката.

Две минути и три стълби по-късно тя беше при изхода на етаж на Органа Соло. Пое си дълбоко въздух, за да успокои дишането си, пригответи се за битка и излезе през панела в коридора.

Очакваше да заvari втори пост тук. Беше права — двама мъже в познатите униформи на охраната на двореца стояха подпрени на стената с гръб към нея и наблюдаваха далечния край на коридора.

Шумът от тежките бластери заглушаваше тихите ѝ стъпки и вероятно нито един от двамата не разбра какво ги сполетя. Тя бързо провери състоянието им, за да се убеди, че завинаги ги е извадила от играта, и забързано тръгна по коридора към апартамента на Органа Соло.

Тъкмо бе стигнала и започна да се промъква през отломките на разбитите врати, когато шумът от бластерния огън вътре внезапно бе заглушен от страшен трясък.

Мара стисна зъби. Обсадените откриха огън, гърмежите на бластерите им се присъединиха към тези на нападателите. Да се втурне вътре без никакво прикритие, щеше да е истинско самоубийство. Но ако се движеше предпазливо, някой можеше да загине, преди да се бе приближила достатъчно, за да стреля.

Оставаше ѝ само една възможност...

Лея Органа Соло, извика мислено тя, както беше сторила, когато Калризиан бе отишъл да си вземе бластера. И сега не беше по-сигурна от тогава, че Органа Соло я чува. Мара е. Аз съм зад тях. Предайте се. Чувате ли ме? Предайте се. Предайте се. Предайте се.

Стигна до външната врата и чу едва доловимия през стрелбата вик на Органа Соло:

— Спрете! Не стреляйте! Предаваме се!

Мара внимателно надникна през вратата. Четирима командоси стояха до рамката, насочили бластери навътре, а вътре в спалнята други двама започваха да се изправят. Нито един от тях не поглеждаше назад.

Тя се усмихна вътрешно, вдигна бластера и откри огън. Повали двама, докато останалите осъзнаят присъствието ѝ. Третият падна, както беше започнал да се обръща, опитвайки се напразно да насочи бластера си към нея. Четвъртият замалко да успее, но един изстрел от стаята го просна на пода. Пет секунди по-късно всичко беше свършило.

Имаше само един оцелял. И той беше доста зле.

— Според нас това е командирът на групата — каза Бел Иблис на Хан, докато двамата вървяха по коридора към лекарското отделение. — Идентифицирахме го като майор Химрон, но не можем да бъдем сигурни, докато не дойде в съзнание. Ако изобщо дойде.

Хан кимна и хвърли бърз поглед към поредната двойка бдителни на вид пазачи, край които минаха. Ако не друго, случилото се беше

накарало охраната на двореца да се стегне. Но това беше временно.

— Имате ли представа, как са влезли?

— Това ще бъде един от първите ми въпроси — отвърна Бел Иблис. — Той е в интензивното, насам.

Когато Хан и Бел Иблис пристигнаха, Ландо ги чакаше пред вратата и говореше с един от лекарите.

— Всичко наред ли е? — попита Ландо и внимателно огледа приятеля си. — Пратих Чуй горе, аз трябваше да остана тук със затворника.

— Всички са добре — увери го Хан, Бел Иблис пристъпи край Ландо и дръпна лекаря настрана. — Чуй се качи, преди да тръгна, и сега помага на Лея и Уинтър да се пренесат в друг апартамент. Между другото благодаря за помощта.

— Няма нужда — изръмжа Ландо. — Ние не направихме нищо, само гледахме. Не можахте ли да задържите малкото си представление още две минути?

— Не ме обвинявай, приятелю — отвърна Хан. — Мара определи времето, не аз.

По лицето на Ландо мина сянка.

— Да, Мара.

Хан го погледна изненадано:

— Какво означава това?

— Не знам — поклати глава Ландо. — В нея има нещо, което ме притеснява. Помниш ли разговора ни в базата на Карде на Миркр точно преди Траун да се появи и да се скрием в гората?

— Тогава каза, че ти е позната отнякъде — кимна Хан. Тази забележка го тормозеше доста през изминалите месеци. — Сети ли се откъде?

— Още не съм — изръмжа Ландо. — Но се приближавам към отговора. Усещам го.

Хан погледна Бел Иблис и лекаря. Мислеше за думите на Люк, казани няколко дни по-късно, при отпътуването им от Миркр. Мара му беше заявила право в очите, че иска да го убие.

— Където и да си я виждал, изглежда, сега е на наша страна.

— Да — каза мрачно Ландо. — Може би.

Бел Иблис ги повика:

— Ще се опитаме да го събудим. Елате.

Влязоха вътре. Около анабиотичната камера се мотаеха десетина лекари и медицински дроиди плюс трима офицери от разузнаването. Бел Иблис кимна и един от лекарите направи нещо с превръзката в горната част на ръката на командоса. Хан и Ландо си намериха място до леглото, имперският войник внезапно се изкашля и отвори очи.

— Майор Химрон? — извика един от офицерите от разузнаването. — Чувате ли ме?

— Да — прошепна раненият и премига. Погледът му обиколи хората край леглото и на Хан му се стори, че внезапно застана нащрек. — Да — повтори той по-ясно.

— Нападението ви се провали — каза офицерът. — Хората ви загинаха, лекарите не са сигурни дали и вие ще оживеете.

Химрон въздъхна и затвори очи. Но на лицето му все още беше изписана бдителност.

— Такава е съдбата на войника — прошепна той.

Бел Иблис се приведе напред:

— Как проникнахте в двореца, майоре?

— Предполагам... че вече не може да навреди — измърмори Химрон. Дишането му беше станало задъхано. — През задната врата. В тайните... проходи. Заключена отвътре. Тя ни пусна.

— Някой ви е пуснал, така ли? — попита Бел Иблис. — Кой?

Химрон отвори очи.

— Нашият агент тук. Казва се... Джейд.

Бел Иблис хвърли смаян поглед към Хан.

— Мара Джейд ли?

— Да — Химрон отново затвори очи и въздъхна. — Специален агент на Империята. В миналото се е наричала... Ръката на императора — той млъкна и сякаш напълно се отпусна.

— Това е всичко, което мога да ви позволя засега, генерал Бел Иблис — намеси се главният лекар. — Има нужда от почивка, състоянието му е нестабилно. Вероятно след два-три дни ще укрепне и ще може да отговори на повече въпроси.

— Достатъчно — каза един от офицерите от разузнаването и тръгна към вратата. — Той ни даде информация, с която да започнем.

— Почакайте малко — извика Хан и тръгна след него. — Какво ще правите?

— А вие какво мислите? — възкликна офицерът. — Ще арестувам Мара Джейд, разбира се.

— И на какво основание? Само заради твърдението на един имперски офицер ли?

— Той няма избор, Соло — намеси се Бел Иблис и сложи ръка на рамото на Хан. — При такова сериозно обвинение предварителният арест е задължителна мярка. Не се тревожи, бързо ще я извадим от там.

— И най-добре наистина да го направим — изръмжа Хан. — Имперски агент — пълни глупости. Та тя застреля поне трима от тях... — той млъкна внезапно, забелязал изражението на Ландо. — Какво ти става?

Приятелят му бавно се обърна към него.

— Там беше — каза той тихо. — Точно там съм я виждал. Тя беше една от новите танцьорки на Джаба на Татуин, когато дойдохме да те освободим.

Хан изненадано повтори:

— Танцьорка при Джаба!?

— Да. Не съм много сигурен, но в цялата бъркотия, преди да потеглим за голямата яма на Каркуна, я чух да моли Джаба да ѝ позволи да дойде с него на пясъчната баржа. Не, не го молеше, точната дума е просеше.

Соло погледна изпадналия в безсъзнание майор Химрон. Ръката на императора ли? Люк беше казал, че тя иска да го убие... Той отхвърли тази мисъл.

— Не ме интересува къде е била — отсече Хан. — Все пак тя ни спаси от имперските командоси. Ела да помогнем на Лея да настани близнаците. И след това ще седнем да помислим какво точно става тук.

ГЛАВА 10

За Карде „Пеещият въртоп“ беше един от най-добрите примери, как една чудесна идея може да се провали, ако авторът ѝ не я осъществи, както трябва. Разположен на брега на най-гъсто населения континент на Троган, „Пеещият въртоп“ беше построен около природна забележителност, наречена Чашата — вдлъбната като купел скала, отворена в основата си към морето. По шест пъти на ден мощните приливи на Троган пълнеха купела с вода и превръщаха природното образуване в буен пенлив водовъртеж. Масите на кафенето бяха подредени в концентрични кръгове около гърлото на купела, създавайки приятен баланс между лукса и забележителното природно образуване — неповторима атракция за милионите хора и пришълци, очаровани от тази комбинация.

Поне така си бяха мислили дизайнерите и техните поддръжници. За съжаление бяха пропуснали три важни момента: първо, че мястото е само туристическа атракция и зависи от прищевките на пазара; второ, че когато чарът на „Пеещият въртоп“ се изчерпи, специфичната форма на Чашата почти напълно изключва възможността за префасонирането ѝ в друг способ за забавление; и трето, че дори и да се направи нещо ново, силните вълни в Чашата ще го разрушат.

Хората в Калиус Сай Лийлу на Бърчест бяха превърнали своя претърпял фиаско като туристическа атракция град в търговски център. Хората на Троган просто изоставиха „Пеещият въртоп“.

— Продължавам да си мисля, че някой ще купи това място и ще го обнови — подхвърли Карде, гледайки замислено празните кресла и масите, докато с Авис вървяха по една от пътеките към Чашата и фигурата, която ги чакаше там. Изминалите години без поддръжка си личаха, но заведението не беше толкова зле, колкото можеше да бъде.

— И аз винаги съм го харесвал — съгласи се Авис. — Малко е шумно, но в наши дни трудно ще намериш спокойно местенце.

— Поне подслушването от масите е трудно — каза Карде. — Дори и само затова си заслужава да го отворят отново. Здравсти,

Гилеспи.

— Карде — кимна Гилеспи за поздрав, изправи се и протегна ръка. — Вече се чудех дали ще дойдеш.

— Срещата е след два часа — напомни Авис.

— Я стига — ухили се Гилеспи. — Нима Талон Карде е пристигал някога в уречения час? Макар че можеше да си спестиш труда — моите хора вече провериха района.

— Оценявам усилията ти — кимна Карде. Но това не значеше, че щеше да прибере помощниците си, които в момента внимателно претърсваха околността. Империята беше обявила награда за главата му, а само на двайсетина километра от тук имаше имперски гарнизон, така че малко повече предпазливост не бе излишна. — Донесе ли списъка на гостите?

— Ето го — Гилеспи извади чип и му го подаде. — Страхувам се, че не е толкова дълъг, колкото се бях надявал.

— И тези стигат — увери го Карде и прегледа набързо списъка. Наистина беше къс, но хората вътре бяха внимателно подбрани сред най-добрите в занаята, а някои от най-големите имена щяха да се появят лично. Браск, Парта, Елор, Дравис — това беше групата на Били, самият Били вече никъде не ходеше. Мазик, Клингън, Цехетбра, Фериер... Той рязко вдигна поглед: — Фериер ли? Нилс Фериер, крадецът на кораби?

— Същият — кимна Гилеспи, сякаш изненадан от въпроса. — Той се занимава и с контрабанда.

— Освен това работи за Империята — възрази Карде.

— Както и ние — вдигна рамене Гилеспи. — Доколкото знам, ти също.

— Не говоря за контрабанда на стоки от планети в Империята и за тях — отвърна Карде. — Имам предвид работа пряко за върховния адмирал Траун. Например издирването и докарването на човека, който знаеше координатите на флотата „Катана“.

Изражението на Гилеспи се промени едва забележимо. Вероятно си мислеше как едва се бе измъкнал от системата Укио под носа на крайцерите от „Катана“.

— Фериер ли го направи?

— При това доста се забавляваше — отвърна Карде, извади предавателя и го включи: — Лахтън?

— Чувам те — проехтя гласът на Лахтън.

— Какво е положението в гарнизона?

— Като морга в почивен ден — отвърна кисело Лахтън. — Никой не е влизал или излизал през последните три часа.

Карде вдигна вежди:

— Интересно. Някакви полети? Движение вътре в самия гарнизон?

— Нищо подобно — каза Лахтън. — Говоря сериозно, Карде. Мястото изглежда пълно мъртвило. Сигурно са им пратили някакви нови тренировъчни холоси и сега се занимават вътре в казармите.

Карде се усмихна сурово.

— Сигурно си прав. Добре, дръж ги под око. Съобщи ми веднага, ако настъпи някакво раздвижване.

— Разбрано. Край.

Карде изключи предавателя и го закачи на колана.

— Имперските войници не са напускали гарнизона — каза той. — Явно дори не са помръдвали.

— Нали точно това искаме? — попита Гилеспи. — Не могат да провалят срещата, ако си стоят по казармите, нали?

— Така е. Но пък никога не съм чувал за имперски гарнизон, който да има почивен ден.

— Вярно — призна Гилеспи. — Освен ако Траун не е изтеглил войниците от гарнизоните на малките планети заради голямата си кампания.

— В такъв случай е задължително да пращат патрули през деня, за да демонстрират силно присъствие — каза Карде. — Върховният адмирал Траун разчита страхът у враговете му да запълва пропуските в действителната му сила.

— Тогава да отложим срещата — предложи Авис и неспокойно се извърна към входа. — Възможно е да са ни поставили капан.

Карде погледна покрай Гилеспи към бушуващите вълни, които шумно се разбиваха в стените на Чашата. След два часа водата щеше да стигне най-ниското си равнище и мястото щеше да е доста тихо. Затова бе насрочил срещата в този час. Ако сега я отменеше, най-големите контрабандисти в галактиката щяха да решат, че Империята е накарала Талон Карде да се страхува и от собствената си сянка.

— Не — каза замислено той. — Ще останем. Все пак гостите ни във всички случаи ще са готови за въоръжено стълкновение, а и навреме ще получим предупреждение за всеки имперски ход срещу нас — той се поусмихна: — Всъщност почти си заслужава рискът само за да видим какво са намислили.

Гилеспи сви рамене.

— Може би изобщо нищо не са планирали. Нищо чудно да сме заблудили имперското разузнаване и напълно да са ни изгубили следите.

— Това изобщо не е в стила на имперското разузнаване, което познаваме и така обичаме — подхвърли саркастично Карде и внимателно се огледа. — Но все пак до срещата остават още два часа. Да видим какво ще успеем да направим дотогава.

Изслушаха го мълчаливо и когато свърши и ги погледна, Карде разбра, че не ги е убедил.

Браск го изрази от името на всички:

— Говориш добре, Карде — каза брабианецът, тънкият му език изскочи от устата и се изви във въздуха. — Дори бих казал разгорещено, макар че тази дума изобщо не ти подхожда. И въпреки това не ни убеди.

— Наистина ли не ви убедих, Браск? — попита Карде. — Или просто не успях да разколебая нежеланието ви да се изправите срещу Империята?

Изражението на Браск не се промени, но сипаничавата синьо-зелена кожа на лицето му — единствената част от тялото, непокрита с броня — леко потъмня.

— Империята плаща добре за контрабандни стоки — изръмжа той.

— Както иии зааа роби, ааа? — обади се Парта на мелодичния ходински език. Дългите пипала на змийската ѝ глава се разлюляха, тя сви уста в ходински презрителен жест.

— И зааа шертви на отвличане лииа? Вие сте същиите като Джабааа!

Един от телохранителите на Браск се размърда. Карде знаеше, че беше избягал с Браск от заробващата система на Джаба, след като Люк Скайуокър унищожи главата на организацията.

— Ако някой е познавал Джаба, не би казал такова нещо — изръмжа телохранителят и размаха обвинително пръст към съседната маса, за да подчертае думите си.

— Не сме се събрали, за да спорим — намеси се Карде, преди Парта да отговори.

— А всъщност защо сме се събрали? — попита Мазик и се залюля в стола си. Седеше между едър рогат готалец и красива жена с разсеяно изражение и сплетена около няколко големи инкрустирани игли коса. — Извинявай, Карде, но думите ти бяха като реч за набиране на доброволци за Новата република.

— Да, Хан Соло вече се опита да ни вербува — съгласи се Дравис и вдигна краката си на масата. — И групата на Били реши, че не е заинтересувана от превозването на товари за Новата република.

— Твърде опасно е — намеси се Клингън и разтърси рехавата си, боядисана на черни и бели кичури грива. — Много, много опасно.

— Така ли? — направи се на изненадан Карде. — И защо да е толкова опасно?

— Не се превземай — изсумтя зехетбрианецът и отново разтърси гривата си. — С имперските засади по търговските пътища на Новата република никога не можеш да си сигурен, че ще стигнеш жив до местоназначението си.

— Значи признаваш, че мощта на Империята е нараснала толкова много, че застрашава дейността ни?

— Я стига, Карде — възкликна Браск и размаха големия си пръст към него. — Няма да ни убедиш да се присъединим към теб, като преиначаваш думите ни.

— Нищо подобно, Браск — отрече Карде. — Предлагам ви да доставяте на Новата република всяка полезна информация, на която се натъкнете, докато си вършите работата.

— А според теб на Империята такова поведение няма ли да ѝ се стори изключително неприемливо? — попита Браск.

— Иии откогаии ниии интересувааа какво мислиии Империятааа? — подхвърли Парта.

— Откак начело на флотата е върховният адмирал Траун — рече рязко Браск. — Знам достатъчно за този пълководец, Парта. Точно той присъедини родната ми планета към Империята.

— Това трябва да е основателна причина да се възправиш срещу него — изтъкна Гилеспи. — След като сега се страхуваш от Траун, помисли си само какво ще стане, ако отново подчини цялата галактика на Империята.

— Ако не му се бъркаме в работите, нищо няма да ни се случи — настоя Браск. — Империята се нуждае от услугите ни.

— Добра теория — обади се някой от задните маси. — Но още сега мога да ви кажа, че няма да издържи и пълна с вакуум чаша.

Карде прикова с поглед обадилия се. Беше огромен дебел мъж с тъмна коса и дълга брада. От устата му стърчеше тънка незапалена цигара.

— А кой сте вие? — попита Карде, макар да се досещаше за отговора.

— Нилс Фериер — представи се мъжаката. — И мога да ви кажа направо, че дори и да не си пъхате носа в работите му, това изобщо няма да ви спаси, ако Траун реши, че му пречите.

— Но пък той плаща добре — обади се Мазик, галейки разсеяно ръката на спътничката си. — Поне така съм чувал.

— Чувал си, така ли? — изръмжа Фериер. — А знаеш ли, че той ме измъкна от Ню Кав и ми конфискува кораба? И че след това ме прати да изпълнявам отворителните му заповеди с кораб, натъпкан до командната палуба с взрив? Лесно можеш да се досетиш какво ни очакваше, ако не бяхме изпълнили поръчката му.

Карде мълчаливо плъзна поглед из залата, заслушан в нежния прибой на водите в Чашата. Това не се връзваше много с разказа на Соло за ролята на Фериер, а не виждаше основания да не се довери на преценката на Соло. Но не биваше да изключва напълно възможността Соло да не е разбрал правилно. И ако разказът на Фериер помогнеше да убеди останалите, че трябва да се изправят срещу Империята...

— Поне плати ли ти за неприятностите? — попита Мазик.

— Разбира се, че плати — изсумтя Фериер. — Но не е там работата.

— За мен плащането е достатъчно — отсече Мазик и се обърна към домакина. — Съжалявам, Карде, но не чух нито едно разумно основание да си залагам главата заради Новата република.

— А какво ще кажеш за новия трафик на клонинги? — напомни му Карде. — Това не те ли безпокои?

— Не ми харесва особено — призна Мазик. — Но това е проблем на Новата република, не наш.

— Иии какво ще прааавим, когааато стааане наш? — обади се Парта. — Когааато Империяята замениии всичкиии контрабандистиии с клонингиии?

— Никой няма да се хване да ни измества с клонинги — обади се Дравис. — Карде, Браск е прав. Империята твърде много се нуждае от нас, за да ни създава проблеми. Стига, разбира се, да не вземаме страна във войната.

— Точно така — кимна Мазик. — Ние сме обикновени търговци и лично аз смятам да си остана такъв. Ако Новата република плати повече от Империята за доставяне на информация, с удоволствие ще им я продам. Ако не... — той сви рамене.

Карде кимна и вътре в себе си призна поражението си. Парта можеше и да поиска да обсъдят нещата в подробности, а вероятно към нея щяха да се присъединят още двама-трима. Например Елор — до този момент дурианецът не се беше обадил, а за сънародниците му мълчанието често означаваше съгласие. Но никой от останалите не беше убеден и ако сега продължеше да ги притиска, само щеше да ги ядоса. Но по-късно сигурно щяха да осъзнаят истинската заплаха от страна на Империята.

— Добре — кимна той. — Струва ми се, че вече си изяснихме позициите. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Можем да се срещнем отново след...

Изведнъж задната страна на „Пеещият въртоп“ избухна.

— Стой, не мърдай! — извика през шума механичен глас. — Никой да не мърда! Всички сте арестувани в името на Империята!

Карде извърна поглед над главите над внезапно замрялата си публика. През пушека и праха се виждаше двоен кордон от около трийсет пехотинци, които се промъкваха през отломките на задната стена, защитени от фланговете от двойки щурмоваци в бели брони. Зад тях, едва видими сред облаците прах, се приближаваха нападателни колесници.

— Все пак довтасаха — измърмори той.

— С гръм и трясък — съгласи се мрачно Гилеспи. — Май беше прав за Ферьер.

— Аха — Карде се извърна към крадеца на кораби в очакване да види победоносна усмивка на лицето на огромния мъж.

Но Фериер не гледаше към него. Вниманието му бе приковано някъде встрани, не към приближаващите се войници, а към част от стената вдясно от образувалата се пролука. Карде проследи погледа му и видя как от стената се отдели плътна тъмна сянка и се насочи към двамата щурмоваци встрани.

— Но може и да съм сгрешил — каза той на Гилеспи и кимна леко към сянката. — Погледни точно над рамото на Елор.

Гилеспи вдиша рязко:

— Какво, по дяволите, е това?

— Приятелчето на Фериер — деволът — отвърна Карде. — Понякога ги наричат духове. Соло ми каза за него. Е, време е да се намесим. Всички ли са готови?

— Готови сме — кимна Гилеспи и след него се чу глухо мърморене.

Карде огледа контрабандистите и помощниците им, като внимателно ловеше погледите им. Те отвръщаха с леко кимване, изненадата от засадата се превръщаше в решителен гняв. Всички бяха готови. Сянката на духа на Фериер стигна до края на приближаващата се линия войници и изведнъж един от щурмовациите се издигна над земята и се стовари върху другаря си. Най-близо стоящите войници реагираха инстинктивно и завъртяха оръжията си, търсейки невидимия нападател.

— Сега! — прошепна Карде.

С крайчеца на очите си видя как над ръба на Чашата се подадоха дългите дула на две оръдия „Бластек А280“ и откриха огън. Първият залп проряза линията в средата и повали десетина войници, преди останалите да потърсят прикритие зад празните маси и столове. Карде направи крачка напред, обърна една маса и коленичи зад нея.

Предпазливостта му беше излишна. Вниманието на имперските войници беше отвлечено от жертвите им за една фатална половин секунда и преди Карде да извади оръжието си, цялата зала се взриви от изстрели с бластер.

Браск и телохранителите му се справиха сами с един ескадрон войници още в първите пет секунди. Синхронизираната им стрелба показваше, че брабианецът не беше забравил миналото си на наемник.

Придружителите на Парта се съсредоточиха в другия край на линията, оръжията им бяха по-малки и не толкова опустошителни като тежките бластери на Браск, но не позволяваха на имперските войници да вдигнат глава. Дравис, Елор и Клингън се възползваха от прикриващия огън и методично избиваха останалите войници един по един. За разлика от тях Мазик не обръщаше внимание на непосредствената заплаха и се целеше в обикалящите отвън нападателни колесници. Това беше добра идея.

— Авис! Фейн! — изкрещя Карде през трясъка на оръжията. — Съсредоточете огъня върху колесниците!

Прелитащите край него изстрели от ръба на Чашата промениха посоката си, показвайки, че хората му са го чули. Карде се надигна леко над масата и зърна спътничката на Мазик да хвърля инкрустираните игли от прическата си със смъртоносна точност към войниците — сплетената ѝ коса сега падаше свободно по раменете, на лицето ѝ вече нямаше помен от досада и сънливост. Един пехотинец изскочи иззад прикритието си и насочи лазерната си карабина към нея, но Карде го уцели в гърдите и той се строполи мъртъв. Няколко заряда улучиха масата, зад която се беше скрил, разлетяха се трески и той трябваше да залегне отново. Отвън се чу страшен тътен, последван след секунда от втори взрив.

Изведнъж всичко свърши.

Карде предпазливо се измъкна иззад прикритието си. Другите го последваха, стиснали готови за стрелба оръжия, и набързо огледаха останките. Клингън внимателно държеше ръката си встрани от тялото и търсеше в джоба си превръзка, туниката на Браск беше продупчена на няколко места, отдолу проблясваше черната му броня.

— Всички ли са добре? — извика Карде.

Мазик потрепери. Дори и от това разстояние Карде виждаше как са побелели кокалчетата на ръката му, с която стискаше бластера.

— Лишма е убит — каза той заплашително спокойно. — Той дори не стреляше.

Карде погледна счупената маса в краката на Мазик. Наполовина скрит под нея лежеше готалецът.

— Съжалявам — каза той искрено.

Готалците открай време му допадаха.

— Аз също — отвърна Мазик, прибра бластера в кобура и изгледа Карде с блеснал поглед. — Но ще накарам Империята да съжалява много повече. Добре, Карде, аз съм с теб. Къде да се подпиша?

— Някъде далеч от тук — отвърна Карде, надникна през съборената стена към горящата колесница отвън и извади предавателя си. Навън не се виждаше никой, но това нямаше да трае дълго. — Със сигурност вече са изпратили подкрепления. Лахтън, Торв, чувате ли ме?

— Тук сме — отвърна Торв. — Какво беше това, в името на Космоса?

— Имперските войници решиха, че все пак искат да се включат в играта — отговори мрачно Карде. — Появиха се с две нападателни колесници. Някой да се мотае във вашия периметър?

— Тук няма нищо — каза Торв. — Откъдето и да са дошли, не е било от космодрума.

— Не е и от тук — намеси се Лахтън. — В гарнизона е спокойно като в гробище.

— Да се надяваме, че ще си остане така още няколко минути — каза Карде. — Свържете се с останалите, връщаме се на кораба.

— Тръгваме. Ще се видим там.

Карде изключи предавателя и се обърна. Гилеспи помагаше на Авис и Фейн да се измъкнат от гърлото на Чашата. Зад тях се влачеше мрежата, която ги беше поддържала под ръба на скалата.

— Добра работа, господа — поздрави ги той. — Благодаря ви.

— Удоволствието беше наше — отвърна Авис, откачи мрежата и взе бластерната си карабина от Гилеспи. Въпреки че водата беше на най-ниското си равнище, въртопът беше успял да ги измокри до кости. — Вдигаме ли си чукалата?

— Възможно най-бързо — отговори Карде и се обърна към останалите контрабандисти. — Е, господа, ще се видим в космоса.

Излетяха с „Волният Карде“ без никакви затруднения. Не се натъкнаха на засада, никой не се втурна да ги преследва, в орбита не забелязаха помен от звезден разрушител. Сякаш случилото се при „Пеещият въртоп“ бе едва ли не масова халюцинация.

Ако не се брояха разрушаването на заведението, взривените колесници и истинските рани. И, разбира се, убитият готалец.

— Какъв е планът? — попита Дравис. — Искаш да ти помогнем да проследиш потока от клонинги и да намерим източника ли?

— Да — отвърна Карде. — Знаем, че минава през Подерис, така че ще започнем от сектора Орус.

— По-скоро е минавал през Подерис — обади се Гилеспи. — Траун вероятно вече го преместил.

— Но сигурно е оставил някаква следа, за която да се хванем — каза Карде. — Това е. Споразумяхме ли се?

— Аз съм с теб — обади се веднага Фериер. — И между другото, Карде, ако искаш, мога да се опитам да доставя на хората ти истински бойни кораби.

— Ще си помисля — обеща Карде. — Парта?

— Ще виини помогнем в иииздииирвааането — отвърна Парта. За пръв път Карде я усещаше така разгневена. Смъртта на готалеца я беше наранила не по-малко, отколкото Мазик. — Тряябва дааа дааадем урок нааа Империяята.

— Благодаря — каза Карде. — Мазик?

— Съгласен съм с Парта — дойде студен отговор. — Но според мен урокът трябва да е доста по-запомнящ се. Вие се заемете с издирването на клонингите, с Елор сме наумили нещо друго.

Карде погледна към Авис. Помощникът му вдигна рамене:

— Щом искат да се опарят, кои сме ние, че да ги спрем? — прошепна той.

Карде също сви рамене и кимна:

— Добре. Желая ти късмет. Но не се захващайте с нещо, с което няма да можете да се справите.

— Няма — отвърна Мазик. — Отлитаме. Ще се видим скоро.

В десния ъгъл на илюминатора две от светлинките блеснаха с лъжливо движение и изчезнаха в хиперпространството.

— Остана само ти, Браск — подсказа Карде. — Какво ще кажеш?

От преподавателя долетя проточена глуха въздишка — един от многото непреводими вербални жестове на брабианците.

— Не мога и няма да се възправа срещу върховния адмирал Траун — каза накрая Браск. — Събирането на информация за Новата република си е чиста покана да излее гнева и омразата си върху мен — последва нова въздишка. — Но няма да се бъркам в дейността ви и няма да ви издам.

— И това е достатъчно — кимна Карде. Наистина бе повече, отколкото очакваше от Браск. Страхът на брабианците от Империята беше дълбоко вкоренен в съзнанието им. — Добре тогава. Да организираме групите си и се уговаряме да се срещнем над Шазуа, да речем, след пет дни. Късмет на всички.

Останалите потвърдиха уговорката, прекъснаха връзката и един по един се прехвърлиха в хиперпространството.

— Дотук с неутралитета — въздъхна Авис и прегледа навигационния компютър. — Когато разбере, Мара ще побеснее. Като заговорихме за това, тя кога се връща?

— Веднага щом намеря начин да я прибера от Корускант — отвърна Карде. Прободе го чувство за вина. Още преди няколко дни беше получил съобщението ѝ, че с Чен са готови да се присъединят към групата, а вероятно то бе пътувало до него поне още толкова. Мара сигурно вече си гризеше ноктите от нетърпение. — След последното вдигане на наградата, която дава Империята, около Корускант се навъртат най-малко двайсет ловци на глави, които само чакат да се покажем.

Авис се размърда неспокойно.

— Според теб това ли е обяснението и за днешния случай? Някой ловец на глави е разбрал за срещата и ни е издал на Империята ли?

Карде погледна звездите.

— Не намирам обяснение — призна той. — Ловците на глави обикновено не дават информация на властите, освен ако предварително не са сключили споразумение за заплащането. Но, от друга страна, когато Империята реши да направи засада, биха могли да се очакват доста по-организирани действия.

— Освен ако не са проследили само Гилеспи, без да знаят, че и ние ще сме тук — предположи колебливо Авис. — Възможно е да са смятали, че две колесници и три взвода войници лесно ще излязат на глава с него.

— Може и да си прав — призна Карде. — Но ми е трудно да повярвам, че разузнаването им е било толкова небрежно. Ще накарам агентите ни на Троган да се поразровят. Ще видим дали няма да проследят откъде идва тази бойна част и кой е издал срещата. А

междувременно ще се заловим с издирването на клонингите. Да започваме.

Щурмоваците преведоха Нилс Фериер през мостика и Пелаеон забеляза, че крадецът на кораби се усмихва скрито зад неподдържаната си брада — самодоволна усмивка, която показваше, че той дори и не подозира защо е на борда на „Химера“.

— Пристигна, адмирале — измърмори Пелаеон.

— Знам — отвърна спокойно Траун, седнал с гръб към приближаващия Фериер.

Говореше спокойно, но в червените му очи блестяха заплашителни пламъци. Пелаеон се намръщи и се приготви за сблъсък. Гледката нямаше да е от приятните. Групата стигна до командното кресло на Траун и спря.

— Нилс Фериер, адмирале — обяви командирът на щурмоваците. — Както заповядахте.

Върховният адмирал не помръдна. Усмивката на Фериер угасна.

— Бил си на Троган преди два дни — започна Траун, все още с гръб към крадеца. — Срещнал си се с двама мъже, издирвани от Империята — Талон Карде и Самюел Томас Гилеспи. Освен това си убедил малка и неподготвена бойна група под командването на лейтенант Рейнолд Коск да нападне срещата на контрабандистите. Операцията се е провалила. Всичко това вярно ли е?

— Разбира се — кимна Фериер. — Вижте, нали затова ви изпратих съобщението. За да сте в течение...

— В такъв случай можеш ли да посочиш поне една причина — прекъсна го Траун, завъртя креслото си и за първи път се обърна с лице към крадеца — да не заповядам да те екзекутират веднага?

Фериер зяпна адмирала.

— Какво?! Но нали се свързах с Карде? Той вече ми има доверие. Разбирате ли? Това беше идеята. Мога да издира всички и да ви ги доставя до един... — той млъкна, адамовата му ябълка нервно подскочи.

— Вие сте пряко отговорен за смъртта на четирима щурмоваци и трийсет и двама имперски пехотинци — продължи Траун. — Както и за унищожаването на две нападателни колесници заедно с екипажа. Аз не съм като лорд Дарт Вейдър, Фериер — не прахосвам хората си напразно. Нито приемам леко смъртта им.

Крадецът на кораби пребледня.

— Сър... адмирале, знам, че качихте цената за групата на Карде до почти...

— Заради огромната бъркотия, което създадохте, това няма никакво значение — прекъсна го отново Траун. — Разузнаването ме информира за срещата на шефовете на контрабандистите четири дни преди началото ѝ. Знаех мястото, времето и присъстващите и вече бях дал подробни инструкции на гарнизона в Троган — Фериер да не се намесва в никакъв случай.

Пелаеон не вярваше, че лицето на Фериер може да стане по-бяло. Грешеше.

— Вие сте... Но, сър... но... Не разбирам...

— Сигурен съм, че е така — отвърна Траун, гласът му беше смъртоносно спокоен. Той махна с ръка и ногрито Рък пристъпи напред от мястото си до креслото. — Но всъщност всичко е доста просто. Познавам контрабандистите, Фериер. Изучил съм начина им на действие и се постарях да се срещам лично с всеки от тях поне веднъж годишно. Те не искат да се обвързват с войната и ако не беше измислената от теб атака, щяха да си тръгнат от Троган убедени, че ще успеят да държат под контрол нещата с традиционния контрабандистки неутралитет — адмиралът махна отново на Рък и изведнъж в ръката на ногрито се показва тънка кама. — Резултатът от твоята намеса — продължи спокойно Траун — е, че те се обединиха срещу Империята, а аз отдавна се опитвам да избегна такъв развой — пламтящият му поглед се впи в лицето на Фериер. — Никак не ми се нрави усилията ми да отиват на вятъра.

Погледът на Фериер се местеше неспокойно от Траун към камата в ръката на Рък и обратно, от чисто бяло лицето му беше станало сивкаво.

— Съжалявам, адмирале — прошепна той. — Не съм го искал. Дайте ми нова възможност! Последен шанс. Мога да ви докарам Карде, кълна се. Дори не само Карде, всички ще ви ги докарам.

Млъкна, нямаше какво повече да каже. Представляваше окаяна гледка. Траун остави тишината да виси още няколко секунди.

— Ти си тесногръд глупак, Фериер — каза той накрая. — Но дори и от глупаците понякога има полза. Ще ти дам още една, последна възможност. Надявам се, че ме разбираш добре.

— Тъй вярно, адмирале, бяхте пределно ясен — отвърна бързо Фериер и усилено закима.

— Добре — Траун направи знак и камата на Рък изчезна.

— Разкажи ми какво точно са замислили.

— Разбира се — Фериер пресекливо си пое дъх. — Карде, Парта и Клингън ще се срещнат след три дни на Шазуа. Те знаят, че новите ви клонинги минават през сектора Орус.

— Така ли? — попита спокойно Траун. — И възнамеряват да ги спрат?

— Не, само да открият откъде идват. След това ще дадат информацията на Новата република. Браск не участва, но каза, че няма да им се бърка. Дравис ще се срещне с Били и ще се върне да им съобщи решението му. Мазик и Елор са решили нещо друго, но не казаха какво — той замълча от недостиг не толкова на думи, колкото на въздух.

— Добре — процеди след секунда върховният адмирал.

— Слушай сега какво ще направиш. Ще се срещнеш с Карде и другите на Шазуа според уговорката. Ще занесеш подарък на Карде — нападателна совалка, която си откраднал от патрулната станция на Хишиям.

— Изцяло автоматизирана и с дистанционно управление, нали? — обади се с готовност Фериер. — Точно това беше и моята идея, да им дадем някакъв автоматизиран кораб и...

— Разбира се, Карде ще проучи подробно подаръка ти — прекъсна го Траун, очевидно губейки търпение. — И затова корабът ще бъде в чудесно състояние. Целта е единствено да се закрепят доверието му в теб. Стига изобщо да го има.

Фериер присви устни.

— Тъй вярно, сър. И след това?

— Ще продължиш да докладваш за дейността на Карде — отвърна Траун. — Аз ще ти изпращам допълнителни заповеди, които ще изпълняваш веднага и без никакви въпроси. Ясно ли е?

— Разбира се — кимна крадецът на кораби. — Не се тревожете, адмирале, можете да разчитате на мен.

— Надявам се — Траун многозначително погледна Рък и продължи: — Не ми се ще да пращам Рък да види как си. Ясно ли е?

Фериер също погледна Рък и нервно облиза устни.

— Да, разбрах.

— Чудесно — адмиралът отново се завъртя с креслото и обърна гръб на Фериер. — Командир, придружете госта ни обратно на кораба му и вижте дали хората му са проверили състоянието на совалката, която съм подготвил за тях.

— Слушам, сър — отвърна щурмовакът, сръга Фериер, групата се обърна и тръгна към задния изход.

— Иди с тях, Рък — заповяда Траун. — Фериер има къса памет, а аз искам да излезе от тук с ясното съзнание какво ще му се случи, ако отново обърка плановете ми.

— Слушам, господарю — отвърна ногрито и безшумно се измъкна след крадеца на кораби.

Траун се обърна към Пелаеон:

— Вашето мнение, капитане?

— Положението не е добро, сър, но не е и толкова лошо, колкото можеше да бъде. Ако вярваме на Фериер, вече имаме връзка с групата на Карде. А Карде и новите му съюзници тръгват по лъжливия трафик, приготвен за бунтовниците.

— Накрая ще им омръзне и ще се разделят — съгласи се Траун и присви блестящите си червени очи. — Особено като им натежат изгубените сделки с Империята. Но това ще отнеме време.

— Какви други възможности има? — попита Пелаеон. — Да приемем предложението на Фериер и да им изпратим кораб капан?

Траун се усмихна:

— Аз имам наум нещо по-полезно и удобно за целите ни, капитане. Все някога другите контрабандисти ще осъзнаят колко неубедително е било нападението над Троган. С няколко внимателно подбрани доказателства вероятно ще можем да ги убедим, че зад него стои Карде.

Пелаеон изненадано премига:

— Карде ли?

— Защо не? — попита върховният адмирал. — Доста груб опит да убеди останалите, че страховете му от Империята не са безпочвени. Това не може да не унищожи влиянието му и вероятно ще ни спести грижата да го преследваме.

— Заслужава си да се помисли за това, сър — съгласи се дипломатично Пелаеон. Според него сега, посред главната офанзива

срещу бунтовниците, не беше време да се мисли за отмъщение на галактическите отрепки. След унищожаването на бунтовниците щяха да имат достатъчно време за подобни неща. — Може ли да ви напомня, адмирале, че буксуващата кампания на Кетарис изисква вниманието ви?

Траун се усмихна отново.

— Отдадеността ви на дълга е похвална, капитане — той се обърна към илюминатора. — Все още ли нямаме съобщение от Корускант?

— Не, сър — отвърна Пелаеон и провери за всеки случай в компютъра. — Нали Химрон спомена, че по пътя ще се отбият на няколко планети, за да попълнят в корабния дневник валидни данни за предишни пътувания. Може да са се забавили малко.

— Възможно е — Траун се обърна отново и Пелаеон долови напрежението му. — Но не ми се вярва това да е причината. Макар че, дори и да не успеем да получим близнаците за обичния ни майстор джедай, обвиненията на майор Химрон срещу Мара Джейд ще я неутрализират като заплаха. И за момента само това е от значение — той се изправи в креслото. — Въведете курс към бойното поле на Кетарис, капитане. Ще потеглим веднага щом Ферьер се махне от тук.

ГЛАВА 11

Едрият мъж зави по големия коридор с изражение на много бързащ човек, при това в отвратително настроение. Но нямаше значение, Хан също не беше в особено добро състояние на духа.

— Полковник Бремен — извика той и тръгна в крачка с него. Минаха покрай първото от лилаво-зелените дървета хахала, изпънали се от двете страни на големия коридор. — Искан ми се да поговоря с вас за минута.

Бремен го погледна раздразнено.

— Ако става въпрос за Мара Джейд, Соло, не искам и да чувам.

— Тя все още е под домашен арест — отвърна Хан. — Искан да разбера защо.

— Майко Космос! Дали няма връзка с имперското нападение отпреди два дни? — възкликна подигравателно Бремен. — Не мислите ли?

— Възможно е — кимна Хан и докосна едно клонче хахала, което стърчеше доста далеч от ствола. Вихърът от цветове под прозрачната кора избухна в едно червено там, където клончето се свързваше с дървото, разпростря се на вълнички по ствола и избледня. — Зависи дали даваме ухо на слуховете от Империята.

Бремен спря рязко и се обърна с лице към него.

— Какво искаш от мен, Соло? — изрева той. Нова вълна бледочервено се разля по докоснатото от Хан дърво хахала. В другия край на коридора група дипломати, събрали се на приказки, се обърнаха и ги изгледаха с любопитство. — Виж фактите! Джейд знае за тайната задна врата и проходите, призна си го веднага. Била е на мястото, преди да бъде обявена тревога — и това призна.

— И какво от това? Там бяха също Ландо и генерал Бел Иблис — отвърна Хан, усещайки как тънката коричка от дипломатичност, която Лея с толкова труд беше изградила у него, започва да се пропуква. — А тях не сте ги затворили.

— Това няма нищо общо — изстреля Бремен. — Калризиан и Бел Иблис са свързани отдавна с Новата република и има хора, които гарантират за тях. А Джейд няма нищо подобно.

— Дватамата с Лея гарантираме за нея — отвърна Хан, опитвайки се да забрави поне за момент закана на Мара да убие Люк. — Това не е ли достатъчно? Ти просто си й ядосан, че ти свърши работата!

Не биваше да казва това. Бремен почервения като дървото хахала и лицето му се втвърди толкова, че можеше да се използва вместо метал за обшивка на корабен корпус.

— Тя ни помогна, като застреля няколко предполагаеми имперски агенти — изсъска той студено. — Това не доказва абсолютно нищо. След като начело на флотата е върховен адмирал, нападението може да се окаже само част от сложен план, за да ни убедят, че тя е на наша страна. Това няма да мине. Ще се наложи да изтърпи цялата процедура: преглед на досиетата в архивите, изследване на миналото и връзките, очни ставки с наши хора.

— Чудесно! — изсумтя Хан. — Ако не е на наша страна, това със сигурност ще я прати в обятията на Империята.

Бремен се изпъчи.

— Не го правим, за да печелим любовта на народа, Соло. Ние си вършим работата, за да защитаваме живота на гражданите на Новата република — в това число твоя и на децата ти. Предполагам, че съветник Органа Соло ще бъде на срещата с Мон Мотма, и ако има някакви оплаквания или предложения, може да ги представи там. Дотогава не искам да чувам нищо повече за тази история с Джейд. Особено от теб. Ясен ли съм, капитан Соло?

Хан въздъхна:

— Да, пределно ясен.

— Добре — Бремен се извърна и продължи надолу по коридора. Хан го изпрати с кръвнишки поглед.

— Наистина имаш подход към хората — обади се подигравателен познат глас.

Хан изненадано се обърна.

— Люк! Кога се върна?

— Преди десетина минути — отвърна Люк и кимна надолу по коридора. — Обадах се в стаята ви и Уинтър ми каза, че дватамата с Лея

сте тръгнали насам за някаква извънредна среща. Надявах се, че ще мога да ви хвана, преди да започне.

— Всъщност аз не съм поканен — каза Хан и хвърли последен поглед към отдалечаващия се Бремен. — А Лея мина през стаята на Мара.

— Аха. Мара.

Хан го погледна изпитателно.

— Тя беше тук, когато имахме нужда от нея.

Люк се намръщи:

— А аз не бях.

— Не това имах предвид — възрази Хан.

— Знам. Но все пак трябваше да бъда тук.

— Е... — Хан сви рамене, не знаейки какво да каже. — Не можеш винаги да се навърташ наблизо, за да я защитаваш. Все пак това е мое задължение.

Люк се усмихна насмешливо:

— Прав си. Бях го забравил.

Хан погледна над рамото му. Започваха да пристигат дипломати и помощници на съветниците, но Лея още я нямаше.

— Ела, сигурно се е спряла на приказки. Ще я пресрещнем по коридора.

— Изненадан съм, че ѝ позволяваш да се разхожда сама из двореца — подхвърли Люк.

Тръгнаха обратно покрай редичките дървета хахала.

— Не е сама — отвърна сухо Хан. — От нападението насам Чуй не я изпуска от поглед. Голямата космата топка дори спи пред вратата ни нощем.

— Сигурно се чувствате по-сигурни.

— Аха. Децата ще пораснат, алергични към уукска козина — той погледна въпросително Люк. — А ти къде беше? В последното си съобщение казваше, че ще се върнеш преди три дни.

— Това беше, преди да се... — Люк млъкна и изгледа хората, които бяха започнали да се тълпят в коридора. — Ще ти разкажа по-късно. Уинтър ми каза, че Мара е под домашен арест. Вярно ли е?

— Да, и като че ли няма да успеем да я измъкнем — изръмжа Хан. — Поне докато не убедим онези идиоти от службите за сигурност, че е на наша страна.

— Аха — кимна колебливо Люк. — Е, това няма да е толкова лесно.

Хан изненадано го погледна:

— Защо?

Люк сякаш се стегна:

— Защото е прекарала повечето години от войната като личен помощник на императора.

Приятелят му го зяпна изненадано:

— Шегуваш се!

— Не — поклати глава Люк. — Той я е изпращал със заповеди навред из Империята. Наричали са я Ръката на императора.

Точно така я беше нарекъл онзи майор в лекарското отделение.

— Великолепно! — измърмори той и отново погледна напред. — Просто великолепно. Можеше да ни кажеш.

— Не мислех, че е важно — отвърна Люк. — Сега вече не е с Империята — той погледна многозначително Хан. — А и повечето хора обикновено имат в миналото си неща, които не им се ще да излизат на бял свят.

— Някак не ми се вярва, че Бремен и другите тъпанари в службите за сигурност ще погледнат така на нещата — каза мрачно Хан.

— Е, тогава ще трябва да ги убедим... — Люк млъкна рязко.

— Какво става?

— Не знам — отвърна колебливо той. — Усетих трепване в Силата.

Стомахът на Хан се сви на студена топка.

— Какво трепване? Някакво предупреждение за опасност ли?

— Не — отговори Люк с набръчкано от усилието да се съсредоточи чело. — По-скоро изненада. Или шок — той погледна Хан. — Не съм сигурен, но мисля, че идва от Лея.

Хан инстинктивно посегна към бластера, погледът му бързо обиколи коридора. Лея беше с бивш агент на императора и беше толкова изненадана, че Люк бе доловил излъчването ѝ.

— Трябва ли да тичаме дотам според теб?

— Не — Люк стисна лазерния меч. — Но можем да поускорим крачката.

От другата страна на вратата се чу приглушеният глас на дроида пазач, Мара въздъхна уморено и хвърли електронния бележник на масата. Предполагаше, че най-накрая на службите за сигурност ще им омръзнат постоянните кръстосани разпити, но поне засега нямаше признаци за прекратяването им. Присегна се със Силата, опитвайки се да разпознае посетителя, като се надяваше поне да не е отново Бремен. Не беше той. Мара едва успя да се съвземе от изненадата, когато вратата се отвори и вътре влезе Лея Органа Соло.

— Здравей Мара — кимна за поздрав тя. Пазачът дроид затвори вратата след нея, но Мара успя да зърне очевидно недоволния ууки отвън. — Отбивам се да видя как си.

— Чувствам се чудесно — изръмжа Мара. Не можеше да каже със сигурност дали идването на Органа Соло вместо Бремен е по-добре или напротив. — Какъв е този шум отвън?

Лея поклати глава и Мара долови проблясък от раздразнението ѝ.

— Някой от службите за сигурност е решил, че не можеш да имаш едновременно двама посетители, освен ако не са техни хора. Чуй трябваше да остане отвън, а това никак не му харесва.

— Значи ми няма вяра?

— Не го приемай лично — каза Лея. — Нали знаеш, че уукитата гледат на кръвния си дълг много сериозно. Все още е доста разстроен, че замалко не ни загуби при опита за отвличане. Всъщност за момента вярва на теб повече, отколкото на всеки друг в двореца.

— Добре, че поне някой ми вярва — отвърна Мара, усещайки горчивината в гласа си. — Може би трябва да го помоля да си поговори малко с полковник Бремен.

Органа Соло въздъхна.

— Съжалявам за всичко това, Мара. След няколко минути долу имаме среща и аз ще се опитам да ги убедя да те пуснат. Но не ми се вярва Мон Мотма и Акбар да се съгласят, преди службите да свършат с проверката.

И щом откриеха, че тя наистина е била Ръката на императора...

— Трябваше да продължа да настоявам пред Уинтър веднага да ми намери кораб.

— Ако беше заминала, аз и близнаците сега щяхме да бъдем в ръцете на Империята — каза тихо Органа Соло. — И вече щяха да са ни изпратили като подарък за майстора джедай Кбаот.

Мара стисна зъби. Едва ли имаше по-страшна съдба от тази.

— Вече ми благодари — измърмори тя. — Да кажем само, че си ми длъжник, и да спрем дотук.

Органа Соло се усмихна строго:

— Според мен ти дължим много повече.

Мара я погледна право в очите.

— Спомни си това, когато убия брат ти.

Лея не трепна.

— Все още ли си мислиш, че искаш да го убиеш?

— Не искам да говорим за това — отвърна Мара, стана от креслото и се приближи до прозореца. — Аз съм добре, ти ще се опиташ да ме измъкнеш от тук и всички ще сме щастливи, че ви спасих от Кбаот. Има ли нещо друго?

Усещаше тежкия поглед на Органа Соло върху себе си.

— Не — каза тя тихо. — Просто исках да те попитам защо го направи.

Мара плъзна поглед навън. Усещаше как непонятен вихър от чувства разклаща плътната преграда, която беше изградила между себе си и света.

— Не знам — каза бавно тя, леко изненадана, че изобщо го признава. — През тези два дни самота мислих много и още не съм намерила отговор. Може би... — тя сви рамене. — Май защото Траун се опита да открадне децата ти.

Органа Соло остана мълчалива за минута.

— Откъде си, Мара? — попита тя накрая. — Откъде те е довел императорът на Корускант?

Мара се замисли.

— Не знам. Спомням си първата среща с императора, пътуването дотук с личния му кораб. Но не помня нищо за света, където съм се родила.

— Знаеш ли на колко години си била тогава?

Мара поклати глава:

— Не. Бях достатъчно голяма, за да говоря с императора и да разбера, че ще напусна дома си и ще тръгна с него. Но не си спомням нищо друго.

— И родителите си ли?

— Съвсем смътно — отвърна Мара. — Само като неясни сенки — тя се поколеба. — Но имам усещането, че не искаха да ме пуснат с него.

— Не ми се вярва императорът да им е оставил възможност за избор — каза Органа Соло и гласът ѝ изведнъж прозвуча почти нежно. — А какво ще кажеш за себе си, Мара? Ти имала ли си избор?

Мара се усмихна сурово през внезапно избилите на очите ѝ сълзи.

— Значи натам биеш. Мислиш, че рискувах живота си за близнаците, защото и аз съм била отведена от къщи по същия начин.

— Така ли е?

— Не — отвърна безизразно Мара и се обърна към нея. — Нищо подобно. Просто не исках лудият Кбаот да ги вземе. Това е.

— Добре — кимна Органа Соло, като гласът ѝ показваше, че не е напълно убедена. — Ако решиш да споделиш повече...

— Знам къде да те намеря — прекъсна я Мара.

Не можеше да повярва, че говори за такива неща с Органа Соло, но дълбоко в себе си трябваше да признае, че се чувства добре. Вероятно престоят на Корускант я бе размекнал.

— Можеш да ме потърсиш по всяко време — усмихна се Органа Соло и се изправи. — Най-добре да тръгвам за срещата. Да видим какво са направили днес клонингите на Траун.

Мара зяпна неразбиращо:

— Какви клонинги?

Сега Органа Соло се изненада.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Империята се е сдобила отнякъде с клониращи цилиндри „Спаарти“. Непрестанно произвеждат нови клонинги и ги изпращат срещу нас.

Мара не можеше да откъсне погледа си от нея. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Клонинги...

— Никой не ми е казал — прошепна тя.

— Съжалявам — каза Органа Соло. — Мислех си, че вече всички знаят. Това беше главната тема за разговори в двореца през последния месец.

— Аз бях в реанимацията — каза механично Мара.

Клонинги. С корабите от флотата „Катана“ и под командването на тактическия гений на върховния адмирал Траун. Войните на клонингите щяха да започнат отново.

— Права си, забравих — призна Органа Соло. — Случиха се толкова много неща — тя погледна изпитателно: — Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна Мара с глас, сякаш идващ отдалеч.

В съзнанието ѝ нахлуха откъслечни спомени. В гората — в планината — скритата съкровищница с личните трофеи на императора... И огромна зала, пълна с клониращи резервоари.

— Добре — кимна Органа Соло без особена убеденост, но явно и без намерение да я притиска. — Е, ще се видим скоро — тя отново протегна ръка към дръжката на вратата...

— Почакай!

Органа Соло се обърна:

— Да?

Мара си пое дълбоко дъх. Императорът непрестанно беше повтарял, че съществуването на мястото е свещена тайна, доверена само на малцина. Но след като Траун притежаваше неограничена армия от клонинги и се канеше да я хвърли срещу галактиката...

— Мисля, че знам къде са цилиндрите „Спаарти“.

Въпреки неразвитите си джедайски сетива усети вълните изненада от Органа Соло.

— Къде са? — попита едва сдържано тя.

— Императорът имаше лична съкровищница — отвърна Мара. Думите излизаха трудно от устата ѝ. Пред погледа ѝ се появи съсухреното лице на императора, жълтите му очи се впиха в нея с мълчаливо и горчиво обвинение. — В планината на една планета, която той наричаше Затънтената земя. Не зная дали има официално име. Там държеше всичките си лични трофеи, сувенири и странни технологии, за които мислеше, че някой ден могат да му влязат в работа. В една от изкуствените пещери бяха монтирани клониращите резервоари, които бил взел от някакъв производител на клонинги.

— В какво състояние бяха устройствата?

— В чудесно — Мара потрепери. — Имаше автоматизирана система за подаване на храна, за развиване на лични качества и за обучение на клонингите в процес на растеж.

— Колко бяха цилиндрите?

Мара поклати глава:

— Не знам. Бяха подредени в концентрични кръгове, нещо като гладиаторска арена, която запълваше цялата пещера.

— Хиляда цилиндъра? — настоя Органа Соло. — Две хиляди? Десет хиляди?

— Май поне двайсет хиляди — отвърна Мара. — Може и повече.

— Двайсет хиляди! — прошепна Органа Соло. Лицето ѝ замръзна ужасено. — И Траун изважда нов клонинг от всеки от тях през двайсет дни.

Мара я зяпна изненадано:

— През двайсет дни ли?! Не е възможно!

— И аз така мисля, но Траун го прави. Знаеш ли координатите на Затънтената земя?

Мара поклати глава:

— Била съм там само веднъж и императорът сам управляваше кораба. Но съм сигурна, че ако имам достъп до звездни карти и навигационен компютър, ще успея да я намеря.

Органа Соло кимна бавно. Излъчването ѝ оставяше в Мара усещането за бурен вятър в клисура.

— Ще видя какво мога да направя. А междувременно... — погледът ѝ рязко се впи в лицето на Мара. — Не бива да казваш на никого. Абсолютно на никого. Траун все още получава сведения направо от двореца и е готов да те убие, за да ти запуши устата.

Мара кимна.

— Така е — каза тя.

В стаята изведнъж сякаш стана по-студено.

— Добре, ще се опитам да ти осигуря допълнителна охрана, без да привлека нежелано внимание — Лея леко наклони глава, сякаш се заслушваше. — Трябва да тръгвам. Хан и Люк идват насам, а това не е най-подходящото място за военен съвет.

— Съгласна съм — Мара се обърна към прозореца. Зарът беше хвърлен, вече беше минала невъзвратно на страната на Новата република.

На страната на Люк Скайуокър. Мъжът, когото ще убие.

Същата вечер свикаха военния съвет в кабинета на Лея, единственото място, до което имперският агент Делта нямаше достъп. Люк влезе, огледа стаята и се замисли за странните обстоятелства,

които бяха довели тези хора — неговите приятели — в живота му. Хан и Лея седяха един до друг на дивана, споделяха кратък миг спокойствие, преди реалностите на бушуващата в галактиката война да ги разделят за пореден път. Чубака беше между тях и вратата, лъкът лежеше готов за стрелба на косматите му колене. Уукито изглеждаше решен да не допусне да се провали отново в самоналожените си задължения на кръвния дълг. Ландо се мръщеше пред компютъра на списък с пазарните цени на някакви стоки. Трипио и Арту си говореха в ъгъла, предаваха си последните новини и дроидски клюки. Уинтър седеше смилено в другия ъгъл и бдеше над заспалите близнаци.

Неговите приятели. Семейството му.

— Какво стана? — попита Хан.

— Обиколих целия район — отвърна Люк. — Няма никой наоколо, дори дроиди. Тук как е?

— Накарах лейтенант Пейдж да дойде лично и да провери за подслушвателни устройства — каза Лея. — Оттогава не е влизал никой. Би трябвало всичко да е обезопасено.

— Чудесно — кимна Хан. — Вече може ли да разберем за какво е всичко това?

— Да — отвърна Лея и Люк усети как сестра му се напрегна. — Мара смята, че знае къде се намират имперските съоръжения за клониране.

Хан се поизправи и хвърли бърз поглед към Ландо.

— И къде са?

— На планета, която императорът наричал Затънтената земя — отговори Лея. — Явно е някакво кодово название — не успях да го намеря в нито един от списъците, които прегледах.

— Какво представлява мястото? Стари съоръжения за производство на клонинги ли? — попита Люк.

— Мара каза, че е императорска съкровищница — отвърна Лея. — Останах с впечатлението, че е нещо средно между трофейна зала и склад за бойна техника.

— Скрита миша дупка — кимна Хан. — Точно като за него. И къде се намира?

— Не знае координатите — каза Лея. — Била е там само веднъж. Но е сигурна, че ще успее да намери планетата.

— Защо досега не е казала нищо? — попита Ландо.

Лея сви рамене:

— Не е знаела за клонингите, научи за тях от мен. Когато всички говореха за тях, тя беше на лечение за възстановяване на нервните клетки.

— Все пак ми е малко трудно да повярвам, че не е научила нищо — възрази Ландо.

— Трудно, но не и невъзможно. Клонингите не се споменават в нито един от предназначенията за общо разпространение доклади. А и тя не общуваше с кой знае колко хора в двореца.

— Но все пак моментът е прекалено удобен — изтъкна Ландо. — Дори подозрително удобен. Докато може свободно да се разхожда из двореца, Мара мълчи. След това имперски командос я посочва като Ръката на императора, затварят я и тя изведнъж размахва пред нас Затънтената земя и очаква да я освободим.

— Кой казва, че ще я освободим? — попита Лея, сякаш дори стресната от подобна възможност.

— Нали това е целта? — попита Ландо. — Да ни заведе на Затънтената земя, ако я пуснем.

— Тя не иска нищо — възрази Лея. — А аз предлагам само да внесем навигационен компютър в стаята ѝ, за да може да установи координатите на Затънтената земя.

— Едва ли ще свърши работа, скъпа — поклати глава Хан. — Координатите са добро начало, но съкровищницата може да се намира навсякъде на планетата.

— Особено ако императорът е искал да остане скрита — съгласи се Люк. — Ландо е прав. Ще трябва да я вземем с нас.

Хан и Ландо се обърнаха изненадани към него. Дори Лея изглеждаше ужасена от думите му.

— Не искаш да кажеш, че вярваш на тази история, нали?

— Според мен нямаме друг избор — отвърна Люк. — Колкото повече се бавим, толкова повече клонинги ще хвърли срещу нас Империята.

— А какво стана с издирването, което започна? — попита Лея. — Онзи маршрут през Подерис и сектора Орус?

— Издирването ще отнеме време — отговори Люк. — Мара ще ни отведе на мястото много по-бързо.

— Ако казва истината — възрази мрачно Ландо. — Ако не, напразно ще си загубиш времето.

— Или по-лошо — добави Хан. — Траун вече се опита да те прати при оня негодник Кбаот. Нищо чудно това отново да се окаже капан.

Люк ги изгледа мълчаливо, чудейки се как да им обясни. Дълбоко в себе си знаеше, че точно това трябва да направи, натам го водеше пътят му на джедай. Също както и при последния сблъсък с Вейдър и императора, съдбата му се преплиташе със съдбата на Мара.

— Не е капан — каза той накрая. — Поне от страна на Мара.

— Съгласна съм — подкрепи го тихо Лея. — Мисля, че си прав. Ще трябва да я вземем с нас.

Хан рязко се извърна към съпругата си. Погледна намръщено Люк и отново се обърна към Лея.

— Остави ме да позная — изръмжа той. — Това е една от налудничавите джедайски глупости, нали?

— Отчасти — призна Лея. — Но основното е проста логика. Траун едва ли би правил опит да ни убеди, че Мара има участие в опита за отвличане, ако не искаше да пренебрегнем всичко, което би ни казала за Затънтената земя.

— Значи според теб Траун е предполагал, че опитът може и да се провали? — попита Ландо.

— Убедена съм, че Траун се е подготвил за всички възможни развития — отвърна Лея. На бузата ѝ потрепери мускул. — И както вече каза, Хан, има и някакво джедайско прозрение. По време на нападението докоснах съзнанието на Мара на два пъти — веднъж, когато ме събуди, и втори път, когато излезе в гръб на командосите — тя погледна Люк и той усети, че Лея знае за клетвата на Мара да го убие. — Мара не ни харесва особено — добави тя, — но това няма голямо значение. Тя разбира какво би причинило на галактиката едно повторение на Войните на клонингите, и не иска това да се случи.

— Ако се съгласи да ме заведе на Затънтената земя, тръгвам — заяви твърдо Люк. — Не моля никого от вас да идва с мен. Искам само да ми помогнете да убедим Мон Мотма да я освободи — той се поколеба: — И благословията ви.

Настана тишина. Хан стоеше, впил поглед в пода с набръчкано чело, стискайки ръката на Лея. Ландо сучеше мустаци и мълчеше.

Чубака галеше лъка си и си мърмореше тихо под нос, в другия ъгъл Арту пиукаше. Един от близнаците — според Люк беше Джейсън — изплака в съня си и Уинтър се пресегна да го помилва успокояващо.

— Не можем да говорим с Мон Мотма — заяви накрая Хан. — Тя ще организира нещата по обичайните канали и преди да сме готови да потеглим, всички в двореца ще знаят. Рече ли Траун да затвори устата на Мара, ще има достатъчно време да го направи.

— И каква е алтернативата? — попита Лея и погледът ѝ проблесна разтревожено.

— Както Ландо вече предложи — каза откровено Хан, — ще я измъкнем сами.

Лея хвърли изненадан поглед към Люк.

— Хан! Не можем да го направим!

— Разбира се, че можем — увери я Хан. — Веднъж с Чуй измъкнахме едного от имперския затвор и всичко мина чудесно.

Чубака изръмжа.

— Така беше — възрази Хан и го погледна. — Не беше наша вината, че го заловиха отново след по-малко от две седмици.

— Не това имах предвид — намеси се Лея с болка в гласа. — Вие предлагате абсолютно незаконни действия, които граничат с измяна.

Хан я потупа по коляното.

— А нима бунтът беше нещо друго освен незаконни действия, граничещи с измяна, скъпа — напомни ѝ той. — Когато правилата не вършат работа, човек ги нарушава.

Лея си пое дълбоко дъх.

— Прав си — призна тя накрая. — Прав си. Кога ще го направим?

— Ще го направим ние, не ти — отсече Хан. — Двамата с Люк. Вие двамата с Чуй оставате тук на сигурно място.

Чубака изръмжа, но бързо млъкна. Лея погледна уукито, после — Люк...

— Не е нужно да идваш, Хан — каза Люк, прочел страховете на сестра си, които тя за нищо на света не би изрекла на глас. — Ще отидем само двамата с Мара.

— Как не, сами ще унищожите всичките устройства за клониране! — изсумтя Хан.

— Нямаме друг избор — отвърна Люк. — Делта продължава да предава информация на Империята, така че не са много хората, на които можем да имаме доверие. А онези, в които сме сигурни, като пилотите от Свирепия ескадрон, са на активна бойна служба — той махна с ръка из стаята. — Оставаме ние.

— Така е — кимна Хан. — Но все пак трима имат повече шансове, отколкото двама.

Люк се обърна към Лея. Погледът и беше пълен със страх за безопасността на съпруга ѝ, но в излъчването ѝ имаше само неохотно приемане на решението му. Тя съзнаваше изключителната важност на мисията и като опитен политик разбираше, че предложението на Хан е смислено. Или също като Хан не искаше да остави Люк да тръгне сам с жената, която се бе заклела да го убие.

— Добре, Хан — кимна той. — Ще направим група от трима души.

— А защо не от четирима? — въздъхна Ландо. — Както са тръгнали нещата с молбата ми за Пътуващия град, изглежда, скоро няма да има какво да правя. Няма да е зле да си върна малко на Империята за онова, което ми причини.

— Нямам нищо против, приятелю — кимна Хан. — Добре дошъл на борда — той се обърна се към Чубака. — Добре, Чуй. Какъв ти е проблемът?

Люк погледна изненадано Чубака. Не бе усетил нищо, а сега, като се съсредоточи, долови вихър от чувства в уукито.

— Какво става, Чуй?

Отначало уукито само ръмжеше недоволно, но след това неохотно проговори.

— С удоволствие бихме те взели с нас — отвърна Хан. — Но някой трябва да остане да се грижи за Лея. Освен ако не мислиш, че охраната в двореца ще се справи сама.

Чубака изръмжа ясното си и кратко мнение за охраната на двореца.

— Прав си — съгласи се Хан. — И точно затова ще останеш тук.

Люк се обърна към Лея. Тя също разбираше пред каква дилема се бяха изправили. Първоначалният кръвен дълг на Чубака беше към Хан и затова не искаше да го пусне да се включи в опасната мисия без

него. Но Лея и близнаците също бяха под защитата на уукито и за Чубака беше немислимо да ги остави без охрана в двореца.

Люк се замисли, опитвайки се да намери разрешение на проблема, но изведнъж видя как очите на сестра му проблеснаха.

— Хрумна ми нещо — заяви тя предпазливо.

Всички я изслушаха и за огромна изненада на Хан Чубака веднага даде одобрението си.

— Сигурно се шегуваш — възкликна Хан. — Това е шега, нали? Да, шега е. Защото, ако си мислиш, че ще оставя Лея и близнаците под защитата на...

— Това е единственият начин, Хан — прекъсна го спокойно Лея. — Иначе Чуй ще се измъчва от угризения.

— Чуй и друг път е бил нещастен — изстреля Хан. — Ще му мине. Кажи й и ти, Люк.

Люк поклати глава:

— Съжалявам, Хан. Според мен идеята е добра — той се поколеба, но не успя да устои на изкушението. — Предполагам, че това е една от налудничавите джедайски глупости.

— Много смешно — изръмжа Хан. Отново плъзна поглед из стаята. — Ландо? Уинтър? Кажете нещо!

— Не гледай към мен, Хан — вдигна ръце Ландо. — Не участвам в тази част от обсъждането.

— Аз се доверявам на преценката на принцеса Лея — добави Уинтър. — Щом тя вярва, че с тях ще бъдем в безопасност, с готовност ще приема решението й.

— Имаш няколко дни, за да свикнеш с мисълта — обади се Лея, преди Хан да каже още нещо. — Вероятно ще успеем да променим отношението ти.

Изражението на лицето на Хан не будеше оптимизъм. Но въпреки това той кимна.

— Както кажеш.

Настана тишина.

— Това ли е всичко? — попита накрая Ландо.

— Да — потвърди Лея. — Трябва да планираме мисията. Да се хващаме за работа.

ГЛАВА 12

Интеркомът на командното табло изпиука.

— Карде? — обади се уморено Данкин. — Навлизаме в системата Билбринджи. Изскачаме от хиперпространство-то след около пет минути.

— Ще пристигнем тъкмо навреме — отвърна Карде. — Провери дали екипажът е заел местата си на турболазерните оръдия — не се знае на какво ще попаднем там.

— Добре — отвърна Данкин. — Край на връзката.

Карде изключи интеркома и системата за разшифроване.

— Звучеше доста уморено — подхвърли Авис от другата страна на таблото и извади чипа.

— Почти колкото теб — отвърна Карде, погледна за последен път екрана, от който четеше, и го изключи. Както всички и докладът от агентите му на Анхорон беше отрицателен. — Отдавна не сме вземали по две последователни дежурства — добави той. — Вече никой не е свикнал. Ще трябва да го включа в бъдещите тренировъчни програми.

— На екипажа ще му хареса — отговори сухо Авис. — Не искаме хората да си мислят, че сме слабаци.

— В разрез с представата, която имат за нас — съгласи се Карде и се изправи. — Да вървим, после ще довършим прегледа.

— Ако има някакъв смисъл — изръмжа Авис. — Сигурен ли си, че хората, които Скайуокър е забелязал на Бърчест, наистина са били клонинги?

— Скайуокър беше убеден — отвърна Карде. Излязоха от кабинета и тръгнаха към мостика. — Не вярвам благородният джедай да ме е излъгал.

— Не да те е излъгал — поклати глава Авис. — Просто започвам да се чудя дали цялата работа не е била скроена предварително и Траун да ви ги е показал нарочно, за да ви отклони от истинския маршрут за доставка на клонинги.

— И на мен ми хрумна същото — съгласи се Карде. — Макар че губернаторът Стафа ни е длъжник, все пак май твърде лесно влязохме и излязохме от системата.

— Нищо не каза за съмненията си, когато на Шазуа раздаваше задачите за издирването.

— Сигурен съм, че мнозина са си помислили нещо такова — увери го Карде. — Но ако сред нас има имперски агент, най-добре е да го накараме да повярва, че сме се заблудили от номера на Траун. Ако изобщо става въпрос за номер.

— И ако в групата има имперски агент — вметна Авис.

Карде се усмихна:

— Ако имахме малко бруалки, щяхме да си направим бруалки с менкуро...

— Стига да имахме малко менкуро — довърши Авис старата поговорка. — Все още смяташ, че Ферьер работи за Траун, нали?

Карде сви рамене:

— Не разполагаме с нищо освен с честната му дума срещу думата на Соло, че не е изпълнявал доброволно имперски задачи при търсенето на флотата „Катана“.

— Затова ли прати Торв да закара десантната совалка в системата Роше?

— Точно така — кимна Карде и за момент страшно му се прииска Мара да бе до него. Авис беше свестен мъж, но трябваше доста да му се обяснява, докато Мара разбираше всичко от половин дума — Там познавам неколцина верпианци, които ми дължат услуга. Ако десантната совалка е свързана с някакво дистанционно управление, те ще го разберат.

Вратата към мостика се отвори и те влязоха.

— Какво е положението? — попита Карде и погледна през илюминатора към пъстрото небе на хиперпространството.

— Всички системи са в готовност — отвърна Данкин и отстъпи креслото пред руля на Авис. — Балиг, Лахтън и Корвис са на турболазерите.

— Благодаря — кимна Карде и седна на мястото на втория пилот. — Стой наблизко, Данкин. Днес ти ще си капитан.

— Чест е за мен — отвърна шеговито Данкин и седна пред предавателя.

— Според теб за какво е всичкият шум? — попита Авис и пригответи кораба за излизане от хиперпространството.

— Нямам идея — призна Карде. — Според Парта Мазик е казал само, че след срещата на Шазуа може да поискам да мина през Билбринджи.

— Вероятно става въпрос за запомнящия се урок за Траун, за който двамата с Елор говореха на Троган — каза мрачно Авис. — Подозирам, че няма да ми хареса.

— Каквото и да се случи, ние сме случайни свидетели — напомни му Карде. — Пристигащ товарен кораб с одобрена програма за доставка на коенсарейски кондензатори. Всичко е абсолютно законно.

— Докато не решат да проверят — подхвърли Авис. — Пригответе се, изскачаме.

Бутна напред лоста на хипердвигателите, за момент просветнаха безкрайните звездни линии и светкавично се разтопиха в звездния фон. А върху него изпъкнаха недовършени кораби, помощни и строителни съдове и летящи ремонтни платформи. И точно срещу „Волният Карде“ блестеше бойна станция Голан II. Бяха пристигнали в имперската корабостроителница на Билбринджи. Данкин подсвирна тихо:

— Вижте новите им конструкции. Не си играят, а?

— Да, сериозно пипат — съгласи се Карде. — Така е и на Орд Траси, и на Яга минор.

Ако Траун влагаше в създаването на клонинги и половината от усърдието, което отиваше за производството на бойни кораби...

— Товарен кораб, тук контролната кула на Билбринджи — прекъсна мислите му студен официален глас от предавателя. — Представете се, посочете изходния космодрум и защо сте тук.

— Данкин! — прошепна Карде.

Данкин кимна.

— Товарен кораб „Хаб Камбер“ от Валрар — каза той отсечено. — Капитан Абел Куилър. Носим кондензатори за четирийсет и седми док.

— Прието — отвърна офицерът от контролната кула. — Изчакайте потвърждение.

Авис докосна Карде по рамото и посочи бойната станция пред тях. От нея излетя десантна совалка и се насочи към „Волният Карде“.

— Не променяй курса — заповяда тихо Карде. — Може би искат да ни сплашат.

— Или очакват някакви неприятности — възрази Авис.

— Или пък вече са ги изпитали — вметна Данкин. — Ако Мазик е минал оттук...

— Товарен кораб „Хаб Камбер“, преустановете движението — обади се отново офицерът. — Изчакайте на борда си инспекционната група, която ще провери заповедта за товарене.

Данкин превключи предавателя.

— Защо, да няма някакъв проблем? — попита той със смесица от озадаченост и раздразнение. — Вижте, претрупан съм с работа и нямам никакво време за бюрократични глупости.

— Ако предпочитате, можем да сложим край на всичките ви проблеми още сега — застрашително отвърна офицерът. — Ако тази възможност не ви харесва, пригответе се да посрещнете на борда инспекционната група.

— Прието — изръмжа Данкин. — Надявам се, че ще приключат бързо.

Данкин погледна Карде.

— И сега какво?

— Ще се приготвим да ги посрещнем на борда — каза Карде и огледа корабостроителницата. Ако Мазик се придържаше към предварителната програма, която беше дал на Парта, трябваше всеки момент да се покаже.

— Авис, прегледай с радара онова там — заповяда той и посочи група тъмни странни тела, които лежах в средата на корабостроителницата. — Не ми приличат на кораби.

— Не са — потвърди Авис след няколко секунди. — Приличат на средни по големина астероиди — към четирийсет метра в диаметър. Общо са двайсет и два.

— Странно — провлачи замислено Карде и озадачено разгледа в близък план снимката, направена от Авис. В района имаше над трийсет кораба по поддръжката и поне толкова работници се мотаеха около астероидите. — Чудя се за какво ли ще използва Империята толкова много астероиди.

— Може да добива метали от тях — предположи колебливо Авис. — Макар че досега не съм чувал да се карат цели астероиди до някоя корабостроителница.

— Аз също — кимна Карде. — Може би имат нещо общо с новото тайнствено супероръжие на Траун, с което той удари Укио и Уустри.

— Това обяснява засилената охрана — каза Авис. — А и совалката приближава. Ще ги пуснем ли да се качат на борда?

— Освен ако не се обърнем да избягаме, не виждам какво друго ни остава — отвърна Карде. — Данкин, програмата ни за доставки ще издържи ли една внимателна проверка?

— Вероятно — предположи Данкин. — Зависи дали подозират нещо, или просто са предпазливи. Карде, погледни четирийсет градуса наляво. Виждаш ли недовършения звезден разрушител?

Карде се завъртя в креслото. Всъщност звездният разрушител беше почти готов, оставаше да се изградят само командният мостик и част от надпалубните съоръжения над батареите на левия борд.

— Виждам го — отвърна той. — И какво?

— Май около него става нещо...

В същия миг вдясно от звездния разрушител избухна голяма експлозия. Авис подсвири смаяно.

— Да нападне боен кораб?! — възкликна той. Част от предния корпус се откъсна и потъна в пламъци. — Мазик е, нали?

— Кой друг! — каза Карде и превключи екрана на по-голямо увеличение. За миг на фона на пламъците се мярнаха няколко товарни кораба, които бързо се насочиха към външния периметър на корабостроителницата. — Като че ли попрекалиха малко — добави той и отново погледна горящия звезден разрушител. Група от аварийни изстребители вече се носеха към него, а зад тях се задаваха три ескадрона бойни изстребители. Изведнъж приближаващите се изстребители рязко смениха посоката и се насочиха към отдалечаващите се товарни кораби.

— Засякоха ги — отбеляза мрачно Карде и бързо прецени ситуацията. Групата на Мазик беше по-малобройна, заобиколена от далеч по-добре въоръжен противник. Положението сигурно щеше да се влоши още повече, преди да се отдалечат достатъчно от корабостроителницата, за да извършат скок в хиперпространството.

„Волният Карде“ с трите си турболазерни оръдия би помогнал доста за изравняване на силите, но за нещастие бе твърде далеч от центъра на действието, за да стигне овреме.

— Ще им помогнем ли? — прошепна Авис.

— По всички правила не би трябвало да си мръднем и пръста — отвърна Карде, включи навигационния компютър да изчисли координатите за прехвърлянето им в хиперпространството и натисна бутона на интеркома: — Помощта при нехайно планирана акция само окуражава безразсъдните смелчаци. Но и не можем да останем със скръстени ръце. Корвис?

— Слушам — отвърна помощникът му.

— При команда — огън по десантната совалка! — заповяда Карде. — Балиг и Лахтън, вие отговаряте за бойната станция. Целта е да създадем колкото може повече хаос. Авис, ти ще промениш посоката...

— Почакай, Карде — прекъсна го Данкин. — Погледни петдесет градуса наляво.

Карде изви глава. Пред бягащите кораби на Мазик от хиперпространството изскочиха две корелиански бойни фрегати. Ятото имперски изстребители бе пометено за секунди.

— Гледай ти! — кимна замислено Карде. — Явно планът на Мазик не е чак толкова отчайващ, колкото помислих отначало.

— Това сигурно са хората на Елор — вметна Авис.

Карде кимна:

— И аз така мисля. Корелианските бойни фрегати не са съвсем в стила на Мазик и със сигурност не са по джоба му. Но такава стратегия явно се връзва с пословичната безразсъдност на дурианците.

— Но две корелиански фрегати са доста много и за Елор — подхвърли Дравис. — Дали не ги е откраднал от Новата република?

— „Откраднал“ е груба дума — смъмри го спокойно Карде. — Мисля, че той гледа на тях като на заем. Корабите на Новата република често използват дурианските бази, разпръснати по стария търговски път, и Елор е таен съдружник в някои от тях.

— Обзалагам се, че този път от Новата република ще имат известни оплаквания за качеството на обслужването — отбеляза сухо Авис. — Ще нападаме ли десантната совалка?

Карде почти беше забравил за нея.

— Не, отказваме се. Корвис, Балиг, Лахтън, изключете турболазерните оръдия. Бойната готовност е отменена. Пригответе се да посрещнем имперска инспекция на борда.

Авис го изгледа озадачено и предпазливо попита:

— Няма ли да бягаме? Въпреки това? — кимна той към битката от дясната им страна.

— Случващото се там няма абсолютно нищо общо с нас — отвърна Карде и го дари с най-невинния си поглед.

— Ние сме независим кораб с товар от кондензатори. Не си забравил, нали?

— Да, но...

— Освен това може би ще е полезно да видим какво ще стане след приключване на нападението — продължи Карде и погледна навън. Бойните фрегати на Елор прикриваха пътя за отстъпление на групата на Мазик. Охраняващите корабостроителницата големи кораби бяха твърде далеч, за да пристигнат навреме, и контрабандистите вероятно щяха да успеят да се измъкнат. — Да послушаме съобщенията им, да видим кое и как ще разчистят и какви промени в отбранителните си системи ще внесат, да преценим какви повреди точно са нанесени.

Авис не изглеждаше убеден, но не започна да спори.

— Щом според теб не е опасно — измърмори той, изпълнен със съмнения. — Въпреки обявените награди за главите ни.

— Това е последното място, където някой имперски командир ще очаква да се покажем — увери го Карде. — Следователно тук никой няма да ни търси.

— Определено няма да ни търсят на кораб под командването на капитан Абел Куилър — намеси се Данкин, свали предпазните колани и се изправи. — Нетърпелив и надут, нали така беше?

— Точно — кимна Карде. — Само не се престаравай. Не искаме да ги настройваме враждебно, само леко ги презираме.

— Разбрано — кимна Данкин.

Той изчезна от мостика и Карде се извърна към блещукащите останки на взривения звезден разрушител. Това наистина беше запомнящ се урок, но Карде щеше да се обяви категорично против подобни действия, ако Мазик и Елор му бяха поискали съвет. Но те действаха на своя глава.

И сега нямаше връщане назад, позициите бяха определени ясно, отколкото след срещата на Троган. Върховният адмирал Траун нямаше да остави този случай без незабавен жесток отговор. И ако успееше да проследи атаката до Мазик и от там до Карде...

— Няма да успеем да спрем дотук — измърмори той на себе си. — Ще трябва да се организираме. Всички.

— Какво? — попита Авис.

Карде се обърна към него. Погледна откритото и озадачено лице на помощника си. Авис беше умен по свой начин, но му липсваше интуиция.

— Няма значение — отговори той и се усмихна, за да заличи жлъчта в думите си.

Обърна се отново към приближаващата се нападателна совалка и тайно в себе си се закле, че когато това свърши, ще намери начин да си върне Мара.

Последната страница се изписа на екрана, Траун я прочете внимателно и вдигна поглед към мъжа, изправен сковано пред него.

— Ще добавите ли нещо към доклада, генерал Дрост? — попита тихо той.

На Пелаеон му се струваше застрашително спокоен. Със сигурност много по-спокоен, отколкото би бил Пелаеон, ако беше командващ флота. Но сега не можеше да направи нищо друго, освен да гледа навън през илюминатора на „Химера“ към черните останки на почти готовия и много скъп звезден разрушител, да стои мълчаливо до върховния адмирал и да се сдържа да не заповяда да отсекаат главата на Дрост. Макар че той си го заслужаваше. И Дрост го знаеше.

— Не, сър — отвърна напрегнато той.

Траун задържа погледа му още няколко секунди и след това се извърна към илюминатора.

— Можете ли да посочите поне една причина да не ви разжалвам?

От устните на Дрост се отдели едва доловима въздишка.

— Не, сър — повтори той.

За момент единственият шум беше от приглушените отзвуци на разговорите, които се водеха на мостика на „Химера“. Пелаеон наблюдаваше вкамененото лице на Дрост и се чудеше какво ще е наказанието. В най-добрия случай провалът щеше да му струва военен

съд и освобождаване от длъжността. А в най-лошия... традиционната отплата на лорд Вейдър за некомпетентността. А и Рък вече стоеше готов зад командното кресло на Траун.

— Върнете се в щаба, генерале — каза Траун. — „Химера“ ще излети от тук след около трийсет часа. Дотогава трябва да измислите и да въведете нова система за сигурност в корабостроителницата. Тогава ще взема решение за съдбата ви.

Дрост хвърли поглед към Пелаеон и отново към Траун.

— Тъй вярно, сър — рече той. — Няма да ви подведа отново, адмирале.

— Надявам се — отвърна Траун със заплаха в гласа. — Свободен сте.

Дрост кимна и се обърна. В стъпките му се усещаше възвръната решителност.

— Не сте съгласен с решението ми, капитане.

Пелаеон се насили да посрещне погледа на блестящите червени очи.

— Бих предложил много по-сурово наказание, сър — призна той.

— Дрост е добър специалист — отвърна спокойно Траун. — Основната му слабост е склонността към самодоволство. Поне в близко бъдеще ще е напълно излекуван от нея.

Пелаеон отново погледна към останките навън.

— Доста скъп урок — каза той кисело.

— Така е — съгласи се Траун. — И това много добре показва защо не исках да раздразня групата контрабандисти около Карде.

Пелаеон го погледна изненадано:

— Нима това е дело на контрабандистите? Мислех, че е саботаж на Новата република.

— И Дрост мисли така — отвърна Траун. — Но методът и изпълнението са доста по-различни от обичайния модел на бунтовниците. Мисля, че е Мазик. Макар че има достатъчно дуриански елементи в стила, така че вероятно е включена и групата на Елор.

— Ясно — кимна замислено Пелаеон. Това поставяше нещата в съвсем различна светлина. — Май трябва да им дадем урок, колко глупаво е да се опълчват срещу Империята.

— С особена радост бих го направил — съгласи се Траун. — В дните на могъществото на Империята не бих се замислил за миг, преди

да го направя. За жалост в този момент подобна стъпка ще доведе до противоположни резултати.

Не само ще усили решимостта на контрабандистите, но и ще увеличи опасността другите групи галактически отрепки да предприемат враждебни действия срещу нас.

— Едва ли толкова се нуждаем вече от помощта и услугите им — каза Пелаеон.

— Нуждата ни от тази сган доста намаля — съгласи се Траун. — Но това не означава, че можем съвсем да минем без тях. Не е там работата. Проблемът е, че тези групи в периферията на обществото са изключително опитни в неразрешени от властите дейности. За да ги държим настрана от места като Билбринджи, ще са ни нужни много повече хора от тези, с които разполагаме в момента.

Пелаеон стисна зъби.

— Ясно, сър. Все пак не можем да си затворим очите пред нападение от такъв мащаб.

— Няма да ги затваряме — обеща спокойно Траун и очите му блеснаха заплашително. — Но отговорът ни трябва да бъде съобразен с върховните интереси на Империята — той се завъртя с креслото си към корабостроителницата. — А междувременно...

ВЪРХОВЕН АДМИРАЛ ТРАУН!

Викът изгърмя над мостика като яростна гръмотевица, изпълни цялото помещение и отека в стените. Пелаеон се извърна рязко и инстинктивно посегна към бластера, забравяйки, че кобурът му е празен.

Към тях се приближаваше Хорус Кбаот. Очите му блестяха над развяващата се брада. От него струеше гняв, двамата щурмоваци на пост при вратите на мостика лежаха на пода в безсъзнание или мъртви.

Пелаеон преглътна трудно, протегна ръка и намери вдъхващата увереност хранителна рамка на йосаламира, закрепена за командното кресло на върховния адмирал. Но това беше за кратко, Траун се завъртя с креслото към приближаващия се майстор джедай и капитанът се принуди да пусне рамката.

— Искате да говорите с мен, майстор Кбаот?

— Те са се провалили, върховен адмирал Траун — изкрещя Кбаот. — Чувате ли ме? Вашите командоси отново се провалиха!

— Чувам ви — кимна спокойно Траун. — Какво сте направили на охраната ми?

— Моята охрана! — извика Кбаот, гласът му отново отекна из мостика. Дори и без елемента на изненадата номерът беше страшно ефектен. — Моите! Аз управлявам Империята, върховен адмирал Траун. Не вие.

Траун се извърна настрани и улови погледа на дежурния офицер.

— Обадете се в лазарета — заповяда той. — Да изпратят лекарски екип.

В продължение на няколко ужасни мига на Пелаеон му се струваше, че Кбаот ще възрази или дори ще просне и дежурния офицер. Но вниманието на майстора джедай, изглежда, бе ангажирано само от Траун.

— Командосите ви се провалиха, върховен адмирал Траун — повтори той.

Сега гласът му беше тих, но изпълнен със заплаха.

— Знам — отвърна Траун. — Всички, с изключение на командира, са загинали.

Кбаот се изпъна.

— В такъв случай вече дойде времето да поема изпълнението на тази задача в мои ръце. Откарайте ме на Корускант. Веднага.

Траун кимна:

— Много добре, майстор Кбаот. Щом приберем в хангара специалния товар, веднага потегляме.

Очевидно Кбаот не очакваше такъв отговор.

— Какво? — възкликна изненадан той.

— Казах, че веднага щом натоварим специалния товар на борда на „Химера“ и другите кораби, ще потеглим за Корускант — повтори Траун.

Кбаот погледна Пелаеон, погледът му сякаш се опитваше да изкопчи информацията, която не можеше да достигне с джедайските си сетива.

— Какъв е този номер? — изръмжа той и впи поглед в Траун.

— Никакъв номер — увери го върховният адмирал. — Реших, че едно светкавично нападение в сърцето на бунтовниците е най-добрият начин да разклатим самоувереността им и да ги подготвим за

следващия етап от победната ни кампания. И сега е моментът да го предприемем.

Кбаот погледна през илюминатора, погледът му обикаляше огромните докове на корабостроителницата край Билбринджи. Подмина повредения корпус на звездния разрушител и се спря на астероидите, скупчени в централната зона.

— Това ли? — извика той и ги посочи с пръст. — Това ли е специалният ви товар?

— Вие сте майсторът джедай — отвърна Траун. — Вие кажете.

Кбаот го изгледа заплашително и Пелаеон сдържа дъха си. Капитанът знаеше, че върховният адмирал предизвиква Кбаот, и според него това беше доста опасна игра. Единствените хора, които знаеха със сигурност какво беше намислил Траун за астероидите, в този момент бяха под защитата на йосаламирите.

— Много добре, върховен адмирал Траун — кимна Кбаот. — Ще позная.

Пое си дълбоко дъх, притвори очи и чертите на лицето му се изостриха от напрежението. Пелаеон отдавна не беше виждал майстора джедай да се съсредоточава така. Наблюдаваше го, чудеше се какво се опитва да направи, и изведнъж го осени прозрение. Навън сред астероидите имаше стотици офицери и механици, работили по изпълнението на проекта, и всеки от тях тайно в себе си предполагаше каква е целта. Кбаот докосваше всяко съзнание, опитваше се да достигне до мислите и да ги сглоби в цялостна картина...

— Не! — извика той изведнъж и отново впи блестящите си очи в Траун. — Не можете да разрушите Корускант. Поне докато не получа джедаите си.

Траун поклати глава:

— Никога не съм възнамерявал да унищожа Корускант...

— Лъжете ме — прекъсна го Кбаот и обвинително размаха пръст: — Винаги сте ме лъгали. Но повече няма да позволя да ме мамите. Аз управлявам Империята и всички ми се подчиняват.

Той вдигна високо ръце и около тях се появи зловеща синьо-бяла светлина. Пелаеон несъзнателно потрепери, спомни си за светкавиците, които Кбаот беше хвърлил срещу тях в гробницата на Затънтената земя. Но сега не последваха светкавици. Кбаот просто стоеше с високо вдигнати ръце и погледът му се рееше в празното.

Капитанът го гледаше смаяно и тъкмо се канеше да го попита какво има предвид, когато случайно погледна към мястото на екипажа.

Войниците стояха сковано в креслата си, изправили гръб като за парад, прибрали ръце в скута си, и гледаха немиждащо екраните на компютрите. Зад тях също толкова сковани бяха офицерите — неподвижни, несъзнаващи. Дори компютрите, по които трябваше да има движение, да се получават доклади от други сектори на кораба, бяха застинали с празни екрани.

Точно това беше очаквал и от това се бе страхувал още от първото им посещение на Затънтената земя. Кбаот бе поел контрола над „Химера“.

— Впечатляващо — наруши крехката тишина Траун. — Наистина е страшно впечатляващо. И какво предлагате да направим сега?

— Трябва ли да се повтарям? — попита Кбаот, гласът му леко трепереше от напрежение. — Ще отлетя с този кораб за Корускант, за да взема джедаите, а не да ги унищожа.

— От тук до Корускант са най-малко пет дни път — каза студено Траун. — Пет дни, през които ще трябва да поддържате контрола си над трийсет и седем хилядния екипаж на „Химера“. И дори по-дълго, ако възнамерявате да ги накарате да се бият, когато пристигнете там. А ако искате да отидем с подкрепление от още няколко кораба, цифрата трийсет и седем хиляди души ще нарасне неимоверно.

Кбаот изсумтя презрително:

— Съмнявате се в мощта на Силата ли, върховен адмирал Траун?

— Нищо подобно — отвърна Траун. — Просто ви представям проблемите, с които ще трябва да се справите, ако продължите с този начин на действие. Знаете ли къде се намира флотата на Корускант, наясно ли сте с броя и вида на корабите? Помислили ли сте как да неутрализирате орбиталните бойни станции и наземните защитни системи на планетата? Знаете ли кой е в момента командир на отбраната на планетата и как би разположил силите си? Взели ли сте под внимание защитното поле над Корускант? Знаете ли как да използвате в пълна степен стратегическите и тактическите способности на един имперски звезден разрушител?

— Опитвате се да ме объркате — обвини го Кбаот. — Хората ви, по-точно моите хора, знаят отговорите на всичките ви въпроси.

— На някои от тях — отвърна Траун. — Но вие не можете да ги научите. Не достатъчно бързо.

— Аз контролирам Силата — повтори разгневен Кбаот.

Но Пелаеон долови в гласа му примирителна нотка.

Приличаше на изпаднало в истерия дете, което не знае какво да прави...

— Не — каза Траун и изведнъж гласът му зазвуча успокоително. Вероятно и той беше доловил промяната в гласа на Кбаот. — Галактиката все още не е готова да бъде управлявана от вас, майстор Кбаот. По-късно, когато редът бъде възстановен, ще ви я предам да се разпореждате, както желаете. Но това време още не е настъпило.

Кбаот остана неподвижен за един дълъг момент. Устните му се движеха едва доловимо зад брадата. След това почти неохотно свали ръце и изведнъж мостикът се изпълни с приглушени въздишки, стенания и търкане на ботуши в металната палуба — майсторът джедай бе освободил екипажа от контрола си.

— Никога няма да ми отстъпите Империята — каза той на Траун. — Не по собствена воля.

— Зависи от способността ви да поддържате това, което аз в момента създавам — отвърна Траун.

— И което изобщо няма да се случи без вас, така ли?

Траун вдигна вежди:

— Вие сте майстор джедай. Като гледате в бъдещето, виждате ли възстановяване на Империята без мен?

— Виждам много възможни пътища на бъдещето — каза Кбаот. — И не във всички вие оцелявате.

— Такава е съдбата, пред която се изправят всички воители — кимна Траун. — Но не това ви попитах.

Кбаот се усмихна леко:

— Не си мислете, че сте незаменим за моята Империя, върховен адмирал Траун. Само аз съм незаменим за нея — той огледа нехайно мостика и се изпъна в цял ръст: — Но за момента съм доволен, че именно вие ще поведете войската ми в битка — той погледна строго към Траун: — Ще поведете войската, но няма да унищожите Корускант. Това няма да стане, преди да получа джедаите.

— Както вече казах, не възнамерявам да унищожавам Корускант — отвърна Траун. — Засега страхът и отслабването на увереността,

които придружават обсадата, служат на целите ми по-добре.

— На нашите цели — поправи го Кбаот. — Не го забравяйте, върховен адмирал Траун.

— Не забравям нищо, майстор Кбаот — отвърна спокойно Траун.

— Добре — каза също толкова спокойно Кбаот. — В такъв случай можете да продължите да изпълнявате задълженията си. Ако ви потрябвам, аз ще медитирам в покоите си. Ще медитирам за бъдещето на моята Империя — той се обърна и прекоси мостика.

Пелаеон шумно въздъхна, без да съзнава, че е задържал дълго дъха си.

— Адмирале...

— Свържете се с „Неумолим“, капитане — заповяда Траун. — Предайте на капитан Дория, че се нуждаем от екип от петстотин лекари за следващите шест часа.

Пелаеон погледна към мястото на екипажа. Тук-там някой войник стоеше, както трябва, пред екрана на компютъра си или имаше офицер, изправен в приблизителна уставна стойка. Но в по-голямата си част хората лежаха отпуснато, офицерите се подпираха на стените или лежаха на палубата и трепереха.

— Слушам, сър — отвърна той, върна се до мястото си и включи предавателя. — Отлагате ли операцията в Корускант?

— Само ако е абсолютно наложително — отвърна Траун. — Историята не спира своя ход, капитане. Тези, които не могат да вървят в крачка с нея, изостават и се превръщат в обикновени наблюдатели — той отново погледна към вратата, през която беше излязъл Кбаот. — А онези, които се изправят срещу нас — добави меко той, — ще загинат.

ГЛАВА 13

Десетимата пристигнаха на Корускант през нощта преоблечени като явайци, промъкнаха се през тайния вход, който службите за сигурност бяха запечатали, а сега Люк много внимателно отвори. Незабелязаното проникване в кулата не представляваше проблем — все още никой не бе успял да изучи лабиринта от тайни проходи на императора.

Влязоха мълчаливо в апартамента след Люк и Хан за първи път се озова лице в лице с телохранителите, които съпругата му беше избрала да защитават нея и децата ѝ от Империята. Група ногри.

— Поздравяваме те, лейди Вейдър — измяука тържествено първият от сивокожите пришълци, коленичи на пода и разпери встрани ръце. Останалите го последваха. Хан беше готов да се закълне, че в тясното антре на апартамента няма да има място да коленичат всички. Но те се справиха някак и това ясно говореше за подвижността им. — Аз съм Какмейм, воин от клана Айкмир — продължи ногрито с лице към пода. — Командир на почетната стража на малараши. Отсега нататък ще ви служим вярно и ще ви защитаваме с цената на живота си.

— Изправете се — заповяда Лея царствено. Хан погледна крадешком към нея, лицето и позата ѝ бяха тържествени като гласа ѝ. Такова отношение обикновено автоматично задействаше присъщото му неподчинение, но на Лея ѝ отиваше. — Като малараши ви приемам на служба.

Ногрите се изправиха също толкова безшумно, колкото се бяха проснали на пода.

— Заместникът ми Мобвекар от клана Хакхар — кимна към сънародника си вдясно Какмейм. — Той ще води втората стража.

— Съпругът ми Хан Соло — Лея посочи Хан.

Какмейм се обърна към него и Хан едва се сдържа да не сграбчи бластера.

— Поздравяваме те — измяука тържествено пришълецът.

— Ногрите почитат принц-консорта на лейди Вейдър.

Принц-консорт ли!? Хан погледна изненадан Лея. Тя запази сериозното си изражение, но той видя как ъгълчетата на устните ѝ се разтягат в насмешлива усмивка.

— Благодаря — изръмжа Хан. — Радвам се, че се запознахме.

— Здравей, Кабарак — протегна ръка към друг ногри Лея.

— Чудесно е, че се виждаме отново. Надявам се, че майката на рода е в добро здраве?

— Много е добре, господарке — отвърна ногрито, пристъпи напред и пое ръката ѝ. — Изпраща поздравите си и подновена клетва за вяност.

Вратата зад ногрите се отвори и влезе Чубака.

— Някакви проблеми? — попита Хан, доволен, че е намерил повод да прекъсне размяната на любезности.

Чубака изръмжа отрицателно и набързо огледа пришълците. Забеляза Кабарак, приближи се и изръмжа за поздрав. Кабарак му отговори.

— Кой друг ще бъде под нашата защита, лейди Вейдър?

— попита Какмейм.

— Помощничката ми Уинтър и близнаците — отвърна Лея. — Елате, ще ви разведе навсякъде.

Тя тръгна към спалнята, последвана от Какмейм и Мобвекар. Останалите ногри се пръснаха в апартамента и се заеха внимателно да разглеждат стените и прозорците. Чубака и Кабарак тръгнаха към стаята на Уинтър, говорейки си тихо.

— Все още не си готов да ги приемеш, нали? — попита Люк.

— Не — призна Хан, наблюдавайки Чубака и Кабарак. — Но май нямам избор.

Усети как Люк свива рамене.

— Двамата с Чуй можете да останете — предложи той. — С Ландо и Мара сами ще отидем на Затънтената земя.

— А защо не вземете ногрите? — предложи сухо Хан. — Там поне няма защо да се тревожите някой да не ги забележи.

— И тук никой няма да ни види — измюка сериозен глас до лакътя му.

Хан подскочи, сграбчи бластера и се извърна. До него стоеше един ногри. А само допреди миг бе готов да се закълне, че наоколо

няма нито един от ниските пришълци.

— Винаги ли се промъквате по този начин? — попита рязко.

Пришълецът наведе глава:

— Поднасям извиненията си, консорт на лейди Вейдър. Не исках да ви обидя.

— Те са чудесни ловци — подхвърли Люк.

— Да, чувал съм — кимна Хан и се обърна отново към Люк. Наистина беше смайващо, но не способността на пришълците да защитават Лея и близнаците го тревожеше. — Виж, Люк...

— Няма никаква опасност, Хан — прекъсна го спокойно Люк. — Повярвай ми. Лея вече им повери живота си веднъж.

— Вярно — въздъхна Хан. Опита се да прогони от съзнанието си мисълта за Лея и близнаците в ръцете на Империята... — На космодрума всичко ли мина добре?

— Нямаше проблеми — увери го Люк. — Уедж и неколцина от пилотите от Червения ескадрон ги придружиха до площадката за кацане, а Чуй ги чакаше долу. Никой не ни видя, когато влизахме в двореца.

— Надявам се, че отново си запечатал вратата. Ако вътре се промъкне още един имперски екип командоси, на Лея ще ѝ се отвори доста работа.

— Затворихме я, но не сме я запечатали — поклати глава Люк. — Какмейм ще има грижата, след като излезем.

Хан го погледна изненадано, сърцето му трепна от ужасно подозрение:

— Да не искаш да кажеш, че ще тръгнем веднага?

— Сещаш ли се за по-добър момент? — отвърна Люк. — Ногрите са тук, „Сокол“ е зареден и готов за полет. И до сутринта никой няма да забележи, че Мара е изчезнала.

Хан погледна над рамото му и видя Лея да излиза от спалнята, последвана от двамата ногри. Трябваше да признае, че предложението на Люк бе разумно, макар че се надяваше да прекара още известно време с Лея. А през това време Империята щеше да продължи да произвежда клонинги...

— Добре — изръмжа той. — Както кажеш. Потегляме веднага.

— Знам какво ти е — каза съчувствено Люк. — И страшно съжалявам.

— Забрави. Какъв е планът?

— С Ландо ще се опитаме да измъкнем Мара — отвърна сериозно Люк. Явно Хан не беше настроен да му съчувстват. — Вие с Чуй пригответе „Сокол“ и минете да ни вземете. И да не забравите дроидите.

— Няма — кимна Хан и сви нацупено устни. Не стига, че трябваше да остави Лея и децата, за да се промъкне в поредната имперска крепост, но и се налагаше да изтърпи Трипио и остроумните му забележки. Положението ставаше от хубаво по-хубаво. — Взе ли сдържащия болт, който Чуй направи?

— В мен е — кимна Люк и потупа джоба си. — Знам къде трябва да го поставя.

— Внимавай да не пропуснеш момента — предупреди го Хан. — Ако раздразниш дроида пазач, после единствената възможност да го спреш е, като му счупиш главата.

— Така е — кимна Люк. — Ще се срещнем там, където скрихме кораба на ногрите, Чуй знае мястото — той се обърна и тръгна към вратата.

— Късмет — пожела му под нос Хан и се обърна... — А ти какво искаш? — попита ядосано той.

Ногрито до него сведе глава:

— Не исках да ви обидя, консорт на лейди Вейдър — отвърна той, извърна се и продължи огледа на стените.

Хан намръщено потърси с поглед Лея. Добре, щеше да замине още тази вечер, но нямаше да тръгне никъде, преди да си вземе сбогом със съпругата си. Насае.

Императорът вдигна ръце и изпрати залп от синьо-бели назъбени светкавици към враговете си. Двамата се олюляха от контраудара. Мара ги гледаше с агонизираща надежда, че този път всичко ще приключи другояче. Но не. Вейдър и Скайуокър се изправиха, изкрещяха яростно и вдигнаха високо мечовете си...

Мара се събуди стресната и несъзнателно протегна ръка за бластера, забравила, че е без оръжие. Викът от съня прозвуча като писък на дроида пазач пред вратата на стаята. Но сигналът за тревога бе пресечен рязко...

Ключалката щракна. Търсещите ръце на Мара попаднаха на електронния бележник, от който беше чела, преди да заспи, вратата се

отвори и тя го хвърли с всички сила към тъмната фигура в рамката на вратата. Но импровизираното оръжие не стигна до целта си. Фигурата вдигна ръка и бележникът спря рязко във въздуха.

— Спокойно, Мара — прошепна мъжът и пристъпи в стаята. — Аз съм, Люк Скайуокър.

Мара изненадано се вторачи в тъмнината и се присегна мислено към натрапника. Наистина беше Скайуокър.

— Какво искаш? — попита тя рязко.

— Дошли сме да те измъкнем — отвърна Скайуокър, приближи се до бюрото и включи нощната лампа. — Хайде, обличай се.

— Така ли? — отвърна Мара и премига за момент, докато очите ѝ свикнат със светлината. — Нещо против да ми кажеш къде отиваме?

Върху челото на Скайуокър се появи бръчка.

— На Затъntenата земя — отвърна той. — Казала си на Лея, че можеш да я намериш.

Мара го изгледа подозрително:

— Наистина мога. А кога съм казвала, че ще водя някого там?

— Трябва да го направиш, Мара — рече Скайуокър. В гласа му се долавяше толкова дразнещата я идеалистична добросъвестност. Онази добросъвестност, която я беше спряла да убие Кбаот на Джомарк. — На прага сме на нова война на клонинги. Трябва да я спрем.

— Спрете я — отвърна тя. — Това не е моя война, Скайуокър.

Думите излязоха по-скоро автоматично и тя го знаеше. В мига, когато бе казала на Органа Соло за тайната съкровищница на императора, се беше обрекла на страната на Новата република и сега бе длъжна да прави всичко необходимо. Дори ако това означаваше лично да ги отведе на Затъntenата земя.

Скайуокър сигурно също си даваше сметка за това с развитите си джедайски сетива. За щастие имаше благоразумието да не го каже на глас.

— Добре — изръмжа тя и свали крака от леглото. — Почакай ме отвън, ей сега ще дойда.

Докато се обличаше, обиколи наоколо с много по-слабите си способности в Силата и не се изненада, когато отвън видя Калризиан. Но пък наистина се изненада от състоянието на дроида пазач. Заради рязкото прекъсване на сигнала за тревога очакваше да намери дроида

разпилян на парчета в антрето, а вместо това той седеше непокътнат до вратата и тихо пиукаше гневно или от недоволство.

— Сложихме му съдържащ болт — отговори на незададения й въпрос Скайуокър.

Тя се взря и забеляза плоското устройство, прикрепено в горната част на дроида.

— Мислех, че не може да се сложи съдържащ болт на дроид пазач.

— Не е лесно, но Хан и Чуй измислиха начин — каза Скайуокър и тримата тръгнаха по коридора към турболифта. — Те се надяват това да направи проникването в затвора по-малко подозрително.

— Проникването в затвора!

Мара погледна отстрани Скайуокър и изведнъж видя цялата история в нова светлина. Пред нея вървеше Люк Скайуокър, рицар джедай, герой от времето на бунта, стълб на закона и справедливостта, който се беше изправил срещу Новата република, от Мон Мотма до последния човек, за да я измъкне. Мара Джейд, контрабандистка, на която не дължеше нищо и която при това се бе заклела, че ще го убие. При това вярваше, че Мара ще му помогне.

— Интересен номер — измърмори тя и хвърли поглед към напречния коридор, който прекосиха. Не се виждаше никой. — Ще трябва да накарам Соло да ми го покаже.

Калризиан приземи плъзгача на някакъв стар частен космодрум. „Хилядолетен сокол“ вече беше там. Нетърпелив и нервен, Чубака ги очакваше пред отворения люк.

— Точно навреме — измърмори Соло, когато Мара и Скайуокър влязоха в пилотската кабина.

Едва седнаха, и той вдигна кораба. Беше не по-малко нервен от уукито.

— Е, Мара, накъде отиваме?

— Курс към Оброа скай — отвърна тя. — Тогава това беше последната ни спирка преди Затъntenата земя. Ще трябва да установя по-нататъшния маршрут, докато стигнем там.

— Дано да успееш — измърмори Соло и включи навигационния компютър. — Сложете коланите, ще се прехвърлим през хиперпространството веднага щом се отдалечим достатъчно от планетата.

Мара се отпусна на пътническото кресло зад него, а Скайуокър се настани на другото.

— Каква нападателна част имаме с нас? — попита тя и закопча коланите.

— Цялата е пред теб — изръмжа Соло. — Аз, ти, Люк, Ландо и Чуй.

— Ясно — гърлото ѝ внезапно бе пресъхнало. Петима срещу отбраната на най-важната военна база на Траун. Невероятно. — Не мислите ли, че съотношението на силите е малко нечестно за тях? — подхвърли тя подигравателно.

— Бяхме в същия състав и на Йовин — изтъкна Соло. — А и на Ендор.

Тя го изгледа кръвнишки в тила с желание да се отдаде на познатия гняв и омразата. Но усети само лека и далечна болка.

— Увереността ви е страшно успокояваща.

Соло сви рамене.

— Можеш да постигнеш много, като правиш онова, което противникът ти най-малко очаква — каза той. — Напомни ми после да ти разкажа как се измъкнахме от Хот.

Вратата зад тях се отвори и в пилотската кабина влезе Чубака.

— Отзад всичко ли е наред? — попита Соло.

Уукито изръмжа нещо, явно положителен отговор.

— Добре. Хвърли един поглед на външните заглушители — бяха нажежени до червено преди малко.

Уукито изръмжа отново и отиде да изпълни заповедта.

— Преди да съм забравил, Люк — добави Соло, — да ти кажа, че ти ще отговаряш за дроидите. Не искам Трипио да бърника нищо, освен ако аз и Ландо не сме до него. Разбра ли?

— Тъй вярно — отвърна Скайуокър. Улови погледа на Мара и се усмихна. — Понякога Трипио се захваща да майстори някои работи — обясни той. — Проявява изключителен интерес към механиката.

— Но е много зле в нея — добави кисело Соло. — Добре, Чуй, пригответи се. Започваме...

Той дръпна лоста на хипердвигателите. Звездите се разтегнаха в безкрайни линии. Бяха поели по пътя, петима срещу най-пазената крепост на Империята.

Мара погледна Скайуокър. Единственият човек, който ѝ вярваше безрезервно, и тя трябваше да го убие.

— Първата ти заповед, откак се оттегли от армията, Хан — подхвърли Скайуокър.

— Вярно — отвърна намръщено Соло. — Да се надяваме, че няма да е последната.

— Бойната група на „Войнствен“ пристигна, капитане — извика свързочникът към командния мостик на „Химера“.

— Капитан Абан докладва, че всички кораби са в бойна готовност и чака последните заповеди за разгръщане на силите.

— Предайте му ги, лейтенант — заповяда Пелаеон и надникна през илюминатора към новата група светлини вдясно от „Химера“.

Опитваше се да потисне мрачните предчувствия, които се надигаха в него като отровен дим. Беше хубаво и нормално Траун да събере най-добрите и опитни войници на Империята за светкавично нападение над Корускант, но го плашеше възможността нападението да се разрасне в нещо повече. Кбаот беше на борда на „Химера“ и през последните дни нямаше друга мисъл в главата му освен залавянето на Лея Органа Соло и близнаците ѝ. Вече показва способността си да постави под свой контрол „Химера“ и целия екипаж — арогантен рискован номер, който вече забавяше операцията с няколко часа. Ако му скимнеше да го направи отново по време на битката край Корускант...

Пелаеон се намръщи, в него се надигна мрачният спомен за поражението край Ендор. Там бе унищожена втората „Звезда на смъртта“ заедно със суперразрушителя на Вейдър „Екзекутор“, загинаха много от най-добрите и способни офицери на Империята. Ако намесата на Кбаот доведеше до повторение на онзи разгром, ако Империята изгубеше едновременно върховния адмирал Траун и ядрото на бойната си флота, имаше вероятност никога да не успее да се възстанови.

Гледаше през илюминатора събиращата се навън нападателна част, опитваше се да загърби тревогите си и изведнъж усети как през мостика мина неспокойна вълна. Нямаше нужда да се обръща, много добре знаеше на какво се дължеше. Дошъл бе Кбаот.

Защитеното от йосаламирите командно кресло беше на десетина крачки — твърде далеч, за да го стигне незабележимо. Нито един от

пръснатите из мостика йосаламири не беше наблизно. Не вървеше да се втурне бегом по мостика пред погледа на екипажа дори и ако Кбаот му го позволише. А ако вместо това майсторът джедай решише да го парализира, както беше направил с целия екипаж на „Химера“ при Билбринджи...

Пелаеон потрепери. Бе видял докладите на лекарите за хората, постъпили в лазарета, и нямаше никакво желание да изпита на гърба си подобно нещо. Като оставеше настрана световъртежа и замайването, публичното оскърбление щеше сериозно да навреди на авторитета му на кораба.

Можеше само да се надява, че ще успее да изпълни желанията на Кбаот, без да изглежда слаб и раболепен.

Обърна се да посрещне приближаващия се майстор джедай, питайки се дали тази игра със страха от публично оскърбление не бе положила началото на възхода на императора.

— Майстор Кбаот — кимна той учтиво. — Какво мога да направя за вас?

— Искам веднага да ми пригответе кораб — отвърна Кбаот със странен огън в очите. — Достатъчно голям, за да ме закара до Затъntenата земя.

Пелаеон премига изненадано:

— До Затъntenата земя ли?

— Да — Кбаот погледна навън през илюминатора. — Преди доста време ви казах, че някой ден сам ще поема командването на тамошния гарнизон. Моментът е дошъл.

Капитанът се стегна:

— Останах с впечатлението, че се съгласихте да ни помогнете при нападението над Корускант...

— Промених решението си — рязко го прекъсна майсторът джедай.

Зад резкия тон се усещаше угриженост.

— Случило ли се е нещо на Затъntenата земя? — попита Пелаеон.

Кбаот се обърна към него и на капитана му се стори, че майсторът джедай го забеляза за пръв път.

— Какво се случва или не се случва на Затъntenата земя, изобщо не ви интересува, капитан Пелаеон. Единствената ви грижа е да ми

пригответе кораб — отново погледна през илюминатора: — Или предпочитате сам да си избира кой да взема?

Леко раздвижване в другия край на мостика привлече вниманието на Пелаеон — върховният адмирал Траун пристигаше от личната си командна зала да наблюдава последните приготовления за нападението над Корускант. Траун се огледа внимателно, забеляза Кбаот и погледът му се спря за момент върху Пелаеон, за да прецени изражението и позата му. След това извърна глава, кимна и един щурмовак с хранителна рамка за йосаламир на гърба се приближи и застана до него. Двамата тръгнаха напред. Кбаот дори не се обърна към тях.

— Пригответе ми кораб, върховен адмирал Траун — каза той. — Искам да замина за Затънтената земя. Незабавно.

— Така ли? — попита Траун и пристъпи до Пелаеон. Щурмовакът мина зад тях и най-сетне Пелаеон се озова в безопасната зона около йосаламира. — Може ли да попитам защо?

— Причините са си лично мои — отвърна заплашително Кбаот. — Да не би да ги поставяте под въпрос?

За момент на Пелаеон му се стори, че Траун е готов да приеме предизвикателството.

— В никакъв случай — каза най-накрая върховният адмирал. — Щом искате да отидете на Затънтената земя, разбира се, можете да го направите. Лейтенант Тшел?

— Сър? — обади се веднага младият дежурен офицер.

— Свържете се с „Мъртвешка глава“ — заповяда Траун. — Съобщете на капитан Харбид, че космическият галеон „Драклор“ се изважда от групата му и се прехвърля под мое разпореждане. Да го изпрати само с екипажа, аз ще осигуря охрана и пътници.

— Слушам, сър! — отвърна Тшел и се втурна към предавателя.

— Не съм искал никаква охрана, върховен адмирал Траун — каза Кбаот, като изражението на лицето му се колебаеше между раздразнение и подозрителност. — Нито пък други пътници.

— От доста време планирам да изпратя генерал Ковел да поеме командването на гарнизона в планината Тантис — отвърна Траун. — Както и да допълня тамошните части. Струва ми се, това е една удобна възможност.

Кбаот погледна Пелаеон и отново се обърна към Траун.

— Добре тогава — каза накрая, очевидно се беше установил на раздразнението. — Но това ще бъде мой кораб, не на Ковел. Аз ще давам заповедите.

— Разбира се, майстор Кбаот — отвърна успокояващо Траун. — Точно така ще кажа и на генерала.

— Добре — устните на Кбаот се движеха колебливо зад дългата бяла брада и за миг на Пелаеон му се стори, че джедаят отново ще изгуби контрол над себе си. Той наклони леко глава на една страна и възвърна самообладанието си. — Добре — повтори той рязко. — Ще бъда в покоите си. Извикайте ме, когато пригответе кораба.

— Както желаете — кимна Траун.

Кбаот отново ги изглежда, обърна се и закрачи отсечено.

— Съобщете на генерал Ковел за промяната в плановите, капитане — заповяда Траун, изпращайки с поглед отдалечаващия се Кбаот. — В компютъра има готов списък с определените за матриците за клониране войници, помощниците на Ковел да уредят прехвърлянето им на борда на „Драклор“. И да пратят за охрана най-добрите части на генерала.

Пелаеон намръщено го изглежда. Хората на Ковел, както и самият генерал трябваше да потеглят в помощ на десантните части на Куат Кристак.

— Мислите ли, че планината Тантис е в опасност? — попита той.

— Не ми се вярва — отвърна Траун. — Въпреки това нищо чудно нашият прозорлив майстор джедай наистина да е засякъл нещо важно, макар че вероятно е някакво раздвижване сред местното население. Но най-добре е да не поемаме излишни рискове.

Пелаеон погледна през илюминатора към звездата на системата на Корускант.

— Възможно ли е да има нещо общо с бунтовниците?

— Съмнявам се — отвърна Траун. — Няма никакви признаци, че са научили за съществуването на Затъntenата земя, да не говорим за планиране на някакво действие срещу нас. Ако това се случи, веднага ще разберем за намеренията им.

— Чрез източника Делта.

— И по обичайните канали на разузнаването — Траун се усмихна леко: — Все още ви смущава получаването на информация от

източник, който не познавате, нали?

— Донейде, сър — призна Пелаеон.

— Гледайте на това като на каляване на вярата ви в мен. Някой ден ще прехвърля Делта под ваше командване. Но моментът все още не е дошъл.

— Слушам, сър — Пелаеон погледна към вратата, през която бе излязъл Кбаот.

Срещата с майстора джедай събуждаше неприятни спомени, отдавна погребани в паметта му. Нещо, свързано с Кбаот и Затънтената земя...

— Изглеждате разтревожен, капитане — отбеляза Траун.

Пелаеон поклати глава:

— Не ми харесва идеята да позволим на Кбаот да влезе в планината Тантис, адмирале. Не знам защо, просто не ми харесва.

Траун проследи погледа му.

— Не бих се тревожил толкова — каза той спокойно. — Всъщност това по-скоро е разрешение на проблема ни.

Капитанът го погледна смръщено:

— Не разбирам.

Върховният адмирал се усмихна отново:

— Всичко с времето си, капитане. Сега трябва да обърнем внимание на належащите въпроси. Готов ли е флагманският ми кораб?

Пелаеон отхвърли страховете. Предстоеше им нападение в сърцето на бунтовниците, не беше време да обръща внимание на неясни тревоги.

— „Химера“ очаква единствено заповедите ви, адмирале — отговори уставно той.

— Добре — Траун огледа мостика. — Проверете дали и останалата част от бойната група е готова, и съобщете, че ще изчакаме потеглянето на „Драклор“ — той погледна през илюминатора и меко добави: — И след това ще припомним на бунтовниците какво значи да воюваш.

ГЛАВА 14

Мара и Люк стояха смълчани, към тях се приближаваше сенчеста фигура с качулка, в ръката ѝ блещукаше лазерен меч. Зад нея се извисяваше старец, в погледа му бляскаха налудничави пламъци, от ръцете му изскачаха светкавици. Неясната фигура спря и вдигна лазерния меч. Люк се отдръпна от Мара и извади меча си, съзнанието му беше пълно с ужас и страх...

Пискливият вой на сирените в коридора нахлу в апартамента и изтръгна Лея от обятията на съня. Кошмарът се разпадна, оставяйки в съзнанието ѝ болезнено жива картина на надвиснала опасност.

В първия миг си помисли, че сирените вят заради Люк и Мара, след това — че втори имперски екип командоси е нахлул в двореца. Но когато се разсъни достатъчно, за да разпознае сигнала, разбра, че положението е още по-лошо.

Корускант беше нападат.

В другия край на стаята близнаците се разплакаха.

— Уинтър! — извика Лея, сграбчи робата си и се отправи към близнаците с цялото спокойствие, което успя да събере.

Уинтър вече стоеше полуоблечена на прага на стаята.

— Това е сигнал за бойна тревога — надвика тя сирените.

— Знам — отвърна Лея и завърза колана на робата си. — Веднага трябва да отида в щаба.

— Разбрано — кимна помощничката ѝ и напрегнато се взря в лицето ѝ. — Как сте?

— Сънувах кошмар — отговори Лея и най-сетне намери ботушите си. Уинтър винаги забелязваше подобни неща, дори и в най-голямата бъркотия. — Люк и Мара се биеха с някой. И сякаш не вярвах, че ще го победят.

— Сигурна ли сте, че е било само сън?

Лея прехапа устни и намъкна и втория ботуш.

— Не знам — призна тя. Ако не беше сън, а джедайско прозрение... — Не, трябва да беше сън. Още в космоса Люк ще

разбере, ако на Затънтената земя е Кбаот или някой друг обърнат в тъмната страна на Силата джедай. При такива обстоятелства няма да рискува да започнат операцията.

— Дано да е така — Уинтър не изглеждаше много убедена.

— Не се тревожи за тях — каза Лея. — Сигурно е само кошмар, предизвикан от воя на сирените — и подхранен от гузна съвест, добави тя наум, задето позволи на Хан и Люк да я предумат да им разреши да заминат за Затънтената земя. — Ще наглеждаш близнаците, нали?

— Ще ги държим под око — обеща Уинтър.

— Ние ли?

Лея изненадано се огледа и едва сега забеляза Мобвекар и още двама ногри, заели позиции в сенките около креватчето на децата. Не бяха там, когато тя си легна, значи са се промъкнали от всекидневната, след като замлъкнаха сирените. А тя не ги беше забелязала.

— Вървете спокойно, лейди Вейдър — обади се Мобвекар. — Наследниците ви ще бъдат защитени.

— Знам — отвърна сериозно Лея.

Взе предавателя от нощното шкафче, зачуди се дали да се обади да поиска подробна информация, но го пусна в джоба на робата си. Точно сега хората в щаба едва ли имаха време да обясняват на някой граждан какво е положението. И без това веднага щом слезеше долу, щеше да разбере всичко.

— Ще се върна, когато мога — каза тя на Уинтър, взе лазерния меч и излезе.

Коридорът вече беше пълен, някои забързано вървяха със задача, а останалите се въртяха объркано и искаха информация от дежурната охрана. Лея си проправи път през пазачите и развълнуваните групички и се присъедини към неколцина сънливи помощници на военни, забързани към турболифтовете. Една кабинка тъкмо се приготвяше да потегли, но двама от натъпканите вътре разпознаха съветник Органа Соло и ѝ отстъпиха мястото си. Вратата се затвори след нея, като замалко не притисна двама бърборещи явайци в кафяви роби, които се вмъкнаха в последната секунда.

Целият долен етаж от двореца беше предоставен за нуждите на военните. Външните помещения бяха на офицерите по снабдяването, след това идваха кабинетите на Акбар и Дрейсън, а в центъра се разполагаха по-важните и забранени за външен достъп зони. Лея се

представи на дежурния, мина край охраната от двама високи уукита и влезе в щаба.

Няколко минути след сигнала за тревога тук вече бушуваше едва овладян хаос — току-що събудените младши офицери и помощници заемаха местата си зад пултовете. Един бърз поглед към големия тактически екран бе достатъчен, за да се убеди, че суматохата не беше без основание — в четвърти сектор с координати едно, едно, шест се беше появила група от осем имперски кръстосвача прехващана. Гравитационните им лъчи затваряха хиперпространството и не позволяваха никакво влизане или излизане в целия район около Корускант. В този миг между тях се появи нова група кораби, придружени от осем крайцера от флотата „Катана“.

— Какво става? — попита непознат глас до рамото на Лея.

Тя се обърна. До нея стоеше млад мъж, направо хлапе, опитваше се да внесе някакъв ред в рошавата си коса и намръщено разглеждаше тактическия екран. В първия миг не го позна, но след това си спомни къде бе виждала лицето му. Беше Чен, хакерът, когото Карде им беше дал, за да им помогне с проследяването на кода, с който имперското разузнаване беше проникнало в банката и беше превело огромни суми на името на Акбар. Беше забравила, че е още тук.

— Империята ни напада — отвърна тя.

— А! — възкликна той. — Че могат ли?

— Ние сме във война — обясни му търпеливо тя. — По време на война правиш всичко, което другата страна не може да предотврати. А ти как влезе тук?

— Ами преди известно време си извадих карта за достъп — отвърна той с нехаен жест, без да отделя очи от екрана.

— Напоследък нямаше кой знае какво да правя. Не можете ли да ги спрете?

— Ще се опитаме — отвърна мрачно Лея и набързо огледа помещението. До командното табло стоеше генерал Рийкън. — Стой настрана и не пипай нищо!

Направи две крачки към Рийкън и изведнъж се сети за нещо. Чен си беше извадил карта за достъп до всички равнища само защото нямало с какво да се занимава... Тя се извърна рязко, върна се и сграбчи Чен за ръката.

— Я ела с мен — каза тя и го поведе през хаоса към вратата с надпис „Шифровчици“. Въведе кода си за достъп и вратата се отвори.

Помещението беше доста голямо, претъпкано до тавана с компютри, машини за дешифриране и интерфейсни дроиди.

— Кой е началникът тук? — попита Лея, когато към нея се обърнаха няколко глави.

— Аз — отвърна мъж на средна възраст с нашивки на полковник, стана от компютъра и се изправи в комай единственото празно място в залата.

— Аз съм съветник Органа Соло — представи се Лея. — Това е Чен, невероятен хакер. Можете ли да го използвате?

— Не знам — отвърна полковникът и изглежда замислен младежа. — Някога имал ли си работа с боен код на Империята, Чен?

— Не — поклати глава той. — Никога не съм виждал. Но съм прониквал в някои от обикновените им военни кодове.

— Кой?

Погледът на Чен като че ли се замъгли:

— Е, имаше една програма „Люспа“. И когато бях на дванайсет години, си поиграх доста с ИЛКО. Беше добре направена, два месеца отидоха, докато проникнах в нея.

Някой подсвирна тихо.

— Това добре ли е? — попита Лея.

Полковникът изсумтя:

— Направо чудо. ИЛКО беше една от най-добрите шифровъчни програми. Империята я използваше за размяна на съобщения между Корускант и корабостроителницата на първата „Звезда на смъртта“ на Хорус. На нас ни отне почти месец, докато я разгадаем — той вдигна ръка. — Ела, синко. Ще ти отделим един компютър. Щом си харесал ИЛКО, значи и тези ще ти допаднат.

Лицето на Чен светна, той се запромъква през лабиринта от компютри и техника, а Лея се върна обратно в щаба. Битката вече бе започнала.

От хиперпространството изскочиха шест звездни разрушителя, разделиха се на две групи и се насочиха към двете орбитални бойни станции Голан III. Отпред летяха имперски изстребители и се насочваха към защитниците, които започнаха да излитат от орбиталните докове и

от повърхността на Корускант. На екрана започнаха да проблясват светлинки — двете групи откриха огън.

Лея стигна до генерал Рийкън, застанал на няколко крачки от командното табло.

— Принцесо — мрачно кимна той за поздрав.

— Генерале — отвърна тя и набързо огледа екраните на таблото. Енергийният щит на Корускант беше включен, наземните установки бързо влизаха в бойна готовност, а на доковете се приготвяше за излитане втора вълна изстребители и бомбардировачи. Във високото командно кресло стоеше адмирал Дрейсън и раздаваше заповеди на всеки, който се мернеше наоколо.

— Дрейсън ли е командващ!? — възкликна тя.

— Акбар е на инспекция в Кетарис — обясни навъсено Рийкън.

— В негово отсъствие главнокомандващ е Дрейсън.

Лея погледна тактическия екран и усети как я присви стомахът. Дрейсън наистина беше компетентен, но срещу върховния адмирал Траун само компетентността не беше достатъчна.

— Успяхте ли да предупредите флотата в сектора?

— Изпратихме съобщение, преди да спуснем енергийния щит — отвърна Рийкън. — За съжаление един от първите удари на имперските кораби беше срещу орбиталната предавателна станция, така че никой не може да каже дали съобщението е пристигнало. А за да пратим ново, ще трябва да вдигнем щита.

Присвиването се засили.

— Значи не искат да подмамят флотата насам — каза Лея.

— Иначе щяха да оставят предавателната станция, за да можем да повикаме помощ.

— И аз така мисля. Изглежда, Траун си е наумил да се разправя направо с нас.

Лея кимна мълчаливо, вторачена в екрана. Звездните разрушители навлизаха в обсега на бойните станции и в чернотата на космоса започнаха да проблясват турболазерни изстрели. Встрани от главното бойно поле крайцерите и останалите поддържащи кораби оформяха защитна зона, за да предпазят звездните разрушители от изстребителите на Новата република, които връхлитаха срещу тях. На екрана светна бледа светлинка — изстрел с йонно оръдие от повърхността към звездните разрушители.

— Само хаби енергия — измърмори презрително Рийкън.

— Те са извън обхват.

Но дори звездните разрушители да бяха по-близо, поразяващият енергийните системи заряд лесно можеше да удари бойната станция. Йонните оръдия не се отличаваха с особена точност.

— Трябва да прехвърлим командването на някой друг — измърмори Лея и внимателно огледа щаба.

Ако успееше да намери Мон Мотма и я убедеше да възложи командването на Рийкън... Изведнъж погледът ѝ спря. До черната стена седеше Сена Лейкволд Миданил, вперила поглед в тактическия екран. Тя беше първи помощник на генерал Бел Иблис, който беше много повече от компетентен.

— Ей сега ще се върна — каза тя на Рийкън и си запроправя път през тълпата.

— Съветник Органа Соло — кимна Сена, когато Лея спря пред нея. От излъчването ѝ струеше напрежение. — Наредиха ми да се дръпна и да не им се пречкам. Можете ли да ми кажете какво става?

— Става това, че имаме нужда от Гарм — отвърна Лея и отново се огледа. — Къде е той?

— Горے, в галерията за наблюдатели — отвърна Сена и кимна към балкона, който опасваше в полукръг задната стена на щаба.

Лея вдигна поглед. В галерията се тълпяха всякакви същества, повечето цивилни, които заемаха различни постове в управлението и имаха право да научат какво става, но не разполагаха с достъп до щаба. В единия край седеше Бел Иблис, вперил напрегнато поглед в екраните долу.

— Извикайте го да дойде тук — каза Лея. — Имам нужда от него.

Сена въздъхна.

— Няма да слезе. Само ако Мон Мотма го помоли. Предавам ви буквално думите му.

Лея отново усети присвиване в стомаха. Бел Иблис си имаше гордост, но точно сега не беше времето за разпавии.

— Но ние имаме нужда от помощта му.

Сена поклати глава:

— Омръзна ми да се разпавям с него. А и няма да ме изслуша.

Лея си пое дълбоко дъх.

— Може би ще послуша мен.

— Надявам се — Сена посочи тактическия екран. Един от крайцерите на Бел Иблис се беше появил от космическите докове, за да се присъедини към вдигащата се нагоре вълна изстребители, корелиански кръстосвачи и фрегати, които обстрелваха нападателите. — Това е „Опустошител“. Синовете ми Питър и Дейвид са на него.

Лея я докосна по рамото:

— Не се безпокой, ще го накарам да слезе.

Едва се промъкна до централната част на галерията. Около Бел Иблис обаче беше празно.

— Здравей, Лея — каза той, когато тя се приближи до него. — Мислех, че ще си долу.

— Трябваше да бъда, както и ти самият — отвърна Лея.

— Имаме нужда от теб...

— Предавателят ти в теб ли е? — прекъсна я той рязко.

Тя го погледна изненадано:

— Да.

— Извади го. Веднага. Обади се на Дрейсън и го предупреди за онези два прехващана.

Лея погледна към големия тактически екран. Двата прехващана, присъединили се малко по-късно към останалите, вече бяха заели позиции и гравитационните им фунии обхващаха бойните станции.

— Траун ни извъртя този номер на Куат Кристак — продължи Бел Иблис. — Използва прехващаните, за да определи къде точно да изскочат корабите от хиперпространството. Дрейсън трябва да премести в този район още няколко кораба, за да има готовност да ги пресрещне.

Лея вече тършуваше в джоба на робата си.

— Но ние не разполагаме с нищо, което може да унищожи един звезден разрушител.

— Не става въпрос да го унищожи — отвърна Бел Иблис.

— Какъвто и кораб да изскочи от хиперпространството, в първите няколко минути ще е неориентиран, с изключени щитове и няма да знае къде да се цели. Ако нашите кораби вече са там, в началото ще могат да стрелят необезпокоявани. Така предимството е на тяхна страна.

— Ясно — кимна Лея, включи преподавателя и поиска да я свържат с централния оператор. — Говори съветник Лея Органа Соло. Имам спешно съобщение за адмирал Дрейсън.

— Адмирал Дрейсън е зает и не може да бъде обезпокояван — отвърна електронен глас.

— Това е пряка заповед от съветник — настоя Лея. — Свържете ме с Дрейсън.

— Гласовият анализ потвърден — каза операторът. — Прерогативите на съвета са отменени заради военното положение. Можете да оставите съобщение, което по-късно ще бъде предадено на адмирал Дрейсън.

Лея стисна зъби и хвърли поглед към тактическия екран.

— В такъв случай ме свържете с първия помощник на Дрейсън.

— Лейтенант Дьо Пре е зает и не може да...

— Отменям заповедта — прекъсна го Лея. — Дайте ми генерал Рийкън.

— Генерал Рийкън е зает...

— Късно — прошепна Бел Иблис.

Лея вдигна поглед. От хиперпространството право пред бойните станции внезапно изскочиха два звездни разрушителя клас „Победа“ точно както бе предрекъл Бел Иблис. Те изстреляха по един силен залп и се отдръпнаха. Орбиталните станции и защитаващите ги бойни кораби отвърнаха с хаотична стрелба. Мъгливата синя сфера, която показваше на екрана защитното поле на станцията, просветна ярко.

— Дрейсън не може да се справи с Траун — въздъхна Бел Иблис. — Просто не е по силите му.

Лея си пое дълбоко дъх:

— Трябва да дойдеш долу, Гарм.

Той поклати глава:

— Не мога. Само ако Мон Мотма ме помоли.

— Държиш се като дете — извика Лея, изоставяйки всички опити да го убеди дипломатично. — Не можеш да оставиш хората навън да умират само заради наранено честолюбие.

Бел Иблис се обърна рязко към нея и тя видя болката в очите му.

— Ти не разбираш, Лея. Това няма нищо общо с мен. Всичко зависи от Мон Мотма. След всичките тези години най-сетне осъзнах

защо постъпва така. Винаги съм предполагал, че съсредоточава в себе си все повече власт само защото обича властта. И съм грешал.

— Защо тогава? — попита рязко Лея, колкото и да не ѝ се говореше сега за Мон Мотма.

— Защото от всяка нейна постъпка зависи животът на толкова много хора — отвърна тихо той. — А възможността да повери на някого тази отговорност я ужасява.

Лея го зяпна изненадано, отвори уста да отхвърли твърдението му, но изведнъж всички парченца от живота ѝ през последните години си дойдоха на мястото и се сглобиха в цялостна картина. Дипломатическите мисии, които Мон Мотма беше настояла да поеме, без значение, какво ѝ струваха като загубено време за обучение за джедай или като напрегнат семеен живот... Доверието, което Мон Мотма имаше в Акбар и в още неколцина, цялата отговорност, която лягаше на все по-малко и по-малко на брой рамене... На раменете на малцината, на които тя вярваше, че ще свършат добре работата си.

— Не мога просто така да сляза и да поема командването — наруши тишината Бел Иблис. — Докато не е готова да ме приеме, и то изцяло, като човек, на когото може да има доверие, Мон Мотма няма да ми даде никаква истинска власт в Новата република. Постоянно ще се чувства длъжна да ме следи, да наднича над рамото ми, за да се уверява, че не правя грешки. Тя няма време за това, аз пък нямам търпение и така търкането между нас ще се окаже гибелно за хората, хванати по средата — той кимна надолу към щаба: — Когато е готова да ми се довери, ще поема отговорността. Но дотогава е най-добре за всички да стоя тук.

— С изключение на хората, които умират в момента — напомни му сурово Лея. — Позволи ми да ѝ се обадя, Гарм. Може би ще успея да я убедя да ти предложи командването.

Бел Иблис поклати глава:

— Ако се налага да я убеждаваш, Лея, няма смисъл. Тя трябва сама да реши.

— Може и да го е решила — обади се зад тях Мон Мотма.

Лея изненадано се обърна. Вниманието ѝ беше погълнато от Бел Иблис до такава степен, че не беше забелязала приближаването на по-възрастната жена.

— Мон Мотма — започна тя, усещайки вина, че е говорила така за някой, който е зад гръба ѝ. — Аз...

— Спокойно, Лея — прекъсна я Мон Мотма. — Генерал Бел Иблис...

Бел Иблис се беше изправил и я гледаше очаквателно.

— Да?

Мон Мотма въздъхна и напрегнато продължи:

— През годините между нас имаше доста разногласия, генерале. Но това вече е минало. Навремето бяхме един добър екип. Не виждам защо да не се опитаме отново да работим заедно.

Тя се поколеба отново и Лея изведнъж разбра колко труден е този разговор за нея. Колко оскърбително е да се изправи пред мъжа, който преди толкова години ѝ бе обърнал гръб, а сега ѝ се налагаше да потърси помощта му. Ако Бел Иблис продължеше да упорства.

И в този момент за нейна изненада Бел Иблис се изпъна по военному.

— Мон Мотма — каза той официално, — предвид на извънредните обстоятелства ви моля за разрешение да поема командването на отбраната на Корускант.

Бръчките около очите на Мон Мотма се отпуснаха забележимо, на лицето ѝ се изписа безмълвно облекчение.

— Ще ти бъда изключително благодарна, ако го направиш, Гарм.

Той се усмихна:

— Да се залавяме тогава за работа.

Слязоха заедно в щаба и с новопридобитото съзнание за собствените си ограничения Лея осъзна, че вероятно половината от онова, на което беше станала свидетел, ѝ е убягнало напълно. Дългата история на Мон Мотма и Бел Иблис беше породила връзка, която джедайското прозрение на Лея дори не можеше да проследи. Тя реши, че може би тази връзка изграждаше истинската дълбока сила на Новата република, която щеше да изгради бъдещето на галактиката.

Стига обаче да успееше да издържи през следващите няколко часа. Лея стисна зъби и ускори крачка да настигне останалите.

Два корелиански кръстосвача прелетяха край „Химера“ и обсипаха звездния разрушител с турболазарен огън, задържан от защитното поле на мостика. Зад тях се спусна ескадрон имперски

изстребители и кръстосвачите се завъртяха, за да стрелят. Появи се и фрегата, за да ги защити отзад.

— Ескадрон А-4, преместете се в сектор дваисет и втори — заповяда Пелаеон. До този момент битката вървеше добре.

— Готово — подхвърли Траун.

Пелаеон огледа внимателно района и попита:

— Какво?

— Приготвят се да се оттеглят — отвърна Траун и посочи един крайцер на бунтовниците, включил се в атаката. — Наблюдавайте как крайцерът се придвижва да заеме защитна позиция при отстъплението. Ето, и вторият го последва.

Пелаеон изгледа маневриращите крайцери. Все още не виждаше признаци за отстъпление, но досега Траун никога не беше грешал.

— Ще изоставят бойната станция?

Траун изсумтя тихо.

— Изобщо не трябваше да изкарват корабите да я защитават. Голанските отбранителни платформи са по-издръжливи, отколкото смяташе предишният командващ.

— Предишният командващ ли?

— Да — кимна Траун. — Струва ми се, че сега начело на отбраната на Корускант е старият ни познат корелианец. Странно защо се забавиха толкова много със смяната.

Пелаеон сви рамене и огледа бойното поле. Върховният адмирал беше прав — защитниците наистина започваха да се изтеглят.

— Може би се е наложило да го вдигнат от леглото.

— Може би — Траун нехайно огледа бойното поле. — Вижте как корелианецът ни предлага избор: да останем тук и да се сражаваме с бойната станция или да последваме корабите и да влезем в обсега на наземните оръдия. За щастие — в погледа му проблеснаха пламъци — имаме трета възможност.

Пелаеон кимна. Досега се чудеше кога Траун ще пусне в действие новото си великолепно обсадно оръжие.

— Тъй вярно, сър. Да заповядам ли да включат изстрелващите установки?

— Ще почакаме корелианецът още малко да изтегли корабите си — отвърна Траун. — Не бихме искали да пропусне спектакъла.

— Разбрано — Пелаеон се върна до командното кресло, седна и провери дали астероидите и изстрелващите установки в хангара са готови.

И зачака заповедта на върховния адмирал.

— Добре — измърмори Бел Иблис. — „Опустошител“, започни отстъпление, прикривай фрегатите вляво от теб. Водач на Свирепите, внимавай за изстребителите.

Лея напрегнато наблюдаваше тактическия екран. Да, операцията щеше да свърши работа. Имперската флота не желаше да влезе в обсега на наземните оръдия и оставяше защитниците да се изтеглят към Корускант. Сега непосредствено застрашени бяха само бойните станции, но те май се оказваха по-издръжливи, отколкото Лея предполагаше. Битката скоро щеше да свърши, върховният адмирал едва ли щеше да чака да се появи останалата флота от сектора. Бяха преминали през изпитанието.

— Генерал Бел Иблис? — извика офицер от една от наблюдателните станции. — Получаваме странни данни от хангара на „Химера“.

— За какво става въпрос? — попита Бел Иблис и се приближи към него.

— Като че ли са включени изстрелващите установки в хангара — отвърна офицерът и показва едно цветно петънце върху силуета на звездния разрушител в средата на екрана. — Но те поглъщат много повече енергия от нормалното.

— Могат ли да изстрелят едновременно цял ескадрон изстребители? — попита Лея.

— Едва ли — отговори офицерът. — Доколкото можем да кажем, все още нищо не е напуснало хангара.

Бел Иблис се напрегна.

— Определете изходния вектор — заповяда той. — До всички кораби: насочено претърсване за следи от двигатели. От „Химера“ вероятно е изстрелян кораб с прикриващо поле.

Някой изруга ядно. Лея вдигна поглед към големия тактически екран. Невидима ръка стискаше гърлото ѝ. Изведнъж си спомни за краткия разговор между нея, Хан и адмирал Акбар. Акбар беше твърдо убеден — и беше успял да убеди и нея, — че заглушаването на прикриващото поле и в двете посоки го прави твърде опасно оръжие за

тези, които го използват. Ако Траун бе успял да преодолее този проблем...

— Стрелят отново — докладва офицерът на радара. — И пак.

— От „Мъртвешка глава“ също — обади се друг офицер. — Пак.

— Предайте на бойните станции да проследят вектора на лъчите и да го подложат на масиран обстрел — заповяда Бел Иблис. — Да се целят възможно най-близо до звездните разрушители. Трябва да открием какво е намислил Траун.

Едва бе довършил думите си, когато на екрана блесна светлина. Една от фрегатите, движеща се по пътя на първия изстрелян обект, внезапно избухна, корабът се завъртя с носа надолу, в задната му част се появи огнена опашка.

— Сблъсък! — извика някой. — Ескортираща фрегата „Ивънрю“ се сблъска с неизвестен обект.

— Сблъсък? — повтори Бел Иблис. — Не е турболазерно попадение, така ли?

— Радарът показва физически сблъсък — поклати глава офицерът.

Лея отново погледна екрана. Фрегатата беше обвита от облаци горящ газ и като че ли се опитваше да овладее въртенето си.

— Прикриващите полета не пропускат предаване в нито една посока — каза Лея. — В такъв случай как направляват кораба?

— Може би не го правят — отвърна колебливо Бел Иблис. — Оператор, определете координатите на обекта след сблъсъка. Приемете, че той е без двигатели, и изчислете силата на сблъсъка по разстоянието от „Химера“. И не забравяйте за гравитационното поле. Прехвърлете предполагаемите координати на „Опустошител“ и му заповядайте да открие огън.

— Слушам, сър — обади се лейтенантът. — Прехвърлям координатите на „Опустошител“.

— Чакай, отложи последната заповед — вдигна ръка Бел Иблис. — Предайте на „Опустошител“ да използва само йонните си оръдия, повтарям, само йонните си оръдия. Без турболазерите.

Лея го изгледа намръщено:

— Опитвате се да заловите кораба невредим?

— Да — отговори замислено Бел Иблис. — Но според мен не е кораб.

Той млъкна. Йонните оръдия на „Опустошител“ откриха огън.

Крайцерът откри огън точно както бе предсказал Траун. Но Пелаеон забеляза, че той стреля само с йонните си оръдия.

— Адмирале? — извика той.

— Да, виждам — кимна Траун. — Интересно. Прав бях, капитане, наистина ги командва старият ни познат корелианец. Но досега ни позволяваше да го водим за носа.

Пелаеон изведнъж разбра и кимна.

— Опитва се да свали защитното поле на астероида.

— Надява се да го плени невредим — Траун докосна контролното табло: — Предните турболазерни оръдия: локализирайте и вземете на прицел астероид номер едно. Стреляйте по моя заповед.

Пелаеон сведе поглед към екрана. Крайцерът бе засякъл целта си, йонните лъчи изчезваха в прикриващото поле. На теория те не можеха да...

Изведнъж там, където се губеха йонните лъчи, звездите изчезнаха. Няколко секунди се виждаше само абсолютна чернота, прикриващите полета не издържаха натоварването и отдолу се показва астероидът. Крайцерът преустанови огъня.

— Турболазери, пригответе се — заповяда Траун. — Нека им позволим да го огледат хубаво... Огън!

Пелаеон се обърна към илюминатора. От оръдията изскочиха зелени светкавици, изчезнаха в далечната и достигнаха целта си. Миг след това избухнаха в лек проблясък, повторен в близък план на екрана. Още един залп, още един и още един...

— Прекратете огъня — заповяда Траун с неприкрито задоволство в гласа. — Да правят с останките каквото си поискат. Хангар, колко изстрела произведохме?

— Вече са седемдесет и два, сър — отвърна офицерът, гласът му звучеше леко напрегнато. — Но шунтът за паралелно хранване се е нажежил до бяло. Ако продължим, ще изгори шунтът, а може би и изстрелващите установки.

— Прекратете стрелбата — заповяда Траун. — Предайте на останалите кораби да ви последват. Колко са общо изстрелите, капитане?

Пелаеон провери числата в компютъра.

— Двеста осемдесет и седем — отвърна той.

— Предполагам, че всички двайсет и два астероида са навън?

— Тъй вярно, сър — потвърди Пелаеон. — Повечето бяха изстреляни през първите две минути. Макар че няма как да определим дали са заели точната си орбита.

— Точната орбита няма значение — увери го Траун. — Единственото важно е, че астероидите са в космоса около Корускант.

Пелаеон се усмихна. Да, астероидите бяха навън, макар и далеч по-малко, отколкото си мислеха бунтовниците.

— Ще се изтеглим ли вече, сър?

— Да, изтегляме се — потвърди Траун. — Поне за момента Корускант е извън войната.

Дрейсън кимна на дежурния полковник и се приближи към малката групичка, която го очакваше встрани от командното табло.

— Получихме последните данни — каза той с глух глас. — Не са сигурни за точната цифра, може да са пропуснали някой изстрел заради бъркотията в битката. Но общо са преброили двеста осемдесет и седем.

— Двеста осемдесет и седем!? — повтори генерал Рийкън и челюстта му леко увисна.

— Точно така — кимна Дрейсън и изглежда Бел Иблис.

Сякаш генералът беше виновен за станалото, помисли си Лея. Какво ще правим сега?

Бел Иблис замислено потриваше брадичката си.

— Е, положението не е толкова лошо, колкото изглежда — каза той. — Знаем колко скъпи са прикриващите полета, така че не виждам как Траун би пропилял толкова средства за триста от тях. Особено след като много по-малък брой би свършил същата работа.

— Мислиш, че повечето изстрели са били лъжливи? — попита Лея.

— Не е възможно — възрази Рийкън. — Наблюдавах радарната станция. Изстрелващите установки наистина черпеха енергия.

Бел Иблис погледна Дрейсън.

— Вие знаете за звездните разрушители повече от всички останали, адмирале. Възможно ли е такова нещо?

Дрейсън се намръщи. Професионалната му гордост се сблъска с личната му неприязън към Бел Иблис.

— Може да се направи — съгласи се той накрая. — Като се прокара шунт за паралелно захранване от изстрелващите установки към някой генератор или друго устройство на кораба, което има нужда от енергия. Това би позволило да се пусне доста голямо количество енергия през изстрелващите установки, а всъщност те да не изстрелват нищо.

— Има ли някакъв начин да се определи дали наистина е изстрелян астероид или не? — попита Мон Мотма.

— От това разстояние ли? — Дрейсън поклати глава. — Не.

— Всъщност няма никакво значение, колко са астероидите — намеси се Рийкън. — Тяхната орбита постепенно ще се приближава към планетата и дори един да се разбие на повърхността, ще бъде истинска катастрофа. Не можем да рискуваме да свалим планетарния щит, преди да се отървем от тях.

— Въпросът е как да ги открием — съгласи се намръщен Дрейсън. — И можем ли да сме сигурни, че сме свалили всички.

Лея усети леко раздвижване, вдигна поглед и видя към тях да се приближава навъсен полковник Бремен.

— Пак ще кажа, че положението можеше да бъде и доста по-лошо — изтъкна Бел Иблис. — Флотата ще успее да възстанови предавателната станция за няколко часа, така че поне ще можем да поддържаме връзка с останалите планети от Новата република.

— И навсякъде да вдигнем тревога — намеси се Бремен.

— Мара Джейд е избягала.

Мон Мотма си пое въздух със свистене.

— Как?

— Някой ѝ е помогнал — отвърна мрачно Бремен. — Дроидът пазач е изключен посредством автоматизиран сдържащ болт. Той е изтрил и паметта му за последните часове.

— Кога е станало? — попита Рийкън.

— Преди не повече от няколко часа — Бремен се огледа подозрително. — Увеличихме охраната на командния етаж, предполагахме, че може да опита някакъв саботаж по време на имперската атака.

— Още не е късно да направи нещо — каза Бел Иблис.

— Затворихте ли изходите на двореца?

— Запечатани са като контрабандистка кесия — изръмжа полковникът. — Макар че не ми се вярва да е още тук.

— Трябват ни сигурни данни — намеси се Мон Мотма.

— Искам да организирате цялостно претърсване на двореца, полковник.

Бремен кимна:

— Веднага.

Лея се стегна, трябваше да се намеси, а никой нямаше да остане очарован от това, което щеше да им съобщи.

— Няма нужда, полковник — спря го тя с докосване по рамото. — Мара не е тук.

Всички впиха поглед в нея.

— Откъде знаеш? — попита Бел Иблис.

— Тя напусна Корускант късно снощи. Заедно с Люк и Хан.

Настъпи тягостна тишина.

— Чудех се защо Соло не дойде в щаба заедно с теб — измърмори Бел Иблис. — Имаш ли нещо против да ни кажеш какво става?

Лея се поколеба, но със сигурност нито един от тях нямаше нищо общо с изтичането на информация и източника Делта.

— Мара знае къде са устройствата за клониране на Империята. Решихме, че си заслужава да организираме малка експедиция и да проверим.

— Решихме ли!? — избухна Дрейсън. — И кои сте тези „ние“?

Лея го погледна право в очите.

— Семейството и най-близките ни приятели — отвърна тя. — Единствените хора, за които мога да съм абсолютно сигурна, че не подават информация на Империята.

— Няма да търпя да обиждате...

— Достатъчно, адмирале — прекъсна го спокойно Мон Мотма. Спокойно, но в очите ѝ проблясваше твърдост. — Упреците ви могат да почакат. Независимо дали е било благоразумно или не, те вече са заминали и трябва да решим как да им помогнем. Лея?

— Най-важно е да се преструваме, че Мара е все още тук — отвърна Лея. Чувстваше се по-спокойна. — Каза ми, че е била на Затътената земя само веднъж, и не знаеше колко време ще ѝ е нужно, за да намери отново маршрута. Колкото по-голяма преднина имат, с

толкова по-малко време ще разполага Империята, за да изпрати подкрепления.

— И какво ще правят след това? — попита Мон Мотма.

— Ако успеят да я намерят?

— Ще се опитат да унищожат устройствата за клониране.

За момент настъпи гробна тишина.

— Сами ли? — обади се Дрейсън.

— Да, освен ако не разполагате с някоя излишна флота — сопна се Лея.

Мон Мотма поклати глава:

— Не биваше да го правите, Лея. Можехте първо да се консултирате със съвета.

— Ако бях отнесла въпроса до съвета, Мара можеше вече да не е жива — отвърна рязко Лея. — Разбере ли Империята, че тя може да намери Затъntenата земя, следващият екип командоси няма да се опита само да я дискредитира.

— Съветът е извън подозрение — отсече ледено Мон Мотма.

— А помощниците на членовете на съвета? Анализаторите, офицерите и изследователите по библиотеките? Ако бях предложила на съвета да атакуваме Затъntenата земя, всички щяха да научат.

— И не само те — кимна Бел Иблис. — Тя е права, Мон Мотма.

— Не искам да обвинявам никого, Гарм — отвърна тихо Мон Мотма. — Нито пък да защитавам нечия власт. Загрижена съм от възможността това да се окаже капан, Лея, и той да струва живота на съпруга ти и на брат ти.

Лея преглътна трудно.

— Ние обмислихме нещата и решихме, че си заслужава рискът. А и нямаше кой друг да го направи.

Никой не каза нищо. След малко Мон Мотма се размърда:

— Ще трябва да си поговорим с всички, които знаят, че Мара Джейд е избягала, полковник — обърна се тя към Брекен. — А ако получим координатите на Затъntenата земя, ще видим как да им помогнем.

— Стига да сме сигурни, че не е капан — изръмжа Дрейсън.

— Разбира се — кимна Мон Мотма, като избягна да погледне Лея в очите. — За момента не можем да направим нищо повече. Да се

заемем с належащите проблеми на Корускант, с отбраната и унищожаването на невидимите астероиди. Генерал Бел Иблис...

Нечия ръка нерешително докосна Лея по рамото и тя се обърна. До нея стоеше хакерът Чен.

— Свърши ли? — прошепна той.

— Битката ли? Да — отвърна тя и вдигна поглед към останалите. Те вече обсъждаха астероидите, но все някой щеше да забележи Чен и да се сети, че мястото му не е тук. — Ела — хвана го тя за ръката и го поведе към изхода на щаба. — Отвън ще ти разкажа всичко. Какво ще кажеш за бойните кодове на Империята?

— О, бива ги — отвърна той. — Но не ми разрешиха да се задълбая много. Не познавам машините толкова добре. Освен това имат глупава дисциплина.

Лея се усмихна. Най-добрата и гладка рутина, с която бяха свикнали експертите на Новата република, а Чен я определяше като глупава дисциплина.

— Хората влизат в рутината, когато вършат постоянно някоя работа — каза тя дипломатично. — Може би ще успее да ти уреди среща с командващия и ти ще му предложиш някакви промени.

Чен махна с ръка.

— Няма нужда. Военните не харесват начина, по който правя нещата. Дори и Карде понякога полудява. Впрочем знаеш ли за нелегалния импулсен предавател в двореца?

— Който се използва от източника Делта ли? — Лея кимна. — Контраразузнаването се опитва да го намери, откак е започнал да излъчва. Но той е с постоянно променяща се честота и на различни фази и не знам още какво и досега не са успели.

— Аха — Чен сякаш се замисли и каза: — Е, това е технически проблем. Не разбирам от такива работи.

— Няма нищо — увери го Лея. — Сигурна съм, че ще намериш друг начин да помогнеш.

— Да — кимна той и извади един чип от джоба си. — Ето, заповядай.

Тя изненадано взе чипа.

— Какво е това?

— Кодът, с който излъчва импулсният предавател.

Лея спря рязко:

— Какво?!

Чен също спря и я погледна невинно.

— Кодът, който използва онова нещо с променящата се честота и другите овъртени параметри. Разшифровах го.

Тя го погледна невярващо:

— Просто ей така? Захвана се и го разгада?

Чен отново сви рамене.

— Е, не е точно. Работя по въпроса повече от месец.

Лея погледна чипа в ръката си. Усещаше странно и немного приятно вълнение.

— Някой знае ли, че имаш кода? — попита тя тихо.

Той поклати глава:

— Мислех да го дам на полковника, преди да си тръгна, но той беше зает, говореше с някой.

Шифърът на Делта... и имперският агент не знаеше, че е в нея.

— Не казвай на никого. Абсолютно на никого.

Чен я погледна изненадано и сви рамене.

— Както кажеш.

— Благодаря — измърмори Лея и прибра чипа в джоба на робата си.

Вече разполагаше с ключа към източника Делта. И само трябваше да намери правилния начин да го използва. Колкото може по-бързо.

ГЛАВА 15

Крепостта Хиджарна се беше рушила хиляди години, преди петата алдеранска експедиция да я забележи, бдяща, мълчалива и пуста над също толкова тиха и пуста планета. Огромната сграда от невероятно твърд черен камък се извисяваше над обширна равнина, по която все още личаха белезите на страшно разрушение. За някои загадъчната крепост бе трагичен паметник на последното място за отбрана на един отчаян обсаден свят. За други в нея се криеше тайна зловеща причина за обсадата и последвалото разрушение. За Карде това беше дом. Поне за момента.

— Определено знаеш как да си подбиращ базите, Карде — подхвърли Гилеспи, вдигна краката си на портативната комуникационна станция и се огледа. — Как намери това място?

— В старите архиви има всичко — отвърна Карде, без да откъсва очи от екрана.

Чакаше разшифровъчната програма да си свърши работата. След няколко секунди се появи звездна карта, придружена от съвсем кратък текст... Гилеспи кимна към екрана:

— Това докладът на Клингън ли е?

— Да — кимна Карде и измъкна чипа.

— Нищо, нали?

— Абсолютно нищо. Никакви следи от трафик на клонинги на Подерис, Шазуа и Джойл.

Гилеспи свали краката си и се изправи.

— Е, това е положението — подхвърли той и си взе един дриблис от таблата с плодове на ниската масичка. — Явно, че каквото и да е правила Империята в сектора Орус, отдавна е спряла операциите си там. Ако изобщо е имало нещо.

— Липсата на следи ме кара да подозирам второто — съгласи се Карде, взе един от чиповете, изпратени от агента му на Беспин, и го пъхна в отвора на електронния бележник. — Но все пак добре, че го

разбрахме. Поне можем да се съсредоточим върху другите възможности.

— Аха — изръмжа неохотно Гилеспи и отново седна. — Знаеш ли, Карде, цялата тази работа е доста странна — контрабандисти да правят такива разследвания. А и не се плаща много.

— Вече ти казах, че Новата република ще ни възстанови разходите.

— Само че няма какво да й продадем — изтъкна Гилеспи. — Досега не съм срещал никого, който е готов да плати за нищо.

Карде го погледна намръщено. Гилеспи беше извадил остър нож и внимателно режеше парче от плода.

— Не го правим заради парите — напомни му той. — Става въпрос за оцеляването ни срещу Империята.

— За теб може и да е така — кимна Гилеспи, изглежда намръщено резенчето и го лапна. — Ти имаш достатъчно странични приходи, за да си позволиш да не работиш известно време. Но разбери, че ние трябва да си плащаме сметките и да поддържаме корабите си. Спрат ли парите, хората ми стават нервни.

— Значи искате пари?

Гилеспи се напрегна и неохотно призна:

— Аз искам пари. Останалите искат да излязат от играта.

Всъщност това не беше неочаквано развитие на нещата. Силният гняв към Империята, породен от нападението край „Пеещият въртоп“, постепенно отшумяваше и изискванията на ежедневната работа отново влизаха в сила.

— Империята все още представлява заплаха.

— За нас не — отвърна откровено Гилеспи. — От „Въртопа“ насам не е имало никакъв знак, че Империята се интересува от нас. Изобщо не ни се бъркаха при разследването из сектора Орус, дори не си върнаха на Мазик за онова в корабостроителницата на Билбринджи.

— Значи не ни обръщат внимание въпреки предизвикателствата ни? И това те кара да се чувстваш в безопасност?

Гилеспи внимателно си отрязва ново парче от плода.

— Не знам — призна той. — През половината време си мисля, че Браск е прав: оставим ли Империята на мира, и тя нищо няма да ни прави. Но пък не мога да забравя и армията клонинги, с която Траун ме

прогони от Укио. Започвам да си мисля, че в момента е твърде зает с Новата република, за да се занимава с нас.

Карде поклати глава:

— Траун никога не е толкова зает, че да не си отмъсти. Сега не ни обръща внимание само защото знае, че това е най-добрият начин да усмири духовете. Следващата му стъпка вероятно ще бъде да ни предложи договори за превоз и да се престори, че отново сме добри приятели.

Гилеспи рязко вдигна поглед:

— Говорил ли си с Парта?

— Не. Защо?

— Преди два дни тя ми се обади, че ѝ предложили договор за доставка на двигатели за подсветлинна скорост за корабостроителницата в Орд Траси.

Карде се намръщи:

— Приела ли е?

— Каза, че все още уточняват подробностите. Но ти познаваш Парта, тя едва успява да свърже двата края. Вероятно не може да си позволи да откаже.

Карде се извърна към екрана. В устата си усещаше горчивия вкус на поражението.

— Е, не мога да я виня. А с другите какво става?

Гилеспи сковано сви рамене:

— Както ти казах, парите свършват. А ние трябва да намерим начин да печелим.

Значи хлабавата коалиция, която се опитваше да изгради, вече се разпадаше. А Империята не беше дала и един изстрел.

— В такъв случай ще трябва да продължа сам — Карде се изправи. — Благодаря ти за помощта. Сигурно вече искаш да се върнеш към работата си.

— Не го вземай навътре, Карде — смъмри го Гилеспи, лапна последното парче плод и също стана. — Прав си, че тази работа с клонингите е сериозна. Ако искаш да наемеш кораба и хората ми за разследването, с удоволствие ще ти помогнем. Просто не можем да си позволим да го правим без пари, това е. Ако ти потрябваме, само ни се обади — той се обърна към вратата...

— Почакай малко! — извика след него Карде. Беше му хрумнала страшно безочлива мисъл. — Според теб, ако намеря начин да гарантирам финансирането на всички, другите ще останат ли?

Гилеспи го изгледа подозрително:

— Не ме будалкай, Карде. Не разполагаш с толкова много пари.

— Така е. Но Новата република ги има. И при тези обстоятелства не ми се вярва да има нещо против да зачисли още няколко бойни кораба във ведомостите си.

— Аха — Гилеспи твърдо поклати глава. — Съжалявам, но не се занимавам с наемничество.

— Дори и ако задължението ти се състои само в събиране на информация? — попита Карде. — Не става дума за нищо повече от това, което вече прави в сектора Орус.

— Звучи като сделка мечта — подхвърли подигравателно Гилеспи. — С изключение на един мъничък проблем: как ще намериш глупак в Новата република, който да плати наемнически възнаграждения за събиране на информация.

Карде се усмихна.

— Всъщност изобщо не възнамерявам да им губя ценното време и да ги занимавам с този проблем. Запознавал ли съм те с помощника ми Чен?

Гилеспи го зяпна озадачено. След няколко секунди изведнъж просия.

— Няма да го направиш!

— Защо? — попита Карде. — Та ние им правим услуга. Защо да си вгорчават живота със счетоводни глупости, докато се опитват да оцелеят през войната?

— А след като, така или иначе, ще трябва да платят някой да им намери центъра за клониране...

— Точно — кимна Карде. — Можем да гледаме на това просто като на аванс за работата, която ще свършим.

— Само че те няма да го знаят — допълни сухо Гилеспи. — Въпросът е дали Чен може да го направи.

— Никакъв проблем. И без това в момента е в императорския дворец на Корускант. И без това мислех да мина оттам, за да взема Мара, и просто ще го накарам да проникне в документите на флотата и да ни впише.

Гилеспи въздъхна.

— Изглежда доста обещаващо. Но въпреки това не съм сигурен, че ще успее да задържи останалите в групата.

— Е, ще ги попитаме — каза Карде и се върна до бюрото си. — Какво ще кажеш за среща след четири дни?

Гилеспи сви рамене.

— Може да опитаме. Какво имаш да губиш?

Карде изведнъж стана сериозен.

— Когато си имаш работа с върховния адмирал Траун, изобщо не бива да си задаваш този въпрос.

Вечерният вятър брулеше стените и каменните колони на разрушената крепост и със свистене се промъкваше през малките пролуки и процеци. Карде седеше, опрял гръб в една от колоните, отпиваше от чашата си и наблюдаваше как последните отблясъци на слънцето гаснат на хоризонта. Дългите сенки по набраздената земя в равнината започнаха да изчезват пред настъпващия мрак. Картината сякаш символично представяше как войната в галактиката най-накрая го бе обвързала.

Надигна отново чашата си и за пореден път се замисли над абсурдната ситуация. Беше интелигентен, пресметлив, порядъчно егоистичен контрабандист, направил успешна кариера, стоейки настрана от галактическата политика. Освен това изрично се бе заклел да държи хората си извън войната. И ето че се озоваваше в центъра на действията. На това отгоре с всички сили се опитваше да привлече и други контрабандисти.

Поклати раздразнено глава. Абсолютно същото се беше случило и с Хан Соло след голямата битка край Йовин. Спомняше си колко се забавляваше на постепенното въвличане на Соло в мрежата от длъжности и отговорности на Бунтовническия съюз. А сега, погледнати отвътре, нещата изобщо не изглеждаха толкова забавни.

Откъм двора долетя тих шум от разместване на камъчета. Карде се извърна, погледна покрай редичката колони и спусна ръка към бластера си. В момента тук не трябваше да има никой.

— Щурм? — извика той тихо. — Дранг?

В отговор се чу познатото мяукане и Карде тихо въздъхна с облекчение.

— Тук съм — извика той. — Хайде, ела тук.

Заповедта беше излишна. Ворнскърът вече тичаше покрай колоните към него, навел муцуна до земята. Крайчето на отрязаната му опашка се въртеше лудо във въздуха. Сигурно беше Дранг — той беше по-общителният, а Щурм обичаше да се мотае с храненето. Ворнскърът спря до него, нададе още един от странните си звуци между ръмжене и мяукане — този път доста жалостиво — и докосна с муцуна протегнатата ръка на Карде. Наистина беше Дранг.

— Да, тихо е — каза Карде, прокара ръка по муцуната на животното и го почеса по чувствителното място зад ушите. — Но утре другите ще се върнат. Отидоха само да проверят корабите.

Дранг отново измяука жално, седна на задните си лапи до стола на Карде и се загледа зорко към равнината под тях. Не откри нищо, изръмжа гърлено и положи муцуна на камъните. Ушите му потрепнаха, сякаш се опитваха да доловят някакъв далечен звук, и се отпуснаха надолу.

— И долу е спокойно — съгласи се Карде, галейки козината на животното. — Според теб какво става там?

Дранг не отвърна. Карде погледна жилавия мускулест гръб на ворнскъра и за кой ли път се замисли за съдбата на странните хищници, които той с толкова леко сърце — вероятно дори арогантно — бе решил да превърне в домашни животни. Чудеше се дали щеше да постъпи по същия начин, ако тогава знаеше, че си има работа с вероятно единствените животни в галактиката, които ловуваха посредством Силата.

Всъщност подобно заключение звучеше направо абсурдно. Разбира се, чувствителността към Силата не беше нещо нечувано, готалците я притежаваха в доста слаба форма, упорито се говореше нещо такова и за дюнюгуинците. Но те бяха разумни същества, високоинтелигентни, познаващи рефлексията. А използването на Силата от неразумни животни беше нещо наистина ново.

Но заключението само се налагаше от събитията през последните месеци. Неочакваната реакция на животните към Люк Скайуокър в базата на Миркр. Същото отношение към Мара на борда на „Волният Карде“ точно преди прозренията ѝ, които ги бяха спасили от имперския кръстосвач прехващач. Много по-силната реакция на дивите ворнскъри към Мара и Скайуокър по време на тридневното им пътуване през гората на Миркр.

Скайуокър беше джедай. Мара беше показала известни недвусмислени джедайски способности. Вероятно дори съществуването на създаваните от йосаламирите на Миркр мехури, в които Силата не можеше да проникне, можеха да се обяснят като обикновена форма за самозащита или прикритие срещу хищниците.

Изведнъж Дранг рязко вдигна глава, ушите му щръкнаха и той извъртя глава. Карде наостри слух и след малко дочу далечния шум на снижаваща се совалка.

— Спокойно. Чин и другите се връщат от кораба.

Дранг остана нащрек още няколко секунди. След това, сякаш решил да приеме думите на Карде, се отпусна и отново положи глава на камъните. Гледаше равнината, която — ако подозренията на Карде бяха правилни — за него беше дори по-тиха, отколкото за хората.

— Не се тревожи — той отново го почеса зад ушите. — Скоро ще се махнем от тук. Обещавам, че там, където ще отидем, ще има достатъчно животни, които да слушаш.

Ушите на ворнскъра потрепераха, но вероятно това се дължеше на движенията на човека. Карде погледна за последно залязващото слънце, изправи се и нагласи кобура на бедрото си. Разбира се, все още беше рано да влиза вътре. Поканите бяха написани, шифровани и изпратени и му оставаше само да чака отговорите. Но изведнъж се почувства самотен. Много по-самотен, отколкото преди няколко минути.

— Хайде, Дранг — потупа той за последно животното. — Време е да се прибираме.

Совалката се спусна на палубата на хангара на „Химера“, изгорелите газове от двигателите изсъскаха над главите на щурмоваците, които решително се насочиха към спускащата се стълбичка. Пелаеон стоеше до Траун и се мръщеше на миризмата на изгорели газове. Искаше му се да знае какво бе намислил върховният адмирал.

Имаше лошото предчувствие, че изобщо няма да му хареса. Траун можеше да си говори колко са предсказуеми контрабандистите, и вероятно за него те наистина бяха такива. Но Пелаеон също си бе имал работа с тези галактически отрепки и до този момент не бе чувал те да са си изпълнили задълженията докрай по каквато и да е била

сделка. А и никоя сделка не беше започвала с такова безочие, както нападението на имперска корабостроителница.

Стълбичката се спусна и застина. Командирът на щурмоваците надникна в совалката и кимна. Затворникът излезе на палубата, придружен от двама войници в черни брони.

— А, капитан Мазик — кимна спокойно Траун, а щурмоваците се скупчиха около него. — Добре дошли на „Химера“. Поднасям извиненията си за това доста театрално довеждане и за промените, което то е причинило в работната ви програма. Но съществуват определени неща, които могат да се обсъждат само лице в лице.

— Много смешно — извика Мазик. Изобщо не съответстваше на образа на приветливия, склонен към размишления женствен мъж, какъвто бе обрисуван в докладите на разузнаването. Но и перспективата за скорошна среща с имперските инквизитори бе съвсем достатъчна, за да изтрие вежливата обвивка на всеки. — Как ме открихте?

— Стига, капитане — смърри го Траун. — Наистина ли си мислехте, че можете да са скриете от мен?

— Карде го прави доста успешно — незабавно отвърна Мазик. Опитваше се да се държи с достойнство, но окованите му ръце трепереха нервно. — Все още не сте го заловили, нали?

— И неговият час ще удари — отвърна спокойно Траун, но забележимо по-студено. — Но сега не говорим за него, а за вас.

— Да, сигурно тръпнете в очакване — изръмжа Мазик и размаха окованите си ръце. — Да свършваме по-бързо.

Върховният адмирал вдигна вежди:

— Не ме разбрахте, капитане. Не ви доведох тук, за да ви накажа, а защото искам да си оправим отношенията.

Мазик внезапно застина.

— За какво става въпрос? — попита той подозрително.

— Говоря за последния инцидент в корабостроителницата на Билбринджи — отвърна Траун. — Не отричайте, знам, че двамата с Елор унищожихте недовършения звезден разрушител. И обикновено Империята би ви накарала да си платите скъпо за подобно действие. Но при сегашните обстоятелства съм склонен да си затворя очите.

Мазик го зяпаше объркано:

— Не ви разбирам.

— Много е просто, капитане — върховният адмирал вдигна ръка и охраната на контрабандиста свали белезниците му. — Нападението над Билбринджи бе акт на отмъщение за подобна атака над срещата на контрабандистите на Троган, на която и вие присъствахте. Само че нито аз, нито някой вишестоящ имперски офицер е разрешавал подобна акция. Всъщност командирът на гарнизона получи ясни заповеди да остави срещата ви необезпокоявана.

— И вие очаквате да ви повярвам? — изсумтя Мазик.

В погледа на Траун блеснаха пламъци.

— Нима по-лесно бихте повярвали, че съм толкова глупав да позволя за такава операция да бъде изпратена малка бойна група?

Мазик го изгледа враждебно, но сякаш се замисли.

— Все ми се струваше, че се измъкнахме твърде лесно — измърмори той.

— В такъв случай се разбрахме — каза спокойно Траун.

— И проблемът е уреден. Совалката ще ви върне в базата ви — той се усмихна. — Или ако искате, в скривалището ви на Лемра, където сигурно се е събрала групата ви. Отново поднасям извиненията си за притесненията.

Мазик огледа хангара, изражението му се колебаеше между подозрението, че това е някакъв номер, и почти болезнената надежда, че наистина ще го освободят.

— И аз просто трябва да ви повярвам? — попита настоятелно той.

— Можете да вярвате в каквото пожелаете — отвърна Траун. — Но помнете, че съм ви държал в ръцете си и съм ви освободил. Приятен полет, капитане.

Върховният адмирал обърна гръб на контрабандиста и се приготви да тръгне.

— И защо ме доведохте тук? — извика след него Мазик.

— Щом онези не са били имперски войници...

Траун се обърна.

— Те са били имперски войници. Проверката ни все още не е приключила, но за момента е ясно, че лейтенант Коск и хората му са се опитали да спечелят нещичко над заплатата си.

Контрабандистът го зяпна изненадан.

— Някой ги е наел да ни нападнат? Имперски войници?

— Дори и имперските войници невинаги са имунизирани срещу примамките на подкупа — каза Траун. Гласът му звучеше мрачно, с перфектна имитация на горчиво презрение. — В този случай те платиха за предателството с живота си. Бъдете уверен, че човекът, който е отговорен за това, ще плати същата цена.

— Знаете ли кой е той?

— Струва ми се, да. Но засега не разполагам с никакви доказателства.

— Подскажете ми.

Траун се усмихна подигравателно.

— Сам отгатнете, капитане. Всичко хубаво — той се обърна и тръгна към арката, която водеше към сервизните помещения и залите за подготовка на екипажа.

Пелаеон изчака Мазик и придружителите му да се върнат в совалката и се забърза да настигне адмирала.

— Адмирале, мислите ли, че му казахте достатъчно? — попита той тихо.

— Няма значение, капитане — увери го Траун. — Дадохме му всичко необходимо и ако Мазик не е достатъчно умен сам да обвини Карде, някой от другите контрабандисти ще го направи. Във всеки случай винаги е по-добре да кажеш по-малко, отколкото повече. Някои хора инстинктивно се съмняват в доброволно подадената информация.

Совалката се издигна над палубата и излетя в космоса. От арката пред тях се показва ухилена фигура.

— Добра работа, адмирале — обади се Нилс Фериер и премести фаса си в другия край на устата. — Накарахте го да се разтрепери от страх и после го пуснахте. Ще си спомням това преживяване до края на живота си.

— Благодаря, Фериер — отвърна сухо Траун. — Одобрението ти означава много за мен.

Усмивката на крадеца на кораби сякаш повехна. Но след това той реши да приеме коментара в буквалното му значение и нетърпеливо попита:

— Е, какво ще правим сега?

В погледа на Траун блеснаха пламъци заради използваното множество число, но той бързо се овладя:

— Снощи Карде изпрати доста съобщения, успяхме да прехванем едното. Все още не сме го разшифровали, но сигурно свиква нова среща. Щом разберем мястото и времето, ще ви ги съобщим.

— И аз ще отида и ще помогна на Мазик да обвини Карде — кимна Фериер.

— Нищо подобно — отсече Траун. — Ще си стоите в ъгъла и няма да си отваряте устата.

Фериер отстъпи назад.

— Добре. Както кажете.

Траун задържа погледа му още няколко секунди.

— Единствената ви задача е — продължи той — да се уверите, че чипът, които ще ви дам, ще попадне сред вещите на Карде. Най-добре в кабинета му на кораба — вероятно Мазик първо там ще погледне.

Адмиралът вдигна ръка, един офицер пристъпи към крадеца на кораби и му подаде чипа.

— Аха — кимна с мазна усмивка Фериер. — Разбрах. Това е доказателство за споразумението на Карде с лейтенант Коск, нали?

— Точно така. Чипът плюс другите доказателства, които вече подхвърлихме в личните вещи на лейтенант Коск, не би трябвало да оставят никакво съмнение, че Карде е манипулирал останалите контрабандисти. Вярвам, че това ще е напълно достатъчно.

— Да, и това ще бъде краят на отвратителната им сбирщина — крадецът на кораби завъртя чипа в ръцете си, дъвчейки замислено фаса. — Ясно. Значи аз ще подхвърля чипа на борда на „Волният Карде“...

Погледът на Траун го накара да замлъкне.

— Нищо подобно — каза тихо върховният адмирал. — Ти ще стоиш колкото се може по-далеч от кораба и личните помещения. Дори изобщо няма да оставаш сам, докато си в базата.

Фериер премига изненадано.

— Да, но... — той безпомощно вдигна чипа.

Пелаеон долови тихата въздишка на едва сдържано нетърпение на Траун.

— Духът ще сложи чипа на борда на „Волният Карде“.

Погледът на крадеца на кораби се проясни.

— Аха. Добре. Разбира се. Той ще успее да се вмъкне, без никой да го види.

— Най-добре наистина никой да не го види — предупреди го Траун, изведнъж гласът му зазвуча леденостудено. — Защото не съм забравил ролята ти в смъртта на лейтенант Коск и хората му. Ти си длъжник на Империята, Фериер. И трябва да си платиш дълга.

Лицето под брадата на Фериер беше станало восъчнобледо.

— Разбрах, адмирале.

— Добре — кимна Траун. — Ще останеш на кораба си, докато разузнаването не разбере мястото на срещата на Карде. След това ще се оправяш сам.

— Добре — крадецът на кораби пхна чипа в туниката си. — А след като те видят сметката на Карде, аз какво да правя?

— Свободен си да се върнеш към заниманията си — отвърна Траун. — Когато отново се нуждаеш от теб, ще те намеря.

Устните на Фериер потрепераха.

— Добре — повтори той.

Изражението му ясно говореше, че най-сетне бе започнал да осъзнава колко голям е дългът му към Империята.

ГЛАВА 16

Планетата приличаше на шарена топка — зелена, синя и изпъстрена с бели петънца — и по нищо не се различаваше от другите, на които Хан беше кацал досега. Само че тази си нямаше име. Нямаше и космодрум, орбитални станции, градове, електроцентрали или други кораби. Абсолютно нищо.

— Това ли е? — попита той Мара.

Тя не отговори. Хан се обърна и видя, че тя се взира напрегнато в планетата пред тях.

— Е, тя ли е, или не е тя? — повтори въпроса си той.

— Тя е — отвърна Мара с някак кух глас. — Пристигнахме.

— Добре — кимна Хан, без да откъсва погледа си от нея. — Чудесно. Ще ни кажеш ли къде е планината, или трябва да обиколим всичко и да видим откъде ще почнат да стрелят по нас?

Мара сякаш се посъвзе.

— Някъде по средата между екватора и северния полюс. В източния край на големия континент. Огромен масив, издигащ се над горския пояс и тревистите равнини.

— Добре — кимна Хан и вкара данните в компютъра.

Надяваше се, че радарите няма да се скапят точно сега.

И без това Мара вече беше подхвърлила доста подигравателни забележки за „Сокол“. Вратата зад него се отвори и в пилотската кабина влязоха Ландо и Чубака.

— Какво става? — попита Ландо. — Пристигнахме ли?

— Да — отвърна Мара, преди Хан да се обади.

Чубака изръмжа въпросително.

— Май наистина е доста западнало местенце — поклати глава Хан. — Никакви източници на енергия, никакви следи от предаватели.

— А военни бази? — обади се Ландо.

— Ако изобщо ги има, не мога да ги засека — отвърна приятелят му.

— Интересно — измърмори Ландо и надникна над рамото на Мара. — Върховният адмирал не е от най-доверчивите.

— Идеята е планината да бъде тайна съкровищница — напомни му хапливо Мара. — А не рекламен павилион на имперските оръжия. Нямаше гарнизони, нито командни центрове, които Траун да използва.

— Значи оставили са само войниците в планината, така ли? — попита Хан.

— Плюс няколко патрула на повърхността — отвърна Мара. — Но едва ли разполагат с големи бойни сили и тежки оръжия.

— Ще ми се отрази добре поне веднъж да се изправим срещу равностоен противник — подхвърли кисело Ландо.

— Освен ако Траун не е решил да разположи тук постоянен гарнизон — изтъкна Хан. — За всеки случай пригответе с Чуй оръдията.

— Добре.

Двамата излязоха. Хан превключи кораба на автопилот за кацането и се зае да претърсва с радарите.

— Някакви проблеми? — попита Мара.

— Май не — отвърна Хан, загледан в екраните. Не се виждаше нищо. — Докато се спускахме, на няколко пъти ми се стори, че мярнах нещо да обикаля около нас.

— Калризиан каза, че е видял нещо, преди да се прехвърлим от хиперпространството на Оброа скай — подхвърли Мара и надникна в екраните. — Може да е някакъв кораб с усъвършенствана система за избягване на радарната проверка.

— Или просто имаме повреда — отвърна Хан. — Външните системи ни създаваха доста проблеми напоследък.

Джейд погледна надясно.

— Възможно ли е някой да ни е проследил от Корускант?

— Никой не знаеше, че тръгваме — възрази Хан. Не, навън нямаше никой. Сигурно само си въобразяваше. — Каква част от тайната съкровищница си видяла?

Мара бавно се извърна. Изобщо не изглеждаше убедена, че не ги преследва никой.

— Само пътя между входа и тронната зала. Но знам къде е помещението с цилиндрите „Спаарти“.

— А енергийните генератори?

— Тях не съм ги виждала — отвърна тя. — Но си спомням, някой казваше, че системите за охлаждане черпят вода от реката, която се спуска по североизточния склон на планината. Сигурно са от тази страна.

Хан прехапа устни.

— А главният вход е на южния склон.

— Единственият вход — поправи го тя. — Има само един начин да влезеш или да излезеш.

— Чувал съм го и преди.

— Този път е вярно — настоя Мара.

Соло сви рамене.

— Както кажеш.

Нямаше никакъв смисъл да спори, преди да види на място какво е положението. Вратата на пилотската кабина се отвори. Той погледна през рамо, беше Люк.

— Пристигнахме, хлапе — извика Хан.

— Знам — Люк застана зад Мара. — Мара вече ми каза.

Хан се обърна към нея. През цялото пътуване тя сякаш избягваше Люк, което не беше особено лесно на кораб с размерите на „Сокол“. Люк от своя страна се опитваше да не ѝ се пречка, което също беше доста трудно.

— Казала ли ти е?

— Точно така — увери го Люк и погледна планетата пред тях. — Значи това е Затънтената земя.

— Да — сопна се Мара, свали предпазния колан и се шмугна край Люк. — Ще се върна след малко — извика тя през рамо и излезе.

— Двата работите чудесно заедно — подхвърли Хан, когато вратата на пилотската кабина се затвори след нея.

— Вярно е — съгласи се Люк и се настани в току-що освободеното от Мара кресло. — Трябваше да ни видиш на борда на „Химера“, когато отидохме да спасим Карде. Радвам се, че е на наша страна.

Хан го изглежда озадачено.

— Само дето иска да забие нож в гърба ти.

— Ще рискувам — усмихна се Люк. — Сигурно е някоя от нелепите джедайски глупости.

— Не е смешно, Люк — изръмжа Хан. — Тя все още не се е отказала от намерението да те убие. Казала го е на Лея на Корускант.

— Това само доказва, че всъщност не иска да го направи — възрази Люк. — Обикновено човек не разправя на всеослушание планове си да убие някого. Особено пред роднините на жертвата.

— Готов ли си да заложиш живота си на това?

Люк сви рамене:

— Вече съм го направил.

„Сокол“ се спускаше през горните слоеве на атмосферата, компютърът беше определил предполагаемото местоположение на планината Тантис.

— Е, ако питаш мен, сега не е време да рискуваш — каза Хан и набързо огледа картата на радарите. Най-добре беше още сега да завият на юг — така гората щеше да ги прикрива при спускането към повърхността и при кацането.

— Някакви предложения, как да решим проблема? — попита Люк.

— Едно-единствено — отвърна Хан и промени посоката към далечната планина. — Да я оставим в „Сокол“, когато кацнем.

— Жива ли?

Хан си помисли, че в други периоди от живота му този въпрос нямаше да изглежда толкова абсурден.

— Разбира се, че жива — отвърна той сковано. — Има много начини да я накараме да седи мирно.

— Наистина ли мислиш, че тя ще се съгласи да остане на кораба?

— Не е казано, че трябва да я питаме.

Люк поклати глава:

— Не можем да го направим, Хан. Тя трябва да премине през това.

— През кое? — изръмжа приятелят му. — Унищожаването на фабриката за клониране или убийството ти?

— Не знам — отвърна тихо Люк. — Може би и през двете.

Още преди да се присъедини към Бунтовническия съюз, Хан не обичаше много горите. Но това не означаваше, че ги мрази. Обикновеният контрабандист не се замисляше много за тях. През по-голямата част от времето само товариш и разтоварваш из схлупени мрачни космодруми, като на Мос Ейсли на Абрегадо, а в малкото

случаи, когато срещата е в гората, оставяш клиента да разглежда дърветата, докато ти внимателно го държиш под око. Така у Хан се бе породило смътното усещане, че всяка гора е като всички останали.

Обвързването със съюза промени представите му. На Ендор, Корстрис, Федж и на още десетина планети беше научил от личен опит, че всяка гора е различна, със свои растения, животни и какви ли не главоболия за случайния посетител. Още един предмет, по който съюзът му беше дал повече уроци, отколкото беше искал да получи.

Гората на Затънтената земя изцяло се вместише в общия модел. Първият проблем бе как да прокарат „Сокол“ през клоните на дърветата, без да оставят след себе си дупка, която патрулиращ имперски изстребител би пропуснал само ако пилотът е заспал в креслото. Наложиха се да намери някаква пролука — в случая едно паднало дърво — и след това буквално да обърне кораба на една страна. Заради гравитационното поле на планетата това се оказа много по-сложно, отколкото при някой астероид. Едва след това видях втория слой растителност и просто отнесе върховете на по-ниските дървета, преди да стабилизира „Сокол“ и да го спусне на повърхността, мацкайки доста храсти.

— Добро приземяване — подхвърли сухо Ландо, разтри рамото си там, където го беше притиснал коланът, а Хан изключи агравиаторите.

— Поне чинията на радарите си е на мястото — отвърна рязко той.

Ландо потрепери:

— Никога няма да го забравиш, нали?

Хан сви рамене и включи уредите за проверка на формите на живот наоколо. Време беше да разберат какво ги очакваше отвън.

— Ти обеща, че няма да получи и драскотина — напомни той.

— Добре — измърмори Ландо. — Следващия път ще счупя енергийните генератори, а ти ще вкараш кораба в „Звездата на смъртта“.

Изобщо не беше смешно. Ако Империята наистина си беше възвърнала достатъчно от старите ресурси, Траун като нищо можеше да се опита да построи още едно от проклетите неща.

— Ние сме готови — подаде главата си през вратата Люк. — Какво е положението?

— Не е много зле — отвърна Хан и прегледа данните на екрана.
— Отвън има някаква група животни, но се държат на разстояние.

— Колко са големи? — попита Ландо и се надвеси над рамото му, за да погледне екрана.

— И колко са на брой? — добави Люк.

— Петнайсетина — отвърна Хан. — Ако се наложи, лесно ще се справим с тях. Да излезем да видим.

Мара и Чубака ги чакаха при люка заедно с Арту и Трипио, който за разнообразие бе решил да мълчи.

— С Чуй излизаме първи — каза Хан и извади бластера си. — Вие наблюдавайте оттук.

Натисна бутона, люкът се отвори, стълбичката се спусна и се опря в нападалите листа с приглушен шум. Хан тръгна пръв, като се опитваше да гледа във всички посоки наведнъж.

Забеляза първото животно още преди да стигне до последното стъпало — сиво, с малки бели петънца по гърба, дълго близо два метра от носа до опашката. Лежеше до ствола на едно дърво и внимателно следеше движението му с малките си очички. По зъбите и ноктите му недвусмислено личеше, че е хищник. Чубака изръмжа тихо.

— Да, забелязах го — прошепна Хан. — Наблизо има още четиринайсет.

Уукито изръмжа отново и вдигна ръка.

— Прав си — съгласи се замислено Хан, без да изпуска от поглед хищника. — Наистина ми изглежда познато. Нещо като онзи пантак на Мантеса, а?

Чубака помисли и изръмжа отрицателно.

— Е, после ще се сетим — реши Хан. — Люк?

— Тук съм.

— С Мара започнете да разтоварвате екипировката — заповяда Хан, като не изпускаше от очи хищника. Звукът от разговора сякаш не му правеше никакво впечатление. — Първо извадете въздушните шейни — Ландо, ти ще ни прикриваш. Бъди нащрек.

— Разбрано — извика Ландо.

От кораба се разнесоха неясни щраквания и тракания. Люк и Мара изваждаха от гнездата им първите две въздушни шейни. След няколко секунди се чу тихо бръмчене от включените агравиатори. Изведнъж долови шум от смачкани листа и клонки и хищникът скочи.

— Чуй! — успя да извика Хан, преди животното да се стовари върху него.

Стреля, улучи звяра право в гърдите и се хвърли на земята, а трупът падна до главата му. Чубака нададе бойния вик на уукитата, завъртя лъка си във всички посоки, стреляйки непрекъснато, тъй като от дърветата излизаха все повече животни. Някой извика откъм люка, проблесна втори изстрел на бластер.

С периферното си зрение Хан зърна как към него се стрелват остри нокти, но не можеше да направи нищо, за да ги избегне.

Вдигна ръка пред лицето и изви глава назад. Хищникът се стовари върху него и го повали на земята. Усещаше натиска върху себе си, ноктите раздраха връхната му дреха, прониза го остра болка...

Изведнъж натискът престана. Хан свали ръката си, животното беше застанало пред стълбичката и се готвещ да скочи в „Сокол“. Той се извърна и стреля, но в този момент друг изстрел от вътрешността на кораба уцели хищника.

Чубака изръмжа предупредително. Хан нямаше време да се изправи, извъртя се рязко настрани и видя още няколко животни, които се носеха към него. Повали едното с няколко бързи изстрела и тъкмо се опитваше да извърти бластера, за да вземе на мушка второто, когато пред лицето му се появиха крака в черни ботуши. Ослепителен зелен лъч улучи животните и те се строполиха на земята.

Хан се обърна по корем, изправи се с мъка и се огледа. Приведен пред него стоеше Люк, стиснал лазерния меч. От другата страна на стълбичката се бе изправил Чубака. В краката му се въргаляха три трупа.

Той обърна глава към безжизнените животни около себе си. Сега, когато можеше да ги разгледа отблизо...

— Внимавай, трябва да има още три — предупреди го Люк.

Хан се огледа и съзря две животни, приклекли за скок в листата.

— Няма да ни нападнат. Успяха ли да се промъкнат в кораба?

— Не стигнаха много навътре — отвърна Люк. — Как ги раздразнихте толкова?

— Не ние — Хан прибра бластера си. — Вие с Мара включихте въздушните шейни.

Чубака изръмжа, беше разпознал животните.

— Прав си, приятелю — кимна Хан. — Наистина там вече се сблъскахме с тях.

— Какво представляват? — попита Люк.

— Наричат се гарали — отвърна Мара, застанала на стълбичката. Все още държеше бластер. Наведе се и внимателно огледа труповете около Чубака. — Империята ги използва като кучета пазачи, обикновено около гранични гарнизони в планините, където не могат да се разположат постове от дроиди. Ултразвуковото излъчване на агравитаторите им напомня рева на животните, с които се хранят. Привлича ги като магнит.

— Значи затова са се струпали тук — кимна Люк, изключи лазерния меч, но го задържа в ръката си.

— Чуват корабни агравитатори от километри — каза Мара. Скочи на земята, коленичи до един от убитите гарали и зарови ръка в козината около врата му. — Ако имат предаватели, в планината Тантис вече знаят, че сме тук.

— Чудесно — измърмори Хан и се наведе над трупа в краката си. — Какво търсим, каишка ли?

— Да — отвърна Мара. — Провери и по краката.

След няколко напрегнати минути се разбра, че нито един от мъртвите хищници няма предавател.

— Може да са наследниците на групата, която императорът е довел да защитава планината — подхвърли Ландо.

— Или това да е родната им планета — каза Мара. — Така и не разбрах откъде произлизат.

— И в двата случая срещата вещае само неприятности — заключи Хан и изрита последния труп от стълбичката на „Сокол“ на земята. — След като не можем да използваме въздушните шейни, ще трябва да вървим пеша.

Зад него се чу електронно подсвирване.

— Извинете, сър — обади се Трипио. — Това и за мен, и за Арту ли се отнася?

— Да, освен ако не сте се научили да летите — изръмжа Хан.

— Ммм, сър, Арту не е екипиран за придвижване през гората — изтъкна Трипио. — След като няма да бъдат използвани въздушните шейни, сигурно може да се измисли нещо друго.

— И то е много просто: ще вървите като всички останали — отсече Хан. Изобщо не му се разправяше с дроида.

— Справихте се на Ендор, ще се оправите и тук.

— Но на Ендор разстоянието бе съвсем малко — напомни му тихо Люк. — От тук до планината са най-малко две седмици път.

— Не си прав — възрази Хан и набързо пресметна. Не беше много зле, но достатъчно. — Най-много осем-девет дни. И още няколко, ако попаднем на неприятности.

— А не може да не попаднем на неприятности — обади се кисело Мара, седна до стълбичката и сложи бластера в скута си. — Повярвайте ми.

— Значи според теб местните жители няма да са особено гостоприемни? — попита Ландо.

— Очаквам да ни посрещнат с опънати лъкове — отвърна Мара. — Тук живеят две различни народности — псадианците и менеришите. И двете не са се отличавали с особена любов към хората още преди императорът да се настани в планината Тантис.

— Е, поне няма да са на страната на Империята — каза Ландо.

— Това не е кой знае какво успокоение — изръмжа Мара. — Ако не са хората, ще ни забавят хищниците. Ще сме истински късметлии, ако стигнем за дванайсет-тринайсет дни вместо за осем.

Хан вдигна глава и внимателно се огледа. Нещо не беше наред...

— Значи ще се спрем на дванайсет — каза той. Трябваше веднага да се махнат от тук. — Да тръгваме. Ландо, Мара, вие разпределете багажа. Чуй, извади всички провизии от неприкосновения запас, за всеки случай ще ги вземем с нас. Люк, тръгни с дроидите и се опитайте да намерите пътека. Може би ще попаднете на някое сухо дърво — близо сме до планината, така че не може да няма.

— Абсолютно сте прав, сър — обади се ентусиазирано Трипио и тръгна надолу по стълбичката. — Хайде, Арту!

Чу се приглушено мърморене и всички се заловиха за работа. Хан тръгна към стълбичката, но Люк сложи ръка на рамото му.

— Какво става? — попита той тихо.

Хан посочи с пръст гората:

— Помниш ли онези гарали, които ни наблюдаваха? Сега ги няма.

Люк погледна назад:

— Заедно ли тръгнаха?

— Не знам. Не съм виждал кога са изчезнали.

Приятелят му стисна лазерния меч.

— Предполагаш, че са били имперски патрул?

— Или пък са забелязали група от онези животни, които Мара спомена. Усещаш ли нещо?

Люк си пое дълбоко дъх, задържа го за момент и бавно издиша.

— Наблизо няма никой — каза той. — Сигурно вече доста са се отдалечили. Мислиш ли, че трябва да прекъснем операцията?

Хан поклати глава:

— Ако го направим, ще изгубим най-добрата си възможност. Веднага щом разбере, че знаем къде са устройствата за клониране, Империята няма защо да се преструва, че това е един изостанал свят. Когато се върнем с флотата, тук вече ще ни чакат няколко звездни разрушителя.

Люк се намръщи.

— Прав си. Ако наистина са забелязали „Сокол“, колкото по-бързо се махнем, толкова по-добре. Ще изпратиш ли координатите на Корускант, преди да тръгнем?

— Не знам — Хан погледна „Сокол“, опитвайки се да не мисли за възможността корабът отново да попадне в мръсните ръце на имперските войници. — Ако гаралите наистина са били патрул, няма да успеем да изпратим съобщението, без имперските войници да го засекат. Особено с тия проблеми на предавателя напоследък.

Люк също вдигна поглед.

— Доста е рисковано. Загазим ли, там няма да имат никаква представа, къде да изпратят флотата за подкрепа.

— А ако излъчим съобщението, със сигурност ще си имаме неприятности с имперските войници — изръмжа Хан. — Какво предлагаш?

— Може да остана няколко часа след вас — каза Люк. — Ако дотогава не се появи патрул, спокойно ще изпратя съобщението.

— В никакъв случай — поклати глава Хан. — Ще трябва да вървиш сам и шансовете да ни намериш са равни на нула.

— Готов съм да поема риска.

— А аз не — отсече Хан. — Освен това винаги когато те оставя сам, ме въвличаш в неприятности.

Люк се усмихна мрачно:

— Понякога наистина изглежда така.

— Не само изглежда, а си е така. Хайде, губим време. Изчезвай и се опитай да намериш пътека.

— Добре — въздъхна Люк. Гласът му не звучеше особено тревожно. Може би от самото начало знаеше, че идеята не е много добра. — Хайде Трипио, Арту. Да вървим.

Първият час беше най-труден. Едва различимата пътека, която Арту беше намерил, свърши в непроходим гъсталак от бодливи храсти след не повече от стотина метра и се принудиха да си проправят път през буйната растителност. Натъкнаха се на гнездо от шестокраки, дълги половин метра създания, които ги нападаха, хапеха и драскаха с нокти. За щастие ноктите и зъбите им бяха предназначени за доста помалки жертви и ако не се брояха чудесните отпечатыци от челюсти по левия крак на Трипио, никой не пострада. Трипио хленчеше повече, отколкото инцидентът и повредата по крака му предполагаха, и вероятно именно звукът привлече някакво животно с кафява глава, което се нахвърли отгоре им няколко минути по-късно. Хан веднага стреля, но не улучи и се наложи Люк да използва лазерния си меч, за да го свали от ръката на Трипио. След тази случка дроидът изглеждаше още по-склонен да продължи с оплакванията, но Хан го заплаши, че ще го изключи и ще го остави на лешоядите. За щастие най-сетне попаднаха на сухото дърво, каквото се надяваха да намерят. Без по-нататъшни нападения развиха много по-висока скорост и когато слънцето се скри и под дърветата започна да се смрачава, бяха изминали около десет километра.

— Събужда толкова чудесни спомени, нали? — подхвърли подигравателно Мара, свали раницата си и я остави до едно малко храстче в края на дерето.

— Да, съвсем като на Миркр — съгласи се Люк и отрязва с лазерния меч поредния трънлив храст. — Знаеш ли, така и не разбрах какво се случи, след като заминахме.

— Точно каквото очакваше — отвърна Мара. — Изнесохме се няколко минути преди канонерките на Траун да нахлуят в базата. И след това замалко не ни хванаха, защото Карде настояваше да останем да погледаме.

— Затова ли ни помагаш сега? Защото Траун е обявил награда за главата на Карде?

— Нека да си изясним нещата още сега, Скайуокър — изръмжа тя. — Аз работя за Карде, а той вече каза, че ние няма да вземаме страна във войната. Единствената причина да съм тук е, че знам какво е било по време на Войните на клонингите и не искам да виждам как група клонинги с безизразни лица отново се опитват да управляват галактиката. А ти си тук само защото аз не мога сама да разруша устройствата за клониране.

— Разбирам — кимна Люк, отрязва още един бодлив храст и прибра лазерния меч. Присегна се със Силата, повдигна двата храста от земята и ги пренесе в дъното на дерето.

— Е, едва ли ще спрат някой, който е твърдо решен да стигне до нас — реши той, оглеждайки преценяващо импровизираната ограда. — Но поне ще го забави малко.

— И какво от това? — измърмори Мара, извади пакет с храна и разкъса опаковката. — Да се надяваме, че Затъntenата земя не е едно от благословените места, където големите хищници се появяват само нощем.

— За щастие сензорите на Арту ще ги открият, преди да дойдат твърде близо — отвърна Люк.

Извади отново лазерния меч и за всеки случай отрязва още два трънливи храста. Понечи да го прибере, но усети леката промяна в излъчването на Мара. Обърна се към нея. Тя беше впила поглед в лазерния меч, пакетът с храната висеше забравен в ръката ѝ, на лицето ѝ се беше изписало напрежение.

— Мара? Добре ли си?

Тя виновно отклони поглед настрани.

— Разбира се — прошепна тя. — Нищо ми няма.

Изглежда го кръвнишки и яростно задъвка.

— Както кажеш — Люк прибра лазерния меч и със Силата премести новите храсти върху останалите. Огледа ги и реши, че преградата още не е достатъчно голяма. Може би, ако добавеше някоя от лианите, които висяха от дърветата...

— Скайуокър!

Той се обърна:

— Да?

Мара го гледаше напрегнато:

— Трябва да те питам нещо. Никой друг не знае истината. Как загина императорът?

Люк я изгледа изучаващо. Въпреки сумрака виждаше болката в очите ѝ, горчивите спомени за богатия живот и блестящото бъдеще, отнети ѝ при Ендор. Но заедно с болката се четеше и силна решителност. Мара наистина искаше да научи истината независимо колко мъка щеше да ѝ причини.

— Императорът се опита да ме обърне в тъмната страна на Силата — заразказва той. Отдавнашните спомени предизвикваха болка и у него. Едва не бе загинал тогава на Ендор. — Малко оставаше да успее. Искаше да го нападна, но в последния момент вместо него да ударя Вейдър. Предполагам, мислел е, че ако убия Вейдър в гнева си, ще може да докосне съзнанието ми с тъмната страна.

— И затова двамата се нахвърлихте върху императора — обвини го тя. В погледа ѝ изведнъж блесна гняв. — Нападнахте го двамата...

— Чакай малко — прекъсна я Люк. — Дори не съм го докоснал. Спрях още след първата крачка.

— Какво говориш?! Видях те. Двамата се нахвърлихте срещу него с лазерните си мечове. Видях те...

Люк я гледаше изненадано, изведнъж осъзнавайки истината. Мара Джейд, Ръката на императора, можеше да чува гласа му от всяко кътче в галактиката. Тя беше поддържала контакт с господаря си в момента на смъртта му и беше видяла всичко.

Само че не бе видяла правилно.

— Аз не го нападнах, Мара — каза той. — Императорът замалко не ме уби, но Вейдър го сграбчи и го хвърли в отвора на шахтата. Не можех да направя нищо, дори и да исках. Лежах на пода парализиран от светкавиците, с които той ме удари.

— Какво искаш да кажеш с това „дори да исках“? — изсумтя презрително Мара. — Нали затова отиде на борда на „Звездата на смъртта“?

Люк поклати глава.

— Не, отидох, за да се опитам да върна Вейдър от тъмната страна на Силата.

Мара се извърна. Люк усещаше вихъра от объркани чувства в нея.

— Защо да ти вярвам? — попита тя накрая.

— Защо да те лъжа? Ако не бях там, Вейдър едва ли щеше да се хвърли отгоре му. В този смисъл съм отговорен за смъртта на императора.

— Точно така, виновен си — съгласи се отривисто Мара. Но преди да го каже, се долови секунда колебание. — И аз няма да го забравя.

Люк кимна мълчаливо, чакаше я да продължи. Но тя също мълчеше и след малко той отново се обърна към бодливите храсти.

— На твое място бих внимавала повече с тези неща — подхвърли Мара зад него, гласът ѝ отново беше студен и овладян. — Не искаш да сме като хванати в капан, ако нещо голямо прескочи храстите, нали?

— Права си — кимна Люк, схващайки двоякия смисъл на думите ѝ. Предстоеше им работа и докато не я свършеха, тя имаше нужда от него жив.

И след това тя трябваше да посрещне съдбата, която ѝ беше приготвена. Или да си избере нова съдба. Той прибра лазерния меч и мина покрай нея към останалите, които бързо организираха лагера. Време беше да провери дроидите.

ГЛАВА 17

Вратата на залата на Общото събрание се отвори и в големия коридор се изля поток създания и дроиди, които разговаряха оживено в обичайния спектър от различни езици. Лея погледна Уинтър и кимна. Представлението започваше.

— Какви са последните новини? — попита тя, докато навлизаха в тълпата.

— Пристигна интересен доклад от Пантоломин — отвърна Уинтър, оглеждайки нехайно тълпата. — Някакъв ловец на глави твърди, че е проникнал в имперската корабостроителница на Орд Траси, и предлага да ни продаде информация за новата им програма за производство на кораби.

— Не ми се занимава повече с ловци на глави — отсече Лея, опитвайки се да отклони поглед от тълпата. Уинтър наблюдаваше внимателно и с перфектната си памет щеше да запомни всички, които бяха достатъчно близо, за да чуят разговора им. — Значи полковник Дерлин смята, че можем да му имаме доверие?

— Още не е сигурен. Контрабандистът е изпратил безплатна мостра — информация, че там има три звездни разрушителя, които ще бъдат напълно готови до един месец. Полковник Дерлин каза, че в момента командир Харлис подготвя операция за проверка на сведенията.

Излязоха от големия коридор. Крачеха заедно с десетина създания, които още не се бяха разпръснали към кабинетите си и залите за срещи.

— Изглежда доста опасно — Лея рецитираше предварително съгласувания текст. — Надявам се, че няма да отиде да провери лично.

— В доклада няма никакви подробности — продължи и Уинтър. — Но в приложението питат дали има възможност да се вземе на заем товарен кораб от някой, който търгува с Империята.

Заседателите в Общото събрание завиха по напречния коридор и Лея и Уинтър останаха във фоайето заедно с техници, помощници,

административен персонал и лица с нисък ранг от правителствените служби на Новата република. Лея ги огледа бързо и реши, че няма смисъл да повтарят представлението. Обърна се към Уинтър, кимна отново и двете тръгнаха към турболифта.

Дълго се бяха занимавали с въпроса, къде да настанят Чен и апаратурата му, без никой да узнае с какво се занимава той, и след внимателно изследване на оригиналните планове на двореца откриха идеалното място — малко помещение за аварийен генератор, затворено и запечатано преди много години, вклинено между щаба на пилотите на изстребители и отдела по снабдяване. Лея преряза с лазерния меч нов отвор откъм сервизния коридор, Бел Иблис им помогна да прекарат кабели за електричество и връзка с главния компютър и Чен разположи апаратурата си за дешифриране. Разполагаха с всичко, което им трябваше. Липсваха само резултати.

Когато пристигнаха, Чен седеше в единствения стол и зяпаше замечтано в небето, вдигнал крака на ръба на бюрото. Уинтър затвори вратата и чак тогава той забеляза присъствието им.

— О, здравейте — кимна Чен, свали краката си и подметките му изтропаха по пода.

— По-тихо, моля — смъмри го Лея и потрепери. Току-виж офицерите от другата страна на тънките стени докладвали на непосредствения си командир за странните шумове. Но все пак можеше и да не го направят. — Генерал Бел Иблис донесе ли последното съобщение?

— Да, преди около час — едва чуто прошепна Чен. — Току-що приключих с разшифроването.

Той докосна един клавиш и на екрана се появиха разшифрованите съобщения. Лея се приближи до бюрото и ги зачете. Месторазположение на военни части, записки от дипломатически разговори на високо равнище, късчета дворцови клюки — както винаги източникът Делта беше покрил цялата гама от значимото до обикновени глупости.

— Ето едно от нашите — посочи на екрана Уинтър.

Лея прочете няколко изречения. Непотвърден доклад от разузнаването в системата Бпфаш, в който се казваше, че „Химера“ и подкрепящите я кораби били забелязани до Анхорон. Наистина идваше от тях.

— Колко са го чули? — попита тя.

— Само четирийсет и седем — отвърна помощничката ѝ, вече започнала работа с електронния бележник на Чен. — Това беше вчера в три следобед — по време на втората сесия на Общото събрание и нямаше много народ в големия коридор.

Лея кимна и отново се обърна към екрана. Докато Уинтър свърши със списъка, тя разпозна още две от фалшивите съобщения. А докато Уинтър работеше по тях, намери още пет.

— Май това е всичко — Уинтър подаде на Чен първите три списъка и се залови с останалите. — Да ги пуснем през програмата ти.

— Добре — кимна Чен, хвърли изпълнен с благоговение поглед към Уинтър и се обърна към компютъра. Въпреки трите дни съвместна работа той все още не можеше да спре да се удивява как тя си спомня всяка подробност от петдесет различни едноминутни разговора. — Да видим сега... съпоставяме ги... добре. Сведохме възможностите до сто дваайсет и седем. Повечето са техници и административен персонал. Има и някои чужди дипломати.

Лея поклати глава:

— Нито един от тях не може да има достъп до цялата тази информация. Би трябвало да е някой на много по-високо равнище в командването на...

— Чакай малко! — прекъсна я Чен и вдигна пръст. — Щом искаш голяма риба, ето ти я! Съветникът Сиян Тев от Сулуст.

Лея намръщено изгледа екрана.

— Не може да е той. Съветникът е един от първите водачи на Бунтовническия съюз. Ако не се лъжа, именно той убеди Ниен Нънб да се присъедини към нас с личния си нападателен ескадрон, след като имперските сили го прогониха от системата на Сулуст.

Чен сви рамене.

— Това не е по моята част. Но той е чул всичките петнайсет лъжливи съобщения, излъчени от предавателя на Делта.

— Не е съветник Тев — намеси се разсеяно Уинтър, която все още пишеше на бележника. — Той не присъстваше на последните шест разговора.

— Може да ги е чул някой от помощниците му — предположи Чен. — Не е задължително да е бил там лично.

Уинтър поклати глава:

— Не, негов помощник беше само на първия. А съветник Тев присъстваше на два разговора миналия ден, които не бяха предадени от Делта. В девет и петнайсет сутринта и в два и четирийсет и пет следобед.

Чен извика на екрана съответните списъци.

— Вярно — потвърди той. — Не се сетих да проверя по този начин. Явно трябва да направя по-добра програма.

Вратата зад Лея се отвори, тя се обърна и видя Бел Иблис.

— Знаех си, че ще ви намеря тук — кимна той. — Готови сме да опитаме план „Звезден прах“. Ако искаш, можеш да дойдеш да погледаш.

Планът трябваше да определи местоположението на невидимите астероиди, изстреляни от Траун в орбита на Корускант.

— Идвам — отвърна Лея. — Уинтър, когато свършиш тук, можеш да ме намериш в щаба.

— Добре, ваше височество.

Лея и Бел Иблис излязоха от стаята и тръгнаха един зад друг по сервизния коридор.

— Открихте ли нещо? — попита през рамо генералът.

— Уинтър още преглежда списъците от вчера — отговори Лея. — Досега сме свели броя до сто и трийсет души.

Бел Иблис кимна:

— Като се има предвид числеността на персонала в двореца, не е малко.

— Може би — тя се поколеба. — Но все пак планът ни ще успее само ако Делта е един човек. Ако са цяла група, по този начин няма как да я установим.

— Така е — съгласи се Бел Иблис. — Но не ми се вярва в двореца да има толкова много предатели. Всъщност дори ми е трудно да повярвам и за един. Винаги съм си мислел, че Делта е някакъв уред за записване. Нещо, което охраната просто не може да намери.

— Наблюдавах ги, докато претърсвах кабинетите. Не виждам как могат да пропуснат нещо.

— За жалост и аз.

Пристигнаха в щаба. Зад командното табло стояха генерал Рийкън и адмирал Дрейсън.

— Принцесо — поздрави я сериозно Рийкън. — Пристигате точно навреме.

Лея вдигна поглед към големия екран. От групата кораби високо в орбита се беше отделил стар транспортен кораб и внимателно се приближаваше към планетата.

— На какво разстояние ще се приближи? — попита тя.

— Ще започнем точно над планетарния щит, съветник — отвърна Дрейсън. — Анализите след битката показаха, че повечето от невидимите астероиди най-вероятно ще заемат ниска орбита.

Лея кимна. И тъй като, ако отвореха щита, именно те щяха да паднат първи, звучеше разумно да започнат от тях.

Транспортният кораб бавно потегли. Движеше се с колебливата неувереност на дистанционно управляван космически съд.

— Достатъчно — заповяда Дрейсън. — Контрола, изключете двигателя и се пригответе по мой сигнал да разтоварите. Готови... Сега!

В първия момент не се случи нищо. Изведнъж от задната част на кораба се изсипа блестящ прах и бавно се разпръсна.

— Продължавайте — каза адмиралът. — „Опустошител“, включи отрицателните йонни лъчи.

— Корабът разтовари всички прах, адмирале — докладва един офицер.

— Контрола, изтеглете го назад — заповяда Дрейсън.

— Обаче бавно — измърмори Бел Иблис. — Не бива в праха да останат следи от изгорелите газове.

Дрейсън го изгледа раздразнено, но неохотно добави:

— Изтеглете го бавно и внимателно. Получихме ли вече някакви данни?

— Обработват се, сър — отвърна офицерът на радарите. — Секторът между точка девет, три и девет, осем отразява не всички вълни.

— Добре — кимна адмиралът. — Наблюдавайте го внимателно. „Опустошител“?

— „Опустошител“ е готов, сър — обади се друг офицер.

— Предайте му да открие огън с отрицателните йонни лъчи — заповяда Дрейсън. — С ниско напрежение. Да видим какво ще стане сега.

Лея внимателно наблюдаваше екрана. Йоните от изгорелите газове на двигателя на оттеглящия се транспортен кораб създаваха противоположни електростатични заряди и блестящите пращинки започнаха да се събират. Забеляза как на екрана се появи неясната линия на йонния лъч и проряза облака прах. Лъчът зареди всички частици с един заряд, така че да се отблъскват взаимно, и изведнъж блестящият облак прах започна да расте и се разтвори като цъфнало цвете.

— Прекратете огъня. Да видим дали това ще свърши работа.

Цветето продължи да се разтваря. Лея напрегнато следеше увеличаващия се блестящ облак. Поради огромното пространство нямаше особена вероятност прахът да пресече пътя на някой от обикалящите в орбита астероиди. А дори и да се случеше, на екрана нямаше да се види нищо. Прикриващите полета пропускаха светлината и лъчите на радарите, така че на екрана нямаше да се появи черно петно.

— Облакът започва да се разпада, адмирале — докладва офицерът на радарите. — Коефициент на разпръскване около дванайсет.

— Хванал го е слънчевият вятър — измърмори Бел Иблис.

— Това се очакваше — напомни му Дрейсън. — Контрол над втори транспортен кораб, започнете операцията.

Втори транспортен кораб се отдели от групата в орбита и се насочи към повърхността.

— Това определено е най-бавният начин за откриване на астероидите — подхвърли тихо Бел Иблис.

— Така е — кимна Рийкън. — Само да не бяхте загубили установката за гравитационни капани на Свайврън. Щеше да ни свърши чудесна работа.

Лея кимна. Кварцовата установка за гравитационни капани служеше да се показва в близък план масата на прикритите кораби, намиращи се на хиляди километри.

— Мислех, че разузнаването вече е по следите на една установка.

— Открили са три — отвърна Рийкън. — Проблемът е, че всички са в контролирани от Империята зони.

— Все пак не съм убеден, че ще ни помогне — каза Бел Иблис. — Заради близостта гравитацията на Корускант сигурно напълно

прикрива астероидите.

— Ще е трудно, няма съмнение — съгласи се Рийкън. — Все пак според мен това остава най-добрата ни възможност.

Мълчаливо наблюдаваха как на екрана вторият транспортен кораб стигна определеното му място и повтори операцията. Отново нищо.

— Слънчевият вятър ще ни създаде големи проблеми — отбеляза Бел Иблис, когато потегли и трети транспортен кораб. — Може да помислим дали да не опитаме с по-големи частици.

— Или да преместим операцията откъм нощната страна — предложи Рийкън. — Това поне ще намали ефекта на...

— Турбулентност! — извика офицерът на радарите. — Вектор едно, едно, седем, координати четири, девет, две.

Всички се втурнаха към екрана на радарите. В края на все още растящия втори облак прах се беше появила неясна оранжева линия, която отбелязваше турбулентността, причинена от преминаването на невидимия астероид.

— Проследете го! — заповяда Дрейсън. — „Опустошител“, пригответе се за стрелба.

Крайцерът откри огън по проектираната орбита на астероида, на големия екран започнаха да проблясват червени линии. Лея наблюдаваше, стиснала здраво облегалката на креслото на офицера на радарите. И изведнъж астероидът се появи — грубо парче скала, което се движеше бавно на фона на звездите.

— Прекратете огъня — заповяда Дрейсън. — Добра работа, господа. „Верен“, твой ред е. Изпрати екип техници...

Той млъкна. На екрана се беше появили плетеница от линии, които пресичаха тъмната повърхност на астероида. За секунда блеснаха ярко и изчезнаха.

— Отменям заповедта, „Верен“ — изръмжа Дрейсън. — Изглежда, върховният адмирал не иска никой да се доближава до малките му играчки.

— Поне засякохме една от тях — обади се Лея. — И това е нещо.

— Да — подхвърли сухо Рийкън. — Остават не повече от триста.

Лея кимна отново и понечи да се обърне. Издирването щеше да им отнеме доста време, а тя можеше да се върне при Уинтър и Чен...

— Сблъсък! — изрева офицерът на радарите.

Лея спря. Третият транспортен кораб се въртеше неконтролируемо, кърмата му бе пречупена и от нея изскачаха пламъци. Товарът се разпиляваше във всички посоки.

— Можете ли да проследите орбитата на астероида? — попита Дрейсън.

Ръцете на офицера вече препускаха по контролното табло.

— Не, не разполагаме с достатъчно данни. Но ще извадя предполагаемата орбита.

— Направете го. До всички кораби: огън! Стреляйте с всичките си оръдия, изпращаме ви предполагаемата орбита.

На екрана се появи проекция на орбитата на астероида и от корабите започнаха да проблясват турболазерни изстрели.

— Разширете зоната до петдесет процента вероятност — заповяда Дрейсън. — Бойните станции да се заемат с външния край. Намерете проклетия астероид!

Заповедта бе излишна. Космосът над Корускант се превърна в огнен ад. Турболазерни изстрели и протонни торпеда фучаха по предполагаемата орбита. Компютърът изчисли вероятните орбити на невидимия астероид, а корабите и бойните станции пренасочиха огъня си в удължената и разширена зона.

Не откриха нищо и след няколко минути Дрейсън най-накрая призна поражението си.

— До всички части: край на огъня — заповяда той уморено. — Няма смисъл. Загубихме го.

Нямаше нужда от повече приказки. Стояха мълчаливо и наблюдаваха как повреденият транспортен кораб, твърде далеч от прехващащите лъчи на флотата, бавно се спускаше към планетарния щит и неизбежната си гибел. Счупената кърма се удари в щита и към пламъците от горящите газове на двигателя се присъединиха ярки синьо-бели проблясвания от разкъсаните атоми. Кърмата се отдели от корпуса и просветна приглушено. Последва много по-ярък блясък при удара на носа в щита, корпусът започна да се разпада, останките се разпиляха на фона на пламъците. Огнените отблясъци бавно погаснаха. Това беше краят.

Лея наблюдаваше как последните проблясъци изчезват, опитвайки се да направи джедайските упражнения за успокояване и да изтласка гнева от съзнанието си. Не можеше да си позволи да мрази

Траун за това, което им причиняваше. Така щеше само да замъгли разума си. И още по-лошо, омразата беше стъпка към тъмната страна на Силата.

Усети зад себе си леко движение, обърна се и видя Уинтър. Помощничката ѝ се взираше в екрана, в очите ѝ се четеше силна болка.

— Спокойно — прошепна Лея. — На борда нямаше никой.

— Знам — отвърна Уинтър. — Мислех си за един друг кораб, който видях да се разбива така над Ксикуин. Пътнически кораб... — тя си пое дълбоко дъх и Лея усети усилията ѝ да отблъсне ясните си спомени. — Ваше височество, може ли да поговорим, след като приключите тук?

Лея се присегна през внимателно поддържаното безизразно изражение на Уинтър и докосна съзнанието ѝ. Новините със сигурност не бяха добри.

— Идвам веднага — каза тя.

Излязоха от щаба, завиха покрай турболифта и се шмугнаха по сервизния коридор към тайната стая за разшифроване. Новината наистина не беше добра.

— Не може да бъде — поклати глава Лея и отново препрочете анализа на Чен. — Знаем със сигурност, че в двореца има изтичане на информация.

— Проверих го по всички възможни начини — отвърна Чен. — Всеки път излиза същото. Вкарах вътре всички, които са чули и не са чули изпратените от Делта съобщения, после прибавих онези, които са чули или не са чули това, което Делта не е изпратил, и всеки път резултатът е един и същ — абсолютно нищо.

Лея превключи електронния бележник да извърши обработката на данните от началото и замислено наблюдаваше как списъкът с имената минава през всички сита на програмата.

— В такъв случай Делта трябва да е група — каза тя.

— Вече проверих и тази вероятност — махна отчаяно Чен.

— Отново нищо. Излиза, че групата трябва да е най-малко от петнайсет души. Все пак службите ви за сигурност не са чак толкова зле подготвени.

— Значи Делта подбира какво да изпрати. Изпраща само част от нещата, които е чул.

Чен се почеса по бузата.

— Предполагам, че може да е така — каза той неохотно.

— Но не съм сигурен. Някои от съобщенията са направо идиотски. В последното излъчване имаше някакви арконски приказки, как някой си се чудел как да си кръсти новите рибки. Или този тип не е добре, или има странен списък от приоритети.

Вратата се отвори, Лея се обърна — беше Бел Иблис.

— Видях, че си тръгна — каза генералът. — Намерихте ли нещо?

Лея безмълвно му подаде електронния бележник. Бел Иблис прегледа набързо данните и след това ги прочете по-внимателно.

— Интересно — каза той накрая. — Или анализът е погрешен, или паметта на Уинтър най-накрая е започнала да я подвежда. Или пък Делта знае за нас.

— Откъде-накъде? — попита Лея.

— Очевидно е, че вече не предава всичко, което чува — отвърна Бел Иблис. — Явно нещо е събудило подозренията му.

Лея прехвърли в главата си всички разговори.

— Не — каза тя замислено. — Не вярвам. В нито един момент не съм усетила и следа от подозрение или злонамереност.

Бел Иблис сви рамене.

— Другата възможност е да повярваме, че тук има цяло шпионско гнездо. Не, чакай малко — положението не е толкова лошо, колкото изглежда. Ако предположим, че Делта не ни е заподозрял от самото начало, може да използваме данните от първите два дни, за да сведем броя на заподозрените до приемлив брой.

Лея усети присвиване в стомаха.

— Гарм, става въпрос за повече от сто почтени граждани на Новата република. Не можем просто така да обвиним толкова много хора в предателство. Обвиненията на съветник Фейлия срещу адмирал Акбар разклатиха доверието между нас, а това направо ще го унищожи.

— Знам, Лея — отвърна твърдо Бел Иблис. — Но не можем да позволим на Империята да ни подслушва. Предложи ми някакво друго решение и аз ще го приема.

Лея прехапа устни, умът ѝ препускаше.

— А какво ще кажеш за онази забележка, която направи, когато отивахме към щаба? — попита тя. — Ти каза, че Делта може да е записващо устройство.

— Ако е така, трябва да е някъде в големия коридор — обади се Уинтър, преди Бел Иблис да отговори. — Всички разговори, изпратени от Делта, са се водили там.

— Сигурна ли си? — погледна я изненадано Бел Иблис.

— Напълно — кимна Уинтър. — Всички до един.

— Ето това е — извика въодушевено Лея. — Някой е успял да сложи подслушвателно устройство в големия коридор.

— По-спокойно — предупреди я Бел Иблис. — Знам, че звучи добре, но не е толкова лесно. Всяка система от микрофони притежава определени характеристики, които са добре познати и лесно могат да бъдат засечени при претърсване от службите за сигурност.

— Освен ако не се изключва при появата на хората от службите — обади се Чен. — Виждал съм системи, които го правят.

Бел Иблис поклати глава:

— Говориш за устройство с поне малко изкуствен интелект. Всяко нещо, толкова близо до равнището на дроидите, би...

— Ей! — извика въодушевено Чен. — Това е. Делта не е човек, а дроид.

Лея погледна Бел Иблис.

— Възможно ли е?

— Не знам — отвърна замислено генералът. — Инсталирането на шпионска програма в един обикновен дроид е възможно. Проблемът е как да се прекара тази програма през обичайните мерки за сигурност в двореца и след това да се избегнат проверките на контраразузнаването.

— Трябва да е някой дроид с основателна причина да се мотае постоянно в големия коридор — каза Лея, опитвайки се да обмисли положението. — Но и също така да може да изчезва, без да привлича внимание при претърсването на службите за сигурност.

— А тъй като през големия коридор постоянно минават високопоставени лица, претърсванията са на съвсем къси интервали — каза Бел Иблис. — Чен, можеш ли да влезеш в архивите на охраната и да извадиш списък на претърсванията през последните три-четири дни?

— Разбира се — вдигна рамене той. — Но ще ми отнеме няколко часа. Мога да го направя и по-бързо, но ще ме забележат.

Бел Иблис погледна Лея:

— Какво ще кажеш?

— За нищо на света не бива да го залавят — отсече Лея.

— Но, от друга страна, трябва да заловим Делта, колкото може по-бързо.

— Ваше височество? — обади се Уинтър. — Извинете, че ви прекъсвам, но ми се струва, че щом претърсванията са толкова чести, просто трябва да застанем в големия коридор и да наблюдаваме кой дроид ще изчезне, когато се появят хората от охраната.

— Заслужава си да опитате — кимна Бел Иблис. — Чен, ти се заеми с проникването в архивите. А ние с Лея и Уинтър ще идем в големия коридор.

— Идват — прозвуча гласът на Уинтър от малкия предавател в ръката на Лея.

— Сигурна ли си, че са от охраната? — попита Бел Иблис.

— Да — отвърна тя. — Виждала съм полковник Бремен да им дава заповеди. А и водят със себе си дроиди и други устройства.

— Значи наистина е проверка — прошепна Лея, вдигайки тайно ръка към устните си. Надяваше се тримата кубазци в другия край на кътчето за разговори да не забележат странното ѝ държане. — Наблюдавайте внимателно.

И двамата отвърнаха тихо, че ще внимават. Лея свали ръката си в скута и се огледа. Сега имаха реален шанс да заловят Делта. Току-що беше завършила сесията на Общото събрание, всеки момент щеше да започне съвещанието на съвета и големият коридор бе пълен с високопоставени правителствени лица, секретари, помощници и дроиди.

Лея едва сега си даваше сметка, че изобщо не е осъзнавала колко много са дроидите в двореца. От мястото ѝ се виждаха няколко протоколни дроида, повечето придружаваха чужди дипломати, а останалите вървяха до правителствени лица. Над тълпата летяха няколко прилични на насекоми дроида по поддръжката, които почистваха стените и прозорците. Притиснати до стената комуникационни дроиди предаваха сложните за излъчване по предавателя и твърде важни, за да се пуснат по мрежата, съобщения. Едва видим през тълпата, един дроид внимателно почистваше падналите листа от подредените в редичка дървета хахала. Питаше се кой от тях Империята е превърнала в шпионин.

— Започнаха — обади се Уинтър. — Тръгнаха по коридора...

От предавателя се чу пронизителен шум, сякаш Уинтър стържеше с пръст по микрофона. Пищенето продължи, Лея се чудеше дали да не отиде да провери какво става, когато от предавателя се обади мъжки глас:

— Съветник Органа Соло?

— Аз съм — каза тя предпазливо. — Вие кой сте?

— Лейтенант Машел Кенди, съветник — отвърна той. — От охраната на двореца. Знаете ли, че към връзката ви се е прикачил трети човек?

— Не се е прикачил, лейтенант — увери го Лея. — Заедно с помощничката ми разговаряхме с генерал Бел Иблис.

— Да — отвърна Кенди разочаровано. Вероятно си мислеше, че е попаднал на имперския агент Делта. — Налага се да ви помоля да прекратите разговора за следващите няколко минути, съветник. Претърсваме големия коридор и ще заглушим всички предаватели в района.

— Добре — каза Лея. — Ще почакаме да свършите.

Тя изключи предавателя и го закачи на колана. Усещаше учестените удари на сърцето си. Извъртя се нехайно в креслото и се увери, че може да наблюдава изхода от големия коридор. Ако тук имаше шпионски дроид, той щеше да се измъкне веднага щом забележеше приближаването на групата по претърсване.

Към почистващите дроиди се бяха присъединили нови, които се придвижваха по коридора, като методично проверяваха стените и резбования таван за инсталирани след предишното претърсване микрофони и записващи системи. Лейтенант Кенди и хората му крачеха решително покрай тълпата дипломати и наблюдаваха екраните на детекторите, които носеха на раменете си. Стигнаха до кътчето за разговори, подминаха го без никакви инциденти и продължиха към края на коридора. Там спряха, за да изчакат дроидите да свършат работата си, и изчезнаха надолу към кабинетите на вътрешния съвет.

И това беше всичко. Големият коридор беше претърсен, не се намери нищо, нито един дроид не изчезна по време на проверката.

Леко движение встрани привлече погледа ѝ. Един дроид по поддръжката, който тя беше забелязала по-рано, минаваше край дърветата хахала около кътчето за разговори. Той си мърмореше тихо,

протягаше чувствителните си пипала през клоните и почистваше изсъхналите листа. Умрели точно както нейната теория. Тя въздъхна и извади преподавателя.

— Уинтър? Гарм?

— Чувам ви, ваше височество — обади се веднага Уинтър.

— И аз — добави Бел Иблис. — Какво стана?

Лея поклати глава:

— Абсолютно нищо. Нито един от дроидите не помръдна.

Последва кратко мълчание.

— Ясно — каза накрая Бел Иблис. — Е, може нашият дроид днес да не е бил тук. Трябва да изпратим Уинтър при Чен и да добави дроидите в списъка.

— Какво ще кажеш, Уинтър? — попита Лея.

— Ще се опитам — отвърна тя неуверено. — Но разпознаването на отделните дроиди ще е проблем. На външен вид всички си приличат.

— Е, ще се задоволим с това, което можеш да си спомниш — каза Бел Иблис. — Близко сме до отговора на загадката. Чувствам го.

Лея сдържа дъха си и се присегна с джедайските си сетива. Не притежаваше чувствителната воинска интуиция на Бел Иблис, нито уменията на Люк в Силата, но също усещаше нещо в големия коридор...

— Мисля, че си прав — каза тя. — Уинтър, най-добре иди при Чен и се захващай за работа.

— Разбира се, ваше височество.

— Ще дойда с теб, Уинтър — обади се Бел Иблис. — Искам да видя какво става с плана „Звезден прах“.

Лея изключи преподавателя и се облегна в креслото. Налегнаха я умора и обезсърчение. Използването на декодирането от Чен шифър за идентифицирането на Делта изглеждаше толкова добра идея. Но до този момент всяка следа изчезваше пред очите им.

А времето бързо изтичаше. Дори ако успееш да запазят в тайна работата на Чен — а това далеч не беше сигурно, — напразните им усилия просто ги приближаваха към неизбежния миг, когато Делта щеше да забележи дейността им и да се спотаи. И така щеше да изчезне последната възможност да открият имперския агент.

Това щеше да бъде истинска катастрофа. Не само заради изтичането на информация — имперското разузнаване събираше данни още от създаването на Бунтовническия съюз и въпреки това те бяха успели да оцелеят. За Новата република много по-опасна беше атмосферата на подозрителност и взаимно недоверие, създавана от съществуването на Делта в двореца. Обвиненията на съветник Фейлия срещу адмирал Акбар вече бяха показали какво може да направи недоверието в крехката коалиция от различни раси, които изграждаха Новата република. А ако в управлението наистина имаше имперски агент...

Тримата кубазци в другия край на кътчето за разговори се изправиха, заобиколиха дървото хахала и дроида, който го почистваше, и изчезнаха в тълпата надолу по коридора. Изведнъж точно дроидът привлече вниманието на Лея. Тананикайки си тихо, той внимателно протегна пипало през клоните към няколко увехнали листа. Тя се беше сблъскала за кратко с имперски шпионски дроид на родната планета на ногрите Онор и този сблъсък вещаеше опасност за нея и геноцид за народа на ногрите. Ако Бел Иблис беше прав и източникът Делта беше обикновен дроид, а не предател...

Но това не ѝ помагаше много. Империята нямаше как да вкара шпионски дроид в двореца без помощта на едно или повече тукашни създания. Охраната задължително проверяваше внимателно всеки дроид, който влизаше в двореца, независимо дали идваше за временно или за постоянно, а хората от службите за сигурност много добре знаеха какво да търсят. Ако дроидът имаше скрита шпионска програма, при проверката тя щеше да се покаже толкова ярко, като червения проблясък под прозрачната кора на дървото хахала...

Лея се намръщи. Мислите ѝ внезапно загубиха стройната си последователност/На тънкото дръвче се появи още едно червено петно, разля се на вълни нагоре по ствола и накрая избледня в бледолилавия фон. Последваха още няколко проблясъка, които се догонваха като морски вълни. Всички бяха приблизително еднакви по размер и идваха от едно място в ствола. И съвпадаха във времето с тананикането на поддържащия дроид.

Сякаш изведнъж я обля студена вълна. Вече знаеше отговора на загадката. Бръкна в колана си с треперещи ръце и набра централния оператор.

— Говори съветник Органа Соло — представи се тя. — Свържете ме с полковника от службите за сигурност Бремен. Предайте му, че открих агент Делта.

Трябваше да стигнат дълбочина осем метра, за да я намерят — дълга, плоска, потъмняла от времето тръба, заровена в корените на дървото хахала. В единия ѝ край влизаха стотици жички, а от другия стърчеше антена за пряко предаване. След това се наложи да почакаят още един час, докато бъде изготвен предварителният доклад, за да убедят Бремен.

— Техниците твърдят, че никога не са виждали такова нещо — каза началникът на охраната на Лея, Бел Иблис и Мон Мотма, които бяха застанали до изкорененото дърво. — Но очевидно принципът на действие е много прост. Всеки натиск по ствола на дървото, включително трептенето от звуковите вълни, предизвиква химически промени във вътрешния слой на кората.

— И затова се променят цветовете, нали? — попита Мон Мотма.

— Точно така — кимна Бремен и потрепери. — Наистина, сега е ясно, че мигновената смяна на цветовете се дължи на биохимични процеси. Както и да е, свързаните със ствола жички реагират на промените в химичния състав и предават информацията на модула в корените. Модулът я приема във вид на химически реакции, превръща я в компресирани данни и от там — в човешка реч. Някакво друго устройство — вероятно по-дълбоко в корените — събира разговорите и кодира цялата информация за излъчване. И това е всичко.

— Органичен микрофон — кимна Бел Иблис. — Без електроника, така че претърсването на контраразузнаването не може да го засече.

— Цяла система от органични микрофони — поправи го Бремен и погледна многозначително към редиците дървета от двете страни на големия коридор. — Веднага ще ги махнем.

— Великолепен план — измърмори Мон Мотма. — Съвсем в стила на императора. Винаги съм се чудила как получаваше информацията, която използваше срещу нас в Сената — тя поклати глава: — Изглежда, дори и след смъртта си може да се изправи срещу нас.

— Е, поне този му опит се оказа неуспешен — каза Бел Иблис. — Полковник, съберете екип и изкоренете дърветата.

ГЛАВА 18

В другия край на опустошената равнина блесна светлина.

— Мазик идва — отбеляза Карде.

Гилеспи обърна гръб на барчето с напитките и плъзна поглед над останките от крепостните стени.

— Вярно, идва някой — съгласи се той, остави чашата и студеното бруалки, от което хапваше, и избърса ръце в туниката. Извади макробинокъл и го вдигна пред очите си. — Наистина е Мазик. Виж ти, води още два кораба.

Карде намръщено погледна приближаващото светло петно.

— Още два кораба ли?

— Погледни — подаде му бинокъла Гилеспи.

Карде вдигна бинокъла. Наистина се приближаваха три кораба: изящна космическа яхта и два по-тесни, зловещи на вид кораба с невиждан силует.

— Води ни гости, така ли? — попита Гилеспи.

— За никакви гости не спомена, когато говори с Авис преди няколко минути — отвърна Карде.

В този момент двата охраняващи кораба се отделиха от яхтата, спуснаха се към равнината и изчезнаха в един от дълбоките каньони.

— Не е зле да провериш.

— Така е — съгласи се Карде, върна макробинокъла и извади предавателя си. — Авис? Успяхте ли да установите самоличността на посетителите ни?

— Разбира се — отвърна помощникът му. — И трите кораба са със сменени имена, но успяхме да ги разпознаем: „Далечна дъга“, „Небесен нокът“ и „Орел“.

Карде се намръщи. Очертанията на корабите не му бяха познати, но имената говореха достатъчно. Личната яхта на Мазик и два от любимите му бойни кораби.

— Благодаря — каза той и изключи предавателя.

— Какво става? — попита Гилеспи.

Карде закачи преподавателя на колана си.

— Мазик е — отвърна той.

— Какво е станало с Мазик? — прозвуча неочаквано гласът на Нилс Фериер.

Карде се обърна. Крадецът на кораби стоеше до бара с огромно количество печени ядки от пирки в шепата.

— Пристига.

— Добре — кимна Фериер, подхвърли една ядка в устата си и шумно я схруска. — Доста закъсня. Да се надяваме, че срещата ще започне накрая.

Той излезе, нехайно хрупайки, и кимна на Дравис и Клингън, минавайки край тях.

— Стори ми се, че не го искаш тук — измърмори Гилеспи.

Карде поклати глава:

— Варно е. Но явно други не мислят така.

Гилеспи го погледна изненадано:

— Искаш да кажеш, че го е поканил някой друг ли? Кой?

— Не знам — призна Карде и изпрати с поглед Фериер. Крадецът на кораби свърна към ъгъла, където се беше събрала групата на Елор. — Нямаше как да разпитам, без да изглеждам дребнав, подозрителен и арогантен. Както и да е, вероятно това няма никакво значение. Някой е решил, че и сега трябва да присъстват всички, които бяха на първата ни среща на Троган.

— Въпреки липсата на покана?

Карде сви рамене.

— Сигурно е решил, че е бил изпуснат неволно. Но ако повдигна въпроса, само ще предизвикам разпавии. Някои и бездруго май са недоволни, че поех организирането на операцията.

Гилеспи хвърли последното парче бруалки в устата си.

— Да, може и да няма значение — каза той мрачно. — Но може и да има.

— Поставили сме под наблюдение околността — напомни му Карде. — Ако Фериер се е споразумял с Империята, ще видим приближаването на имперските войници и ще имаме време да реагираме.

— Надявам се — изръмжа Гилеспи и отиде до бара. — Не обичам да бягам на пълен стомах.

Карде се усмихна, понечи да се извърне, но в този момент се обади предавателят му. Той го извади, включи го и инстинктивно вдигна поглед към небето.

— Карде слуша.

— Тук е Торв — чу се гласът на помощника му и Карде незабавно разбра по тона, че нещо не е в ред. — Можеш ли да слезеш за минута?

— Разбира се — отвърна Карде и несъзнателно посегна към бластера в кобура на бедрото. — Да доведе ли още някой?

— Няма нужда.

Това означаваше, че подкрепленията вече бяха тръгнали.

— Разбрано. Идвам веднага.

Изключи предавателя и го закачи на колана.

— Някакви проблеми? — попита Гилеспи и го изгледа изпитателно над ръба на чашата.

— Някой е проникнал в крепостта — отвърна Карде и внимателно огледа двора. Като че ли нито един от останалите контрабандисти и помощниците им не гледаше към него. — Направи ми услуга и дръж под око обстановката тук.

— Разбира се. Трябва ли да обърна специално внимание на някого?

Карде погледна Фериер. Крадецът на кораби беше оставил Елор и сега вървеше към Парта и приятеля ѝ от Хо Дин.

— Гледай Фериер да не се изгуби.

Централната част на базата беше разположена на три етажа под върха на разрушената крепост. В миналото тук вероятно са се помещавали кухните и сервизните помещения, а до тях имаше огромна зала с високи тавани, където са се организирали празненства. „Волният Карде“ бе кацнал в балната зала, която предлагаше две важни предимства — беше сравнително скрито място и даваше възможност за бързо измъкване при извънредни обстоятелства. Карде излезе пред високите врати и видя Фин Торв и още петима души от екипажа на „Звезден лед“ да го чакат с извадени бластери в ръка.

— Докладвайте! — заповяда той.

— Тук има някой — започна мрачно Торв. — Чин изведе ворнскърите да се поразходят около кораба и видял нещо да се движи в сенките около южната стена.

Южната стена беше най-близо до спуснатата стълбичка на „Волният Карде“.

— Имало ли е някой на борда в този момент?

— Лахтън поправяше второто командно табло — отвърна Торв.
— Авис му заповяда да остане на мостика и да стреля, ако някой се опита да се промъкне при него, преди ние да се качим. Чин събра хората от „Небесен път“ и започна да претърсва помещенията в южното крило. Данкин се зае със северното.

Карде кимна.

— В такъв случай за нас остава корабът. Вие — посочи той двама души от екипажа на „Звезден лед“ — останете тук и не пускайте никого. А ние тръгваме. Бавно и спокойно.

Отвориха вратата и предпазливо пристъпиха в помещението. Точно срещу тях се извисяваше кърмата на „Волният Карде“, на около сто и петдесет метра зад него през пролуките в стената на разрушената крепост проблясваше синьото хиджарнско небе.

— Само да беше малко по-светло — прошепна Торв.

— Тук изглежда лесно да се скриеш, но не е — увери го Карде и извади предавателя. — Данкин, Чин, тук е Карде. Докладвайте.

— Засега нищо в северното крило — обади се веднага Данкин.
— Изпратих Корвис за няколко портативни сензорни радара, но още не се е върнал.

— И тук нищо, капитане — добави Чин.

— Добре — отвърна Карде. — Ние се приближаваме към кораба откъм дясната му страна и се насочваме към люка. Пригответе се да ни подкрепите, ако се наложи.

— Разбрано, капитане.

Карде закачи предавателя на колана. Пое си дълбоко дъх и тръгна напред.

Претърсиха кораба, балната зала и всички останали помещения наоколо. Не откриха нищо.

— Сигурно ми се е сторило — измърмори умърлушено Чин, когато всички претърсващи се събраха пред стълбичката на „Волният Карде“. — Съжалявам, капитане.

— Спокойно — кимна Карде и внимателно огледа балната зала. Въпреки че нищо не откриха, изпълваше го неприятно усещане. Сякаш някой го наблюдаваше и му се надсмиваше. — На всеки се случва. Но

аз още не съм убеден, че си се заблудил. Торви, сигурен ли си, че с Лахтън претърсихте целия кораб?

— Сантиметър по сантиметър — отвърна уверено Торв. — И да се е вмъкнал някой във „Волният Карде“, е излязъл, преди да се качим на борда.

— А защо не използваме ворнскърите, сър? — обади се един от хората на „Звезден лед“. — Не ги ли бива като следотърсачи?

— Само ако гониш йосаламир или джедай — отвърна Карде. — Но май който и да е бил тук, вече го няма. Да се надяваме, че сме го прогонили, преди да е свършил каквото е бил намислил. Торв, искам да организираш охрана в района. Авис, ти предупреди дежурните на „Звезден лед“ и „Небесен път“.

— Добре — кимна Торв и извади предавателя си. — А какво ще правим с гостите? Да ги предупредим ли?

— Да не сме им майки? — изсумтя един от екипажа. — Вече са големи момчета, могат сами да се оправят.

— Така е — обади се спокойно Карде. — Но те са тук по моя покана. Докато са под покрива ни, са под наша защита.

— Тя покрива ли и онзи, който е пратил нарушителя, забелязан от Чин? — попита Лахтън.

Карде вдигна поглед към кораба.

— Зависи за какво е идвал — отвърна той. Време беше да се върне при гостите. Мазик сигурно бе пристигнал, а и не само Ферриер нямаше търпение срещата да започне. — Лахтън, веднага щом Корвис пристигне с радарите, направете пълна проверка на кораба, като започнете от външния корпус. Посетителят може да ни е оставил подарък, а аз не искам да излетим с устройство за проследяване или с бомба с часовников механизъм. Ако имате нужда от мен, ме търсете горе в залата за срещи.

За пореден път усети отсъствието на Мара Джейд. Някой от близките дни трябваше да намери време да мине през Корускант и да я вземе.

Ако му я дадяха. Източниците му на информация бяха предали тревожни слухове за някаква неназована жена, която била помогнала на имперски командоси на Корускант. С нескритата си омраза към върховния адмирал Траун не беше много вероятно Мара да помогне на неговата Империя. Но пък заради военновременните затруднения

немалко хора в Новата република започваха да проявяват признаци на истерия, а заради тъмното ѝ минало Мара бе лесен обект на обвинения. Още една причина да я измъкне колкото може по-скоро от Корускант.

Мазик наистина бе пристигнал. Стоеше до групата ходинци и говореше оживено с Парта. До него беше измамно красивата телохранителка, с която беше на Троган. Тя безуспешно се опитваше да не привлича погледите към себе си.

Същото правеха и двама мъже зад нея. И още четирима на няколко метра встрани. И други шестима, пръснати в ъглите на двора.

Карде спря на прага, в главата му звъннаха предупредителни камбанки. Мазик да вземе два бойни кораба за охрана по пътя, беше едно. Но да доведе цял ескадрон подкрепление на една приятелска среща, бе нещо съвсем различно. Или имперското нападение над Троган го беше изплашило, или не бе убеден, че срещата ще протече толкова приятелски.

— Ей, Карде — извика Фериер и му махна. — Хайде, време е да почваме.

— Да — кимна Карде, опита се да се усмихне възможно най-гостоприемно и влезе в залата. Късно беше да вика свои хора, за да се възстанови равновесието в силите. Можеше само да се надява, че Мазик просто проявява предпазливост. — Добър вечер, Мазик. Благодаря ти, че прие поканата.

— Забрави — махна нехайно Мазик със студен поглед и без усмивка.

— Местата в залата са удобни — махна наляво Карде. — Заповядайте...

— Имам по-добро предложение — прекъсна го Мазик. — Какво ще кажеш, ако проведем срещата на борда на „Волният Карде“?

Карде впи поглед в него. Мазик спокойно устоя на изпитателния му взор с безстрастно лице. Явно многобройните му придружители не бяха само заради обичайна предпазливост.

— Може ли да попитам защо? — попита Карде.

— Да не би да имаш нещо за криене?

Карде се усмихна студено:

— Разбира се, че имам нещо за криене. Също както Парта, Елор и дори ти. Все пак ние сме конкуренти.

— Значи няма да ни пуснеш да се качим на борда на „Волният Карде“?

Карде огледа главатарите на контрабандистите. Гилеспи, Дравис и Клингън изглеждаха изненадани, очевидно нямаха представа, какво става. По ходинското лице на Парта трудно можеше да се прочете нещо, но в позата ѝ се долавяше странна напрегнатост. Елор избягваше да го погледне в очите. А Фериер... Фериер се хилеше. Не открито, усмивката му едва се забелязваше зад гъстата брада. Но беше напълно достатъчно.

И едва сега се сети: съществото, което Чин беше забелязал и всички те не успяха да заловят, беше невидимият девол на Фериер.

Наоколо бяха хората на Мазик, докато три етажа надолу неговите собствени охраняваха базата и кораба от нещо, което отдавна беше изчезнало. А гостите очакваха отговора му.

— „Волният Карде“ е долу. Заповядайте след мен.

Цялата група слезе в балната зала. Данкин и Торв седяха и разговаряха пред стълбичката на кораба.

— Здравейте, капитане — поздрави леко изненадан Данкин. — С какво можем да помогнем?

— Няма нужда от помощ — отвърна Карде. — Решихме да проведем срещата на борда.

— На борда ли? — повтори Данкин и огледа внимателно цялата група. Очевидно гледката изобщо не му допадна. Това беше леснообяснимо — сред главатарите на контрабандистите, помощниците и телохранителите им горилите на Мазик изпъкваха като светлини на космодрум в тъмна нощ. — Съжалявам, не бях предупреден — добави той и нехайно пхна палец в колана, на който висеше кобурът.

— Идеята се роди внезапно — обясни Карде.

С крайчеца на окото си зърна как хората му изоставиха задачите си и взеха да се приближават при сигнала на Данкин. Опитваха се да заобиколят гостите.

— Добре тогава — кимна Данкин, леко объркан. — Макар че не сме се подготвили. Все пак знаете как изглежда каюткомпанията...

— Обстановката ни най-малко не ни интересува — прекъсна го Мазик. — Дръпнете се, чака ни работа.

— Разбирам — кимна Данкин. Изглеждаше още по-притеснен, но не отстъпи. — Проблемът е, че в момента вътре се извършва радарна проверка и ако се качат повече хора, ще има изкривяване на показанията.

— Е, и какво от това? — намеси се Фериер. — Ти за какъв се мислиш, та ни спираш?

Данкин не успя да отговори. Лицето на Карде бе облъхнато от аромат на парфюм и в ребрата му се заби дуло на бластер.

— Няма да мине, Карде — изръмжа Мазик. — Кажи им да се дръпнат. Веднага.

Карде внимателно погледна през рамо. Красивата телохранителка на Мазик го гледаше студено и съвсем професионално.

— А ако не го направя?

— Ще почнат гърмежи — отвърна рязко Мазик. — Тук и сега.

В групата се усети леко раздвижване.

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — неуверено попита Гилеспи.

— Ще ти кажа вътре в кораба — отговори Мазик, впил поглед в Карде. — Стига всички да сме живи, за да влезем. А това зависи само от домакина ни.

— Няма да предам хората си — каза спокойно Карде. — Щом искате битка...

— Хората ти не ме интересуват — отвърна Мазик. — Нито пък корабът или организацията ти. Това е личен въпрос между теб и мен. И някои други контрабандисти.

— В такъв случай да се разберем отвън — предложи Данкин. — Ще намерим място, ще си изберете оръжие...

— Не говоря за лична вражда — прекъсна го Мазик. — Става дума за предателство.

— За какво?! — възкликна Гилеспи. — Мазик...

— Млъкни, Гилеспи — сръза го Мазик и го изгледа свирепо. — Е, какво ще правим, Карде?

Карде бавно огледа хората около себе си. Нямахме съюзници или приятели, които да застанат твърдо зад него срещу неправдоподобното обвинение, изфабрикувано от Мазик и Фериер. Уважението, дължимите услуги — всичко беше забравено. Щяха да гледат как враговете му го повалят на земята, и след това всеки от тях щеше да

отмъкне парченце от организацията, която той с толкова труд бе изградил.

И все пак хората и другите създания тук бяха негови служители. И той отговаряше пред тях.

— В каюткомпанията могат да се поберат само осмина — каза спокойно. — Помощниците, телохранителите и твоите горили трябва да останат отвън. Ще им заповядаш ли да не закачат хората ми?

Мазик го изгледа внимателно и кимна.

— Ако не ги нападнат, няма да направят нищо. Шада, вземи бластера му. След теб, Карде.

Карде извърна глава към Данкин и Торв и кимна. Тд неохотно се дръпнаха от стълоичката и той тръгна нагоре. Последваха го хората, които той се беше надявал да обедини в единен фронт срещу Империята.

Беше се излъгал жестоко в тях.

Настаниха се в каюткомпанията, Мазик бутна Карде в едно от креслата в ъгъла, а останалите се разположиха около масата с лице към него.

— Добре — каза Карде. — Вече сме на кораба. И сега какво?

— Искам да ми дадеш всичките си информационни чипове — заповяда Мазик. — Абсолютно всички. Ще започнем с тези в кабинета ти.

Карде кимна надясно.

— През тази врата надолу по коридора и вдясно.

— Код за достъп?

— Няма. Аз вярвам на хората си.

Устните на Мазик потрепнаха.

— Елор, иди и ги вземи. И донеси няколко електронни бележника.

Дурианецът мълчаливо стана и излезе.

— Докато чакаме — каза в неловката тишина Карде, — вероятно ще мога да ви представя предложението, заради което ви поканих на Хиджарна.

Мазик изсумтя:

— Куражлия си, Карде, не може да се отрече. Куражлия, и то със стил. Но по-добре да помълчим.

Карде погледна насочения към него бластер и кимна:

— Както искаш.

Елор се завърна след по-малко от минута. Носеше отрупан с чипове поднос, като най-отгоре се крепяха два електронни бележника.

— Добре — кимна Мазик. Дурианецът седна до него. — Дай единия бележник на Парта и започнете да преглеждате чиповете. И двамата знаете какво да търсите.

— Трябва да призная — обади се Елор, — че това изобщо не ми харесва.

— Съглааснааа съм — каза Парта. Пипалата на главата ѝ се извиваха като разтревожени змии. — Дааа се биеш открито срееещу конкуреент, си еее чаааст от бизнесааа. Но товааа еее друго.

— Не става дума за бизнеса — отвърна Мазик.

— Разбира се — съгласи се Карде. — Той вече каза, че не се интересува от организацията ми. Нали не сте забравили?

— Недей да преиначаваш думите ми, Карде — предупреди го Мазик. — И не се опитвай да ни водиш за носа.

— Никого не водя за носа, Мазик — каза спокойно Карде. — Аз се държа абсолютно честно с всеки от вас още от самото начало.

— Може би. Нали затова сме дошли — да се уверим.

Карде огледа контрабандистите около масата. Спомни си какъв хаос беше настъпил в подземния свят на контрабандистите след разпадането на организацията на Джаба. Всяка група в галактиката се бореше ожесточено за парчетата, откъкваше кораби, хора и сключени договори, тук-там дори избухнаха сражения за тях. По-големите организации спечелиха доста от краха на Джаба.

Питах се дали Авис щеше да успее да им устои. Авис и Мара.

— Намерихте ли нещо? — попита Мазик.

— Щее ти кааажем, ааако нааамерим — отвърна Парта и по равния ѝ глас личеше колко ѝ е неприятно положението.

Карде погледна Мазик:

— Ще ми кажеш ли поне какво се предполага, че съм направил?

— И аз искам да знам — обади се и Гилеспи.

Мазик се облегна в креслото и положи ръката, с която държеше бластера, на бедрото си.

— Много просто — каза той. — Онова нападение над Троган, когато загина моят приятел Лишма, се оказва предварително организирано.

— Как така предварително организирано? — попита Дравис.

— Точно както казах. Някой е наел имперски лейтенант и ескадрона му, за да ни нападнат.

— Имперските войници не са наемници — изръмжа Клингън.

— Но тази част именно като такава е действала — отвърна Мазик.

— И откъде се знае? — попита настойчиво Гилеспи.

Мазик се усмихна.

— От най-достоверния източник, от върховния адмирал Траун.

Настъпи смаяна тишина. Дравис пръв си възвърна дар словото.

— Така ли? И той ти го съобщи просто ей така?

— Хванаха ме, докато се мотаех в системата на Джоиол, и ме отведоха на „Химера“ — отвърна Мазик, без да обръща внимание на сарказма. — След онова в корабостроителницата на Билбринджи си мислех, че този път направо съм си отишъл. Но Траун каза, че ме е довел само за да си оправим отношенията, че никой в Империята не е заповядвал нападението над Троган и затова не бива тях да обвиняваме. И ме пусна да си отида.

— Подмятайки на изпроводяк, че аз съм организирал нападението? — предположи Карде.

— Не те е споменава изрично — каза Мазик. — Но кой друг би спечелил от скарването ни с Империята?

— Тук е замесен върховният адмирал, Мазик — напомни му Карде. — Траун изпитва удоволствие от дългосрочни и сложни стратегии и освен това има личен интерес да ме унищожи.

Мазик се усмихна сурово:

— Не са само думите на Траун, Карде. Преди да дойда, помолих един приятел да се поразрови из военните архиви на Империята. Той ми достави всички подробности за случилото се на Троган.

— Имперските архиви могат да бъдат фалшифицирани — възрази Карде.

— Вече казах, не приемам на доверие думите им — отвърна Мазик. — Но ако тук открием екземпляр от сключено споразумение — вдигна високо бластера си, — това ще е солидно доказателство.

— Ясно — измърмори Карде и погледна Фериер. Значи затова беше дошъл неговият девол на кораба. Да подхвърли солидно доказателство за Мазик. — Сигурно е твърдд късно да спомена, че

няколко минути преди да се появиш, на борда на „Волният Карде“ е проникнало неизвестно създание.

Фериер изсумтя:

— Нима? Малко късно го съобщаваш, Карде.

— Късно за какво? — попита намръщено Дравис.

— Да прехвърли подозрението върху друг — презрително изсумтя Фериер. — Опитва се да ни накараме да мислим, че някой от нас е донесъл онзи чип.

— Какъв чип? — изсумтя Гилеспи. — Още не сме намерили нищо.

— Напротив, намерихме — обади се Елор.

Карде се обърна към него. Плоското лице на Елор беше сковано в безизразна маска. Той подаде електронния бележник на Мазик. Всички се вторачиха в него. Мазик прегледа текста и лицето му също се смрачи.

— Е, това е — каза той меко и остави бележника на масата. — Струва ми се, че няма какво повече да кажа.

— Чакай малко — възрази Гилеспи. — Има още много какво да се каже. Карде е прав за нарушителя — аз бях с него горе, когато му се обадиха по предавателя.

Мазик сви рамене.

— Добре, приемам го. И какво стана, Карде? Открихте ли нещо?

Карде поклати глава, опитвайки се да не поглежда към бластера на Мазик.

— Не, за съжаление. Чин твърди, че видял движение близо до кораба, но не можахме да открием нищо.

— Отвън не забелязах много места, където би могъл да се скрие някой — каза Мазик.

— Човек не — съгласи се Карде. — Но пък тогава не се сетихме да претърсим сенките покрай стените и вратите.

— Искаш да кажеш, че е бил моят дух, така ли? — намеси се Фериер. — Съвсем в твоя стил, Карде. Подхвърлиш няколко намека и се опитваш да замъглиш въпроса. Е, този път няма да мине.

Карде го изгледа изненадано. В очите му гореше войнствен пламък, на лицето му се беше изписало агресивно изражение. Изведнъж разбра, че греши за заговора. Фериер и Мазик не работеха заедно, вероятно Траун се опитваше да го унищожи само чрез крадеца

на кораби. Значи Мазик наистина вярваше, че Карде е предател. А това означаваше, че може би все още има шанс да го убеди в обратното.

— В такъв случай нека да те питам нещо — обърна се той към Мазик. — Нима щях да бъда толкова безгрижен, че да оставя доказателство за предателството ми тук, където всеки би могъл да го намери?

— Ти не си знаел, че ние ще го потърсим — отвърна Фериер, преди Мазик да отвори уста.

Карде вдигна вежди.

— Значи станахме „ние“, така ли, Фериер? И ти ли помагаш на Мазик?

— Той е прав, Карде. Престани да замазваш нещата — обади се Мазик. — Да не мислиш, че Траун ще положи толкова усилия, за да те унищожи? Можеше да го направи на Троган.

— На Троган той не можеше дори да ме докосне — поклати глава Карде. — Нали всички щяхте да го видите? Не би рискувал да настрои срещу себе си цялата общност на контрабандистите. Не, така е много по-добре за него. Той ще ме унищожи, ще отстрани предупрежденията ми срещу него и ще запази доброто ви отношение и връзката ви служба.

Клингън поклати косматата си глава:

— Не, Траун не е като Вейдър. Той никога няма да хвърли войниците си в предварително обречено нападение.

— Така е — кимна Карде. — И аз не мисля че атаката на Троган е станала по негова заповед. Някой друг е планирал нападението, а сега Траун просто се опитва да извлече максимална полза от създалата се ситуация.

— И сигурно ще се опиташ да припишеш нещата на мен — изръмжа Фериер.

— Не съм обвинил никого, Фериер — спокойно изрече Карде. — Някой би казал, че имаш гузна съвест.

— Ето, отново се опитваш да замъглиш нещата — извика Фериер, погледна към събралите се около масата контрабандисти и отново се обърна към Карде: — На практика ти обвини духа ми, че е пъхнал чипа тук.

— Ти го каза, не аз — отвърна Карде, наблюдавайки го внимателно. Бързото съобразяване очевидно не беше най-силната

страна на Фериер и напрежението му започваше да личи. Ако успееше да го притисне още малко... — Но щом го спомена тъй или иначе, къде е деволът ти?

— На кораба ми — отвърна веднага Фериер. — В каюткомпанията с всички останали. Там е, откак кацнахме.

— Защо?

Фериер го зяпна изненадан.

— Как така защо? Защото е част от екипажа.

— Имах предвид защо не е отвън пред „Волният Карде“ заедно с останалите телохранители.

— Кой казва, че е телохранител?

Карде сви рамене.

— Така реших. Все пак на Троган се държеше като телохранител.

— Прав си — обади се замислен Гилеспи. — Седеше точно до стената. Готов веднага да се хвърли срещу имперските войници, щом се появиха.

— Сякаш знаеше, че ще дойдат — съгласи се Карде.

Лицето на Фериер потъмня:

— Карде...

— Достатъчно — прекъсна го Мазик. — Карде, това не е доказателство. Какво печели Фериер от такова нападение?

— Възможност да изпъкне, помагайки ни в схватката — предположи Карде. — Сигурно се е надявал, че това ще приспи подозренията ни за връзката му с Империята.

— Извъртай го, както си искаш — изръмжа Фериер и посочи електронния бележник на масата до Мазик. — Но чипът не казва, че аз съм наел Коск и войниците му. В него пише, че ти си го направил. Струва ми се, че слушахме достатъчно...

— Чакай малко — прекъсна го Мазик. — Откъде знаеш какво пише в чипа?

— Ти ни каза — отвърна Фериер. — Нали обясни, че вътре е другата половина от...

— Но не съм споменал името на лейтенанта.

В каюткомпанията се възцари зловеща тишина. Фериер пребледня.

— Сигурно си го казал.

— Не — отсече студено Мазик. — Не съм.

— Никой не го е казвал — изръмжа Клингън.

Фериер го изгледа намръщено.

— Това е истинска лудост — изръмжа той, възвърнал донякъде смелостта си. — Всички доказателства сочат Карде и вие ще го пуснете само защото аз съм чул отнякъде името на Коск? Може би някой от щурмоваците на Троган го е извикал по време на схватката, откъде да знам?

— Е, тогава ще ти задам един по-лесен въпрос — каза Карде. — Кажи ни откъде научи за тази среща. Аз не съм ти пращал покана.

Мазик го стрелна с поглед.

— Не си ли?

Карде поклати глава.

— След като чух за ролята му в търсенето на флотата „Катана“, изобщо му нямам доверие. Той нямаше да бъде и на Троган, ако Гилеспи не бе отправил отворена покана до всички.

— Е, Фериер? — подсказа Дравис. — Да не би някой от нас да ти е казал?

В угълчетата на очите на Фериер се появиха бръчки.

— Прехванах съобщението до Мазик — измърмори той. — Разшифровах го и реших, че и аз трябва да съм тук.

— Доста бързо си се справил с разшифроването — подхвърли Гилеспи. — Използвахме добри кодове. Надявам се, че си запазил копие от кодираното съобщение?

Фериер се изправи и извика:

— Няма да седя тук да ви слушам. Карде е виновен, не аз.

— Сядай, Фериер — каза меко Мазик. Бластерът му вече не сочеше към Карде.

— Но той е предателят — настоя Фериер. Протегна дясната си ръка и посочи обвинително Карде: — Той направи...

— Внимавай! — извика Гилеспи.

Беше късно. Фериер бе размахал дясната ръка, за да привлече вниманието им, а с лявата бръкна в колана и извади термичен детонатор.

— Ръцете на масата! — изръмжа той. — Свали бластера, Мазик.

Мазик бавно остави оръжието на масата.

— Не можеш да се измъкнеш от тук, Фериер — тихо каза той. — Ще попаднеш между Шада и хората ми отвън.

— Те изобщо няма да стрелят по мен — отвърна Фериер и прибра бластера му. — Дух! Ела тук.

Вратата на каюткомпанията се отвори и една тъмна сянка безшумно се вмъкна вътре. Тъмна сянка с червени очи и едва забележими дълги бели зъби.

Клингън изръмжа засукана цехетбрианска ругатня.

— Значи Карде е прав. Ти си ни предал на Империята.

Фериер не му обърна внимание.

— Дръж ги под око — заповяда той на сянката, подаде ѝ бластера на Мазик и извади своя. — Карде, води ме на мостика.

Карде не помръдна.

— А ако откажа?

— Ще те убия и сам ще вдигна кораба — отвърна рязко Фериер. — И вероятно точно това и ще направя. Траун добре ще плати за всички вас.

— Силни аргументи — измърмори Карде и се изправи. — Насам, моля.

Стигнаха до мостика без проблеми.

— Ти ще управляваш — заповяда Фериер, махна към руля с бластера и набързо огледа екраните. — Добре. Както предполагам, си готов за полет.

— Къде отиваме? — попита Карде и седна на щурманското място. През илюминатора се виждаха някои от хората му, обградили горилите на Мазик. Дори и не подозираха, че той е на мостика.

— Навън и нагоре — Фериер махна с бластера си към срутените стени на крепостта. — За начало ще се измъкнем от тук.

— Аха — Карде включи с дясната ръка системите за предстартова проверка и небрежно спусна лявата към коляното си. Точно над коляното, от долната страна на таблото беше вграден панелът за външните светлини на кораба. — И после какво?

— Ти какво мислиш? — отвърна Фериер, приближи се до предавателя и го огледа. — Махаме се от тук. На кои кораби предавателите са настроени на подслушване?

— На „Звезден лед“ и „Небесен път“ — отвърна Карде и три пъти включи и изключи външните светлини на кораба. Отвън започнаха да се извърщат изненадани физиономии. — Надявам се, че не възнамеряваш да отидеш много надалеч.

Фериер се ухили:

— Да не би да се страхуваш, че ще открадна скъпоценния ти кораб?

— Няма да го откраднеш — отговори Карде и прикова поглед в него. — Защото първо ще го унищожа.

Крадецът на кораби изсумтя.

— Не дрънкай глупости — презрително изсумтя той и вдигна оръжието, за да подсили думите си.

— Не са глупости — предупреди го Карде, включи отново външните светлини и хвърли поглед през илюминатора. С предупредителното премигване на светлините и насочилия към него оръжие Фериер тълпата отвън би трябвало да е разбрала какво става. Поне така се надяваше. В противен случай изненадващото излитане на „Волният Карде“ вероятно щеше да предизвика ожесточена престрелка.

— Не се и съмнявам — изръмжа Фериер и се отпусна на креслото на втория пилот. — Успокой се, не е нужно да се правиш на герой. Много ми се иска да ти измъкна „Волният Карде“, но никога не бих и допуснал да управлявам такъв кораб с половин екипаж. Не, ти трябва само да ме закараш на моя кораб. След това ние ще изчезнем и ще се скрием някъде, докато цялата работа не поотшуми — той отново погледна екраните и кимна: — Добре. Да потегляме.

Карде стисна наум палци, включи агравитаторите и насочи кораба навън, очаквайки буря от лазерни изстрели от тълпата телохранители и помощници отвън. Внимателно промуши кораба през назъбения отвор в стената, но никой не стреля.

— Всички изчезнаха — каза разговорливо Фериер. — Сигурно тичат към корабите си, за да се спуснат след нас.

— Май това не те тревожи много.

— Вярно — отговори крадецът. — Ще стигнем до моя кораб, преди да ни настигнат. Ще се справиш, нали?

Карде се извърна и изгледа насочения към него бластер.

— Ще гледам да успея.

И наистина успя. Когато „Волният Карде“ кацна на чакъла до преустроения корелиански боен кораб, другите кораби едва започваха да се показват откъм арката, която водеше към централната част на крепостта на няколко минути път от тях.

— Знаех си, че ще се справиш — поздрави го подигравателно Фериер, изправи се и включи интеркома. — Дух? Затвори ги вътре и ме чакай на люка. Изчезваме от тук — не последва никакъв отговор. — Дух? Чуваш ли ме?

— Известно време няма да чува нищо — изръмжа Клингън от интеркома. — Ако си го искаш, ще трябва да си го изнесеш на гръб.

Фериер злобно изключи интеркома.

— Глупак. Изобщо не трябваше да поверявам работата на този безмозъчен дух. По-добре веднага да ви бях изтребил.

— Аха — кимна Карде към двора и приближаващите се помощници и телохранители. — Но ми се струва, че сега нямаш достатъчно време да поправиш грешката си.

— Значи просто ще поотложим нещата — изстреля в отговор Фериер. — Но пък с теб мога да се заема незабавно.

— Ако си готов да умреш с мен — отвърна Карде и се извъртя леко, за да покаже, че държи с лявата ръка един от превключвателите на панела за светлините. — Както вече казах, предпочитам да унищожа кораба, но не и да ти позволя да го вземеш.

За миг му се стори, че Фериер е готов да рискува. След това с очевидна неохота крадецът на кораби отмести настрани бластера и стреля два пъти в контролното табло на оръжейните системи.

— Пак ще се видим, Карде — каза заплашително той.

Отдръпна се към вратата на мостика, тя се отвори, той се огледа бързо и се измъкна навън. Карде си пое дълбоко дъх. Пусна бутона за включване на светлините за приземяване и се изправи. Петнайсет секунди по-късно видя през илюминатора как Фериер тича сам към кораба си. Пресегна се внимателно покрай димящите дупки в контролното табло и включи интеркома.

— Говори Карде. Вече можете да отворите вратата, Фериер изчезна. Имате ли нужда от лекар или помощ за затворника?

— Не — увери го Гилеспи. — Деволите може да са ненадминати в промъкването, но изобщо не стават за надзиратели. Значи Фериер го изостави, така ли?

— Очаквал ли си друго? — отговори Карде. Корабът на Фериер се издигна на агравитаторите си и се насочи на запад. — Излетя. Предупреди всички да не напускат кораба, със сигурност е намислил нещо, за да обезкуражи преследвачите си.

Едва бе изрекъл това, когато излетелият кораб изхвърли във въздуха голяма метална кутия. Блесна светкавица и изведнъж над тях се разгъна метална мрежа, която се разпростря по двора и бавно падна. Там, където се докосваше до кацналите кораби, просветваха искри.

— Конърска мрежа — обади се зад него Дравис. — Любим номер на крадците на кораби.

Карде се обърна. Дравис, Парта и Мазик стояха на прага и наблюдаваха през илюминатора отлитащия кораб.

— Имаме доста хора навън — напомни им той. — Бързо ще я махнат.

— Неее трябвааа дааа му позволим дааа избягааа — настоя Парта и направи ходински презрителен жест към заминаващия кораб.

— Няма — увери я Карде. Корабът летеше ниско над равнината, извън обхвата на оръдията на хванатите в мрежата кораби. — „Небесен път“ и „Звезден лед“ са в готовност на юг и на север от тук — той се обърна към Мазик и вдигна вежди: — Но при създалите се обстоятелства ми се струва, че честта трябва да се падне на Мазик.

Мазик се ухили.

— Благодаря — каза той меко и извади предавателя си.

— Грив, Амбър. Към вас се приближава боен кораб. Свалете го.

Карде се обърна към илюминатора. Корабът на Фериер вече беше почти на хоризонта и започваше маневрата за вертикално издигане към космоса. В този момент двата изстребителя на Мазик изскочиха от скривалищата си и се спуснаха след него.

— Май ти дължа извинение — измърмори Мазик.

Карде поклати глава:

— Нищо — махна небрежно той. — По-добре го запомни като сведение за начина, по който работи върховният адмирал Траун. И какво в крайна сметка означават за него хора като нас.

— Не се тревожи — каза тихо Мазик. — Няма да го забравя.

— Добре. Да заповядаме на хората си да се заловят с мрежата. Сигурен съм, че всички предпочитаме да сме далеч от Хиджарна, преди Империята да разбере, че планът ѝ се е провалил — в далечината, точно над хоризонта, за миг проблесна светлина. — И докато чакаме — добави Карде, — мога да ви представя предложението, заради което се събрахме.

ГЛАВА 19

— Добре — изръмжа Хан, пръстите му се движеха по колелото на Арту, търсейки по-добра хватка. — Ландо, пригответи се!

Дроидът изпиука.

— Напомня ви да внимавате — преведе Трипио, който нервничеше на безопасно разстояние от тях. — Нали не сте забравили, че миналия път...

— Не го изпуснахме нарочно — тросна се Хан. — Ако предпочита да чака завръщането на Люк, нямаме нищо против.

Арту изпиука отново.

— Казва, че не е необходимо — обади се веднага Трипио. — Вярва ви безрезервно.

— Радвам се да го чуя — отвърна Хан. За съжаление нямаше как да хване колелото по-добре. Някой ден трябваше да си поговори с „Индустриални автомати“. — Готови сме, Ландо, вдигай.

Двамата се напрегнаха, дроидът изскочи от коренищата, в които се бяха заплели колелата му, и увисна в ръката на Хан.

— Готово — изсумтя Ландо и Хан доста грубо пусна дроида върху листата в сухото дърво. — Как си сега?

Този път обяснението беше значително по-обстоятелствено.

— Казва, че пораженията са незначителни — обади се Трипио. — Всъщност били главно козметични.

— С други думи, почнал е да ръждясва — измърмори Хан, потърка кръста си с юмрук и се обърна.

На няколко метра пред тях Люк внимателно прорязваше с лазерния меч пътека през преплетените лиани. Чубака и Мара бяха коленичили до него с извадени оръжия в очакване на змиеобразните създания, които от време на време изскачаха ненадейно от храстите. Както всичко друго на Затънтената земя и това го бяха научили, изпитвайки го на гърба си. Ландо се приближи, изтърсвайки от ръцете си останалите частици от киселинния корен на дървото.

— Прекрасно местенце, а? — подхвърли той.

— Трябваше да приземя „Сокол“ по-близо до планината — изрѣмжа Хан. — Или да се преместим с него, след като разбрахме, че не можем да използваме въздушните шейни.

— Ако го беше направил, сега сигурно щяхме да си играем на криеница с имперските патрули, вместо да се сражаваме с киселинните корени и змиите по лианите — отвърна Ландо. — Аз лично предпочитам второто.

— Прав си — съгласи се неохотно Хан.

Наблизо нещо изсвири, отвърна му друга свирка. Той извърна глава, но през храстите, лианите и дърветата не се виждаше нищо.

— Не звучеше като хищник — обади се Ландо.

— Кой знае? — Хан погледна през рамо, Трипио говореше успокояващо на Арту и разглеждаше киселинните обгаряния по повърхността на дроида. — Ей, късият! Включи си радарите.

Арту послушно подаде малката си антена и започна да я мести напред-назад. Помрънка около минута тихо и изведнѣж изпиука.

— Казва, че в радиус от двайсет метра няма никакви големи животни — каза Трипио. — А по-нататък...

— ...не може да проникне през гъсталаците — довърши изречението Хан. Този разговор му беше втрѣснал. — Благодаря.

Арту прибра антената и възобнови разговора с Трипио.

— Според теб къде са отишли всички? — попита Ландо.

— Хищниците ли? — Хан поклати глава. — Нямам представа. Може би там, където са и местните жители.

Ландо се огледа и бавно издиша през стиснати зѣби.

— Това никак не ми харесва, Хан. Вече трябва да са разбрали, че сме тук. Какво чакат?

— Може би Мара грешеше по отношение на тях — колебливо предположи Хан. — Или пък на Империята ѝ е писнало да дели планетата с тях и ги е унищожила.

— Доста ободряваща идея. Но не обяснява защо хищниците ни избягват през последните два дни и половина.

— Така е — съгласи се Хан. Но Ландо беше прав: нещо наистина ги наблюдаваше. Усещаше го вътре в себе си. Нещо или някой. — Може би гаралите, дето избягаха след първата схватка, са пуснали слух останалите да ни оставят на мира.

Ландо изсумтя недоверчиво:

— Много добре знаеш, че тези животни са по-тъпи и от космически червеи.

Хан сви рамене:

— Беше само предположение.

Зеленикавият блясък изчезна, Люк беше прибрал лазерния меч.

— Изглежда чисто — извика той. — Измъкнахте ли Арту?

— Да, нищо му няма — отвърна Хан и се приближи към него. — Някакви следи от змии?

— Този път няма — Люк посочи с лазерния меч едно от дърветата, заприщили дерето: — За сметка на това замалко сме се разминали с група птичечовки.

Хан погледна нататък. В ниските клони се виждаше малко гнездо от кал и трева. Трипио се беше натъкнал на такова миналия ден и Чубака все още си лекуваше раните на лявото рамо, които бе получил, преди да успеят да изпозастрелят хищните птици.

— Не го докосвай — предупреди той.

— Спокойно, празно е — увери го Люк и го докосна с върха на меча. — Прилича на изоставено.

— Аха — измърмори замислено Хан.

— Нещо не е наред ли?

Хан отново се обърна.

— Не — поклати глава, опитвайки се гласът му да звучи спокойно. — Никакви проблеми. Защо?

Чубака изръмжа нещо.

— Да тръгваме — добави Хан, преди Люк да каже нещо. — Искам да отхвърлим още няколко километра по светло. Люк, вземете двамата с Мара дроидите и вървете отпред. Ние с Чуй ще ви следваме.

По лицето на Люк личеше колко не му харесва това разпределение. Но кимна.

— Хайде, Трипио.

Тръгнаха надолу по дерето с обичайните оплаквания на Трипио. Ландо изглежда изпитателно Хан, но не каза нищо. Чубака изръмжа въпросително.

— Ще се опитаме да разберем какво се е случило с птичечовките — отвърна Хан и отново погледна гнездото. Изглеждаше непокътнато, нямаше никакви поражения, които да говорят за нападение на хищник.

— Нали все разправяш, че можеш да усетиш миризмата на прясно месо на десет метра срещу вятъра? Хайде да те видим.

Задачата не бе никак трудна за ловните способности на уукито. Една от птиците лежеше мъртва с разперени криле в храстите от другата страна на дървото.

— Какво ще кажеш? — попита Хан, когато Чубака неохотно вдигна птицата. — На хищник ли е работа?

Чубака изръмжа отрицателно. Ноктите му за катерене се показаха от възглавничките на пръстите и потънаха в тъмнокафявото петно върху перушината точно под лявото крило. Той разкри един прорез и внимателно пхна нокът в него. Изръмжа изненадано.

— Сигурен си, че е нож, нали? — попита Хан, докато оглеждаше раната. — Не е от нокът?

Уукито пак изръмжа. Ако птицата беше жертва на хищник, от нея щяха да са останали само пера и кости.

— Прав си — съгласи се кисело Хан. Чубака хвърли птицата обратно под храста. — Значи местните жители са наблизко.

Чубака изтъкна очевидния въпрос.

— Нямам представа — отвърна Хан. — Може би още ни проверяват. Или чакат подкрепления.

Уукито изръмжа, посочи птицата и Хан се наведе да я разгледа отново. Чубака беше прав — от раната личеше, че птицата е намушкана, когато е била с разперени криле. Това значеше, че е била убита в полет. С един-единствен удар на нож.

— Да, едва ли се нуждаят от подкрепления — съгласи се Хан. — Хайде, да настигнем останалите.

Соло искаше да продължат до мръкнало, но след като дроидът на Скайуокър отново се сблъска с плетеница от киселинни лиани, се отказа и разреши да спрат.

— Какво става? — попита Мара. Скайуокър свали раницата си и се разкърши. — Ще се наложи ли да го носим?

— Едва ли — отвърна Люк и погледна през рамо как Калризиан и уукито килнаха дроида и се заеха да почистят колелата му. — Чуй смята, че ще успее да ги оправи.

— Трябваше да го замениш с приспособление, което не е направено да се движи само по гладка метална повърхност.

— Понякога съжалявам за това — призна Скайуокър и седна до нея. — Но засега се справя прилично. Трябваше да видиш какво разстояние измина през пустинята на Татуин първата нощ, когато го намерих.

Мара погледна покрай дроидите към Соло, който си приготвяше легло за през нощта и внимателно оглеждаше гората.

— Ще ми кажеш ли за какво си говорихте със Соло преди малко? Или е тайна?

— С Чуй са намерили една от птиците от онова празно гнездо при втората плетеница от лиани, която трябваше да пресечем днес. Намушкана е с нож.

Мара преглътна мъчително, спомняйки си някои от разказите, които беше слушала при посещението си тук с императора.

— Сигурно е минериш — каза тя. — Разправят, че много майсторски въртели ножове.

— Какво е отношението им към Империята?

— Нали ти казах, изобщо не обичат хората — отвърна Мара. — Така е било още с първите колонисти, дошли тук дълго преди императорът да открие планетата.

Обърна се към Скайуокър, но той не я гледаше. Стоеше със зареян поглед, на челото му се беше вдлъбнала бръчка.

Мара си пое дъх и се присегна със Силата. Звуките и миризмите от гората проникнаха в съзнанието ѝ и се смесиха с останалите признаци на живот наоколо. Дървета, храсти, животни, птици... И изведнъж усети присъствието на разумно създание. Чуждо, незнайно, но с разум.

— Четирима са — каза тихо Скайуокър. — Не, петима.

Мара се намръщи, съсредоточавайки се върху усещането. Прав беше, имаше повече от един човек. Но не можеше да отдели частите от общото излъчване.

— Опитай се да вникнеш в отклоненията — прошепна Скайуокър. — Разликите между отделните съзнания. Това е най-добрият начин да ги различиш едно от друго.

Мара се опита и за своя изненада, примесена с леко раздразнение, откри, че е прав. Видя втория човек, третия... После изведнъж всичко изчезна. Тя се обърна рязко към Скайуокър.

— Не знам какво стана — каза той замислен, правейки опити да задържи контакта. — Усетих внезапен прилив на чувства и те просто си тръгнаха.

— Може би не знаят, че сме тук — предположи колебливо Мара, макар ясно да съзнаваше колко малко вероятна е подобна възможност.

С бойния вик на уукито при всяка схватка и несекващото мърморене на протоколния дроид би било истинско чудо, ако цялата планета все още не бе научила за тях.

— Не, знаят — отвърна Скайуокър. — Всъщност съм абсолютно сигурен, че идвах насам, когато... — той поклати глава: — Сякаш нещо ги прогони. Но в това няма никакъв смисъл.

Мара погледна към двойното покритие от клони над главите им.

— Възможно ли е да сме привлекли имперски патрул?

— Не — убедено възкликна Скайуокър. — Щях да разбера, ако наоколо имаше други хора.

— Значи е въпрос на сръчност — измърмори Мара.

— Не, на обучение.

Тя го изгледа въпросително. В гласа му имаше нещо странно.

— Какво точно искаш да кажеш?

Той се намръщи и за миг присви устни.

— Нищо. Просто... мислех си за близнаците на Лея. Чудех се как ще ги обучавам някой ден.

— Питаш се кога трябва да започнеш ли?

Той поклати глава:

— Питам се дали изобщо съм способен.

Мара сви рамене:

— Какво толкова? Обучаваш ги как да долавят чужди съзнания, да местят различни предмети със Силата и да използват лазерен меч. Нали си обучил сестра си?

— Да — съгласи се той. — Но тогава си мислех, че това е същността на джедая. А всъщност това е само началото. Те ще са могъщи в Силата, а с мощта идва и отговорността. На нея как да ги науча? Как да ги науча на мъдрост, състрадание и да не злоупотребяват със силата си?

Скайуокър гледаше гората, а Мара изучаваше профила му. Това не бяха празни приказки, той говореше сериозно. До този момент тази страна на героичния благороден и безпогрешен джедай ѝ бе непозната.

— А как са били обучавани джедаите в миналото? — попита тя.
— Може би чрез личния пример.

Той помисли и кимна неохотно.

— Май така. Доколко те е обучил в джедайските техники императорът?

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Колкото трябва — отвърна тя троснато. Отблъсна ехото от думите в главата си, опитвайки се да потисне проблясъка на несъзнателна омраза, която идваше с тях. — Показва ми основните неща. Защо? Да не проверяваш дали съм се научила на мъдрост и състрадание?

— Не — той се поколеба и продължи нерешително: — Но тъй като имаме още няколко дни, докато стигнем планината Тантис, няма да е зле да преговорим нещата. Нещо като опреснителен курс.

Мара го изгледа. През цялото й същество мина ледена тръпка. Скайуокър май се държеше подчертано нехайно...

— Да не би да си видял какво ни очаква там? — попита тя подозрително.

— Не — отвърна Скайуокър, но отново, след като се поколеба за части от секундата. — Само няколко образа и картини, които нямаха никакъв смисъл. Просто си мисля, че не е зле да станеш възможно най-добра в използването на Силата, преди да влезем в крепостта.

Тя отмести очи.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Ти също ще си там — напомни му тя. — Защо трябва и аз да съм добра в използването на Силата?

— За да посрещнеш онова, което ти е приготвила съдбата — отвърна тихо, но твърдо Люк. — Има още час до залеза. Да започваме.

Уедж Антил се настани на дългата извита като подкова пейка до другите ескадронни командири и огледа щаба на звездния кръстосвач. Беше доста пълно и продължаваха да пристигат хора. Каквото и да бе намислил Акбар, сигурно щеше да е нещо важно.

— Здравсти, Уедж — изръмжа някой и седна до него. — Каква изненада да те видя тук.

Уедж сепнато погледна новодошлия. Паш Кракен, синът на легендарния генерал Ериън Кракен, беше един от най-добрите командири на изстребители.

— И аз мога да кажа същото, Паш — отвърна той. — Мислех, че си в сектора Атривис, за да наглеждаш комуникационния център на Външния ръб.

— Стара ти е информацията — отвърна мрачно Паш. — Дженерис падна преди три дни.

Уедж го зяпна смаяно.

— Не съм чул. Как беше?

— Зле — отвърна Паш. — Оставихме им комуникационния център почти невредим и повечето от депата за доставки за флотата в сектора. Единственото хубаво нещо е, че прибрахме всички кораби и при отстъплението причинихме доста неприятности на имперските войници, като дадохме възможност на генерал Крил да измъкне Травия Чан и хората ѝ под носа им.

— Е, и това е нещо — каза Уедж. — Какво ви пречупи, численото превъзходство или тактиката?

— И двете — отвърна намръщено Паш. — Не ми се вярва да е бил лично Траун, но явно той е планирал нападението. Трябва да ти кажа, Уедж, че клонингите му са най-ужасното нещо, с което съм се сблъсквал. Все едно се биеш с щурмоваци — фанатизъм, хладнокръвие, автоматизирана точност. Единствената разлика е, че клонингите са навред, а не само в специалните части.

— Ти ли ми го казваш! — съгласи се горчиво Уедж. — При първото нападение над Куат Кристак се сблъскахме с два ескадрона изстребители с пилоти клонинги. Те правеха маневри, на които не вярвах, че имперските изстребители са способни.

Паш кимна:

— Според генерал Крил Траун избира най-добрите си хора за матриците за клониране.

— Глупаво би било, ако не беше така. А какво стана с Варт? Успях ли да се измъкне?

— Не знам. При отстъплението изгубихме връзка. Надявам се да е минал през обръча и да се е присъединил към частите от Федя или Катарис.

Уедж се замисли. Десетки пъти се бе спречквал с командира на ескадрила Варт за какво ли не, най-вече за резервни части и за място за ремонт в работилниците. Беше избухлив, язвителен и тираничен, но

способен да хвърли изстребителите си в обречени наглед мисии и да промени крайния изход от битката.

— Ще успее. Той е твърде чепат характер, за да се остави да загине за радост на Империята.

— Надявам се — Паш кимна към средата на залата: — Май вече сме готови да започнем.

Уедж се обърна натам. Шумът от разговорите секна. Зад масата в средата седеше адмирал Акбар, от двете му страни се бяха разположили генерал Крикс Мадийн и полковник Брен Дерлин.

— Офицери на Новата република — поздрави тържествено Акбар и големите му монкалмариански очи се завъртяха, за да обхванат цялата зала. — Нито един от вас не се нуждае от напомняне, че през последните няколко седмици войната срещу Империята of обикновени упражнения за прочистване на противника се превърна в битка за оцеляване. За момента предимството в ресурси и хора все още е на наша страна, но с всяка изминала секунда рискът да ни се изплъзне нараства. По-неосезаеми, но не по-малко сериозни са опитите на върховния адмирал Траун да подкопае решимостта и бойния ни дух. Дойде време да отвърнем на тази атака — той се обърна към Мадийн: — Генерал Мадийн.

— Мисля, че всички сте запознати с новата форма на обсада, на която имперските сили подложиха Корускант — започна Мадийн, като леко удряше със светлинната показалка по лявата си длан. — Нашите войски постигнаха известен напредък в разчистването на невидимите астероиди, но за да довършат започнатото, им е нужен кристален гравитационен капан. И ние трябва да го намерим.

— Май ще е доста забавно — подхвърли тихо Паш.

— Тихо — прошепна Уедж.

Разузнаването откри местоположението на три такива устройства — продължи Мадийн. — Естествено, всички са в контролирани от Империята сектори. Най-близкият е на Тангрене, поставен за охрана на новата разузнавателна база, която изграждат там. През Тангрене минават много товарни и инженерни съдове, но сравнително малко бойни кораби. Наши хора, внедрени в екипажите на товарни кораби, докладваха, че мястото е напълно подходящо за нападение.

— Изглежда точно като на Ендор — подхвърли някой от другата страна на Уедж. — Можем ли да сме сигурни, че това не е капан?

— Почти сме убедени, че е капан — каза с лека усмивка Мадийн.
— Затова ще ударим ето тук.

Той докосна някакъв бутон, от средата на масата изскочи холографен проектор и във въздуха се появи карта.

— Имперската корабостроителница на Билбринджи — обясни той. — Знам какво си мислите: тя е голяма, добре защитена и всъщност какво, в името на галактиката, си въобразява върховното командване! Отговорът е прост:

тя е голяма, добре защитена и е последното място, където Империята очаква удар.

— Освен това, успеем ли, ще нанесем силен удар върху снабдяването на Империята с кораби — добави Акбар. — И ще унищожим нарастващата вяра в непогрешимостта на върховния адмирал Траун.

Това твърдение предполагаше увереност, че Траун може да допусне грешка. Уедж понечи да се обади, но в последния миг реши да си замълчи. Тъй или иначе, всеки в залата вероятно вече си бе помислил същото.

— Операцията ще бъде от две части — продължи Мадийн. — Тъй като не искаме да разочароваме имперските сили, планирали капана на Тангрене, на полковник Дерлин ще бъде възложена задачата да създаде представата, че тази система е истинската ни цел. А ние двамата с адмирал Акбар ще организираме атаката над Билбринджи. Някакви въпроси?

Настана тишина. По някое време Паш вдигна ръка.

— А какво ще стане, ако Империята научи за готвеното нападение над Билбринджи и изцяло пропусне подготовката за Тангрене?

Мадийн се усмихна.

— Ще останем страшно разочаровани. Добре, господа, предстои ни да организираме операцията в подробности. Да се залавяме за работа.

В спалнята беше тъмно, топло и тихо, чуваха се шумът на нощния живот в града и едва доловимите звуци на спящите деца в съседната стая. Лея се вслуша, напълни гърдите си с познатите миризми на дома и се зачуди какво я беше събудило.

— Нуждаете ли се от нещо, лейди Вейдър? — обади се от сенките до вратата ногрито.

— Не, Мобвекар, благодаря ти — отвърна Лея. Не беше издала нито звук, вероятно той беше доловил смяната в ритъма на дишането ѝ. — Съжалявам, не исках да те безпокоя.

— Не ме безпокоите — увери я ногрито. — Тревожи ли ви нещо?

— Не — отговори тя. Усещането отново се зараждаше в нея. — Имах... не точно сън. Нещо като нетърсено ясновидство. Късче от загадка, което се опитва да си намери мястото.

— Не знаете ли откъде е това късче?

Лея поклати глава:

— Изобщо нямам представа, от коя загадка може да е.

— Има ли нещо общо с обръча от астероиди в небето над нас? — попита Мобвекар. — Или със задачата на вашия съпруг и сина на Вейдър?

— Не знам — каза Лея. В тъмнината челото ѝ се сбръчка от усилието да се съсредоточи и тя се опита да приложи техниката за усиляване на кратковременната памет, на която я бе научил Люк. Забравените образи от съня бавно започнаха да изплуват. — Люк каза нещо... Не, всъщност Мара го каза. А Люк направи нещо. По някакъв начин едното се допълва с другото. Не знам как, но съм сигурна, че е нещо важно.

— В такъв случай ще намерите отговора — каза уверено Мобвекар. — Вие сте лейди Вейдър. Малараши на лорд Вейдър. Каквато и цел да си поставите, ще успеете.

Лея се усмихна в тъмнината. Това не бяха само думи. Мобвекар и другите ногри наистина го вярваха.

— Благодаря ти — отвърна тя, пое си дълбоко дъх и усети как я изпълва увереност.

Да, тя ще успее. Ако не за друго, поне за да оправдае доверието, което народът на ногрите ѝ оказваше. Усещаше неспокойствието и нарастващ глад в съседната стая. Скоро близнаците щяха да се събудят. Тя протегна ръка покрай скрития под възглавницата лазерен меч и си взе робата. Каквато и да бе тази важна загадка, щеше да почака до сутринта.

ГЛАВА 20

Последният оцелял бунтовнически кораб светна с лъжливия блясък на движение и изчезна в хиперпространството. След трийсет и четири часова битка сърцето на сектора Каншен най-сетне бе под властта на Империята.

— Свалете бойната готовност на втора степен, капитане — заповяда застаналият до страничния илюминатор Траун с мрачно доволство в гласа. — Корабите да започнат обстрел на планетата и капитан Харбид да предаде условията за капитулация на правителството на Кса Фел.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон и въведе заповедта в компютъра.

Траун се обърна към него.

— И изпратете съобщение до всички кораби — добави той. — Днес свършиха добра работа.

Пелаеон се усмихна. Да, върховният адмирал наистина умееше да води хората си.

— Тъй вярно, сър — отговори той и изпрати съобщението.

На командното табло светна лампичка. Пристигнало бе разкодирано съобщение. Той отвори документа и го прегледа набързо.

— Докладът от Тангрене ли е? — попита Траун, вперил очи в безпомощната планета под тях.

— Тъй вярно, сър — кимна Пелаеон. — Бунтовниците са пратили още два товарни кораба в системата. Огледът с дългообхватен радар показва, че при навлизането в системата са изстреляли нещо в космоса, но до този момент разузнаването все още не е установило какво.

— Заповядайте им да не се и опитват — каза Траун. — По-добре да не плашим плячката си.

Пелаеон кимна, за пореден път зачуден от способността на върховния адмирал да прозре ходовете на враговете си. Допреди двайсетина часа бе готов да се закълне, че бунтовниците няма да се

осмелят да отделят толкова много сили за отвличане на гравитационния капан. Но явно бяха решили да го направят.

— Освен това има данни за навлизане на бунтовнически кораби в района на Тангрене — добави той и отново прочете доклада. — Бойни и поддържащи кораби, изстребители... всякакви.

— Добре — кимна Траун, но начинът, по който скръсти ръце зад гърба, показваше, че нещо го тревожи.

На екрана пред Пелаеон се появи съобщение: правителството на Кса Фел приемаше условията на Харбид.

— Пристигна съобщение от „Мъртвешка глава“, адмирале — докладва той. — Кса Фел се предава.

— Както очаквахме — отвърна Траун. — Предайте на капитан Харбид да се заеме с изпращането и разполагането на бойните части там. Вие, капитане, ще преустроите флотата в отбранителна формация, докато подсигуриим защитната система на планетата.

— Слушам, сър — Пелаеон изглежда изпитателно адмирала в гръб: — Нещо не е наред ли, адмирале?

— Не знам — каза замислено Траун. — Ще бъда в личната си командна зала. Елате там след час — обърна се и възнагради Пелаеон с нервна усмивка: — Може би дотогава ще съм намерил отговора на въпроса ви.

Гилеспи приключи с четенето и през масата подаде на Мазик електронния бележник.

— Все намираш начин да ме изненадаш, Карде — каза той едва доловимо сред гълчавата в кафенето. — Откъде, в името на Космоса, докопа тази информация?

— Мотаеше се насам-натам — небрежно махна Карде. — Около нас е пълно с всякаква информация.

— Казваш ми толкова, колкото би ми съобщил с плюнката си един минок — оплака се Гилеспи.

— Според мен точно това беше целта — подхвърли сухо Мазик и върна бележника на Карде. — Наистина е интересно, въпросът е можем ли да вярваме.

— Сама по себе си информацията е достоверна — каза Карде. — Разбира се, съвсем не смятам, че знам отговора на всички въпроси.

Мазик поклати глава:

— Изглежда ми доста отчаян ход.

— На мен пък не — възрази Карде. — Смятам, че това е връщане към смелата тактика, с която се славеше в миналото Бунтовническият съюз. Според мен дори доста закъсняха. Новата република позволи да я принудят да мине в отбрана за доста по-дълго от необходимото.

— И все пак, ако номерът не мине, ще загубят много кораби — каза Мазик. — Над две секторни флотилии, ако може да се вярва на тези цифри.

— Така е — съгласи се Карде. — Но пък успеят ли, ще удържат голяма победа срещу Траун и ще им се вдигне бойният дух. А и ще вземат гравитационния капан.

— Да, това е друго нещо — намеси се Гилеспи. — За какво всъщност им е нужен?

— Сигурно има нещо общо с това, че Корускант от няколко дни е затворен за пътнически кораби — отвърна Карде. — Не знам нищо повече.

Мазик се облегна в креслото и го изгледа замислен.

— Няма значение, за какво им е нужен. Какво предлагаш да направим?

Карде сви рамене.

— Струва ми се, че Новата република отчаяно се нуждае от един гравитационен капан. Щом са готови да се бият, за да го имат, още по-охотно биха платили, за им бъде доставен.

— Звучи разумно — съгласи се Мазик. — И какво искаш от нас? Да разузнаем из Тангрене, преди те да пристигнат с флотата?

— Не точно това — поклати глава Карде. — Мислех си, докато всички са заети в схватката около Тангрене, да отмъкнем гравитационния капан в Билбринджи.

Усмивката на Мазик изчезна:

— Шегуваш се!

— Всъщност идеята никак не е лоша — намеси се Гилеспи и бавно завъртя последните капки в чашата си. — Намъкваме се, преди да започне нападението, грабваме устройството и изчезваме.

— През половината флота на Империята ли? — възрази Мазик. — Стига, нали съм виждал какви оръдия имат там!

— Съмнявам се да имат нещо повече от обичайните отбранителни системи — Карде повдигна вежди: — Освен ако не

мислиш, че Траун няма да очаква и да се е подготвил за нападението на Новата република над Тангрене.

— Прав си — призна Мазик. — Те не могат да позволят Новата република да победи, нали така?

— Особено при Тангрене — кимна Карде. — Там генерал Бел Иблис преди години им нанесе доста сериозен удар.

Мазик изсумтя и отново придърпа електронния бележник. Карде го остави още веднъж да прочете информацията и анализите и докато чакаше, огледа кафенето. На една маса недалеч от главния вход седяха Авис и първият помощник на Гилеспи — Фон, като доста успешно се опитваха да не привличат вниманието към себе си. В другия край, близо до задния изход, телохранителката на Мазик Шада играеше ролята на флиртуваща домакиня за Данкин и Торв под похотливите погледи на Рапапор и Ошей, други двама от хората на Гилеспи. Още три маси в кафенето бяха заети от техни хора, готови на всичко. Този път на никой не му се рискуваше при евентуална намеса на имперските сили.

— Няма да е лесно — каза накрая Мазик. — Траун беше бесен след онова нападение. Сигурно са реорганизирали цялата си система за сигурност.

— Още по-добре — отвърна Карде. — Значи още не са открили пропуските в новата организация. Включваш ли се?

Мазик сведе поглед към електронния бележник.

— Току-виж съм се включил — изръмжа той. — Но само ако осигуриш потвърждение за времето на нападението над Тангрене. Не искам Траун да е на по-малко от сто светлинни години от Билбринджи, когато се явим там.

— Това няма да е трудно — отвърна Карде. — Знаем в кои системи събира силите си Новата република. Ще изпратя хора да се помотаят там и да изровят нещо.

— А ако нищо не намерят?

Карде се усмихна.

— И без това ще карам Чен да ни впише във ведомостта им — изтъкна той. — Веднъж като проникне в системата, няма да му е трудно да покаже и бойните им планове.

За миг Мазик задържа погледа си върху него. След това смръщеността му изведнъж изчезна и той цъкна с език.

— Знаеш ли, Карде, не съм виждал някой да се оправя по-добре от теб. Съгласен съм, ще дойда.

— Радвам се, че се реши — кимна Карде. — Гилеспи?

— Вече видях клонингите на Траун в действие — напомни мрачно Гилеспи. — С теб съм. Освен това, ако спечелим, вероятно ще мога да си върна земята, която Империята ми похити на Укио.

— Ще кажа добра дума за теб на Новата република — обеща Карде. — Добре тогава. Аз заминавам с „Волният Карде“ за Корускант, но ще оставя Авис да координира моята част от групата. Той ще ви даде бойните планове.

— Добре звучи — каза Мазик и всички се изправиха. — Знаеш ли, Карде, страшно ми се иска да съм наблизо, когато се хванеш с Новата република. Или ще ти дадат медал, или ще те разстрелят — и в двата случая ще бъде страхотно представление.

Карде се усмихна.

— И аз се надявам да съм там — каза той. — Лек полет, господа. Ще се видим на Билбринджи.

Блестящият зелен турболазерен заряд светна откъм далечния звезден разрушител. Проблесна леко при досега си с невидимия енергиен щит и скоро се появи отново, малко по-близо до планетата.

— Спрете! — заповяда адмирал Дрейсън.

Записът спря, на големия екран неясните светкавици на турболазерния огън изглеждаха ъгловати и доста размазани.

— Извинявам се за качеството — каза Дрейсън, приближи се до екрана и докосна една точка със светещата показалка. — Записите от макробинокъл могат да се увеличават само до определена степен, след това алгоритмите се разпадат. Но и така можете да видите какво се случва. Изстрелите от звездния разрушител не проникват в енергийния щит на Укио. Това е втори заряд, изстрелян от невидим кораб вътре в планетарния щит.

Лея се вгледа в неясния образ. Не ѝ се струваше толкова очевидно.

— Сигурен ли сте? — попита тя.

— Напълно — отвърна Дрейсън и докосна с показалката празното пространство между проблясъка и продължаващия зелен огън. — Имаме данните от спектралните излъчвания и енергийните полета на лъчите, но и тази празнина е достатъчно доказателство за

твърдението ми. Тя се дължи на масата на втория кораб и по големината може да се предположи, че е междузвезден кръстосвач — той свали показалката и огледа събраните около масата. — С други думи, новото супероръжие на Империята е само добре измислена измама.

Лея си спомни за срещата в стаята на адмирал Акбар, когато той беше под домашен арест по подозрение в измяна.

— Акбар веднъж ни предупреди двамата с Хан, че върховният адмирал ще намери начин да използва прикриващото поле срещу нас.

— Едва ли някой ще се усъмни в думите му — кимна Дрейсън. — Но във всеки случай това ще сложи край на този номер. Ще предупредим всички планетарни сили, че ако Империята го приложи наново, само трябва да насочат наситен огън в точката, от която идват турболазерните изстрели.

— Все едно дали е измама, изпълнението си остава забележително — обади се Бел Иблис. — Разположението и съгласуването на стрелбата са невероятни. Как мислиш, Лея, дали не са работа на лудия майстор джедай, с когото Люк се сблъска на Джомарк?

— Според мен няма съмнение, че е така — отвърна Лея и усети как по тялото ѝ минават тръпки. — Вече сме виждали подобна координация между различни елементи при предишни нападения на Траун. А и знаем от Мара Джейд, че Траун и Кбаот работят заедно.

Споменаването на Мара беше грешка. Атмосферата в залата охладня осезаемо и се чу притеснено размърдване в креслата. Всички бяха чули основанията на Лея за едноличното ѝ решение да освободи Мара, без някой да ги одобри. Бел Иблис пръв наруши неловката тишина:

— Откъде взехте записа на макробинокъла, адмирале?

— От онзи контрабандист Талон Карде — отвърна Дрейсън и хвърли многозначителен поглед към Лея: — Още един неудачник, който ни предлага ценна информация, без да разбере стойността ѝ.

Лея потрепери:

— Не е честно! Загубата на флотата „Катана“ не е по вина на Карде.

Тя хвърли поглед към съветник Борск Фейлия, който седеше мълчаливо в края на масата и изтърпяваше самоналоженото ботанско

наказание. Ако Фейлия навреме бе изоставил налудничавия си стремеж към властта... Обърна се отново към Дрейсън:

— Никой нямаше вина — добави тя спокойно и завинаги погребва последните останки от обвинението срещу Фейлия.

Съзнанието за провал беше парализирало ботанеца. Тя не можеше да позволи отдавна отминалият гняв да ѝ въздейства по същия начин. Бел Иблис се прокашля.

— Както разбирам, Лея се опитва да каже, че без помощта на Карде можехме да загубим много повече от флотата „Катана“. Каквото и да си мислите за контрабандистите като цяло, по-специално за Карде, ние сме му длъжници.

— Странно, че точно вие го казвате, генерале — отвърна сухо Дрейсън. — Изглежда, Карде е убеден в същото. Срещу записа и някои незначителни сведения за разузнаването е теглил доста свободно големи суми от специална кредитна линия на Новата република — той отново погледна Лея, — осигурена от брата на съветник Органа Соло.

Командир Сесфан, представителят на адмирал Акбар на срещата, вдигна големите си монкалмариански очи към Лея.

— Джедай Скайуокър се е разпоредил да бъде платено на един контрабандист?! — възкликна той.

— Да — потвърди Дрейсън. — Разбира се, не е имал право да го прави. Ще закрием незабавно сметката.

— Нищо подобно — обади се спокойно от централното място Мон Мотма. — Независимо дали официално е на наша страна или не, Карде очевидно се опитва да ни помогне. И затова трябва да му се отплатим.

— Но той е контрабандист! — напомни възмутено Сесфан.

— Такъв беше и Хан — напомни му Лея. — Както и Ландо Калризиан.

— И двамата се присъединиха към нас — уточни Сесфан. — Карде не е правил такова обещание.

— Няма значение — каза Мон Мотма. Гласът ѝ, макар да оставаше тих, звучеше твърд като стомана. — Нуждаем се от всички съюзници, които можем да привлечем, все едно официални или не.

— Освен ако не се опитва да ни измами — изтъкна мрачно Дрейсън. — Иска да спечели доверието ни с неща като този запис на

макробинокъл, за да може по-късно да ни подхвърля дезинформация. И междувременно да спечели доста пари.

— Значи трябва да внимаваме да не играе двойно — отвърна Мон Мотма. — Но не ми се вярва, че може да стане. Люк Скайуокър е джедай и определено вярва на Карде. Освен това няма смисъл да се безпокоим за неща, които не зависят от нас. Адмирал Дрейсън, получихте ли последните новини от подготовката за операцията в Билбринджи?

— Да — кимна Дрейсън и извади чип.

Пъхна го в процепа на екрана и в този момент Лея чу тихо пиукане на предавател. Уинтър извади устройството от колана и се обади. Лея не чу какво казаха от другата страна, но усети внезапната промяна в излъчването на Уинтър.

— Някакви проблеми? — прошепна тя.

— Мога ли да помоля за вниманието ви? — понадигна глас Дрейсън.

Лея се обърна отново към него, усещайки как червенина залива лицето ѝ. Уинтър отблъсна стола назад и тръгна към вратата. Дрейсън я изглежда мрачно в гърба, но очевидно реши, че не си заслужава да се позове на обичайното правило за затворените врати по време на заседанията на съвета. Уинтър докосна бутона, вратата се отвори, някой ѝ подаде чип и панелът се затвори.

— Какво става? — попита ядосано Дрейсън. — Толкова ли е спешно?

— Сигурно можеше да почака — хладно отвърна Уинтър, изглежда невъзмутимо Дрейсън и се върна на мястото си. — Това е за вас, ваше височество — каза тя и подаде на Лея чипа. — Координатите на Затънтената земя.

Вълна на изненада се разнесе в помещението. Лея пое мълчаливо чипа.

— Много бързо — каза подозрително Дрейсън. — Мислех, че доста трудно ще открием мястото.

Лея сви рамене, опитвайки се да прикрие смущението си. И тя имаше същото впечатление.

— Явно е станало другояче.

— Покажи ни — каза Мон Мотма.

Лея пхна чипа в процепа. На главния екран се показва карта на сектор. Около няколко звезди плуваха познати имена. В центъра, заобиколена от неназовани звезди, една от системите блестеше в червено. В долния край на картата се виждаха данните на планетата и няколко реда текст.

— Значи това е гнездото на императора — измърмори Бел Иблис и се наведе, за да я огледа по-хубаво. — Винаги съм се чудил къде криеше всички дреболии, които загадъчно изчезваха от официалните складове и съкровищници.

— Ако наистина това е мястото — измърмори Дрейсън.

— Сигурно можеш да удостовериш, че информацията идва от капитан Соло — обърна се към Уинтър Мон Мотма.

Уинтър се поколеба.

— Всъщност не точно от него — отвърна тя.

Лея я погледна смръщено.

— Как така не от него? Да не би тогава от Люк?

На бузата на Уинтър потрепери мускулче.

— Мога само да кажа, че източникът е надежден.

Всички се умълчаха. Очевидно мислеха върху думите ѝ.

— Надежден източник... — повтори Мон Мотма.

— Точно така — кимна Уинтър.

Мон Мотма погледна към Лея.

— Съветът не е свикнал с прикриването на информация. Искам да знам откъде се появиха координатите.

— Съжалявам — каза тихо Уинтър. — Тайната не е моя.

— А чия е?

— Не мога да ви кажа.

Лицето на Мон Мотма потъмня.

— Няма значение — намеси се Бел Иблис. — Поне за момента. Независимо дали на тази планета се намира центърът за клониране или не, не можем да направим нищо преди операцията в Билбринджи.

Лея изненадано се обърна към него:

— Няма ли да изпратим подкрепление?

— Не е възможно — изръмжа Сесфан и поклати огромната си монкалмарианска глава. — Всички налични кораби и хора са заети с нападението срещу Билбринджи. И без това твърде много райони и системи останаха незащитени.

— А и не знаем със сигурност дали това е точното място — добави Дрейсън. — Може да се окаже имперски капан.

— Не е капан — тръсна глава Лея. — Мара вече не работи за Империята.

— Но за това разполагаме само с вашата дума...

— Няма значение — пресече назриващия спор властният глас на Бел Иблис. — Погледни долу на картата, Лея, там пише, че са кацнали незабелязано. Нима искаш да пръснеш предимството на изненадата, изпращайки кораб след тях?

Лея усети присвиване в стомаха. За съжаление беше прав.

— В такъв случай вероятно трябва да отложим нападението срещу Билбринджи — обади се Фейлия.

Лея се извърна към него и в същия миг осъзна, че цялата маса беше направила същото. Ботанецът проговаряше за пръв път на среща на съвета, след като властолюбието му го бе провалило позорно при флотата „Катана“.

— Това не може да стане, съветник Фейлия — отвърна Мон Мотма. — Дори да не вземем предвид направените вече приготовления, абсолютно задължително е да премахнем невидимите астероиди, надвиснали над главите ни.

— Защо? — попита настоятелно Фейлия и козината му се раздвижи от врата към раменете. — Планетарният щит е напълно сигурен. Запасите ни са достатъчни за няколко месеца. Имаме връзка с останалите планети от Новата република. Защо да е толкова наложително да свалим астероидите? Само за да не изглеждаме слаби и безпомощни ли?

— Нашият облик пред другите и представата за нас са изключително важни за бъдещето на Новата република — напомни му Мон Мотма. — И това е напълно естествено. Империята управлява със сила и заплаха, а ние — с вдъхновение и водачество. Не можем да допускаме другите да мислят, че стоим тук и умираме от страх.

— Става дума за нещо повече от представата за нас — настоя Фейлия и козината на врата му се разлюля. — Ботанците познаваха императора, знаеха желанията и амбициите му може би най-добре от всички, които не му бяха съюзници и слуги. В тази крепост има неща, които не бива никога повече да се появяват на бял свят. Оръжия и

уреди, които Траун ще намери и някой ден ще използва срещу нас, ако сега не му попречим.

— Ще му попречим — увери го Мон Мотма. — И то скоро. Но преди това ще унищожим корабостроителницата на Билбринджи и ще получим гравитационния капан.

— А какво ще стане с капитан Соло и брата на съветник Органа Соло?

Бръчиците около устните на Мон Мотма се вдълбаха. Лея виждаше, че въпреки непоклатимата военна логика никак не ѝ се нравеше мисълта да ги изостави.

— За момента не можем да направим друго за тях, освен да продължим планираното привличане на вниманието на върховния адмирал към предполагаемото нападение над Тангрене — тя се обърна към Дрейсън. — До чието обсъждане стигнахме. Адмирале?

Дрейсън отново пристъпи към екрана.

— Ще започна с подготовката за маневрата при Тангрене — каза той и включи показалката, за да извика нужния образ.

Лея изглежда озадачено Фейлия. По лицето и раздвижената козина на ботанеца още си личеше възбудата му. Тя се запита какво ли имаше в планината, което той толкова се страхуваше да не попадне в ръцете на Траун. Може би беше по-добре да не знае.

Пелаеон влезе в сумрачното преддверие на личната командна зала на Траун и внимателно се огледа. Рък сигурно беше наблизко, готов за идиотските си игри. Пристъпи към вратата на главното помещение... Лек полъх докосна врата му. Пелаеон се извъртя рязко и вдигна ръце в почти забравено от времето на военната академия движение за самоотбрана.

Отзад нямаше никой. Той се огледа отново, опитвайки се да отгатне къде може да се криеше ногрито...

— Капитан Пелаеон — измяука зад гърба му познатият котешки глас.

Обърна се. И този път не видя никого. Погледът му обходи трескаво стените в търсене на някакво прикритие и в този момент Рък се появи отстрани.

— Очакват ви — каза ногрито и махна с тънката си кама към вратата.

Пелаеон го изгледа с омраза и се зарече някой ден да убеди Траун, че един върховен адмирал няма нужда от такъв арогантен телохранител. С огромно удоволствие би убил собственоръчно Рък.

— Благодаря — изръмжа той и влезе.

Очакваше командната зала да бъде пълна с обичайната за Траун еkleктична колекция от различни форми на изкуството. Точно така беше, но с малка разлика — и за неопитното око на Пелаеон беше ясно, че са представени два стила. Изображенията се прожектираха на двете противоположни стени на залата, а в центъра се виждаше голям тактически холос на системата Тангрене.

— Влезте, капитане — обади се иззад двойния кръг екрани Траун, когато Пелаеон спря на прага. — Какви са новините от Тангрене?

— Бунтовниците продължават да съсредоточават сили на ударни позиции — отвърна Пелаеон и си проправи път между скулптурите и тактическото изображение към креслото на Траун. — Горят от нетърпение да се намъкнат в капана ни.

— Извънредно мило от тяхна страна — Траун махна надясно: — Монкалмарианско изкуство. Какво ще кажете?

Пелаеон набързо огледа холограмите, докато се приближаваше към двойния кръг екрани. Творбите изглеждаха примитивни и отблъскващи, като самите монкалмарианци.

— Много интересно — измърмори той на глас.

— Нали? — съгласи се Траун. — Особено онези двете. Дело са на адмирал Акбар.

Пелаеон изгледа посочените скулптури.

— Не знаех, че Акбар има нещо общо с изкуството.

— Било е за кратко — отвърна Траун. — Направени са доста отдавна, преди да се присъедини към бунтовниците. Дават добра представа за характера му. Също и тези — добави той и махна наляво. — Творби на изкуството, избрани лично от корелианския ни познайник.

Пелаеон ги погледна със засилен интерес. Значи сенатор Бел Иблис лично ги беше избрал.

— Откъде ги намерихте? От кабинета му в стария имперски сенат ли?

— Онези са оттам — посочи най-близките Траун. — Другите са от дома му и от личния му кораб. Разузнаването случайно попадна на записите в данните от последното нападение над Оброа скай. Значи бунтовниците продължават към капана ни, така ли?

— Точно така, сър — отвърна Пелаеон, доволен, че може да се върне към нещо познато. — Получихме още два доклада, че откъм системата Дракузи приближават бунтовнически поддържащи кораби.

— Абсолютно внимателно.

Пелаеон го изглежда изненадано:

— Моля, адмирале?

— Искам да кажа, че се подготвят изключително тайно — обясни замислено Траун. — Незабелязано пренасочват разузнавателни и поддържащи кораби от други задължения, преместват и реорганизируют секторните флоти, за да освободят големи бойни кораби. И то тайно и внимателно. Винаги принуждават имперското разузнаване да работи здраво, за да си изгради цялостната картина — той вдигна поглед към Пелаеон. Червените му очи блестяха в сумрака: — Все едно Тангрене е истинската им цел.

Пелаеон го зяпна:

— Да не би според вас да не е така?!

— Абсолютно съм сигурен, капитане — отвърна Траун, впил поглед в скулптурите пред себе си.

Пелаеон погледна изображението на Тангрене. Анализите на разузнаването посочваха деветдесет и четири процента вероятност, че бунтовниците ще нападнат системата.

— Но след като няма да атакуват Тангрене, накъде ще се насочат?

— Към последното място, което бихме очаквали да ударят — отвърна Траун и се пресегна към таблото пред себе си.

Холосът на системата на Тангрене изчезна и на негово място се появи... Пелаеон усети, че челюстта му увисва от смайване.

— Билбринджи?! — той отново се извърна към Траун: — Но, сър, това е...

— Лудост? — Траун вдигна вежди. — Разбира се, че е лудост. Лудостта на хора, които на собствен гръб са се научили, че не могат да се мерят с мен. И сега се опитват да обърнат собствените ми тактически умения и прозрения. Преструват се, че ще скочат в капана,

и се надяват да взема раздвижването им за чиста монета. И докато аз се поздравявам за гениалния си план — той махна към изображението на Билбринджи, — те подготвят истинското си нападение.

Пелаеон погледна старите творби на изкуството на Бел Иблис.

— Да изчакаме потвърждение, преди да изтеглим силите си от Тангрене, адмирале — предложи той предпазливо. — Може да активизиране дейността на разузнаването в района на Билбринджи. Или да проверим съобщенията на източника Делта.

— За съжаление Делта вече е извън играта — отвърна Траун. — Но от потвърждение няма нужда. Това е истинският план на бунтовниците и няма защо да се издаваме с нещо толкова очевидно, като активизиране на разузнаването. Те си вярват, че са ме заблудили. Нашата цел в момента е да ги убедим да продължат да вярват в това — той се усмихна мрачно. — Така или иначе, капитане, няма никаква разлика, дали ще ги разбием край Тангрене или край Билбринджи. Абсолютно никаква.

ГЛАВА 21

Малката спираловидна шушулка висеше на метър и половина над земята пред Мара и просто я предизвикваше да я свали с удар. Тя я изгледа мрачно, хванала с две ръце лазерния меч на Скайуокър в необичаен, но удобен захват. На два пъти я пропускаше и не възнамеряваше да се провали отново.

— Не се напрягай — предупреди я Скайуокър. — Съсредоточи се и дай на Силата да протече през теб. Опитай се да доловиш предстоящото движение на шушулката.

Тя си помисли кисело, че му е лесно да говори така, все пак той я контролираше. Шушулката се приближи още с милиметър, все по-предизвикателна...

Изведнъж играта ѝ омръзна. Присегна се със Силата и сграбчи шушулката. Тя потрепери за миг и Мара я срязва на две през средата.

— Готово — изръмжа тя и свали оръжието.

Очакваше Скайуокър да се ядоса. За нейна изненада и раздразнение той изобщо не изглеждаше разгневен.

— Браво — каза той окуражително. — Чудесно. Не е лесно по този начин да разделяш вниманието си между една физическа и психическа дейност. Справи се чудесно.

— Благодаря — измърмори тя и хвърли лазерния меч към храстите встрани.

Той зави плавно във въздуха и Скайуокър го хвана.

— Това ли беше всичко? — добави тя.

Скайуокър погледна през рамо. Соло и Калризиан се бяха навели над протоколния дроид, който най-сетне бе престанал да се оплаква от терена, растителността и животинския свят на Затъntenата земя, но пък сега хленчеше заради онова, което била направила твърдата като камък повърхност на крака му. Дроидът на Скайуокър се мотаеше край тях с извадена антена на радара, като пиукаше обичайния си репертоар от окуражаващи звуци. На няколко крачки от тях уукито ровеше в раниците, вероятно търсейки някакъв инструмент.

— Май имаме време за още няколко упражнения — реши Скайуокър и се обърна към Мара. — Притежаваш интересна техника. Оби Уан никога не ми е показвал как се използва върхът на острието.

— Философията на императора бе да се използва всичко, което ти е подръка — отвърна Мара.

— Всъщност в това няма нищо изненадващо — каза сухо Скайуокър и подаде лазерния меч: — Да опитаме нещо друго. Вземи го.

Мара се присегна със Силата, пое оръжието от хлабавия му захват и разсеяно се запита какво ли би направил той, ако някой път тя се опита да извади острието. Не беше сигурна, че ще се справи с нещо толкова малко, като копчето за включване, но опитът си заслужаваше, колкото да види как той ще отскочи назад. И ако успееше да го убие...

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

Тя стисна здраво лазерния меч. Не още, отвърна твърдо на гласа. Все още имам нужда от него.

— Добре — изръмжа тя. — И сега какво?

Той не успя да отговори. Зад него космическият дроид изведнъж се разписука развълнувано.

— Какво става? — извика Соло, вече извадил бластера от кобура си.

— Казва, че натам долавя нещо, което заслужава да бъде видяно отблизо — преведе протоколният дроид и посочи наляво. — Струва ми се, че говори за някакъв гъсталак от лиани. Но може и да греша заради изгарянията от киселината...

— Чуй, да проверим какво става — прекъсна го Соло, изправи се и тръгна към сенчестия склон на дерето.

Скайуокър улови погледа на Мара.

— Хайде — подкани я той и тръгна след двамата.

Не се наложи да вървят дълго. След първата редица дървета и зад високите храсти започваше преплетен гъсталак лиани също като тези, с които се бяха борили през изминалите няколко дни. Само че тук някой вече бе проправил пътека. Отсечените парчета лежаха отстрани като купчина дебели оплетени въжета.

— Изглежда, това слага край на спора, дали някой ни помага по пътя — подхвърли Калризиан, след като огледа края на една от срязаните лиани.

— Май си прав — съгласи се Соло. — Никой хищник не би подредил така парчетата.

Уукито изръмжа под нос и дръпна храста пред лианите. За изненада на Мара храстът се отдели от земята без никакво усилие.

— А и не би си играл да прикрива стореното — добави Калризиан. Уукито обърна храста. — Все едно е срязан с нож. Също както лианите.

— И като птичечовката вчера — кимна мрачно Соло. — Люк? Имахме ли спътници?

— Усетих някои от местните — отвърна Скайуокър. — Но май гледат да не се приближават — той погледна надолу към протоколния дроид, който нервничеше в дъното на дерето. — Мислиш ли, че може да е заради присъствието на дроидите?

Соло изсумтя.

— Питаш за нещо като на Ендор, където онези космати топки еуоките взеха Трипио за бог?

— Да — кимна Скайуокър. — Тукашните може да са се приближили достатъчно, за да чуят Трипио или Арту.

— Възможно е — Соло се огледа. — Кога се навъртат около нас?

— Обикновено при залез слънце — отговори Скайуокър. — Поне досега беше така.

— Е, следващия път, като се явят, ми се обади — каза Соло, прибра бластера в кобура и тръгна надолу по склона към дъното на дерето. — Време е да си поговорим с тях. Хайде, да се прибираме.

Стъмни се, лагерът беше почти готов за нощуването, когато Люк усети промяната.

— Хан? — извика тихо той. — Тук са.

Хан кимна, докосна Ландо по гърба и извади бластера.

— Колко са?

Люк се съсредоточи върху разделянето на елементите от цялостното усещане.

— Петима-шестима, идват от там — махна той с ръка.

— Това само първата група ли е? — попита Мара.

Първата група ли?! Люк отново се съсредоточи. Мара беше права, зад първите се задаваха други.

— Да, само първата група — потвърди той. — Втората е... също от петима-шестима. Не съм сигурен, но ми изглеждат от друга раса.

Хан погледна Ландо:

— Какво ще кажеш?

— Не ми харесва — отвърна Ландо и неспокойно стисна бластера си. — Мара, как се спогаждат тук расите една с друга?

— Зле — отвърна тя. — Когато бях тук, търгувах и си разменях някакви неща, обаче се разказваше за дълги войни помежду им. Но срещу колонистите са се сражавали заедно.

Чубака изръмжа предположението, че туземците може би са се обединили и срещу тях.

— Нищо чудно — изсумтя Хан. — Какво ще кажеш, Люк?

Люк напрегна сили, но безуспешно.

— Съжалявам. Долавям много чувства, но не разполагам с никаква основа, за да кажа какво става.

— Спряха — намеси се Мара с пребледняло от усилието лице. — И двете групи.

Хан се намръщи:

— Е, време е да се намесим. Ландо и Мара, вие останете тук да пазите лагера, а ние с Люк и Чуй ще отидем да видим какво става.

Тръгнаха нагоре по каменистия склон и навлязоха в гората. Движеха се възможно най-тихо през храстите и опадалите листа.

— Разбраха ли, че се раздвижихме? — прошепна през рамо Хан.

Люк се присегна със Силата.

— Не знам — отвърна той. — Но май застанаха на едно място.

Чубака изръмжа нещо, което Люк не разбра.

— Възможно е — отвърна Хан. — Макар че би било много глупаво да свикват военен съвет толкова близо до врага.

В този момент Люк долови движение в сенките пред тях, сякаш някой се шмугва зад едно дебело дърво.

— Внимавай! — извика приглушено той и острието на лазерния меч се яви с остър съск. В зелено-бялата му светлина се видя как зад ствола се шмугна дребна фигура в тясна роба с качулка. Хан стреля и проби доста голяма дупка в дървото. Изстрелът на Чубака с лъка закъсна само с част от секундата и откъсна парче от другата страна на ствола. През облака пушек и трески се мярна тъмна фигура и побягна към друг, по-дебел ствол. Хан завъртя бластера и в този момент във въздуха се разнесе странно писукане, като от десетина неземни птици... Чубака изръмжа високо, в гласа му се долавяше особена смес

от разпознаване, разбиране и облекчение, бутна с края на лъка си бластера на Хан и изпрати изстрела далеко встрани от набелязаната цел.

— Чуй! — извика Хан.

— Спокойно, Чуй е прав — прекъсна го Люк. И той беше разбрал всичко. — Ей ти, спри!

Заповедта беше излишна. Фигурата вече беше спряла и стоеше незащитена на открито. Потуленото от качулката лице оставаше невидимо в бледата светлина от лазерния меч на Люк.

Люк пристъпи напред.

— Аз съм Люк Скайуокър — каза той официално. — Брат на Лея Органа Соло, син на лорд Дарт Вейдър. Ти кой си?

— Аз съм Екрикор от племето бактор — отвърна тържествен глас на ногри. — Приветствам те, сине на Вейдър.

Поляната, до която ги заведе Екрикор, беше само на двайсетина метра навътре в гората в посоката, накъдето първоначално бе поел Люк. Там ги очакваха местните жители — представители на две различни раси, по петима от всяка, разположени около огромно повалено дърво. От близката страна стояха двама ногри, отметнали назад качулките на маскировъчните си халати. Върху дънера между двете групи бе поставен фенер, който хвърляше мъждива светлина, колкото Хан да може да разгледа най-близките създания.

Картинката не беше много окуражителна. Съществата вдясно бяха с една глава по-високи от застаналите срещу тях ногри и малко по-ниски от Хан. Носеха очукани брони и страшно приличаха на самоходещи камъни. От лявата група бяха на бой почти колкото Чубака, с по четири ръце и блестяща кристалносиня кожа, която незнайно защо напомни на Хан за кафеникавото създание, което трябваше да откопчат от крака на Трипио в първия ден след пристигането им.

— Доста дружелюбно настроена сбирщина — прошепна той към Люк, когато се придвижиха до последната линия дървета преди поляната.

— Това са минериши и псаданианци — каза Екрикор. — Правеха опит да ви нападнат.

— И вие ги спряхте? — попита Люк.

— Искаха да ви нападнат — повтори ногрито. — Не можехме да позволим това да се случи.

Спряха при последното дърво преди откритото пространство. Сред туземците се надигна ропот, който не звучеше никак дружелюбно.

— Май не сме добре дошли — измърмори Хан. — Люк?

Люк поклати глава:

— Все още не мога да усетя нищо — отвърна той. — Какво става тук, Екрикор?

— Дадох знак, че искат да разговаряме — отговори ногрито. — Вероятно за да решат дали ще се сражават с нас.

Хан набързо огледа туземците. Като че ли всички имаха ножове, някои дори и лъкове, но друго не се виждаше.

— Няма никакъв шанс, освен ако не са довели цяла армия — каза той.

— Не искаме да се бием, ще се опитаме да го избегнем — укори го меко Люк. — Как ще разговаряте с тях?

— Един от тях е научил малко от основния език на Империята по време на строежа на крепостта в планината — отвърна Екрикор и посочи най-близкия до светлината минериш. — Той ще се опита да превежда.

— Ние можем да се справим малко по-добре — Люк вдигна въпросително вежди към Хан: — Какво ще кажеш?

— Струва си да опитаме — съгласи се Хан и извади предавателя. Крайно време беше Трипио да си заработи пътешествието до Затънтената земя. — Ландо?

— Чувам те — отвърна веднага приятелят му. — Намерихте ли ги?

— Да — отвърна Хан. — Плюс още някоя друга изненадка. Прати Мара да доведе Трипио. Да тръгне след нас, няма как да ни пропусне.

— Разбрано. А аз какво да правя?

— Струва ми се, че тази сбирщина едва ли ще ни създаде никакви проблеми — отговори Хан и пак изгледа изпитателно обитателите на планетата. — Ти остани с Арту и наглеждай лагера. А и ако видиш едни ниски същества с маскировъчни халати и с много зъби, не стреляй. На наша страна са.

— Радвам се — отвърна сухо Ландо. — Или поне така ми се струва. Нещо друго?

Хан погледна туземците, които отвърнаха на погледа му.

— Стискай палци. Може да се сдобием със съюзници. Или с безброй проблеми.

— Разбрано. Мара и Трипио тръгват. Късмет!

— Благодаря — Хан изключи предавателя и го закачи на колана си. — Идват — съобщи на Люк.

— Не е нужно да охранявате лагера си — обади се Екрикор. — Ногрите ще го пазят.

— И без това тук е пренаселено — отвърна Хан и изгледа мрачно ногрито: — Значи бях прав. Проследили сте ни.

— Да — отвърна Екрикор и наведе глава. — Моля ви за извинение, консорт на лейди Вейдър. Аз и останалите не смятахме, че това е напълно почтено, но Какмейм от племето айкмир искаше присъствието ни да остане тайна за вас.

— Защо?

Екрикор отново се поклони:

— При срещата ви в покоите на лейди Вейдър Какмейм от племето айкмир долови неприязън у вас. Смяташе, че няма да приемете с желание охрана от ногри.

Хан погледна Люк и видя как се опитва да прикрие усмивката си.

— Е, следващия път, когато видите Какмейм, му кажете, че от много години не отхвърлям предложения за доброволна помощ — отвърна Хан. — Но като се заговорихме за неприязън, ще ми е много неприятно, ако забравите това „консорт на лейди Вейдър“. Викайте ми Хан или Соло. Или капитане. Или каквото друго измислите.

— Хан от племето Соло може би — измърмори Люк.

Лицето на Екрикор светна.

— Чудесно. Молим за прошка, Хан от племето Соло.

Хан се обърна към Люк. Младият джедай отново се опита да потисне усмивката си:

— Мисля, че вече си осиновен от ногрите.

— Да — изръмжа Хан. — Много ти благодаря.

— Малко разбирателство няма да навреди — изтъкна Люк. — Спомни си Ендор.

— Никога няма да го забравя — изръмжа Хан и присви устни. Разбира се, малките космати топки внесоха свой дял в последната битка срещу втората „Звезда на смъртта“. И все пак превръщането му в част от племето на еуоките си оставаше един от най-нелепите моменти в живота му. Но еуоките бяха надделели над имперските войски само заради численото си превъзходство. А ногрите...

— Колко ногри има тук? — попита той.

— Осем — отвърна Екрикор. — Двама бяха неотлъчно до вас по време на цялото пътуване.

Хан кимна. Изведнъж започна да изпитва уважение към тези същества. Осмина ногри незабелязано денем и нощем убиваха хищниците и пропъждаха местните жители. На всичкото отгоре намираха време да прочистват пътя им от дреболии като птичечовките и змиите по лианите. Той сведе поглед към Екрикор. Не, осиновяването му от ногрите не изглеждаше толкова глупаво.

Зад тях се чу познато тътрузене. Хан се обърна и след миг видя също толкова познатата блестяща фигура на Трипио. След него идваше Мара с бластер в ръка.

— Господарю Люк! — извика Трипио с обичайната смесица от облекчение, вълнение и превземки.

— Насам, Трипио. Готов ли си да превеждаш?

— Ще направя каквото е по силите ми — отвърна дроидът. — Както знаете, владее отлично над шест милиона форми на общуване...

— Както виждам, намерили сте туземци — прекъсна го Мара, огледа скупчените около падналото дърво създания и излезе на поляната. Погледът ѝ попадна на Екрикор, тя завъртя бластера си към ногрито и мрачно добави: — А, ето я и малката изненада.

— Спокойно, той е на наша страна — увери я Люк и се пресегна да отмести бластера ѝ.

— Съмнявам се — отвърна Мара и дръпна оръжието така, че той да не го достигне. — Той е ногри. Те работят за Траун.

— Вече не служим на върховния адмирал — каза Екрикор.

— Така е, Мара — обади се Люк.

— Може и така да е — недоверчиво измърмори Мара.

Не изглеждаше убедена, но бластерът ѝ вече не сочеше към Екрикор. В другия край на поляната един от минеришите извади

препарирана птичечовка от дисагите на рамото си. Замърмори тихо под нос и я положи на дънера до светилника.

— Какво е това? — попита Хан. — Вечерята ли?

— Нарича се сатна-чака — обясни Екрикор. — Залог за мир, докато трае срещата. Те са готови да започнат. Ела с мен, дроид Трипио.

— Разбира се — кимна Трипио, изглежда, без никакъв ентусиазъм. — Господарю Люк?

— Идвам — успокой го Люк. — Хан, Чуй, вие останете тук.

— Нямам нищо против — отвърна Хан.

Люк и ногрито тръгнаха към дънера, а Трипио неохотно ги последва. Най-предният минериш вдигна ръцете си над главата с дланите напред.

— Бидеси чара — каза той с изненадващо мелодичен глас. — Лиаану бааремаа дукну фери.

— Обявява пристигането на странници — преведе веднага Трипио. — Май това сме ние. Страхува се, че можем да донесем неприятности и заплахи за народа му.

Чубака изръмжа подигравателен коментар.

— Да, не си падат много по големите приказки — съгласи се Хан. — Както и по дипломацията, очевидно.

— Ние носим надежда за народа ви — отвърна водачът на ногрите. — Ако ни позволите да минем през земите ви, ще ви освободим от господството на Империята.

Трипио преведе. Според Хан дори мелодичните думи на езика на минеришите излизаха превзето от устата на дроида. Един от облечените в броня псаданианци махна отсечено и изръмжа нещо като приглушен вик с много съгласни.

— Казва, че псаданианците имат дълга памет — преведе Трипио. — И преди били идвали освободители и после нищо не се променяло.

— Добре дошли в истинския свят — измърмори Хан.

Люк го изгледа намръщено през рамо и се обърна към дроида:

— Помоли го да обясни думите си, Трипио.

Трипио се подчини, запищя приглушено към псаданианците и след това повтори същото на езика на минеришите само за да покаже, че владее и техния език. Отговорът на псаданианеца продължи няколко минути и ушите на Хан запищяха, преди да млъкне.

— Е — започна Трипио, наклони леко глава и превключи на професионалния тон, който Хан ненавиждаше. — Има много подробности, но засега ще ви ги спестя — добави той бързо, вероятно в отговор на свирепия поглед на един от ногрите. — Хората, дошли като колонисти, били първите нарушители. Прогонили местните жители от част от земите им и спрели чак когато светлинните им лъкове и металните им птици — това са техните понятия, разбира се — започнали да се развалят. По-късно дошла Империята и както знаем, се заела да построи крепост в забранената планина. Нейните хора заробили доста от местните, за да работят на строежа, и прогонили останалите от земите им. След като строителите си заминали, пристигнал Пазителят. И той се опитал да ги подчини. Накрая се явил майсторът джедай и в битка, която подпалила небето, унищожил Пазителя. Известно време те смятали, че вече са освободени, но майсторът джедай събрал хората и туземците и ги накарал да живеят заедно в подножието на забранената планина. А накрая се завърнала Империята — Трипио наведе главата си в другата посока: — Както виждате, господарю Люк, засега сме последни от дълъг списък завоеватели.

— Само дето не сме завоеватели — отвърна Люк. — Тук сме, за да ги освободим от господството на Империята.

— Знам, че е така, господарю Люк, но...

— Знам, че знаеш — прекъсна го Люк. — Но го кажи на тях.

— А, да. Разбира се.

Дроидът започна да превежда.

— Ако питаш мен, не са пострадали чак толкова — прошепна Хан на Чубака. — На някои планети Империята унищожи цялото население.

— Първобитните племена винаги се държат така към натрапниците — обади се Мара. — А и обикновено имат дълга памет.

— Може би. Мислиш ли, че онзи майстор джедай, за когото споменаха, може да е твоето приятелче Кбаот?

— А кой друг? — отвърна мрачно Мара. — Сигурно точно от тук го е взел Траун.

Хан усети присвиване в стомаха.

— Дали сега е в планината?

— Не усещам нищо — отвърна замислено Мара. — Но това не значи, че няма да се върне.

Вождът на минеришите отново заговори. Хан плъзна поглед по поляната. Дали някъде в гората не се криеха още псаданианци и минериши, за да наблюдават срещата? Люк не каза нищо за подкрепления, но щеше да е истинска лудост от тяхна страна да дойдат сами тук.

Освен ако сънародниците на Екрикор не се бяха погрижили вече за тях. При неблагоприятен развой на срещата можеше да се окаже, че е чудесно да имаш неколцина ногри подръка. Минеришът приключи речта си.

— Съжалявам, господарю Люк — извини се Трипио, — но те не виждат основание да смятат, че сме по-различни от останалите, за които говориха.

— Разбирам опасенията им — кимна Люк. — Питай ги как според него можем да докажем добрите си намерения.

Трипио започна превода, но в този момент силната ръка на уукито трясна Хан по рамото.

— Какво? — попита Хан.

Чубака кимна наляво. Вече бе извадил и опънал лъка си. Хан проследи движението му с поглед и тихо изръмжа:

— Охо...

— Какво става? — попита Мара.

Хан отвори уста, но нямаше време за обяснения. Силният хищник, който Чубака бе забелязал да се промъква през клоните на дърветата, бе приклекнал за скок към групата около дънера.

— Пазете се! — извика Хан и извади бластера си.

Чубака беше по-бърз. Той стреля, надавайки бойния вик на уукитата, и почти срязва на две хищника. Животното рухна върху листата по земята и замря. Групата минериши около дънера изведнъж се разпищяха.

— Чуй, внимавай! — извика Хан и насочи бластера си към тях.

— Може да се окаже грешка — каза притеснено Мара. — Сигурно не бива да се използват оръжия по време на примирие.

— Но не бива и участниците в примирието да бъдат изядени — изръмжа Хан. Петимата псаданианци също се бяха размърдали и Хан се надяваше, че ногрите ще се погрижат за тях. — Трипио, обясни им.

— Разбира се, капитан Соло — отвърна Трипио почти толкова нервно, колкото се чувстваше Хан. — Мюласаар...

Вождът на минеришите го прекъсна с рязък жест на двете леви ръце.

— Ти — извика той на разбираем основен език и размахна и четирите си ръце към Хан. — Той има гърмяща пръчка?

Хан го изгледа намръщено. Разбира се, че Чубака имаше оръжие — както и всички останали. Той погледна уукито и изведнъж разбра всичко.

— Да, той има оръжие — каза той на минериша и свали бластера си. — Той ни е приятел. Ние нямаме роби като Империята.

Трипио започна да превежда, но минеришът вече говореше със сънародниците си.

— Браво — прошепна Мара. — Не се бях сетила. Но ти си прав, последните уукита, които са видели тук, сигурно са били имперски роби.

Хан кимна:

— Да се надяваме, че това ще помогне малко.

Разговорът продължи още няколко минути, най-вече между минеришите и псаданианците. Трипио се опита да превежда всичко, но бързо бе принуден да предава само основните моменти. Очевидно минеришите смятаха, че сега е шансът да се освободят от господството на Империята, а след това и от майстора джедай. Псаданианците харесваха Империята не повече от минеришите, но вероятността да се изправят срещу Кбаот ги плашеше.

— Ние не ви молим да се биете с нас — каза Люк, когато най-сетне успя да привлече вниманието им. — Тази битка си е наша и ние сами ще се справим с нея. Молим ви само да ни разрешите да преминем през земите ви към забранената планина и да обещаете да не ни предавате на Империята.

Трипио преведе думите му на двата езика и Хан се приготви за допълнителни обяснения. Не му ги поискаха. Водачът на минеришите вдигна отново горния си чифт ръце, с долния взе препарираната птичечовка и я подаде на Люк.

— Мисля, че ви предлага безопасно преминаване, господарю Люк — каза Трипио. — Но може и да бъркам, диалектът им се е запазил почти без промени, но жестовете и движенията често се...

— Предай му благодарностите ни — прекъсна го Люк, поклони се и пое птичечовката. — Кажи им, че приемаме гостоприемството им. И че няма да съжаляват, задето ни помагат.

— Генерал Ковел? — обади се рязък глас от интеркома на совалката. — След няколко минути ще сме на повърхността.

— Прието — отвърна Ковел. Изключи интеркома и се обърна към единствения пътник в совалката: — Почти пристигнахме.

— Чух — отвърна Кбаот. В гласа му прозираше насмешка. — Кажете ми, генерал Ковел, ние в края на пътуването ли сме, или в началото?

— В началото, разбира се — отговори генералът. — Пътуването ни няма край.

— А какво ще стане с върховния адмирал Траун?

Ковел усети как челото му се сбръчка. За пръв път чуваше този въпрос, поне в тази форма. Поколеба се, но отговорът веднага изникна в съзнанието му. Както изникваха досега отговорите на всички въпроси.

— Това е началото на края на върховния адмирал — каза той.

Кбаот се позасмя. Веселието му докосна съзнанието на Ковел и му достави наслада. Генералът се зачуди дали да не попита какво е толкова смешно, но беше много по-лесно и по-спокойно просто да си седи и да се наслаждава на смеха. А и все пак знаеше много добре за какво става въпрос.

— Знаеш го, нали? — обади се Кбаот и поклати глава. — Ех, генерале, генерале. В това има толкова ирония. От самото начало, от първата ни среща в моя град върховният адмирал Траун държеше отговора в ръцете си. А още е толкова далеч от разбирането на истината.

— Става въпрос за властта, нали, майстор Кбаот? — попита Ковел. Тази тема му беше позната и дори без подсказването в съзнанието му щеше да си припомни репликите.

— Точно така, генерал Ковел — отговори тържествено Кбаот. — Още в самото начало му казах, че истинската власт не се проявява в завладяването на далечните светове. Нито в битките, войната и погрома над неизвестни бунтовници — той се усмихна, очите му блестяха ярко пред Ковел. — Не, генерале — каза той меко. — Ето това е истинската власт. Да държиш живота на някого в ръцете си. Да

имаш властта да избереш пътя му, мислите и чувствата му. Да управляваш живота и да имаш власт над смъртта му — Кбаот бавно и театрално протегна ръката си с дланта нагоре. — Да командваш душата му.

— Дори и императорът не го разбра — напомни му Ковел.

Още една вълна удоволствие се разля в съзнанието му. Изпитваше огромна радост да гледа как господарят му се наслаждава на играта.

— Така е — съгласи се Кбаот и погледът му се устреми нейде в миналото. — Императорът, също както и върховният адмирал, виждаше властта само като мяра на далечината, до която може да стигне волята му. И това го унищожил точно както предсказах. Защото, ако той истински владееше Вейдър... — майсторът джедай поклати глава: — В доста отношения императорът беше глупак. Но вероятно такава е била съдбата му и волята на вселената е била само аз да науча истината. Защото единствено аз притежавам силата и волята да сграбча властта.

Ковел кимна, опита се да преглътне и да навлажни сухото си гърло. Не беше добре Кбаот да го оставя така, дори за малко. Особено когато едновременно се усещаше тази самота... Но господарят му го знаеше, разбира се.

— Боли ли те, когато съм самотен, генерал Ковел? — попита Кбаот и стопли съзнанието на Ковел с усмивка. — Да, разбира се, че те боли. Имай търпение. Наближава времето, когато ще станем много. И тогава никога няма да изпитваме самота. Ето, виж!

Както винаги досега, Ковел долови далечното усещане пречистено, концентрирано и оформено от безпогрешното съзнание на майстора джедай.

— Да, аз бях прав — каза Кбаот и докосна съзнанието му, за да изследва усещането. — Скайуокър и Джейд са тук — усмихна се: — Те ще са първите, генерал Ковел, първите от мнозина. Ще дойдат при мен и когато им покажа истинската власт, ще разберат и ще се присъединят към нас — погледът му отново се зарея. — Струва ми се, че Джейд ще е първа — добави той замислено. — Скайуокър издържа веднъж и ще издържи пак, но ключът за душата му ме чака долу в планината. С Джейд е съвсем друго. Виждал съм я в медитацията си,

видях я да идва при мен и да коленичи в нозете ми. Тя ще бъде моя и Скайуокър ще я последва. По един или друг начин.

Той пак се усмихна. Ковел също се усмихна, щастлив от доброто настроение на господаря си и от мисълта за мнозината, които ще дойдат и ще стоплят съзнанието му. Изведнъж всичко потъна в мрак. Това не беше самотата отпреди малко. Беше нещо като празнота...

Постепенно осъзна, че някой го хваща за брадичката и повдига главата му. Пред него стоеше Кбаот и се взираше напрегнато в очите му.

— Генерал Ковел! — прогърмя гласът на майстора джедай. Звукът беше доста странен. Ковел го чуваше, но сякаш някъде от много далеч. Звучеше странно. — Чувате ли ме?

— Да — прошепна Ковел.

И собственият му глас звучеше странно. Той погледна покрай лицето на Кбаот към забавните линии, които играеха по носа на совалката. Усети, че някой го разтърсва.

— Погледнете ме! — заповяда Кбаот.

Ковел се подчини. Беше странно, виждаше господаря си, а него сякаш го нямаше.

— Тук ли сте?

Лицето на Кбаот се промени. Нещо се появи — може би усмивка.

— Да, генерале, тук съм — отвърна той и гласът му долиташе някъде отдалеч. — Вече не докосвам съзнанието ви, но продължавам да съм ваш господар. Вие ще продължите да ми се подчинявате.

Да се подчинявам? Странна идея, помисли си Ковел.

— Да се подчинявам ли?

— Ще правите каквото ви кажа — отвърна Кбаот. — Ще ви дам някои заповеди и вие ще ги повторите на войниците си дума по дума.

— Добре — опита се да кимне Ковел. — Ако го направя, ще се върнете ли при мен?

— Ще се върна — обеща господарят. — Въпреки предателството на върховния адмирал Траун. Ако правите онова, което ви заповядвам, ще изличим предателството му. И тогава никой няма да ни раздели.

— И празнотата ще изчезне ли?

— Да. Но само ако правите каквото ви кажа.

Другите хора се появиха малко по-късно. Господарят стоеше до него през цялото време и той им заповяда това, което господарят му нареди. След това всички отидоха някъде, дори господарят го напусна.

Той гледаше мястото, където го бяха оставили, наблюдаваше играта на линиите и се вслушваше в празнотата наоколо. Накрая заспа.

В далечината се разнесе странен птичи писък и песента на насекомите и шумоленето на животните веднага замряха. Но явно нямаше никаква непосредствена опасност и след минута нощната дейност на горските обитатели се поднови. Мара се намести по-удобно на избраното дърво, протегна схванатите си мускули на раменете. Искаше ѝ се всичко да е свършило.

— Не е нужно да стоиш будна — обади се зад нея тих глас на ногри. — Ние ще пазим.

— Благодаря — отсече Мара. — Ако нямате нищо против, ще си върша работата.

Ногрито помълча за момент.

— Все още не ни вярваш, нали?

Всъщност изобщо не бе помисляла за това.

— Скайуокър ви вярва. Не ви ли е достатъчно?

— Ние не търсим одобрение — каза ногрито. — Само възможност да изплатим дълга си.

Тя сви рамене. Ногрите бяха установили защита около тях, свършиха деликатната работа по установяването на връзка с минеришите и псаданианците и сега отново ги пазеха.

— Ако дългът ви е към Новата република, според мен си вършите добре работата — призна тя. — Значи най-накрая разбрахте, че Траун и Империята ви водят за носа?

Чу се рязко щракване, сякаш тънките като игли зъби на ногрито изтракаха едни в други.

— Нима сте знаели?

— Чувах разни слухове — призна Мара, съзнавайки колко опасна е тази тема, но това изобщо не я притесняваше. — Разни подмятания. Така и не разбрах кое е истина.

— Вероятно всичко е било истина — каза спокойно ногрито. — Да, животът и смъртта ни може да служат и за забавление на хората, които ни поробиха. Но ние ще си отмъстим.

Нямаше нажежен до бяло гняв, нито фанатична омраза. Просто ледена решимост. Тя беше най-опасната.

— И как ще го направите? — попита тя.

— Когато дойде времето, ногрите ще се изправят срещу поробителите си. На планетите под властта на Империята, на транспортните кораби. А пет групи ще дойдат тук.

Мара го погледна изненадано.

— Вие сте знаели за Затъntenата земя?!

— Едва откакто вие ни доведохте — отвърна ногрито. — Но сега вече знаем. Изпратихме координатите на онези, които ни чакат на Корускант. Вече сигурно са се свързали с другите.

Мара изсумтя тихо.

— Сигурни ли сте, че ще успеем?

— Нашите цели се допълват — увери я ногрито, мрачното му мяукане прозвуча по-тъжно. — Вие искате да разрушите устройствата за клониране и не се съмняваме, че ще успеете, защото ви помага синът на Вейдър. А на нас вождовете на ногрите ни възложиха да унищожим всяко свидетелство за присъствието на императора на Затъntenата земя.

И след това всеки знак за присъствието на императора в цялата галактика. Мара се попита защо това ни най-малко не я натъжава, дори не я изпълва с гняв. Може би защото беше доста изморена.

— Изглежда амбициозна задача — каза тя. — И кой е синът на Вейдър, който ще дойде да ни помага?

Настана кратка тишина.

— Синът на Вейдър вече е с вас — отвърна озадачено ногрито. — И вие му служите, както и ние.

Мара го зяпна. Опитваше се да разгадае изражението му в тъмното. Изведнъж сърцето ѝ сякаш спря в гърдите.

— Искаш да кажеш... Скайуокър?!

— Не знаеше ли?

Мара се обърна с гръб и зяпна заспалия на не повече от метър от краката ѝ мъж. Обхвана я ужасяваща скованост. Най-накрая, след толкова години последният къс от загатката си идваше на мястото. Императорът не искаше тя да убие Скайуокър заради самия него, а за да си отмъсти на баща му.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

И само за няколко мига всичко, в което Мара беше вярвала — омразата, мисията на живота ѝ, самият ѝ живот, — рухна в несигурност.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР! ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР! ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

— Не — прошепна тя през стиснати зъби. — Няма да стане така. Решението трябва да е мое. Основанията да са мои.

Но гласът продължаваше с неотслабваща мощ. Сигурно черпеше сили от съпротивата и откритото неподчинение или пък по-дълбоките ѝ умения в Силата, придобити от уроците на Скайуокър през последните дни, я бяха направили по-възприемчива.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР! ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

Но ти си съвсем друг въпрос, Мара Джейд.

Мара подскочи и си удари главата в дървото, на което се беше опряла. Това беше нов глас и той не идваше от главата ѝ, а от...

Виждал съм те по време на медитацията си, продължи гласът спокойно. Видях те как идваш при мен и коленичиш в нозете ми. Ти ще бъдеш моя и Скайуокър ще те последва. По един или друг начин.

Мара яростно поклати глава, опитвайки се да прогони гласа. Вторият глас сякаш се разсмя и изведнъж мислите ѝ бяха пометени от далечен, но силен натиск върху съзнанието. Тя стисна зъби и се опита да го отблъсне. Чу как гласът се разсмя отново на жалките ѝ усилия, но неочаквано натискът изчезна и тя задъхано си пое въздух.

— Какво ти е? — тихо попита Скайуокър.

Мара сведе поглед. Той се бе надигнал на лакът.

— Чу ли го? — попита тя.

— Не, но усетих натиска.

Мара погледна нагоре към листата.

— Беше Кбаот. Той е тук.

— Знам — отвърна Скайуокър и тя долови страха в гласа му.

Нищо чудно, той се беше сблъскал с Кбаот на Джомарк и замалко не му се бе подчинил.

— Какво ще правим сега? — попита Мара и с треперееща ръка избърса потта около устата си. — Ще прекратим ли операцията?

Скайуокър сви рамене.

— Защо? До планината ни остават още няколко дни. Ще ни трябва много повече време, за да се върнем на „Сокол“.

— Само че имперските сили вече знаят, че сме тук.

— Не съм сигурен — каза замислено Скайуокър. — И при теб ли контактът прекъсна рязко?

Тя се намръщи озадачено, но изведнъж разбра какво имаше предвид.

— Искаш да кажеш, че са го обградили с йосаламири ли?

— Или са го вързали за някоя от онези рамки, които ти използва на Джомарк — каза Скайуокър. — И в двата случая това означава, че е затворник.

Мара обмисли думите му. Ако беше така, значи Кбаот нямаше никакъв интерес да предупреди имперските войници за бунтовниците, които се движеха към планината.

Тя рязко вдигна поглед към него. Хрумна ѝ изненадваща мисъл.

— Ти знаеше ли, че Кбаот ще дойде? — попита настоятелно. — Затова ли искаше да се упражнявам в джедайските техники?

— Не знаех, че ще бъде тук — отвърна Скайуокър. — Но съм сигурен, че все някога ще се наложи да се изправим срещу него. Самият той го каза на Джомарк.

Мара потрепери. Ще коленичиш в нозете ми...

— Не искам да се изправам срещу него, Скайуокър.

— И аз — отвърна той меко, — но май ще ни се наложи.

Той въздъхна, отметна безшумно завивките си и се изправи.

— Защо не поспиш? — предложи той и пристъпи към нея. — Аз и без това съм вече буден, а и ти пое главния удар.

— Добре — кимна Мара, твърде изморена, за да спори. — Ако имаш нужда от помощ, викни ме.

— Добре.

Мара мина покрай Калризиан и уукито и легна. Последното, което осъзна, преди да заспи, беше гласът в съзнанието ѝ:

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

ГЛАВА 22

Докладът от планината Тантис се получи по време на корабната нощ и на сутринта го чакаше на мостика. „Драклор“ пристигнал на Затъntenата земя приблизително според програмата, по-точно шест часа по-рано от предвиденото, стоварил пътниците си и заминал за системата на Валрар съгласно заповедта. Генерал Ковел отказал да поеме командването преди настъпването на утрото...

Пелаеон изненадано спря. Отказал да поеме командването? Това изобщо не беше типично за човек като Ковел.

— Капитан Пелаеон? — извика свързочникът. — Сър, получихме искане за пряка връзка от полковник Селид от гарнизона на Затъntenата земя. Спешно е.

— Включете го в холоямката на кърмата — заповяда Пелаеон, стана от командното кресло и тръгна към кърмата. — Свържете се с върховния адмирал и... Не, оставете — прекъсна той, защото през вратата на мостика се зададоха Траун и Рък.

Траун спря пред него.

— Какво има, капитане?

— Спешно съобщение от Затъntenата земя, сър — отвърна Пелаеон и посочи холографската ямка. Там вече ги чакаше образът на имперски офицер и дори при намаленото — четвъртина от реалното — изображение си личеше, че е доста нервен.

— Вероятно нещо за Кбаот — предсказа мрачно Траун. Застанаха пред холографската ямка и Траун кимна. — Полковник Селид, тук върховен адмирал Траун. Докладвайте.

— Сър — отвърна на поздрава Селид и парадната му стойка се скова още повече. — Със съжаление трябва да ви съобщя, че генерал Ковел внезапно почина.

Пелаеон усети как челюстта му увисва:

— Как стана? — попита той.

— Още не знаем причината, сър — отвърна Селид. — Очевидно е издъхнал в съня си. Лекарите не са приключили с изследванията и

засега е ясно само че голяма част от мозъка на генерала просто е мъртва.

— Мозъчната тъкан не умира просто така, полковник — обади се Траун. — Трябва да има причина.

Селид сякаш потрепери.

— Тъй вярно, сър. Съжалявам, сър, не исках да прозвучи така.

— Знам — увери го Траун. — А какво е състоянието на останалите пътници?

— Лекарите ги преглеждат в момента — отговори Селид. — До този момент няма проблеми. Всъщност на преглед са подложени само хората от гарнизона. Частите под командването на генерал Ковел, които пристигнаха с него на „Драклор“, вече бяха извън планината, когато научихме за смъртта му.

— Какво?! Всичките ли? — възкликна Пелаеон. — И защо?

— Не знам, сър. Заповедите са дадени от генерал Ковел на общия сбор след пристигането му...

— Май е най-добре да разкажете всичко отначало, полковник — прекъсна го Траун. — Абсолютно всичко.

— Слушам, сър — Селид видимо се стегна. — Генерал Ковел и останалите кацнаха със совалки преди около шест часа. Опитах се да му предам командването на гарнизона, но той отказа. След това настоя да си поговори насаме със своите части в една от залите за хранене на офицерите.

— С кои части? — попита Траун. — С целия гарнизон ли?

— Не, сър. Само с онези, които пристигнаха с него на „Драклор“. Каза, че трябвало да им даде някакви специални заповеди.

Пелаеон погледна Траун:

— Мисля, че на кораба е имал предостатъчно време, за да даде всякакви специални нареждания.

— Така е — съгласи се Траун.

— Може би идеята е била на Кбаот, сър — предположи Селид. — Той беше неотлъчно до генерала от минутата, в която совалката кацна. През цялото време му шепнеше нещо.

— Интересно — замислен каза Траун. Гласът му беше спокоен, но в него се долавяше нещо, от което Пелаеон усети, че го побиват тръпки. — А къде е майстор Кбаот сега?

— Горе, в старите покои на императора — отвърна Селид. — Генерал Ковел настоя да ги отворим за него.

— Там дали е извън влиянието на йосаламирите? — шепнешком попита Пелаеон.

Траун поклати глава:

— Съмнявам се. Според изчисленията ми цялата планина и част от околностите трябва да са в празния от Силата мехур. И какво се случи след това, полковник?

— Генералът говори с хората си около петнайсет минути — продължи Селид. — След като излезе, ми каза, че им е дал тайни заповеди, издадени лично от вас, адмирале, и че аз не бива да се намесвам.

— И после войниците напуснаха планината?

— Преди това буквално изпразниха един склад с полево оръжие и експлозиви — отвърна Селид. — Всъщност преди да излязат, прекараха още няколко часа в гарнизона. Генералът каза, че се запознават с обстановката. Кбаот придружи генерала до стаята му, а след това двама щурмоваци го изпроводи до императорските покои. Аз разпределих обичайните нощни дежурства и това беше всичко. До тази сутрин, когато дежурният откри генерала.

— Значи Кбаот не е бил при генерала, когато е настъпила смъртта? — попита Траун.

— Не, сър. Но лекарите смятат, че генералът е издъхнал скоро след като Кбаот го е оставил.

Пелаеон изглежда озадачен Траун. Върховният адмирал беше зареял поглед, блестящите червени очи се бяха присвили в два процепа.

— Кажете ми, полковник, какво впечатление ви направи генерал Ковел?

— Ами... — Селид се поколеба. — Бих казал, че съм леко разочарован, сър.

— Обяснете!

— Той просто не беше това, което очаквах, адмирале — каза Селид, явно разтревожен. Пелаеон го разбираше: критикуването на висш офицер пред друг беше сериозно нарушение на военния етикет. Особено при представители на различните видове войски. — Изглеждаше... сдържан е сякаш най-точната дума, сър. Генералът

подхвърли, че системата за сигурност не е добра и че щял да направи някакви важни промени, но не пожела да говорим за тях. Всъщност почти през цялото време мълчеше. И не само с мен — държа се дръпнато и с други офицери, които се опитаха да поговорят с него. Разбира се, това е негова привилегия и е възможно просто да е бил уморен. Но държането му просто не се връзваше с това, което бях чувал за генерала.

— Да, имате право — отбеляза Траун. — Холографската ямка в императорските покои в изправност ли е, полковник?

— Тъй вярно, сър. Но в момента Кбаот може и да не е в тронната зала.

— Там е — каза студено Траун. — Свържете ме с него.

— Слушам, сър.

Образът на Селид изчезна, заменен от символа за кратка пауза.

— Смятате ли, че Кбаот може да е въздействал по някакъв начин на Ковел? — попита тихо Пелаеон.

— Не виждам никакво друго обяснение — отвърна Траун. — Предполагам, че скъпият ни майстор джедай се е опитал да подчини съзнанието на Ковел, вероятно дори да замени цели части от мозъка му със свои. И когато са навлезли в мехура на йосаламирите и прекият контакт е бил насилствено прекъснат, от съзнанието на Ковел не е останало много, което да го държи по-дълго време жив.

— Ясно — кимна Пелаеон и се извърна настрана. Усети как го завладява мрачен гняв. Десетки пъти бе предупреждавал върховния адмирал какво може да им стори Кбаот. — И какво ще правим сега?

Символът за пауза изчезна, преди Траун да отговори, но този път не се показва обичайното изображение в четвъртина от реалния размер. Пред тях изникна огромното лице на Кбаот и Пелаеон неволно отстъпи крачка назад. Траун не помръдна.

— Добро утро, майстор Кбаот — поздрави върховният адмирал със съвършено равен глас. — Както виждам, открили сте личните холографски устройства на императора.

— Върховен адмирал Траун — поздрави Кбаот. Гласът му беше студен и арогантен. — Така ли се отплащате за помощта ми? С предателство?

— Ако има предателство, то е от ваша страна, майстор Кбаот — отвърна Траун. — Какво направихте на генерал Ковел?

Майсторът джедай сякаш не чу въпроса.

— Не можете да предадете Силата така лесно, както си мислите — каза той. — Не забравяйте, върховен адмирал Траун, че ако загина аз, загивате и вие. Предсказал съм го.

Той млъкна и ги изгледа очаквателно. Траун помълча няколко секунди и накрая попита:

— Свършихте ли?

Кбаот се намръщи, на изобразеното в едър план лице ясно проличаха несигурност и нервност. Въпреки стряскащото ѝ въздействие настройката на личната апаратура на императора имаше не само добри страни.

— Засега — отвърна Кбаот. — Можете ли да предложите някакво оправдание?

— Няма защо да се оправдавам, майстор Кбаот — отговори Траун. — Вие сам пожелахте да отидете на Затъntenата земя. А сега ми кажете какво направихте на генерал Ковел.

— Първо ми върнете Силата.

— Йосаламирите ще останат по местата си. Кажете ми какво направихте на генерал Ковел.

Двамата приковаха погледи. Кбаот пръв отклони очи и за миг сякаш бе готов да се предаде. Но старецът бързо вирна отново брадичка и се преобрази в познатия майстор джедай.

— Генерал Ковел беше мой и можех да правя с него, каквото си поискам — заяви той. — Както и с всичко останало в моята Империя.

— Благодаря — отговори Траун. — Напълно достатъчно. Полковник Селид?

Огромното лице изчезна и бе заменено от образ в четвъртина.

— На вашите заповеди, адмирале.

— Слушайте, полковник — започна Траун. — Първо, от този миг майстор Кбаот е арестуван. Може да се разхожда в императорските покои и тронната зала, но в никакъв случай не бива да ги напуска. Всички командни устройства на този етаж трябва да бъдат изключени от системата. Второ, започнете внимателно разследване, къде точно са били видени за последно войските на генерал Ковел вътре в планината.

— Защо да не попитаме самите войници, сър? — предложи Селид. — Вероятно те имат предаватели със себе си.

— Защото се съмнявам, че можем да имаме вяра на отговорите им — отвърна Траун. — Което ми напомня за третата заповед. Нито една от частите, напуснали планината по заповед на генерал Ковел, не бива да бъде допускана вътре.

Селид зяпна:

— Сър?!

— Правилно чухте — кимна Траун. — До няколко дни за тях ще пристигне друг кораб и тогава ще бъдат събрани и отведени от планетата. Но при никакви обстоятелства не бива да ги допускате обратно в планината.

— Слушам, сър — отвърна смутен Селид. — Но, сър... какво да им кажа?

— Истината — отвърна спокойно Траун. — Че заповедите им не идват от генерал Ковел и не от мен, а от предател на Империята. Докато разузнаването не приключи разследването, всички от групата остават под подозрение като неволни съучастници в заговор за измяна.

Думите като че ли се материализираха във въздуха пред тях.

— Слушам, сър — каза накрая Селид.

— Добре — кимна върховният адмирал. — Разбира се, от този момент вие сте възстановен на поста командир на гарнизона. Някакви въпроси?

Селид се изпъна.

— Съвсем не, сър.

— Добре. Продължавайте, полковник. „Химера“, край на връзката.

Образът изчезна от холографската ямка.

— Мислите ли, че е безопасно да оставите Кбаот там, сър? — попита Пелаеон.

— В цялата Империя няма по-сигурно място от планината Тантис — изтъкна Траун. — Поне засега.

Пелаеон го погледна изненадано.

— Не ви разбрах, сър.

— Кбаот вече не е нужен на Империята, капитане — отвърна върховният адмирал, обърна се и мина през входа към главната част на мостика. — И въпреки това трябва да изиграе последната си роля в нашата дългосрочна стратегия за консолидиране на властта — той се спря пред пътеката към командното табло. — Кбаот е луд, капитане, и

двамата сме единомдушни по въпроса. Но тази лудост е в съзнанието му. Не в тялото.

Пелаеон го изглежда смаяно.

— Да не би да предлагате да го клонираме?

— Защо не? — отвърна Траун. — При създалите се обстоятелства това явно няма да стане в планината Тантис. Нито пък ще е толкова бързо — сегашната скорост е нормална за техници и пилоти на изстребители, но не за толкова деликатен проект. Не, след като получим клонинг в детска възраст, ще му позволим да достигне зрелост за нормалните десет-петнайсет години. Разбира се, това ще стане при подходящи условия за отглеждане.

— Ясно — кимна Пелаеон, опитвайки се да прикрие треперенето на гласа си. Представяше си какво можеше да направи един млад Кбаот или дори двама или двацет като него, пуснати на свобода в галактиката. Нужно му беше време, за да свикне с представата. — И къде бихте разположили тези устройства за клониране?

— На абсолютно тайно място — отговори Траун. — Вероятно на някоя от планетите в Непознатите райони, където в миналото служех на императора. След като разгромим бунтовниците при Билбринджи, вие ще заповядате на разузнаването да започне да търси подходяща планета.

Пелаеон стисна устни. Да, предполагаемото нападение над Билбринджи... Покрай историята с Кбаот бе забравил за предстоящата операция и своите задръжки спрямо нея.

— Слушам, сър. Адмирале, налага се да ви припомня, че всички доказателства все още сочат Тангрене като вероятната цел на атаката.

— Знам ги тия доказателства — отвърна Траун. — И въпреки това бунтовниците ще бъдат на Билбринджи.

Той нехайно плъзна поглед из мостика. Блестящите му червени очи не пропускаха нищо. И войниците го знаеха много добре. Отвсякъде, от ямките на екипажа до страничните конзоли, идваха приглушени шумове и движения на хора, които знаеха, че командирът им ги наблюдава, и се опитваха да покажат най-доброто, на което са способни.

— Както и ние — добави върховният адмирал. — Пригответе курс към Билбринджи, капитане. И се разпоредете да започнат приготовленията за посрещането на нашите гости.

Уедж пресуши чашата си, остави я на издрасканата и покрита с петна масичка и огледа шумната кръчма „Мъмбри сторв“. Вътре беше също толкова претъпкано, колкото и когато преди час бяха влезли с Джейсън и Хоби, но съставът на тълпата беше до голяма степен друг. Повечето от младите хора — влюбените двойки и шумните компании, си бяха отишли и на тяхно място се беше появила поопърпана сбирщина. Заведението се пълнеше с неудачници, значи време беше да си вървят. Приятелите му от Свирепия ескадрон също го знаеха.

— Да си тръгваме, а? — гласът на Хоби едва се чу от шума.

— Аха — кимна Уедж, изправи се и бръкна в портупея си за монета, за да плати последната почерпка.

Това беше цивилният му портупей и той никак не го обичаше. Но обикалянето из града с пълната униформа на Новата република с опознавателните знаци на Свирепия ескадрон едва ли щеше да им донесе нещо добро. Намери нужната монета, хвърли я на масата и всички се изправиха.

— Накъде сега? — попита Джейсън и разкърши рамене, за да раздвижи схванатите си мускули.

— Мисля да се връщаме в базата — отвърна Уедж.

— Добре — изръмжа Джейсън. — И без това бързо ще съмне.

Уедж кимна, обърна се и тръгна към изхода. Разбира се, щеше да съмне, когато му дойдеше времето, а много преди това те щяха да излетят от планетата към мястото за среща при корабостроителницата на Билбринджи.

Промъквах се покрай претъпканите маси, когато един висок слаб мъж блъсна рязко назад стола си почти в краката на Уедж и се изправи, полюлявайки се.

— Що не внимаваш! — завалено извика той, извърна се леко, прехвърли ръка през врата на Уедж и увисна на него.

— Спокойно, приятелю — изръмжа Уедж и се опита да запази равновесие.

С периферното си зрение видя как Джейсън мина от другата страна на високия мъж и го прехвана.

— Хубаво го рече, спокойно — прошепна непознатият. Заваленият говор внезапно бе изчезнал, ръката му стискаше Уедж здраво за врата. — Хайде сега спокойно и внимателно да помогнете на стария пияница да излезе навън.

Уедж застина. Беше проследен, измамен и заловен... Спокойната вечер в града изведнъж се оказваше заменена от нещо крайно неприятно. Двамата с Джейсън бяха приковани от непознатия, само Хоби оставаше свободен с бластер. А и техният нападател едва ли бе тук без подкрепление.

Високият мъж сигурно усети напрегането на Уедж.

— По-спокойно — смъмри го той тихо. — Не ме ли помниш?

Уедж намръщено изгледа това лице, на около сантиметър от неговото. Май не го познаваше, но от това разстояние сигурно не би разпознал и собствената си майка.

— А трябва ли? — прошепна той.

Непознатият залитна и направи крачка напред.

— Поне така си мисля — каза той обидено. — Ако се биеш рамо до рамо с някой срещу звезден разрушител, той сигурно трябва да те помни. Особено ако това се случва посред нищото.

Уедж се взря в лицето. Едва съзнаваше, че приближаваха изхода. Посред нищото ли...? И изведнъж се сети. Флотата „Катана“, разбира се. Хората на Талон Карде се бяха появили посред нищото, за да им помогнат в битката срещу Империята. И кратката среща след това на борда на звездния кръстосвач...

— Авис!

— Е, не беше толкова трудно, а? — прошепна одобрително мъжът. — Казах ти, че ще се справиш, стига да опиташ. Хайде сега да се измъкваме и гледай да не привличаме много внимание.

Май не оставаше друго, освен да се подчини. Продължиха към изхода, но Уедж не спираше да търси начин да се измъкнат от кашата. Карде и хората му се бяха съгласили да доставят информация на Новата република, но това все още не означаваше, че са съюзници. И ако Империята ги е заплашила... или просто ги е купила...

— Насам — подкани ги Авис отвън, вече без да се преструва на пиян, и забърза по тъмната безлюдна уличка.

Джейсън улови погледа на Уедж и въпросително вдигна вежди. Той сви леко рамене и тръгна след контрабандиста. Нищо чудно да се окажеше някакъв капан, но любопитството надделя над опасенията. Тук ставаше нещо и той искаше да разбере какво.

Не му се наложи да се чуди дълго. Авис свърна във втората сграда след „Мъмбри сторв“ и изчезна в тъмен вход. Уедж го последва,

очаквайки да се натъкне на десетина дула на бластери. Но Авис беше сам.

— Какво става? — попита Уедж, когато вътре хлътнаха Джейсън и Хоби.

Авис кимна навън към улицата:

— Гледайте. Ако съм прав... ето го!

Уедж надникна внимателно. Край тях мина подобен на морж акуалисцианец и пътьом хвърли бърз поглед към входа. Забеляза ги, забави едва забележимо крачка, но след това се усети и отново забърза. Мина покрай следващия вход, изведнъж се чу приглушен удар и акуалисцианецът се просна на земята. Двама мрачни мъжаги подхванаха отпуснатото му тяло и го примъкнаха към тях.

— Някакви проблеми? — попита Авис.

— Не — отвърна единият и запокити немного нежно акуалисцианеца на пода в задната част на входа. — Подлостта им е много повече от ума.

— Този беше умничък — отбеляза Авис. — Огледай го добре, Антил. Може би следващия път ще разпознаеш имперски шпионин, когато попаднеш на такъв.

Уедж сведе поглед към пришълеца:

— Имперски агент ли?

— По-точно наемник — сви рамене Авис. — Но не по-малко опасен.

Уедж се обърна към него, опитвайки се да запази спокойствие.

— Май трябва да ти благодарим.

Единият от мъжагите, които претърсваха дрехите на акуалисцианеца, изсумтя под нос.

— Да, май трябва — каза Авис. — Ако не бяхме ние, в следващия доклад на имперското разузнаване щяхте да фигурирате като ценен източник на информация.

— Сигурно си прав — кимна Уедж и размени погледи с Хоби и Джейсън. Но все пак точно това беше идеята на цялата обиколка из кръчмите. Да дадат своя принос в убеждаването на върховния адмирал Траун, че Новата република все още възнамерява да нападне Тангрене. Какво ще го правите сега? — попита той Авис.

— Ще се погрижим за него — отвърна помощникът на Карде. — Не се безпокой, в близко бъдеще няма да е в състояние да праща

доклади.

Уедж кимна. Вечерта свърши ужасно, но все пак хубаво беше, че хората на Карде са още на тяхна страна.

— Още един път ти благодаря — каза той, съвсем искрено този път. — Длъжник съм ти.

Авис наклони глава.

— Искаш ли да си изплатиш дълга още сега?

— Как? — попита предпазливо Уедж.

— Планираме една акция — каза Авис и махна към небето. — Знаем, че и вие готвите нещо. Ще бъде чудесно, ако насрочим нашата тъкмо когато вие ще сте ангажирали Траун.

Уедж го изгледа намръщено:

— Да не би да искаш да ти кажа кога започва нашата операция?

— Защо не? — кротко попита Авис. — Както вече ти казах, осведомени сме за нея. Бел Иблис се завръща на сцената и така нататък.

Уедж погледна колегите си, чудейки се дали и те оценяват иронията на ситуацията. След като цяла вечер внимателно изпускани намеци бяха отишли на вятъра, сега направо ги питаха за операцията. И диверсионният екип на полковник Дерлин не би се справил по-добре.

— Съжалявам — каза той бавно, като се опита да вложи в гласа си малко истинско чувство. — Знаеш, че не мога да ти кажа това.

— Защо не? — търпеливо повтори Авис. — Вече ни е известна голяма част от плана. Мога да ти го докажа, ако искаш.

— Не тук — побърза да каже Уедж. Целта беше да пускат намеци, а не да се държат толкова очевидно, че да събудят подозрения. — Някой може да ни чуе.

Джейсън го потупа по рамото:

— Сър, трябва да се връщаме — прошепна той. — Имаме да свършим доста неща преди заминаването.

— Знам, знам — успокои го Уедж. Добрият стар Джейсън, подаде му точно репликата, която му трябваше. — Виж, Авис. Ето какво мога да направя. Ще бъдеш ли наоколо в близките няколко часа?

— Може и да бъда. Защо.

— Ще говоря с командира на частта — отвърна Уедж. — Ще опитам да получа разрешение да ти кажа.

Изражението на Авис много ясно показва какво си мислеше за тази идея. Но вместо това каза дипломатично:

— Ами опитай. Кога можеш да получиш отговор?

— Не знам — отвърна Уедж. — Доста е зает. Ако не получиш сведение от мен в следващите двацет и осем часа, не чакай да ти се обадя.

Авис май се поусмихна, но Уедж не беше сигурен заради слабото осветление.

— Е, май е по-добре от нищо. Можеш да оставиш съобщение на нощния барман в кафенето „Дона Лаца“.

— Добре — кимна Уедж. — Трябва да тръгваме. Още веднъж ти благодаря.

Тримата пилоти излязоха от входа и пресякоха улицата. Изминаха две пресечки и Хоби каза:

— Двацет и осем часа, а? Доста умно.

— И аз така реших — съгласи се искрено Уедж. — Ако отлетим тогава, ще пристигнем на Тангрене съвсем навреме за голямата битка.

— Да се надяваме, че ще продаде информацията на Империята — прошепна Джейсън. — Ще е истински срам да сме пропилили напразно цялата вечер.

— Ще я продаде, разбира се — изсумтя Хоби. — Той е контрабандист. За какво друго би могла да му послужи?

Уедж се замисли за битката при флотата „Катана“. Вероятно Карде и цялата му организация бяха само сбирщина отрепки, готови да се продадат на онзи, който плати повече. Но кой знае защо, той не мислеше така.

— Скоро ще разберем. Хайде, Джейсън е прав: чака ни доста работа.

ГЛАВА 23

Последната страница се извъртя на екрана и спря.

ТЪРСЕНЕТО НА КРАТКИТЕ СПРАВКИ ПРИКЛЮЧИ. ДРУГИ
ВЪПРОСИ?

— Не — каза Лея.

Облегна се в креслото зад бюрото си и погледна през прозореца навън. Отново нищо, както при всички досегашни опити. Започваше да става ясно, че изследователите в библиотеката са прави — ако в библиотеката на стария Сенат все още имаше някаква информация за техниките за клониране от времето на Войните на клонингите, то тя беше толкова дълбоко погребана, че никой не можеше да я намери.

В другия край на стаята прошава събудило се съзнание. Тя се изправи, приближи се до детското креватче и се надвеси над децата. Джейсън наистина се беше събудил, гукаше тихо и се чудеше на пръстчетата си. Джейна още спеше, пухкавите ѝ устнички бяха пооткрехнати и при всяко поемане на въздух от устата ѝ се чуваше тихо свистене.

— Здравей — прошепна Лей на сина си, извади го от леглото и го залюля в ръце. Той я погледна, веднага забрави пръстчетата си и се усмихна със сияйната си беззъба усмивка. — Благодаря — усмихна се в отговор тя и го погали по бузата. — Хайде да идем да видим какво става в големия свят.

Приближи се до прозореца. Под тях императорският град беше в разгара на обичайния сутрешен хаос. Във всички посоки като обезумели насекоми се стрелкаха наземни коли и въздушни плъзгачи. На юг снежните върхове на планината Менарай блестяха на сутрешното слънце. Над планината небето беше наситено синьо, без облаци, а над небето... Лея потрепери. Над небето беше планетарният енергиен щит. И невидимите смъртоносни астероиди на Империята.

Джейсън изсумтя. Лея сведе поглед към него. На лицето му се беше изписало нещо, което можеше спокойно да определи като загриженост.

— Спокойно — прошепна тя, притисна го към себе си и го залюля отново. — Всичко е наред. Ще ги намерим и ще се отървем от тях, не се безпокой.

Вратата зад нея се отвори, Уинтър влезе в стаята, пред нея във въздуха плуваше поднос.

— Ваше височество — поздрави тя Лея. — Стори ми се, че няма да откажете нещо освежаващо.

— Да, благодаря ти — отвърна Лея, усети нежния аромат на богато подправената парича от чашата на подноса. — Какво става долу?

— Нищо интересно — отговори Уинтър, бутна подноса до масичката и се зае да поднесе. — Изследователският екип от вчера не е открил нито един нов астероид. Доколкото разбрах, генерал Бел Иблис смята, че има вероятност вече да сме отстранили всичките.

— Не ми се вярва адмирал Дрейсън да се е съгласил с него.

— Не — кимна Уинтър, подаде ѝ чашата, от която се вдигаше пара, и изчака Лея да премести Джейсън така, че да го държи с едната ръка. — Както и Мон Мотма.

Лея кимна и пое чашата. И тя не беше абсолютно уверена, че са свалили всички астероиди. Колкото и скъпо да беше производството на прикриващите полета, тя не виждаше смисъл Империята да си прави толкова труд за по-малко от седемдесет астероида. Нищо чудно да бяха и два пъти повече. Двайсет и единият, които бяха открили досега, бяха само началото.

— Как върви издирването? — попита Уинтър и си напълни чашата.

— Не върви — призна Лея. Явно щяха да прескачат от един неразрешим проблем към друг. — Макар че това не би трябвало да ме изненадва. Специалистите по разследване на съвета вече са прегледали всичките архиви и не са открили нищо.

— Но вие сте джедай — напомни ѝ Уинтър. — Вие притежавате Силата.

— Очевидно не ми достига — поклати глава Лея. — Не е достатъчна, за да ме отведе при правилния архив. Ако изобщо има такъв. Вече не съм сигурна.

Известно време отпиваха мълчаливо. Лея се наслаждаваше на мекия аромат на топлата парича и си мислеше, че занапред ще ѝ

липсва. Коренът, от който се правеше напитката, се внасяше от други планети с кораби.

— Вчера говорих с Мобвекар — наруши тишината Уинтър. — Каза, че вие сте споменали за някаква идея. За нещо, казано от Мара Джейд.

— Нещо, казано от Мара, плюс нещо, извършено от Люк — кимна Лея. — Да, спомням си. И все още съм убедена, че там има нещо важно. Просто не мога да се сетя какво е — приемникът на колана й бръмна. — Знаех си, че няма да ме оставят на мира — въздъхна тя, остави чашата и извади приемника. Мон Мотма й беше обещала една свободна сутрин, но очевидно нямаше да си спази обещанието. — Съветник Органа Соло — каза тя.

Не беше Мон Мотма.

— Съветник, обажда се дежурният оператор — отвърна отсечен военен глас. — Патрулните кораби са засекли граждански товарен кораб „Волният Карде“. Капитанът настоява лично да говори. Искате ли да ви свържем, или да го прогоним от системата?

Значи Карде най-сетне идваше да си прибере хората. Или е чул слуховете и е решил да мине лично през Корускант и да разбере какво става. И в двата случая това означаваше само проблеми.

— Оставете ме да поговоря с него — каза тя на оператора.

— Слушам, съветник.

Чу се леко прещракване.

— Здравей, Карде. Говори Лея Органа Соло.

— Здравейте, съветник — отвърна студеният, добре овладян глас на Карде. — Радвам се да се чуем отново. Надявам се, че получихте пратката ми?

Лея се зарови в спомените си. Да, записите на макробинокъла на нападението над Укио.

— Получихме я — отвърна тя. — Позволете ми да ви предам благодарностите на Новата република.

— Благодарността ви вече беше достатъчно изразена — отвърна сухо Карде. — Имаше ли някакви неприятни последици от споразумението за плащане?

— Никакви — отвърна Лея, леко преиначавайки истината. — С удоволствие ще плащаме за информация с такова качество.

— Радвам се — отвърна Карде. — Случайно да сте излезли на пазара за технологии?

Лея премига изненадано. Не беше очаквала такъв въпрос.

— Какви технологии?

— Редките — отвърна той. — Защо не ми издадете пропуск да кацна и да обсъдим на място?

— Май не е възможно — отговори Лея. — Гражданските полети от и до Корускант са забранени.

— Само те ли?

Лея се намръщи. Значи бе дочул слуховете.

— Какво точно знаеш?

— Само разни слухове — отвърна Карде. — Но един от тях наистина ме интересува. Кажи ми за Мара.

— Какво за Мара? — попита отбранително Лея.

— Арестувана ли е?

Лея хвърли поглед към Уинтър.

— Карде, не можем да обсъждаме тези въпроси по...

— Не излизай с този номер — прекъсна я Карде с внезапно рязък глас. — Ти си ми длъжник. И по-точно си длъжник към Мара.

— Знам — отвърна Лея, като се постара гласът ѝ също да охладнее с няколко градуса. — Позволи ми да довърша изречението си: това не е тема, която можем да обсъждаме на открита честота.

— Аха — и да изпитваше някакво неудобство от грешката си, то изобщо не пролича в гласа му. — Добре, имам предложение. Можеш ли да намериш Чен?

— Да, мотае се някъде наоколо.

— Извикай го и му дай достъп до терминал с предавател. Кажи му да го програмира с един от моите лични кодове. Това би трябвало да ни осигури достатъчна защита.

Лея обмисли предложението. Поне щеше да изолира обичайното подслушване на останалите граждански кораби в системата. Но дали щеше да заблуди имперските сонди в космоса, беше съвсем друг въпрос.

— За начало става — съгласи се тя. — Отивам да го намеря.

— Ще чакам.

Предавателят замлъкна.

— Неприятности ли? — попита Уинтър.

— Вероятно — отвърна Лея и погледна към Джейсън. Усещаше странно гъделичкане в съзнанието си. Отново се бе появило усещането, че отпред ѝ лежи жизненоважно късче информация, но че не може да го стигне. Струваше ѝ се, че има нещо общо с Люк и Мара. Възможно ли бе да засяга и Карде? — Той е дошъл да защитава каузата на Мара и според мен едва ли ще остане доволен, когато разбере, че я няма. Моля те, наглеждай близнаците, трябва да намеря Чен и да слеза долу в щаба.

Проверката на данните свърши и програмата спря.

— Изглежда, всичко е наред — каза Чен, без да отделя поглед от екрана, и за последно добави нещо в кода. — Сега поне няма да пропуснете дори и една буквичка. Започвайте.

— Само внимавай какво ще кажеш — обади се Бел Иблис. — Възможно е навън все още да има имперски сонди и няма гаранция, че имперското разузнаване не е разшифровало кодовете на Карде. Не казвай нищо повече от това, което те вече знаят.

— Разбирам — кимна Лея. Седна и докосна бутона, посочен от оператора. — Готови сме, Карде.

— И аз — отвърна контрабандистът. Гласът му звучеше малко по-тихо от обичайното и все пак се чуваше добре. — Защо сте арестували Мара?

— Преди няколко седмици в двореца проникнаха екип имперски командоси — отвърна Лея, подбирайки внимателно думите си. — Водачът на групата посочи Мара за съучастник.

— Това е абсурд — изсумтя Карде.

— И аз мисля така — кимна Лея. — Но обвинението трябва да бъде разследвано.

— И какво откриха следователите ви?

— Това, което някои от нас вече знаеха — отвърна Лея. — Че навремето е била член на личния екип на императора.

— Затова ли все още я държите затворена? — възкликна Карде. — За неща, които може да е направила преди толкова години?

— Не се безпокоим за миналото ѝ — отговори Лея, започвайки да се поти. Изобщо не ѝ харесваше идеята да подвежда Карде по този начин, особено след помощта, която им беше оказал. Но ако в космоса над Корускант имаше имперски сонди, тя трябваше да внуши, че Мара

още е под подозрение. — Някои членове на съвета и на върховното командване се тревожат от въпроса, на кого е лоялна сега.

— Те са идиоти — изрева Карде. — Искam да говоря с нея.

— Не е възможно — отвърна Лея. — Забранен ѝ е достъпът до предаватели.

От предавателя се чу тихо прашене. Лея не беше сигурна дали бе тиха въздишка, или идваше от програмата за разшифроване.

— Кажи ми защо не мога да кацна — обади се Карде. — Чух доста слухове. Кажи ми истината.

Лея вдигна поглед към Бел Иблис. На лицето му се беше изписало кисело изражение, но той неохотно кимна.

— Истината е, че сме под обсада. Върховният адмирал пусна астероиди с прикриващо поле около Корускант. Не им знаем орбитите, не знаем дори колко са. Докато не открием и не унищожим всичките, не можем да свалим планетарния щит.

— Аха — измърмори Карде. — Интересно. Чух за внезапното нападение на Империята, но никой не спомена за астероиди. В повечето слухове се предполагаше, че сте понесли доста големи загуби и сега се опитвате да го прикриете.

— Звучи точно като пуснат от Траун слух — изръмжа Бел Иблис. — Лек удар по бойния ни дух, с който да се забавлява преди поредното нападение.

— Той използва всички похвати на военното дело — съгласи се Карде. В гласа му се долавяше нещо странно... — Колко от астероидите открихте? Предполагам, че не сте седели със скръстени ръце?

— Открихме и унищожихме двайсет и един — отвърна Лея. — Това прави общо двайсет и два с първия, който беше унищожен от имперските сили, за да не турим ние ръка на него. Но изчисленията на битката показват, че е възможно да са били изстреляни двеста осемдесет и седем астероида.

Карде помълча за момент.

— Е, не са чак толкова много за огромното пространство около планетата. Нямам нищо против да поема риска да премина през тях.

— Не се тревожим за вас — намеси се Бел Иблис. — Ние мислим какво ще се случи на Корускант, ако един четирийсетметров астероид мине през щита и се разбие на повърхността.

— Мога да се промъкна през отвора за пет секунди — предложи Карде.

— Няма да свалим щита — отсече Лея. — Съжалявам.

От предавателя се чу още една въздишка.

— В такъв случай май нямам избор, освен да ви предлага сделка. Преди малко казахте, че сте готови да платите за информация. Много добре, аз притежавам нещо, от което се нуждаете, и цената му е няколко минути с Мара.

Лея погледна изненадано Бел Иблис и получи в отговор също толкова озадачен поглед. Генералът нямаше никаква представа, за какво може да намеква Карде. Освен това тя не можеше да му обещае да говори с Мара.

— Не мога да ти обещаю нищо — въздъхна Лея. — Дай ми информацията и ще се опитам да ти се отплатя честно.

Карде обмисли предложението.

— Май по-добро предложение няма да получа — каза той накрая. — Добре. Спокойно можете да свалите планетарния щит. Астероидите са унищожени.

Лея зяпна предавателя:

— Какво?!

— Такова — каза Карде. — Няма ги вече. Траун ви е оставил двайсет и два, вие сте унищожили толкова. Обсадата свърши.

— Откъде знаеш? — попита Бел Иблис.

— Бях в корабостроителницата на Билбринджи малко преди нападението над Корускант — отвърна Карде. — Наблюдавахме как при изключителни мерки за сигурност се товарят двайсет и два астероида. Разбира се, тогава няхаме представа, за какво ще ги използва Империята.

— Разполагате ли с някакви записи? — попита Бел Иблис.

— С данните от радара на „Волният Карде“. Ако сте готови, пращам ви ги веднага.

— Давай.

Светна лампичката, която показваше получаване на данни, и Лея погледна големия екран на стената. Да, „Волният Карде“ наистина е бил вътре в корабостроителницата на Билбринджи, тя разпозна обстановката от разузнавателните снимки. А в средата, заобиколени от съдове за поддръжка и различни механизми...

— Вярно — измърмори Бел Иблис. — Наистина са два и два.

— Но това не означава, че няма други, сър — изтъкна офицерът от радара. — Може да са приготвили друга група на Орд Траси или Яга минор.

— Не — поклати глава Бел Иблис. — И да оставим настрана техническите проблеми, не мога да си представя, че Траун би разпространил технологията на прикриващото поле извън съвършено необходимия минимум. За нищо на света не би ни позволил да заловим някой прототип.

— Нито техническите данни за изработката — съгласи се Карде. — Ако намерите слабото място на прикриващите полета, той ще се лиши от едно от основните си преимущества пред вас. Добре, аз изпълних моята част от сделката. Сега е ваш ред.

Лея безпомощно погледна Бел Иблис.

— Защо искаш да говориш с Мара? — попита генералът.

— Едно от най-неприятните неща в килията е усещането, че си изоставен от всички — отвърна студено Карде. — Предполагам, че точно така се чувства Мара. Знам, че лично аз се чувствах по този начин, когато Траун ме затвори на „Химера“. Искam лично да ѝ кажа, че не сме я забравили.

— Лея? — прошепна Бел Иблис. — Какво да правим?

Лея гледаше генерала, чу думите му, но изобщо не осъзна смисъла им. Пред нея стоеше ключът, който толкова дълго беше търсила. Когато Карде беше затворен на „Химера“...

— Лея? — повтори озадачено Бел Иблис.

— Чух — отвърна тя, без да съзнава смисъла на думите си, сякаш някой друг ги беше казал. — Дайте му разрешение за кацане.

Бел Иблис хвърли поглед към дежурния офицер.

— Може би трябва...

— Разрешете му да кацне! — извика Лея по-разгорещено, отколкото ѝ се искаше. Изведнъж всичко си дойде на мястото, но очерталата се картина вещаеше ужасна катастрофа. — Аз поемам отговорността.

За момент Бел Иблис я изглежда изпитателно и се наведе към предавателя:

— Карде, говори Бел Иблис. Ще свалим щита за пет секунди. Чакай инструкции за приземяване.

— Благодаря — отвърна Карде. — Ще си поговорим след малко.

Бел Иблис махна на дежурния офицер, той кимна и се залови за работа.

— Добре, Лея — обърна се генералът към нея. — Какво става?

Лея си пое дълбоко дъх.

— Става въпрос за клонингите, Гарм. Знам как Траун постига бързия им растеж.

В щаба настана мъртва тишина.

— Обясни — подкани я Бел Иблис.

— Със Силата става — започна тя. Беше толкова очевидно, абсолютно очевидно и въпреки това толкова време ѝ беше убягвало. — Не разбираш ли? Когато правиш точно копие на едно разумно създание, чрез Силата се създава естествен резонанс или нещо подобно между копието и оригинала. И точно липсата на достатъчно време съзнанието да привикне към натиска от този резонанс уврежда клонинга, който е бил принуден да израсне твърде бързо. Съзнанието не успява да се приспособи и клонингът полудява.

— Добре — каза несигурно Бел Иблис. — И как е заобиколил проблема Траун?

— Много просто — отвърна Лея и по гърба ѝ полазиха тръпки. — Той използва йосаламири, за да образува празен от Силата мехур около клониращите резервоари.

Лицето на Бел Иблис помръкна. В смълчания щаб прозвуча тиха ругатня.

— Ключът към обяснението е спасяването на Карде от „Химера“ — продължи Лея. — Мара каза, че Империята е взела пет-шест хиляди йосаламира от гората в Миркр. Но те не са ги разположили в бойните си кораби, защото, когато Мара и Люк отидоха да спасят Карде, Люк не е имал никакви проблеми с използването на Силата.

— Защото йосаламирите са били на Затънтената земя — кимна Бел Иблис, вдигна очи към Лея и излъчването му се промени. — Това означава, че когато екипът стигне до планината...

— Люк ще бъде безпомощен — кимна Лея и нещо я стисна за гърлото. — И дори няма да се досети за това, преди да стане твърде късно.

Тя потрепери отново, изведнъж отново се сети за съня в нощта на имперското нападение. Люк и Мара, изправени срещу лудия джедай и още някаква непозната заплаха. Тогава се бе успокоила с мисълта, че Люк ще усети присъствието на Кбаот на Затънтената земя и ще намери начин да избегне сблъсъка с него. Но с йосаламирите можеше да попадне право в ръцете му. Люк със сигурност щеше да попадне в ръцете му. Тя беше убедена, че точно това ще се случи. Онова не беше сън, а джедайско прозрение.

— Ще говоря с Мон Мотма — каза мрачно Бел Иблис. — Дори и без да отменяме операцията на Билбринджи, можем да отделим няколко кораба, за да им се притекат на помощ.

Той се обърна и забърза към изхода и турболифта в коридора. Лея го изпрати с поглед, долавяйки как хората в щаба излизат от вцепенението си и бавно се връщат към задълженията си. Бел Иблис щеше да опита, но нямаше да постигне нищо. Мон Мотма, командир Сесфан, както и самият Бел Иблис вече го бяха казали — Новата република не разполагаше с достатъчно ресурси, за да нападне едновременно Билбринджи и Затънтената земя. А Лея много добре знаеше, че не всички в съвета щяха да повярват, че заплахата от невидимите астероиди вече е изчезнала. Така че нямаше да отменят нападението над Билбринджи.

И това означаваше, че остава само един човек, който можеше да помогне на брат ѝ и съпруга ѝ. Лея си пое дълбоко дъх и тръгна след Бел Иблис. Имаше немалко работа да се свърши, преди да се срещне с Карде.

Карде се показа от кораба, отвън го чакаха трима души, сгущени под козирката на тунела към площадката за кацане. Той ги забеляза още от върха на стълбичката на „Волният Карде“ и въпреки сенките разпозна двамата, преди да стъпи на земята — Лея Органа Соло и Чен. Третата фигура беше ниска и носеше груба кафява роба на явеец. Карде нямаше представа, какво може да прави тук един пустинен обитател, но когато посрещачите му пристъпиха напред и той разгледа добре лицето на Органа Соло, веднага му стана ясно, че скоро ще разбере всичко.

— Добро утро, съветник — поздрави я той и леко наклони глава. — Радвам се да те видя, Чен. Надявам се, че не си стоял със скръстени ръце?

— Не — отвърна Чен, пристъпвайки нервно от крак на крак. Държеше се доста странно. — Поне така казват.

— Добре — Карде се обърна към третата фигура. — А кой е приятелят ви?

— Аз съм Мобвекар от племето хакхар — измяука мрачен глас.

Карде едва се сдържа да не отстъпи крачка назад. Каквото и да се криеше под робата, определено не беше яваец.

— Той е моят телохранител — обясни Органа Соло.

— Аха — Карде с усилие отмести очи от кошмарното лице под голямата качулка и махна към входа на тунела:

— Няма ли да тръгваме?

Органа Соло поклати глава:

— Мара не е тук.

Карде хвърли поглед към Чен. Хакерът изглеждаше още по-нервен.

— Ти ми каза, че е тук.

— Не, аз само се съгласих, че беше арестувана — отвърна Органа Соло. — Тogaва не можех да кажа нищо повече, наоколо не може да няма имперски сонди.

Карде с усилие овладя раздразнението си. Все пак нали всички тук бяха съюзници?

— И къде е?

— На една планета, позната под името Затънтената земя — отвърна Органа Соло. — Заедно с Люк, Хан и още неколцина.

Затънтената земя ли? Карде не можеше да си спомни да е чувал за подобно място.

— И какво интересно за тях има на Затънтената земя?

— Клониращите устройства на върховния адмирал Траун.

Контрабандистът я зяпна невярващ.

— Намерили сте ги!

— Да. Благодарение на Мара.

Карде кимна несъзнателно. Значи сами бяха намерили клониращите устройства. С един замах усилията му да организира контрабандистките организации се оказваха на бунището. Работата, рискът, парите, с които трябваше да им плати.

— Сигурни ли сте, че клониращите устройства са там?

— Скоро ще разберем — отвърна Органа Соло и посочи кораба зад него. — Трябва да ме заведеш там. Веднага.

— Защо?

— Защото операцията е в опасност. Възможно е Мара и останалите още да не го знаят. И ако все още се движат по предварителната програма, има някакъв шанс да ги предупредим, преди да е станало късно.

— Тя ми разказа всичко, докато идвахме насам — добави колебливо Чен. — Мисля, че трябва да...

Карде го изгледа свирепо и той млъкна.

— Съжалявам за хората ви, съветник — каза той. — Но други неща изискват вниманието ми.

— Значи ще изоставите Мара? — попита Органа Соло.

— Нямам особени чувства към нея — отвърна Карде. — Тя е само член на моята организация и нищо повече.

— Това не е ли достатъчно?

Той впи поглед в нея. Органа Соло спокойно го издържа, без да се хваща на блъфа му. И в очите ѝ Карде прочете, че тя много добре знае, че той блъфира. Карде не можеше с лека ръка да захвърли Мара, нито Авис, Данкин или Чин.

Не би пропуснал възможност да им помогне.

— Не е толкова лесно — каза той тихо. — Имам отговорности и към останалите хора в организацията. В момента те приготвят нападение с надеждата да откраднат кристален гравитационен капан, който да ви продадем.

Върху лицето на Органа Соло се изписа изненада.

— Кристален гравитационен капан ли?

— Не е същият, към който сте се насочили вие — увери я Карде. — Но сме насрочили операцията за същото време, като се надяваме, че нападението ви ще привлече цялото внимание на Траун. Аз трябва да бъда там.

— Ясно — прошепна Органа Соло, като очевидно реши да отмине въпроса, откъде Карде знаеше за нападението над Тангрене. — Нима „Волният Карде“ е от толкова голямо значение за нападението?

Карде погледна Чен. Присъствието на кораба изобщо не беше от значение, след като и Мазик, и Елор се присъединиха към голямата група, вече събрана от Авис. Проблемът беше, че ако заминеха сега —

а от думите на Органа Соло беше ясно, че тя настоява просто да обърнат и веднага да излетят в космоса, — нямаше никакъв начин да накара Чен да проникне в компютърната система на Новата република и да набави средствата, с които да плати на другите групи. Но ако успееше да намери пари по друг начин...

— Няма да стане — каза той твърдо. — Не мога да изоставя хората си. Освен ако...

Изведнъж загърнатият в явайска роба пришълец щракна с пръсти. Карде млъкна и смаяно видя как съществото се промъкна безшумно в тунела. Изневиделица в ръката му се беше появил нож. Той изчезна през вратата и настана тишина. Карде вдигна въпросително вежди към Органа Соло, тя отвърна, леко присвивайки рамене...

От тунела долетя тих писък, последван от внезапна суматоха. Карде мигновено извади бластера си и го насочи към боричкащите се фигури, но намесата му беше излишна. След секунда се появи пришълецът, бутайки пред себе си приведена фигура.

Много добре позната фигура.

— Я гледай ти — измърмори Карде, свали бластера си, но не го прибра в кобура. — Съветник Фейлия, а? Паднали сте толкова ниско, че да подслушвате по вратите!

— Не е въоръжен — обяви пришълецът навъсено.

— Пусни го — заповяда Органа Соло.

Телохранителят се подчини. Фейлия се изправи, козината по главата и раменете му се движеше бясно, той се опитваше да възстанови спокойствието си.

— Възразявам срещу това обидно отношение — извика той, гласът му звучеше малко по-грубо от обичайното за ботанците. — Аз не подслушах. Генерал Бел Иблис ме осведоми за разкритието на съветник Органа Соло относно клониращите устройства на Затънтената земя. И аз дойдох тук, капитан Карде, за да ви призова да помогнете на съветник Органа Соло да замине за Затънтената земя.

Карде се усмихна:

— Където изобщо няма да може да ви се пречка, нали? Благодаря, но ми се струва, че този сценарий вече го минахме.

Ботанецът се стегна.

— Това няма нищо общо с политиката. Без помощта ѝ екипът на Затънтената земя е обречен. А ако те не оцелеят, съкровищницата на императора може да не бъде унищожена, преди върховният адмирал да премести част от нещата на безопасно място — той прикова виолетовите си очи в Карде. — А това ще бъде истинска катастрофа. Както за ботанците, така и за цялата галактика.

Карде го изглежда изпитателно. Чудеше се за какво толкова се тревожеше Фейлия. Някакво оръжие или технология, която Траун още не бе намерил? Или нещо по-лично? Неприятна или уличаваща информация за Фейлия или за всички ботанци? Нямаше представа, пък и едва ли Фейлия щеше да му каже. Но подробностите нямаша никакво значение.

— Гибелта на ботанците изобщо не ме тревожи — каза той. — Въпросът е колко ви тревожи вас.

Козината по раменете на Фейлия се разлюля колебливо:

— Това ще бъде катастрофа за цялата галактика.

— Така казвате вие — съгласи се Карде. — Повтарям: колко ви тревожи лично вас?

Този път Фейлия го разбра. Присви очи, козината му се разля презрително.

— А според вас колко ни тревожи?

— В рамките на разумното — увери го Карде. — Само една кредитна линия, да речем, от седемдесет хиляди?

— Седемдесет хиляди?! — повтори задъхано Фейлия. — Как си мислите...

— Това е цената ми, съветник — прекъсна го рязко Карде. — Или я приемате, или прекратяваме разговора. Ако съветник Органа Соло е права, нямаме време за много приказки.

Фейлия изсъска като ядосан хищник.

— Мръсен продажник — изръмжа той. До този момент Карде не бе виждал толкова злоба у ботанец. — Изпиваш жизнените сокове на ботанския народ...

— Спестете ми лекцията, съветник — прекъсна го отново Карде. — Да или не?

Фейлия изсъска отново:

— Да!

— Добре — кимна контрабандистът и се обърна към Органа Соло. — Кредитната линия от брат ви има ли я още?

— Да. Генерал Бел Иблис има достъп до нея.

— Прехвърлете там седемдесетте хиляди — каза Карде на Фейлия. — И имайте предвид, че преди да стигнем до Затъntenата земя, ще спра, за да проверя. Ако имате нещо наум, се откажете.

— Аз си държа на думата, контрабандисте — извика Фейлия. — Не съм като някои други от тук присъстващите.

— Радвам се да го чуя — отвърна Карде. — Толкова трудно е да се намерят честни хора в наши дни. Съветник Органа Соло?

Тя си пое дълбоко дъх и кимна:

— Готова съм.

Излетяха от Корускант и вече бяха готови да се прехвърлят в хиперпространството, когато Лея най-накрая зададе въпроса, който я измъчваше, откак се бе качила на борда.

— Наистина ли ще спрем да проверим дали Фейлия е превел парите?

— Когато времето е толкова важно ли?! Глупости. Но Фейлия не го знае.

Лея го гледаше как върти руля на „Волният Карде“.

— Парите не са толкова важни за теб, нали?

— Не си го и помисляй — отвърна той студено. — Трябва да изпълня определени задължения. Ако Фейлия не се беше навил, щеше да се наложи Новата република да плати.

— Ясно — прошепна Лея.

Той очевидно долови съмнението в гласа ѝ.

— Истина е — настоя той и ѝ хвърли бегъл и съвсем неубедителен поглед. — Тук съм, защото това отговаря на целите ми. А не заради вашата война.

— Нали казах, че ми е ясно — повтори Лея и се усмихна тайничко в себе си.

Думите бяха различни, но изражението на Карде беше почти същото. „Виж, не съм тук заради бунта, нито заради теб, принцесо. Очаквам да ми платите добре. Аз съм тук само заради парите.“ Хан го каза след бурното бягство от първата „Звезда на смъртта“. Тогава тя му повярва.

Усмивката ѝ изчезна. Тогава Хан и Люк ѝ спасиха живота. Дали сега щеше да пристигне навреме, за да им помогне?

ГЛАВА 24

Металните врати на входа към планината Тантис проблясваха под една висока, обрасла с растителност скала. Между тях и входа, едва видим от височината, на която бяха застанали, имаше просека с малко селище.

— Какво ще кажеш? — попита Люк.

— Май трябва да намерим друг начин да проникнем вътре — отвърна Хан, заби малко по-силно лактите си в опадалата шума и се опита да задържи по-стабилно макробинокъла. Беше прав, точно пред металните врати се виждаше охранителната куличка на щурмоваците. — И без това не възнамерявахме да влезем през парадния вход, нали?

Люк докосна рамото му два пъти — сигнал, че е усетил някой да се приближава. Хан замръзна на мястото си и се послуша. Да, под тях в опадалите листа шумоляха тихи стъпки. След по-малко от минута от дърветата на няколко метра надолу по хълмчето се показаха четирима имперски войници в пълно бойно снаряжение. Те минаха покрай Люк и Хан, без да ги усетят, и отново изчезнаха в гората.

— Май почва да става пренаселено — измърмори Хан.

— Сигурно защото сме близо до планината — отвърна Люк. — Все още не улавям признаци те да знаят за присъствието ни.

Хан изсумтя недоверчиво и насочи бинокъла към селото под тях. Повечето от постройките бяха ниски, не изглеждаха дело на човешка ръка, а най-голямата се издигаше на площада. От мястото му не се виждаше много добре, но като че ли група псаданианци се бяха събрали пред входа ѝ. Може би имаше някакво събрание.

— Не виждам помен от гарнизон — подхвърли той и бавно завъртя бинокъла. — Сигурно войниците си стоят вътре в планината.

— Така по-лесно ще заобиколим.

— Да — измърмори намръщен Хан и отново насочи бинокъла към площада.

Тълпата псаданианци, която беше забелязал само преди минута, беше нараснала.

— Някакви неприятности ли? — прошепна Люк.

— Не знам — провлачи Хан, заби лактите си малко по-силно и настрои бинокъла на по-голямо увеличение. — Долу се е събрал сума народ. Двама псаданианци стоят отпред, но май не говорят, само държат нещо.

— Дай! — нареди Люк. — Има разни джедайски техники за усиляване на зрението. Може и да свършат работа при образа от макробинокъла.

— Заповядай — подаде му го Хан и вдигна поглед към небето. Тук-там се мержелееха облачета, иначе небето беше чисто. До залез слънце оставаха близо два часа, а още половин час след това светлината щеше да е достатъчна...

— Ммм — обади се Люк.

— Какво става?

— Не знам точно — отвърна Люк и свали макробинокъла. — Струва ми се, че те държат електронен бележник.

Хан погледна в бинокъла.

— Не знаех, че използват електронни бележници.

— Аз също — отвърна Люк със странно звучащ глас.

Хан го изгледа изпитателно. Хлапето беше впило поглед в планината, върху лицето му бе изписано странно изражение.

— Какво става?

— Планината — отвърна той, без да отделя поглед от нея. — Непроницаема е. Цялата.

— Непроницаема ли? — Хан се взря в планината. Не виждаше нищо особено. — За какво говориш?

— Непроницаема е — повтори бавно Люк. — Също като Миркр.

Соло отново погледна планината. После се обърна към Люк:

— Искаш да кажеш, че там има йосаламири, които спират Силата?

Люк кимна:

— Така изглежда. Но не мога да съм сигурен от това разстояние.

Хан усети, че го присвива стомахът.

— Чудесно — измърмори той. — Просто чудесно. И сега какво ще правим?

Люк сви рамене:

— Продължаваме. Какво друго ни остава?

— Да се върнем при „Сокол“ и да изчезнем — отвърна рязко Хан, — Освен ако не гориш от желание да се напъхаш в имперски капан.

— Не ми се вярва да е капан — поклати замислено глава Люк. — Поне не е за нас. Спомняш ли си, когато ти казах, че контактът с Кбаот прекъсна някак рязко?

Хан поглади бузата си. Ясно бе какво имаше предвид Люк — йосаламирите бяха тук за Кбаот, не за него.

— Нещо не се връзва. Нали Траун и Кбаот са съюзници? Поне Мара така разправя.

— Може да са се скарали — предположи Люк. — Или Траун го е използвал в началото, а вече няма нужда от него. След като имперските войници не знаят, че сме тук, значи йосаламирите са били приготвени за него.

— Да, но в крайна сметка няма значение, за кого са били приготвени — каза Хан. — Те блокират и теб, не само Кбаот. Ще стане като на Миркр.

— С Мара се справихме нелошо на Миркр — напомни Люк. — Можем да се справим и тук. И без това изминахме твърде много път, за да се връщаме.

Хан се намръщи. Но Люк все пак беше прав. Ако Империята се откажеше от играта на криеница, следващата група от Новата република вероятно изобщо нямаше да успее да навлезе в атмосферата.

— Ще кажеш ли на Мара, преди да влезем?

— Разбира се — Люк вдигна поглед към небето. — Но ще й кажа по пътя. По-добре да тръгнем, докато е още светло.

— Добре — кимна Хан, огледа за последен път района и се изправи. Със Силата или без нея, мисията трябваше да бъде изпълнена. — Да тръгваме.

Останалите ги чакаха от другата страна на хълма.

— Какво е положението? — попита Ландо.

— Още не знаят, че сме тук — отвърна Хан и се огледа за Мара. Тя седеше на земята до Трипио и Арту, впила поглед в пет камъчета, увиснали във въздуха пред нея. Люк ѝ показваше такива неща през цялото време и Хан накрая се отказа от опитите си да го разубеди. Но,

така или иначе, сега излизаше, че уроците са били напразни. — Готова ли си да ни заведеш до задния вход?

— Готова съм да започна да го търся — отвърна тя, продължавайки да поддържа камъчетата във въздуха. — Вече ти казах, че съм виждала вентилационната система само отвътре. Нямам представа, къде са помпите за подаване на въздух.

— Ще ги открием — увери я Люк, мина покрай Хан и се приближи до дроидите. — Как си, Трипио?

— Не зле, благодаря, господарю Люк — отвърна дроидът. — Теренът е много по-лесен от предишните — до него Арту изпиука. — И Арту мисли така — добави Трипио.

— Не свиквайте с него — предупреди ги Мара, остави камъчетата да паднат на земята и се изправи. — Вероятно нагоре в планината няма да има пътеки на минеришите. Империята забранява всякаква дейност там.

— Не се безпокойте — успокои дроидите Люк. — Ногрите ще ни помогнат да намерим пътека.

— Товарен кораб „Златото на Джарет“, имате разрешение за влизане — разнесе се от предавателя на мостика на „Небесен път“ резкият глас на офицера от контролната кула на Билбринджи. — Място за кацане двацет и пет. Следвайте маркировката, по-късно ще ви изпратим направлението за платформата.

— Прието, контрола — отвърна Авис и пое по курса, който се появи на навигационния компютър. — А какво става със защитните полета?

— Придържайте се към маркировката и не се бойте — отвърна офицерът. — Ако свърнете на над петнайсет метра от направлението, ще получите един в носа. А доколкото виждам, носът ви едва ли може да си позволи още удари.

Авис изгледа кръвнишки предавателя. Писнало му бе от тъпото чувство за хумор на имперските офицери.

— Благодаря — измърмори той и прекъсна връзката.

— Забавно е да се работи с имперски служители, нали? — подхвърли Гилеспи от мястото на втория пилот.

— Разтапям се само като си представя каква муцуна ще направи, когато се измъкнем от тук с гравитационния им капан — отвърна Авис.

— Да се надяваме, че няма да сме наблизил да я видим — каза Гилеспи. — Тук имат доста сложна система за контрол на полетите.

— Преди нападението на Мазик не беше така — отговори Авис и се взря през илюминатора. Наоколо се виждаха десетина генератора на защитни полета, които се носеха в космоса около маркирания коридор. — Не искат никой да се мотае из корабостроителницата.

— Аха — кимна Гилеспи. — Надявам се, че излъчването на защитните полета не позволява насочено претърсване с радар.

— Аз също — съгласи се Авис. — Не ми се ще имперските войници да разберат колко удара може да понесе носът на кораба.

Той се извърна към контролното табло, увери се, че държат правилния курс, и погледна часовника. След по-малко от три часа Новата република трябва да нападне Тангрена. Точно колкото „Небесен път“ да кацне, да разтовари специалния кондензатор за прехващащ прожектор, който така любезно предоставяха в полза на военните усилия на Империята, и да се подготвят да помогнат на Мазик, който трябваше да се опита да отмъкне кристалния гравитационен капан от главния команден център, разположен на осем платформи встрани от тях.

— Ето го и Елор — обади се Гилеспи и кимна надясно.

Авис извърна глава. Да, това наистина беше „Кай Мир“, до него летеше „Кливъринг“. Зад тях „Звезден лед“ се насочваше към една платформа за кацане. Май всичко вървеше по план.

Макар че, когато имперската флота имаше командир като Траун, външният вид не означаваше много. Досегашният му опит говореше, че нищо чудно върховният адмирал вече да знае за замисленото нападение и да изчаква всички да попаднат в мрежата, преди да я върже здраво.

— Има ли други съобщения от Карде? — попита предпазливо Гилеспи.

— Той не ни изоставя, Гилеспи — изръмжа Авис. — Щом казва, че има да върши нещо по-важно, значи е така. Точка.

— Знам — отвърна Гилеспи, по гласа му личеше, че не е готов да отстъпи. — Само си помислих, че някой от останалите може да попита.

Авис се намръщи. Пак се почваше отначало. Мислеше си, че изобличаването на предателството на Ферьер при срещата в Хиджарна

ще сложи край на взаимното недоверие. Явно не ставаше така.

— Аз нали съм тук — напомни той. — Заедно със „Звезден лед“, „Сутрешна умора“, „Останките на Ластри“, „Приятелят на Аманда“, както и...

— Добре де, разбрах — прекъсна го Гилеспи. — Не се прави на обиден, моите кораби също са тук.

— Извинявай — каза Авис. — Просто ми омръзна всички да се държат толкова мнително.

Гилеспи сви рамене:

— Ние сме контрабандисти. Имаме доста практика в подобни отношения. Лично аз съм изненадан, че групата още не се е разпаднала. Според теб какво прави той?

— Кой? Карде ли? — Авис поклати глава: — Нямам представа. Но сигурно е нещо важно.

— Сигурно — Гилеспи посочи напред: — Това ли е маркировката?

— Изглежда — съгласи се Авис. — Пригответи се да запишеш курса, който ще ни прехвърлят. Готови или не, вече е късно да отстъпваме.

Заповедите се изписаха на екрана на преподавателя на Уедж. Той ги прегледа бързо и превключи на секретната честота на ескадрона.

— Свиреп ескадрон, тук водачът — започна той. — Чуйте заповедите: излитаме с първата вълна и охраняваме фланга на командния кръстосвач на адмирал Акбар. Няма да мърдаме от тук, докато не ни дадат зелена светлина. Всички кораби да потвърдят.

Пилотите отговориха ясно и уверено и Уедж се усмихна. Някои от офицерите в щаба на Акбар се бяха тревожили, че дългият полет от системата Тангрене, където трябваше да създават впечатление за подготовка за нападение, до мястото на срещата ще е твърде изморителен. Уедж не знаеше как са другите, но Свирепият ескадрон бе готов за битка.

— Мислиш ли, че Траун е получил съобщението ни, водач? — обади се Джейсън.

— Съобщението ли?! А, да — краткият разговор пред кръчмата „Мъмбри сторв“ с помощника на Карде Авис, за който Хоби бе твърдо убеден, че веднага ще стигне до ушите на имперското разузнаване.

— Не знам, пети — отвърна Уедж. — Всъщност надявам се, че не е.

— Ако е така, напразно си губихме времето.

— Не си прав — изтъкна Уедж. — Не забравяй, че те имат някакъв план, който искат да координират с нашето нападение. Всеки удар, който би привлякъл вниманието на Империята, ни е от полза.

— Вероятно става дума за някаква контрабандистка пратка — изсумтя шести. — Надяват се да се промъкнат, докато флотата е ангажирана тук.

Уедж не отговори. Люк Скайуокър изглеждаше убеден, че Карде е на тяхна страна, и за него това беше напълно достатъчно. Но нямаше никакъв начин да убеди останалите от ескадрона. Някой ден Карде можеше открито да се обяви против Империята. А дотогава, поне според мнението на Уедж, всеки, който не е на страната на върховния адмирал, е съюзник на Новата република независимо дали си го признава или не.

Понякога и дори без да го знае.

На екрана се появи нов образ: водещият звезден кръстосвач бе заел позиция за скок през хиперпространството. Време беше и ескортиращите кораби да направят същото.

— Добре, Свиреп ескадрон — обади се той. — Получихме зелена светлина. По местата!

Той добави мощност в двигателя на изстребителя и пое към светлините отпред. Ако и останалите от флотата се движеха по програма, след два часа и половина щяха да изскочат право при корабостроителницата на Билбринджи.

Жалко, че тогава нямаше как да видят лицата на имперските войници.

Последните доклади от района на Тангрене се появиха на екрана. Пелаеон ги прегледа намръщен. Нямаше никаква грешка — бунтовниците не бяха мръднали от местата си. И до два часа, ако прогнозите на разузнаването бяха дори и наполовина верни, щяха да нападнат една абсолютно незащитена система.

— Справят се много добре, нали, капитане? — подхвърли Траун. — Поднасят ни много убедително представление.

— Сър... — започна неуверено Пелаеон, опитвайки се да запази почтителността в гласа си. — С цялото ми уважение към вас смятам,

че дейността на бунтовниците не е представление. Повечето доказателства сочат именно Тангрене като тяхна вероятна цел. Няколко ключови части изстребители и големи кораби са събрани в точки за прехвърляне през хиперпространството...

— Грешите, капитане — прекъсна го студено Траун. — С това искат да ни накарат да повярваме, но то е само грижливо изградена илюзия. Корабите, за които говорите, вече са се изтеглили от тези системи, като са оставили шепа хора с подходящи униформи и чинове, за да заблудят шпионите ни. Основната част от силите на бунтовниците в момента е на път към Билбринджи.

— Тъй вярно, сър — въздъхна Пелаеон, признавайки поражението си.

Траун за пореден път отхвърли аргументите му — както и всички доказателства — заради неясни предчувствия и гола интуиция. Ако грешеше, Империята щеше да загуби не само разузнавателната база на Тангрене. Грешка от такава величина щеше да разтърси увереността и инерцията на цялата имперска бойна машина.

— Войната е риск, капитане — каза тихо Траун. — Но в случая не е чак толкова голям, колкото си мислите. Ако греша, ще изгубим една разузнавателна база, важна, разбира се, но не от изключително значение — синьо-черните му вежди се повдигнаха. — Но ако аз съм прав, получаваме великолепната възможност да унищожим две секторни флотилии на бунтовниците. Помислете как би повлияло това върху сегашното равновесие на силите.

— Тъй вярно, сър — отвърна почтително Пелаеон.

Усещаше впития поглед на Траун върху себе си.

— И бъдете готов да се окаже, че грешите.

— Надявам се да се лъжа, сър.

— Добре. Готов ли е флагманският ми кораб, капитане?

Пелаеон усети как несъзнателно изправя гръб, остатък от стария рефлекс.

— „Химера“ очаква заповедите ви, адмирале.

— Пригответе тогава флотата за скок през хиперпространството — червените очи проблеснаха: — И за битка.

Нагоре по планината Тантис нямаше истински пътеки, но както беше предсказал Люк, ногрите се справяха добре в търсенето на проходими пътища. Придвижваха се доста бързо, въпреки че дроидите

им създаваха проблеми, и когато слънцето се скри зад дърветата, вече бяха стигнали помпите за въздух. Но те не изглеждаха така, както си ги бе представял Люк.

— Прилича повече на бункер на турболазерно оръдие, отколкото на вентилационна система — подхвърли той на Хан, когато се промъкнаха предпазливо към здравата метална мрежа, закрепена към дебела рамка.

— Напомня ми за бункера, в който трябваше да проникнем на Ендор — прошепна Хан. — Само дето е с мрежа. Внимавай, може да има детектори за нарушители.

На всяко друго място Люк можеше да се присегне и да провери със Силата, но тук, заобиколен отвред с йосаламири, той беше като сляп. Сякаш отново беше попаднал на Миркр. Погледна Мара, чудейки се дали и нея са я връхлетели подобни мисли и спомени. Вероятно. Въпреки падащия здрач той виждаше напрежението на лицето ѝ, страха и възбудата, които ги нямаше, преди да навлязат в създадения от йосаламирите мехур.

— И какво ще правим сега? — изръмжа тя, изгледа го мрачно и отклони очи. — Ще чакаме до сутринта ли?

Хан беше долепил макробинокъла за мрежата.

— Май на стената има компютърна конзола — каза той. — Вие останете тук, аз ще заведа Арту и ще се опитам да го включа.

Чубака изръмжа предупредително.

— Къде? — прошепна Хан и извади бластера си.

Уукито махна с ръка, а с другата свали от рамото си лъка. Всички застинаха с извадени, готови за стрелба оръжия и едва тогава Люк чу далечни звуци от стрелба с бластер. Според него идваха от няколко километра, вероятно от подножието на планината. Но без джедайската техника за усилване на сетивата не можеше да определи със сигурност. Съвсем близо до тях се разнесе птиче чуруликане.

— Приближават се група минериши — каза Екрикор, заслушан в сигнала. — Ногрите са ги спрели, но те искат да дойдат тук за разговор.

— Кажи им да изчакат там — отвърна Хан и колебливо прибра бластера си. Извади препарираната птичечовка и махна на Трипио: — Хайде, тенекиена кутийо, да идем да разберем какво искат.

Екрикор прошепна някаква заповед и един ногри мълчаливо закри до Хан. Чубака застана от другата му страна и групата, повлякла напразно протестиращия Трипио, се скри сред дърветата. Арту изпиука притеснено, горната му част се въртеше неспирно между Люк и отдалечаващия се Трипио.

— Спокойно — увери го Люк. — Хан няма да позволи да му се случи нещо лошо.

Нисичкият дроид изрази със сумтене мнението си за загрижеността на Хан.

— Лично мен ме безпокоят много по-сериозни неща от здравето на Трипио — обади се мрачно Ландо. — Стори ми се, че чух изстрели от подножието на планината.

— И аз чух — кимна Мара. — Сигурно идваха от входа на крепостта.

Ландо погледна през рамо към голямата помпа за въздух.

— Да видим дали ще успеем да отворим входа. Поне ще има къде да се скрием, ако се наложи.

Люк се обърна към Мара, но тя отново отбегна погледа му.

— Добре — кимна той. — Аз тръгвам пръв, ти вземи Арту.

Той се промъкна през дърветата към тръбите на вентилационната система. Но и да имаше някакви детектори срещу нарушители, изглежда, вече не функционираха. Мина през металния портал без никакви проблеми и се зае да разгледа мрежата. Силната струя засмукван въздух рошеше косата му. Отблизо ставаше ясно, че мрежата представлява доста солидна метална решетка, като всяка нишка влизаше няколко сантиметра в стените на тунела. Непреодолима преграда, но лазерният меч лесно щеше да се справи с нея. Той чу шумолене от стъпки по листа, обърна се и видя да се приближават Арту и Ландо.

— Компютърната конзола е ей там, Арту — показва той на дроида гнездото в стената. — Включи се и виж какво ще откриеш.

Дроидът изпиука, че е разбрал заповедта, и с помощта на Ландо си проправи път през неравната повърхност.

— Едва ли ще се отвори от само себе си — каза зад него Мара.

— Арту ще провери — отвърна Люк и се вгледа в лицето ѝ. — Как си?

Очакваше подигравателна забележка или поне унищожителен поглед. Но вместо това тя се пресегна и го хвана за ръката.

— Обещай ми нещо — прошепна тя. — Каквото и да ти струва, не ме оставяй да мина на страната на Кбаот. Разбираш ли ме? Не ме оставяй да се присъединя към него. Дори ако трябва да ме убиеш.

Люк не можеше да откъсне поглед от нея. Зловеща тръпка мина през тялото му.

— Кбаот не може да те накара насила да му се подчиниш, Мара — каза той. — Без твое съгласие няма да стане.

— Сигурен ли си? Абсолютно сигурен?

Люк се намръщи. Толкова неща все още не знаеше за Силата.

— Не.

— Аз също. Точно това ме тревожи. На Джомарк Кбаот ми каза, че ще бъда с него. Повтори го и в нощта, когато пристигна.

— Може да е сгрешил — предположи колебливо Люк. — Или да лъже.

— Не искам да рискувам — тя стисна по-здраво ръката му. — Няма да му служа, Скайуокър. Искам да ми обещаеш, че ще ме убиеш, но няма да му позволиш да ми направи нещо.

Тежка буца заседна в гърлото му. Дори без Силата усещаше, че тя говори истината. Но за един джедай бе невъзможно съзнателно и хладнокръвно да отнеме човешки живот...

— Ето какво ще ти обещаая — каза той. — Каквото и да се случи вътре, няма сама да се изправиш срещу него. Ще бъда до теб и ще ти помагам.

Тя се извърна настрани.

— И какво ще стане, ако загинеш?

Значи пак се стигаше до познатата битка, която тя водеше в себе си от деня, в който се бяха срещнали.

— Не си длъжна да го правиш. Императорът не е жив. Гласът, който чуваш, е само спомен.

— Знам — излая тя и в страха ѝ се прокрадна ярост. — Да не мислиш, че така по-лесно ще го забравя?

— Не — призна той. — Но не можеш да го използваш за извинение. Съдбата ти е в твоите ръце, Мара, не в ръцете на Кбаот или на императора. Решенията вземаш ти, имаш право... И носиш отговорността за тях.

Откъм гората се чува стъпки.

— Добре — изръмжа Мара, пусна ръката му и отстъпи встрани.
— Философствай си, колкото щеш. Само не забравяй какво ти казах —
тя се извърна към приближаващата група. — Какво става, Соло?

— Водим съюзници — отвърна той и изпитателно ги огледа. —
По-точно нещо като съюзници.

— Ей, Трипио — извика Ландо и размаха ръка. — Ела ми кажи
от какво толкова се вълнува Арту.

— Разбира се, сър — отвърна Трипио и зави към компютърния
терминал.

Люк отново погледна Хан.

— Какво искаш да кажеш с това „нещо като съюзници“?

— Объркана работа — отвърна Хан. — Поне както я свърши
Трипио. Целта на минеришите била не да ни помогнат, а само да
влязат вътре и да се бият с имперските войници. Последвали са ни,
защото били решили, че ще открием таен вход, през който и те да се
намъкнат.

Люк изгледа изпитателно групата мълчаливи четириръки
пришълци, извисяващи се над ногрите, които ги охраняваха. Всички
носеха по четири дълги ножа и лъкове — оръжия, които нямаше да
свършат никаква работа срещу облечени в брони имперски войници.

— Не съм сигурен, че трябва да ги пуснем с нас. Какво ще
кажеш?

— Ей, Хан — извика Ландо, преди да отговори. — Ела да чуеш.

— Какво да чуя? — попита Хан и се приближи до компютърния
терминал.

— Кажи им, Трипио — заповяда Ландо.

— Изглежда, някой е нападнал главния вход към планината —
започна по обичайния си превзет начин Трипио. — Арту е засякъл
няколко доклада за движението на бойните части в района...

— Кой извършва нападение? — прекъсна го Хан.

— Доколкото разбрах, част от псаданианците в селото — отвърна
Трипио. — Според докладите от портала преди това са поискали
освобождаването на своя господар Кбаот.

Хан погледна многозначително Люк.

— Електронният бележник...

— Връзва се — съгласи се Люк. Кбаот се беше свързал с псаданианците и ги бе накарал да нападнат. — Как ли е успял да им го прати?

— Поне се потвърждава, че засега е затворен — намеси се Мара. — Надявам се, че охраняват добре килията.

— Извинете ме, господарю Люк — обади се Трипио и леко наклони глава, — но що се отнася до електронния бележник, за който спомена капитан Соло, бих предположил, че е бил изнесен по същия начин, както и оръжията. Според докладите...

— Какви оръжия? — попита Хан.

— Тъкмо до това стигам, сър — отвърна леко обиден Трипио. — Според докладите от портала нападателите са въоръжени с бластери, минохвъргачки и взривове. Ако информацията е достоверна, оръжията са доста модерни.

— Няма никакво значение, откъде са ги докопали — намеси се Ландо. — Важното е, че се натъкнахме на класически пример за диверсия. Да се възползваме от нея, докато е още време.

Чубака изръмжа подозрително.

— Прав си, приятелю — съгласи се Хан и надзърна в тунела. — Съвпадението във времето е пълно. Съгласен съм с Ландо, че трябва да се възползваме от случая.

Ландо кимна.

— Добре, Арту, изключи я.

Дроидът изпиука, ръката му се завъртя в гнездото си. Потокът въздух край лицето на Люк започна да отслабва и след по-малко от минута спря напълно. Арту отново изпиука.

— Той докладва, че всички операционни системи на помпата за въздух са изключени — обяви Трипио. — Но предупреждава, че когато свърши смяната на дежурните, преградите за прах и притокът на въздух могат отново да бъдат пуснати от централния пулт.

— В такъв случай да тръгваме — каза Люк, извади лазерния си меч и пристъпи към мрежата.

С четири внимателни среза получи отвор, през който можеха да минат.

— Изглежда чисто — каза Хан, промуши се неохотно през прореза и се скри зад стената. — Надолу по тунела има аварийно осветление. Арту, успя ли да извадиш някакви планове?

Дроидът го последва с пиукане.

— Страшно съжалявам, сър — каза Трипио. — Арту разполага единствено с пълна схема на вентилационната система, другата информация не е била достъпна от този терминал.

— Ще има и други терминали — обади се Ландо. — Ще оставим ли някой да охранява входа?

— Един от ногрите — измюка до лакътя на Хан Екрикор. — Той ще пази пътя ни за връщане.

— Добре — кимна Хан. — Да тръгваме.

След петдесетина метра, близо до една от бледите лампи в тунела, Люк изведнъж забеляза, че минеришите безмълвно ги следват.

— Хан? — прошепна той и посочи назад.

— Знам — отвърна Хан. — Какво да направя? Да им кажа да се връщат у дома ли?

Люк отново се обърна. Хан беше прав, разбира се. Но ножове и лъкове срещу бластери...

— Екрикор?

— На вашите заповеди, сине на Вейдър.

— Искам да отделиш двама от твоите хора за командири на минеришите — каза той. — Да ги водят и да им помагат в нападението им.

— Но ние трябва да защитаваме вас, сине на Вейдър — възрази Екрикор.

— По този начин пак мен ще защитавате — каза Люк. — Всеки свален от минеришите имперски войник означава една грижа по-малко за вас. Но ако ги унищожат още в първата схватка, няма да постигнат нищо.

Ногрито изръмжа нещастно.

— Слушам и се подчинявам — каза той неохотно и махна към двама ногри.

Люк видя как те се отдръпнаха назад в тунела, и зърна за миг лицето на Мара, когато тя мина край една от лампите. Страхът все още й личеше, но сега придружен от мрачна решителност. Каквото и да ги очакваше, тя беше готова да се изправи срещу него. Люк се надяваше, че също е готов.

— Ето — посочи Карде планината, зад която се скриваше слънцето.

— Сигурен ли си? — попита Лея и се присегна със Силата.

На Беспин, след ужасното бягство от Облачния град на Ландо, тя беше успяла да улови повика на Люк от приблизително такова разстояние. Но сега не усещаше нищо.

— Това сочат координатите — отвърна Карде. — Освен ако имперските войници не са се досетили за номера на Чен и не са ни пратили другаде — той погледна през рамо към нея: — Усещаш ли нещо?

— Не — Лея се втренчи в планината с болезнено присвит стомах. След всичките ѝ надежди и усилия пристигаха твърде късно. — Сигурно вече са вътре.

— В такъв случай ще си имат големи проблеми — обади се Чен от мястото си пред преподавателя, където все още се занимаваше с настройката на фалшивия код за самоличност. — От контролната кула съобщиха, че на портала се води сражение. Изпращат ни да кацнем на резервния космодрум на около десет километра на север.

Лея поклати глава:

— Трябва да рискуваме да се свържем с тях.

— Опасно е — обади се Данкин, вторият пилот. — Ако имперските войници ни хванат, че излъчваме на необичайна честота, най-вероятно веднага ще ни свалят.

— Има и друг начин — каза Мобвекар и пристъпи към Лея. — Екрикор от племето бактор със сигурност е оставил пазач на мястото, откъдето са влезли. Ногрите използват един сигнал за разпознаване, който може да бъде подаден чрез светлините за кацане.

— Давай — разреши Карде. — Ако от гарнизона го забележат, ще кажем, че имаме повреда. Чин, Корвис — наблюдавайте екраните си.

Ногрито се приближи до контролното табло на Данкин и шест пъти включи и изключи светлините за приземяване. Лея напрегнато се взираше през илюминатора, опитвайки се да обхване с поглед цялата планина. Ако Хан и другите са влезли над линията на смрачаване...

— Видях го! — обади се от станцията на турболазерното оръдие Корвис. — Координати нула, нула, три, точка, седемнайсет.

Лея надникна през рамото на Карде. На екрана на навигационния компютър се появи мястото. Наистина се виждаше светлина.

— Това е — потвърди Мобвекар.

— Добре — кимна Карде. — Чен, свържи се с гарнизона и потвърди, че се насочваме към резервния космодрум, както ни заповядаха. По-добре седнете и си сложете коланите, съветник. Съвсем скоро ще се появи неочаквана повреда в агравитаторите.

За Лея изглеждаше невъзможно кораб с големината на „Волният Карде“ да кацне между дърветата и голите скали. Но на Карде и хората му изпълнението очевидно бе познато и в последната секунда с един изстрел на турболазерното оръдие разчистиша площадка за кацане.

— И сега какво? — попита Данкин, когато Карде изключи агравитаторите.

Карде погледна Лея и вдигна въпросително вежди.

— Аз влизам вътре — каза тя. Пред очите ѝ плуваше образът от съня ѝ, в който над Люк и Мара висеше опасност. — Вие не сте длъжни да идвате с мен.

— Двамата със съветника ще отидем да потърсим приятелите ѝ — каза Карде, свали предпазните колани и се изправи. — Чен, опитай се да убедиш гарнизона, че не се нуждаем от помощ.

— А аз какво да правя? — опита Данкин.

Карде се усмихна:

— Оставаш тук, за да му помогнеш, ако те не му повярват. Да вървим, съветник.

Слязоха от стълбичката на „Волният Карде“. Никъде не се виждаше ногрито, който им бе отвърнал на сигнала.

— Къде е? — попита Карде и се огледа.

— Чака да му се обадим — отвърна Мобвекар, вдигна ръце към устата си и изсвири някаква сложна мелодия.

Веднага последва отговор, който премина в птичи писък.

— Самоличността ни е потвърдена. Моли да отидем бързо. Другите имат не повече от четвърт час преднина.

Петнайсет минути. Лея се взря в осветената от звездите планина. Твърде късно, за да ги предупреди, но може би все още можеше да им помогне.

— Да не губим време! — подкани ги тя.

— Една минута — спря я Карде и погледна над рамото ѝ.

— Трябва да почакаме да... аха.

Лея се обърна. Откъм коридора от кърмата на кораба се приближаваше мъж на средна възраст, повел на каишка две дългокраки

животни.

— Заповядайте, капитане — каза той и подаде ремъците.

— Благодаря, Чин — кимна Карде, пое каишките и се приведе да почеше животните зад ушите. — Не ми се вярва да сте виждали домашните ми ворнскъри, съветник. Това е Дранг, а по-кроткият е Щурм. На Миркр те използват Силата, за да преследват плячката си. Тук с тяхна помощ ще открием Мара. Нали?

Ворнскърите изръмжаха тихо, по-скоро измъркаха.

— Добре — Карде се изправи. — Мисля, че сега вече сме готови, съветник. Ще тръгваме ли?

ГЛАВА 25

Сирените все още виеха в далечината, когато Хан надникна иззад ъгъла. Според плановите, които Арту беше извадил от компютъра, тук трябваше да се намира главният външен наблюдателен пост на гарнизона. Така че охраната сигурно щеше да е нащрек.

Така беше. Пет метра по-нататък по коридора от двете страни на тежките метални врати стояха двама щурмоваци. Те веднага забелязаха непознатия, който гледаше към тях, и вдигнаха лазерните си карабини.

Най-умното, което можеше да направи — единственото нещо, което би направил един разумен и несклонен към самоубийство човек, — бе да се скрие обратно зад ъгъла, преди да стрелят. Вместо това Хан се опря на стената със свободната си ръка, отблъсна се рязко и се хвърли през коридора. Успя да се мушне в другия коридор на милиметри пред свистящите изстрели. Задъхано опря гръб в стената, а ожесточеният огън раздробяваше металните панели зад него.

Щурмоваците продължиха да стрелят, докато Чубака се подаде зад ъгъла и сложи край на престрелката с два бързи изстрела на лъка си.

— Добре, Чуй — изръмжа Хан, огледа се и се промъкна отново иззад ъгъла.

Щурмоваците вече бяха извън играта, оставаше да се справят с тежката метална врата. Но и тя подобно на щурмоваците не представляваше голям проблем. Поне за тях.

— Готови? — попита той, отпусна се на коляно до вратата и вдигна бластера си.

Вътре сигурно имаше още пазачи.

— Готови — потвърди Люк.

Разнесе се остро съскане от лазерния му меч, блестящото зелено острие мина покрай главата на Хан и започна да реже водоравно тежката метална врата. По някое време лъчът досегна вътрешния механизъм за отваряне и когато Люк приключи, горната част се вдигна по релсите и изчезна в тавана.

От начина, по който щурмоваците зяпаха вратата, беше ясно, че бяха чули кратката престрелка отвън. Също толкова ясно бе, че ни най-малко не очакваха някой да влезе толкова бързо. Хан застреля единия, докато той вдигаше лазерната си карабина, Люк се прехвърли през долната част на вратата и покоси с лазерния меч другия.

Приведените над компютърните екрани имперски войници също не очакваха посетители. Те се опитаха едновременно да извадят оръжията и да потърсят прикритие, но Хан и Чубака ги повалиха. След още няколко изстрела стаята заприлича на купчина димящи отпадъци.

— Това сигурно е достатъчно — реши Хан. — Да изчезваме, преди да са пристигнали подкрепления.

Но с бунта при главния вход и вилнеещата вътре в крепостта банда минериши имперските войници нямаха време да отговорят. Тримата се върнаха по коридора до аварийното стълбище и слязоха три етажа надолу до помещението, където бяха разположени помпите на вентилационната система. Там ги чакаха останалите. Двама ногри пазеха мълчаливо пред вратата.

— Някакви проблеми? — извика Ландо, скрит зад плетеницата от тръби и маркучи, заемаща сякаш две трети от залата.

— Не — отвърна Хан. Чубака затвори и залости вратата зад тях. — Но не ми се иска да повтарям.

Ландо изсумтя:

— Не вярвам да ти се наложи. Имперските войници вече сигурно са убедени, че се задава голямо нападение по въздуха.

— Да се надяваме — кимна Хан и се приближи към Ландо, който бърникаше в някакво допотопно контролно табло. Арту се бе включил в компютърния терминал отстрани на таблото, а Трипио кръжеше наоколо като развълнувана квачка. — Допотопничко, а?

— Вярно — потвърди Ландо. — Предполагам, че императорът просто е взел целия клониращ комплекс и го е инсталирал тук.

Арту изпиука възмутено.

— Да, не е променил дори програмите — каза сухо Ландо. — Имам някаква представа от подобни машинарии, Хан, но недостатъчна, за да причиня някаква непоправима повреда. По-добре да използваме експлозиви.

— Нямам нищо против — отвърна Хан. Изобщо не му харесваше мисълта накрая да се окаже, че е изминал целия път през

Затънтената земя за нищо. — Къде е Мара?

— Ей там — кимна Ландо към една врата, почти скрита сред тръбите. — В главното помещение.

— Да идем да видим какво става, Люк — предложи Хан. Не искаше да остави Мара да се разхожда сама. — Чуй, останни при Ландо. Виж дали има нещо, което си заслужава да го вдигнем във въздуха.

Той се приближи до вратата и я отвори. Зад нея се показва широка пътека, която обикаляше от вътрешната страна огромна естествена пещера. Точно срещу тях, на фона на огромна, окичена с апаратура колона, която се спускаше от тавана до пода на пещерата, Мара се беше облегнала на парапета.

— Това ли е мястото? — попита Хан и тръгна към нея.

Край пътеката имаше още около двайсетина врати на приблизително равно разстояние, четири подвижни моста свързваха работните платформи, заобиколили колоната с апаратура в центъра на пещерата. С изключение на двамата ногри за охрана, наоколо не се виждаше никой.

Но пък се чуваха звуци. Отнякъде долиташе бръмчене на машини и гласове, нарушавано от тихото щракане на релета и странно пулсиране и свистене. Сякаш цялата пещера дишаше...

— Това е — потвърди Мара с глух глас. Може би и тя мислеше, че шумът прилича на дишане. — Ела да видиш.

Хан махна на Люк, двамата се приближиха до Мара и погледнаха надолу.

Наистина бяха при уредите за клониране. Пещерата бе огромна, под тях имаше още най-малко десет етажа, изсечени в скалата. Цялото бе оформено като гладиаторска арена, всяко равнище представляваше нещо като кръгъл балкон, обикалящ вътрешната страна на пещерата. От горе на долу балконите се разширяваха, простираха се по-навътре и стесняваха пространството около колоната в средата. Навсякъде се виждаха тръби и маркучи — от колоната излизаха най-дебелите, по краищата на балконите минаваха по-малки, а най-тънките се свързваха с изрядно подредените метални сфери, които изпълваха балконите и арената най-долу. Хиляди малки сфери. И всяка една от тях представляваше горната част на клониращ цилиндър „Спаарти“. Люк изръмжа гърлено.

— Не мога да повярвам! — гласът му бе хем задавен, хем изпълнен с възхищение.

— Повярвай — посъветва го мрачно Хан, извади макробинокъла и го насочи към арената. Мрежата от тръби закриваше голяма част от гледката, но той зърна хора в униформи на пазачи и биотехнолози. Виждаха се и тук-там по балконите. — Пазят го като крепост. С щурмоваци и всичко останало.

Той погледна озадачено Мара. Тя се бе втренчила в резервоарите за клониране с напрегнато лице, сякаш водеше битка с призраците от миналото си.

— Стари спомени, а?

— Да — отвърна тя механично. Остана загледана още малко и се стегна. — Трябва да ги спрем на всяка цена!

— Радвам се, че си съгласна с нас — отвърна Хан и впи изпитателен поглед в лицето ѝ. Сега изглеждаше и звучеше добре, но под повърхността бушуваха хиляди чувства. Дръж се, хлапе, помисли си той. Още мъничко! — Май е най-добре да взривим колоната в средата. Какво знаеш за нея?

Тя изви глава към колоната.

— Почти нищо — поколеба се и продължи неуверено: — Но сигурно има и друг начин. Императорът определено не беше човек, склонен да остави други хора да използват играчките му.

Хан хвърли поглед към Люк:

— Искаш да кажеш, че тук има система за самоунищожение?

— Сигурно — кимна тя и в очите ѝ отново се мярна онова болезнено изражение. — Ако е така, механизмът за задействането му трябва да се намира в тронната зала. Може да отида да проверя.

— Не знам — поклати глава Хан и погледна надолу. Пещерата беше прекалено огромна, за да я унищожат с един заряд. Системата за самоунищожение наистина щеше да ги улесни. Но пък идеята да пратят Мара в императорската тронна зала, където отново да я налетят старите спомени, изобщо не му харесваше. — Не, според мен не бива никой от нас да се разхожда сам из крепостта.

— Аз ще отида с нея — обади се Люк. — Тя е права, заслужава си да проверим.

— Изобщо не е опасно — добави Мара. — В другия край на балкона има турболифт за поддържащите дроиди, който ще ни качи

почти до тронната зала. Така или иначе, войниците се занимават преди всичко с бунта при входа.

Хан се намръщи.

— Добре, вървете — изръмжа той. — Нали няма да забравите да ни предупредите, преди да натиснете копчето?

— Няма — усмихна се Люк. — Хайде, Мара.

Двамата тръгнаха по пътеката.

— Къде отиват? — попита Ландо.

— В тронната зала на императора. Мара смята, че оттам се командва системата за самоунищожение. Ти намери ли нещо?

— Арту най-накрая се свърза с главния компютър — отвърна Ландо и посочи колоната в средата. — Сега търси схемата на това нещо.

— Не можем да чакаме — реши Хан и се обърна отново. Чубака се показва от помещението с помпите с раницата с експлозиви на рамо. — Чуй, вземете двамата с Ландо един от подвижните мостове и се залавяйте за работа.

— Добре — Ландо надникна предпазливо през парапета. — А ти какво ще правиш?

— Ще затворя всички достъпи насам — отвърна Хан и посочи другите врати, които се отваряха към балкона. — Ей, ногрите, елате насам.

Двамата ногри на пост пристъпиха мълчаливо към него, а Ландо и Чубака тръгнаха към най-близкия мост.

— На вашите заповеди, Хан от племето Соло — обади се ногрито.

— Ти оставаш тук — каза той на по-близкия. — Бъди нащрек. А ти — той посочи другия — ще ми помогнеш да блокирам вратите. Един изстрел с бластер в ключалката сигурно ще свърши работа. Аз ще тръгна насам, а ти — в обратната посока.

Беше изминал около две трети от своята страна на пътеката, когато над странното механично дишане на пещерата се извиси познат звук. Погледна назад и видя Трипио да крещи и да ръкомаха от вратата на залата с помпите.

— Чудесно — измърмори той.

Както винаги Трипио беше абсолютно готов да оплете конците. Хан стреля в контролния механизъм на вратата, пред която беше

застанал, обърна се и забърза натам.

— Капитан Соло! — въздъхна с облекчение Трипио, когато Хан застана пред него. — Слава на Твореца! Арту казва...

— Какво се опитваш да направиш? — извика Хан. — Да привлечеш целия гарнизон ли?

— Не, не, сър. Но Арту казва...

— Ако искаш да говориш с мен, ще дойдеш и ще ме намериш. Разбра ли?

— Разбира се, сър. Но Арту казва...

— А ако не знаеш къде да ме търсиш, ще използваш предавателя — продължи Хан и посочи с пръст малкото устройство, което дроидът държеше. — За това сме ти го дали. В никакъв случай не бива да махаш и да крещиш. Разбра ли ме?

— Да, сър — отвърна Трипио. Механичното му търпение сякаш всеки миг щеше да се изчерпи. — Може ли да продължа?

Хан въздъхна.

— Какво искаш?

— Става въпрос за господаря Люк. Чух някой от ногрите да казва, че двамата с Мара Джейд са тръгнали към императорската тронна зала.

— Така е. И какво от това?

— Ами както търсеше в компютъра, Арту току-що научи, че майсторът джедай Хорус Кбаот е затворен там.

Хан го зяпна невярващо:

— Какво значи това „там“? Не е ли в затворническото отделение?

— Не, сър — отвърна Трипио. — Както вече казах...

— И защо не го каза в началото? — изръмжа Хан, извади предавателя си и го включи.

И веднага го изключи.

— Заглушават го — каза простодушно Трипио. — Нали се опитах да се свържа с вас.

— Чудесно — изръмжа Хан.

Пращенето още пицеше в ушите му. Люк и Мара отиваха право в ръцете на Кбаот и нямаше как да ги предупреди. Не, имаше един начин.

— Кажи на Арту да продължи да търси схемата — каза той на Трипио и закачи предавателя на колана си. — Междувременно да се

опита да разбере откъде идва заглушаването. Ако успее, изпрати двама ногри да оправят връзката. След това иди на онази работна платформа и обясни на Чуй и Ландо къде отивам.

— Слушам, сър — отвърна Трипио, поизненадан от потока заповеди и от категоричния тон. — Извинете, сър, но къде отивате?

— А ти къде мислиш? — отвърна Хан през рамо и тръгна надолу по балкона.

Все едно и също, помисли си той кисело. Където и да отиде, каквото и да правеха, той все трябваше да тича да спасява Люк. Добре, че и този път беше дошъл с него.

— „Златото на Джарет“, люковете вече са затворени — каза офицерът от контролната кула. — Изчакайте да получите коридор за излитане.

— Прието, контрола — отвърна Авис, измъкна „Небесен път“ от ръкава на дока и леко зави.

Бяха готови, а както виждаше, и останалите вече ги чакаха.

— Ето го — прошепна Гилеспи и посочи през илюминатора. — Точно по план.

— Сигурен ли си, че това е Мазик? — попита Авис и също надникна навън.

— Напълно — отвърна Гилеспи. — Искаш ли да му се обадя?

Авис сви рамене и огледа корабостроителницата. Бяха осигурили групата с добри кодове за връзка, но нямаше смисъл да предизвикват съдбата, използвайки ги, преди да се наложи.

— Задръж — каза той. — Почакай да изникне нещо, за което да си струва да говорим.

Едва бе довършил изречението, когато цялата операция изведнъж се провали.

— Звезден разрушител! — извика Фон от станцията на предавателя. — Изскача от светлинна скорост.

— Координати? — изкрещя Гилеспи.

— Не е нужно — отвърна Авис и сякаш студен нож преряза стомаха му.

Той виждаше звездния разрушител, изскочил от хиперпространството в покрайнините на корабостроителницата. Виждаше и крайцерите, прехващащите фрегати, кръстосвачите и изстребителите. Цяла нападателна флота, че и отгоре. Абсолютно

всички бойни кораби на контрабандисткия съюз на Карде бяха в капана.

— Значи наистина се оказа капан — каза ледено спокойно Гилеспи.

— Така изглежда — съгласи се Авис, без да откъсва поглед от армадата, която се подреждаше в малко странен ред.

— Авис, Гилеспи, тук е Мазик — обади се от предавателя другият контрабандист. — Май сме с двата крака вътре. Но аз няма да се предам. Какво възнамерявате?

— Заслужават да изгубят поне няколко звездни разрушителя — каза Гилеспи.

— Точно това мислех и аз — съгласи се Мазик. — Твърде жалко, че Карде не е тук да види как си отиваме с блясък и слава.

Той млъкна и Авис усети погледите на Гилеспи и Фон върху себе си. Всички щяха да посрещнат смъртта с мисълта, че Карде ги е предал.

— Аз съм с вас — каза той тихо. — Ако искаш, Мазик, можеш да поемеш командването.

— Благодаря — отвърна Мазик. — Това и мислех да направя. Засега стойте по местата си, ще направим първия си скок заедно.

Авис погледна отново армадата и изведнъж разбра всичко.

— Почакай! — извика той. — Мазик, всички, спрете! Флотата не е тук заради нас.

— Какви ги приказваш? — извика Гилеспи.

— Погледни кръстосвачите прехващащи — отвърна Авис. — Зад онази група звездни разрушители. Вгледай се внимателно в позицията им.

Настана кратка тишина. Мазик пръв се досети какво ставаше.

— Те не обкръжават нас — каза той.

— Прав си — съгласи се Гилеспи. — Виж, зад тях има втора група.

— Заемат позиции за капан — Мазик сякаш сам не вярваше на думите си. — Подготвят се да изтеглят някой от хиперпространството. И след това да го задържат, докато го унищожат.

Авис се обърна към Гилеспи и улови погледа му.

— Не може да бъде — въздъхна Гилеспи. — Нали не искаш да кажеш, че... Но те трябваше да нападнат Тангрене?

— Така мислех и аз — отвърна мрачно Авис и отново усети пробождането в стомаха си. — Вероятно сме се объркали.

— Или ние, или Траун — Гилеспи погледна армадата и поклати глава: — Не, не ми се вярва той да сгреша.

— Добре, да не се паникьосваме — обади се Мазик. — Ако Новата република се появи, тя ще привлече вниманието на имперските кораби. Да се движим по програма и да видим какво ще излезе.

— Добре — въздъхна Авис.

Бяха хванати посред имперска база по време на нападение на Новата република. Положението беше просто невероятно.

— Ще ти кажа нещо, Авис — подхвърли Гилеспи. — Ако се измъкнем от тук, ще си поприказвам малко насаме с шефа ти.

— Нямам нищо против — Авис погледна армадата на Траун. — Може и аз да ти правя компания.

Мара предпазливо подаде глава от аварийното стълбище и огледа коридора. Предпазливостта беше излишна — този етаж беше също толкова празен, колкото и останалите три, през които бяха минали.

— Чисто е — прошепна тя и излезе в коридора.

— И тук ли няма пазачи? — попита Скайуокър и застана до нея.

— Няма защо да висят тук — отвърна тя. — С изключение на тронната зала и императорските покои, на горните етажи никога не е имало нищо.

— Едва ли нещо се е променило. Къде е личният турболифт на императора?

— Вдясно зад ъгъла — махна тя с бластера си.

Мара тръгна напред по коридора и по-скоро по навик, отколкото по необходимост, внимаваше да стъпва тихо. Стигна до напречния коридор и сви в него.

На не повече от десет метра до вратата на турболифта стояха двама щурмоваци и вече вдигаха лазерните си карабини към нея. Мара вече беше в коридора, избутана напред от инерцията си. Нямахте къде да се скрие, оставаше й само да залегне. Тя се хвърли върху пода и стреля с бластера. По бронята на гърдите на единия щурмовак проблесна огън и той падна назад. Втората карабина се насочи към лицето й, но Скайуокър хвърли лазерния си меч към щурмовака и той инстинктивно замахна с оръжието си.

Разбира се, мечът не причини никаква вреда — на това разстояние и без Силата Скайуокър не можеше да се прицели точно. Но привлече вниманието на щурмовака и точно от това се възползва Мара. Войникът се приведе под свистящото острие и тя го уцели с два точни изстрела. Той падна на пода и замря.

— Явно никого не пускат горе — подхвърли Скайуокър и застана до нея.

— Сигурно си прав — съгласи се Мара, пренебрегна протегнатата му ръка и се изправи. — Да вървим.

Кабината на турболифта беше блокирана, но Мара я освободи за по-малко от минута. Вътре имаше само четири копчета: за етаж, на който се намираха, за хангара на совалките за евакуация, за императорските покои и за тронната зала. Тя натисна последното копче и вратите се затвориха. Пътуването нагоре беше кратко и след няколко секунди се отвори вратата от другата страна. Мара си пое дъх и пристъпи навън.

Беше в тронната зала на императора, свързана с толкова много спомени. Всичко си беше точно както го помнеше. Меките светлини по стените, прозрачният сумрак, който императорът намираше за толкова успокояващ при медитацията и размишленията. Високият подиум в другия край, който му позволяваше да гледа отвисоко посетителите. Около трона бяха разположени няколко екрана, за да не изпуска от поглед владенията си. А за по-цялостен поглед към тях... Мара се обърна наляво към огромното празно пространство срещу трона. В тъмнината там плуваше светло петно, двайсет метра дълго — галактиката.

Това не беше обикновена холограма на галактиката, каквато притежаваше всяко училище или транспортна фирма. Не беше и като по-прецизните модели, които можеха да бъдат намерени в щабове на някои военни сили. Тази холограма беше изваяна с изключителни подробности и абсолютно точни детайли, с по една внимателно разположена светеща точка на мястото на всяка от милиардите звезди в галактиката. Политическите райони бяха разграничени с едва забележими цветни контури: централните системи, външните погранични територии, неовладеният космос, Непознатите райони. От трона си императорът можеше да променя образа, да осветява определена част, да намира системи и да проследява военни кампании.

Това беше произведение на изкуството и в същото време полезен инструмент. Върховният адмирал Траун би останал възхитен.

С тази мисъл спомените неохотно отстъпиха място на реалността. Сега начело на Империята беше Траун и той желаше да я пресъздаде по свой образ и подобие. Толкова силно го желаше, че бе готов да предизвика нови войни на клонингите, ако можеха да му помогнат да постигне целта си.

— Добре — въздъхна Мара. Думите отекнаха в залата и категорично отблъснаха спомените. — Механизмът за самоунищожение трябва да е вграден в трона.

Скайуокър с очевидно усилие отдели поглед от холограмата на галактиката.

— Да проверим.

Двамата тръгнаха по десетметровата пътека от турболифта до централната част на тронната зала. Пътеката минаваше под тесния корниз пред холографската ямка и след това между издигнатите платформи за охраната от двете страни на стълбището. Заизкачваха стъпалата към подиума с трона, Мара погледна платформите, спомни си за облечените в червено телохранители на императора, които някога стояха там мълчаливо и бдително. Под подиума се намираше командната зала на императора, сега тиха и неосветена. Изглежда, всички системи тук, с изключение на холограмата, бяха изключени.

Изкачиха се по стълбите и тръгнаха към трона, обърнат с лице към гладката каменна стена. Мара не можеше да откъсне очи от него, питаше се защо императорът го беше оставил така, с гръб към галактиката, когато изведнъж той се завъртя.

Тя сграбчи Скайуокър за ръката и насочи бластера към трона. Тежкото кресло се обърна ...

— Дойдохте най-накрая — каза мрачно Хорус Кбаот. — Точно както бях предсказал. И сега заедно ще научим галактиката как да служи на джедаите.

ГЛАВА 26

— Знаех, че тази вечер ще дойдете — продължи Кбаот, изправи се бавно и застана пред тях. — Още когато напуснахте Корускант, бях наясно, че идвате при мен. Точно затова пратих тази вечер хората от моя град да нападнат похитителите ми.

— Нямаше нужда — отвърна Люк и отстъпи крачка назад.

Връхлетяха го спомени за онези почти катастрофално завършили дни на Джомарк. Тогава Кбаот подмолно се бе опитал да го поквари в тъмната страна на Силата и щом се провали, реши да убие Люк и Мара. Тук едва ли щеше да рискува отново. Сега не разполагаше със Силата.

— Разбира се, че имаше нужда — отсече Кбаот. — Трябваше някой да отвлече вниманието на гарнизона, за да проникнете в затвора ми. А те, както всички низши създания, се нуждаеха от цел. Каква по-добра цел от тази, да умрат славно в служба на един джедай?

Мара измърмори нещо.

— Струва ми се, че бъркате нещата — каза Люк. — Джедаите са били пазители на мира. Слуги на Старата република, а не нейни господари.

— И точно затова се провалиха заедно със Старата република, джедай Скайуокър — отвърна Кбаот и размаха пръст срещу него, за да подчертае думите си. — Провалиха се и загинаха.

— Старата република съществува хиляди поколения — намеси се Мара. — На мен това не ми прилича на провал.

— Нищо чудно — изсумтя с очевидно презрение Кбаот. — Още си млада и не виждаш нещата ясно.

— А ти ги виждаш, така ли?

Кбаот се усмихна:

— Разбира се, чирачето ми — каза той нежно. — Наистина ги виждам. Както и ти ще започнеш скоро да ги виждаш.

— Не разчитай на това — изръмжа Мара. — Не сме дошли тук да те измъкнем.

— Силата не се съобразява с твоята цел — каза Кбаот. — Нито пък истинските господари на Силата. Независимо дали го знаете или не, вие дойдохте тук, защото аз ви повиках.

— Нищо чудно скоро и сам да си повярваш — отвърна Мара и размаха бластера: — Застани ей там.

— Разбира се, чирачето ми — Кбаот направи три стъпки в указаната посока. — Тя има страшно силна воля, джедай Скайуокър — обърна се той към Люк. Мара пристъпи решително до трона и се наведе да разгледа контролните табла на подлакътниците. — Ще бъде голяма сила в галактиката, която ще изградим.

— Не — поклати глава Люк. Това май беше последната възможност да върне обратно лудия майстор джедай, да го спаси, както бе спасил Вейдър на втората „Звезда на смъртта“. — Вие не сте готов да съградите нищо, майстор Кбаот. Вие не сте добре. Но ако ми позволите, аз мога да ви помогна.

Лицето на Кбаот потъмня.

— Как смееш да говориш така! — извика той. — Как смееш дори да си помислиш подобно нещо за великия майстор джедай Кбаот?

— Точно в това е въпросът — отвърна нежно Люк. — Вие не сте майсторът джедай Кбаот. Поне не истинският. Доказателството е в архивите на „Катана“. Хоръс Кбаот е загинал много отдавна, при полета за изучаване на съседната галактика.

— Да, но аз съм тук.

— Да — кимна Люк. — Тук сте. Но вие не сте Хоръс Кбаот. Разбирате ли, вие сте негов клонинг.

Тялото на Кбаот се скова.

— Не — прошепна той. — Не. Не е истина.

Люк поклати глава:

— Няма никакво друго обяснение. Мисля си, че тази мисъл не е съвсем нова за вас.

Кбаот пресекливо си пое дъх, изведнъж отметна глава и се разсмя.

— Не го изпускай от очи! — извика Мара и намръщено изгледа стареца над подлакътниците на трона. — Приложи същия номер и на Джомарк, спомняш ли си?

— Спокойно — отвърна Люк. — Той не може да ни нарани.

— Ах, Скайуокър, Скайуокър — поклати глава Кбаот. — И ти ли? Върховният адмирал Траун, Новата република, а сега и ти. Каква е тази внезапна възбуда около клонингите и клонирането? — разсмя се отново и изведнъж стана сериозен. — Те не разбират, джедай Скайуокър — каза той разгорещено. — Нито върховният адмирал Траун, нито някой от тях. Истинската сила на джедаите е не в простите номера с материята и енергията. Истинската мощ на джедаите е заложена в това, че само ние в цялата галактика притежаваме властта да се разпрострем извън самите себе си. Да стигнем до всички краища на вселената.

Люк погледна Мара, тя сви рамене и го изгледа озадачено.

— Ние също не разбираме — каза той. — Какво имате предвид?

Кбаот пристъпи към него:

— Аз успях да го направя, джедай Скайуокър — прошепна той, очите му блестяха в сумрака. — С генерал Ковел. Дори и императорът не го беше правил. Взех съзнанието му в ръцете си и го промених. Преобразих го по мой образ и подобие.

Люк усети как по тялото му преминават студени тръпки.

— Как така го преобразихте?

Кбаот кимна, тайнствена усмивка играеше на устните му.

— Създадох го отново. И това беше само началото. Под нас, в дълбините на планината, се крие бъдещата армия на джедаите, готова да ми служи. Каквото направих с генерал Ковел, ще го направя отново и отново. Върховният адмирал Траун така и не разбра, че армията, която си мислеше, че създава за себе си, всъщност е предназначена за мен.

Изведнъж Люк прозря истината. Отглежданите в пещерата клонинги не само бяха физически идентични със структурата на оригинала, но и разликите в съзнанията им бяха минимални. Ако Кбаот успеше да се научи да прониква в съзнанието на един клонинг, щеше да може да го прави с всички останали. Люк погледна към Мара. Тя също бе разбрала.

— Все още ли вярваш, че той може да бъде спасен? — попита мрачно тя.

— Няма нужда да ме спасявате, Мара Джейд — отвърна Кбаот. — Кажи ми, наистина ли вярваш, че ще стоя със скръстени ръце и ще позволя на върховния адмирал да ме затвори по този начин?

— Не мисля, че ти е искал позволение — отвърна Мара и се отдръпна от трона. — Тук няма нищо за нас, Скайуокър. Да изчезваме.

— Не съм ви разрешил да си тръгвате — извика властно Кбаот. Той вдигна ръка и Люк с изненада видя, че държи малък цилиндър. — Стойте си на местата.

Мара размаха бластера си:

— Не можеш да ни спреш с това — каза тя с едва прикрито отвращение. — Дистанционното е свършено безполезно, след като към него не е включено нищо.

— Точно така — усмихна се леко Кбаот. — Но аз накарах войниците да ми го приготвят, преди да ги изпратя извън планината с оръжие и заповеди за хората ми.

— Как не! — Мара отстъпи крачка към стълбището, изгледа намръщено тавана над нея, а с лявата ръка намери парапета, който отделяше подиума с трона. — Но ще приемем думите ти на доверие.

Кбаот поклати глава:

— Няма нужда — каза меко той и натисна копчето.

В главата на Люк нещо далечно и много чуждо изпищя агонизиращо и изведнъж той усети как го изпълва усещане за мощ. Сякаш се събуждаше от дълбок сън или бе влязъл от тъмно помещение в ярко осветена стая. Силата отново беше с него.

— Мара! — извика той.

Беше късно. Бластерът на Мара, изтръгнат от ръката ѝ, вече летеше над залата. Люк скочи към нея, но от протегнатата ръка на Кбаот излетя залп синьо-бели светкавици. Те удариха Мара право в гърдите, тя политна назад и се блъсна силно в парапета.

— Спри! — извика Люк, изправи се пред нея и извади лазерния си меч.

Кбаот не му обърна внимание и изпрати втори залп. Люк улови по-голямата част от светкавиците с острието на меча, но няколко все пак го пронизаха в мускулите и той се намръщи от болка. Кбаот стреля отново, за четвърти път, за пети...

Изведнъж отпусна ръце.

— Не си позволявай да ми заповядваш, джедай Скайуокър — изкрещя той капризно. — Аз съм господарят, ти си слугата.

— Не съм ти слуга! — извика Люк, отстъпи и хвърли бърз поглед към Мара.

Тя все още се държеше на крака, подпряна на парапета. Очите ѝ бяха отворени, но тя сякаш не съзнаваше какво става. Дишаше през стиснати зъби и от гърлото ѝ излизаха жални звуци. Люк я прегърна през рамо със свободната си ръка, потрепери от натрапчивата миризма на озон и набързо прегледа раните ѝ.

— Наистина си мой слуга — продължи Кбаот. Капризността беше заменена от надменно величие. — Тя също. Остави я, джедай Скайуокър. Нуждаеше се от урок и си го получи.

Люк не отговори. Изгарянията не изглеждаха опасни, но мускулите ѝ продължаваха да треперят. Той се присегна със Силата и се опита да извлече част от болката.

— Казах ти да я оставиш — гласът на Кбаот прокънтя зловещо в тронната зала. — Няма опасност за живота ѝ. По-добре запази силата си за изпитанието, което те очаква — и вдигна драматично ръка.

Люк проследи жеста му. На фона на меката светлина от холограмата на галактиката се открояваше тъмен силует, облечен в същата кафява роба, каквато носеше Кбаот. Фигурата му беше странно позната...

— Нямах избор, млад джедай — продължи с почти нежен глас Кбаот. — Нима не разбираш? Ти трябва да ми се подчиниш и да ми служиш, защото в противен случай няма да успеем да спасим галактиката от самата нея. Трябва да срещнеш смъртта и да се присъединиш към мен или да умреш и друг да заеме мястото ти — той вдигна поглед към фигурата и махна: — Ела — извика властно Кбаот. — И посрещни съдбата си.

Фигурата се приближи към стълбата и извади лазерен меч от колана си. На идващата от холограмата зад гърба му светлина лицето продължаваше да е в сянка.

Люк се дръпна от Мара с усещането за странен и неприятен натиск в съзнанието си. Изживяваше нещо обезпокоително познато. И ако трябваше да се изправи срещу някой или нещо, срещу което вече се бе сражавал...

Изведнъж споменът се яви в съзнанието му. Обучението му за джедай на Дагоба, пещерата, обладана от тъмната страна на Силата, в която го беше изпратил Йода. Кратката нереална битка с образа на Дарт Вейдър... Люк затаи дъх със стегнато от ужасно подозрение

сърце. Не, тази мълчалива фигура не беше достатъчно висока, за да е Дарт Вейдър. Но в такъв случай кой беше?

В този момент фигурата излезе на светло и Люк с голямо закъснение си спомни как завърши онази битка в обладаната от тъмната страна на Силата пещера. Маската на Вейдър се бе пропукала и отдолу се показва лицето на Люк.

Същото лице, което сега се взираше безчувствено в него.

Люк усети как несъзнателно отстъпва назад. Изненадата го парализираше, натискът в съзнанието му се усилваше.

— Да, джедай Скайуокър — каза тихо Кбаот. — Той е ти, Лок Скайуокър, създаден от ръката, която ти изгуби в Облачния град на Беспин. И носи лазерния меч, който остави там.

Люк погледна оръжието в ръката на клонинга. Лазерният меч, който според Оби Уан е бил завещан от баща му.

— Защо? — прошепна той.

— За да те накара да прозреш истината — отвърна тържествено Кбаот. — И защото съдбата ти трябва да бъде осъществена. По един или по друг начин ти трябва да ми служиш.

Люк хвърли бегъл поглед към него. Кбаот го наблюдаваше внимателно. В очите му гореше нетърпелив огън. По-точно безумен.

В този миг клонингът нападна. Метна се на върха на стълбата, включи лазерния меч и замахна злобно към гърдите на Люк. Люк отскочи настрана и вдигна оръжието си, за да пресрещне атаката. Остриетата се сблъскаха със сила, която го изкара от равновесие и замалко не изби меча от ръката му. Клонингът Лок подскочи и завъртя лазерния меч към него. Люк се присегна със Силата, изправи се, скочи на парапета и от там — на една от платформите за охраната. Трябваше му време, за да помисли, да планира и да намери начин да се отърве от натиска в съзнанието си.

Но клонингът Лок не му даде време. Той пристъпи до парапета и хвърли лазерния меч към основата на платформата, на която стоеше Люк. Ударът не беше от най-сполучливите — острието проряза едва половината от основата — и въпреки това платформата рязко се наклони. Люк отново се присегна със Силата и скочи, опитвайки се да достигне корниза, който опасваше тронната зала на пет метра над него.

Но разстоянието беше твърде голямо или пък съзнанието му — прекалено ангажирано с натиска, за да се съсредоточи в Силата. Удари

коляното си в ръба на корниза и вместо да падне на крака, се просна по гръб.

— Не исках да ти причинявам това, джедай Скайуокър — извика Кбаот. — И продължавам да не го искам. Присъедини се към мен, позволи ми да те обуча. Заедно можем да спасим галактиката от низшите създания, които искат да я разрушат.

— Не! — отвърна дрезгаво Люк, сграбчи парапета и се изправи, опитвайки се да успокои дишането си. Клонингът Лок беше прибрал лазерния меч, стоеше на стълбите и го гледаше.

Клонингът. Неговият клонинг. От него ли идваше странното напрежение в съзнанието му? От близкото присъствие на точното копие, което също черпеше от Силата?

Не знаеше, нямаше представа, с каква цел Кбаот ги хвърля един срещу друг. Оби Уан и Учителят Йода го бяха предупреждавали, че убийството от гняв или омраза води към тъмната страна на Силата. Дали убийството на собствения му клонинг също щеше да го отведе там?

Или Кбаот беше намислил нещо съвсем друго? Нима той вярваше, че Люк ще полудее, ако убие своя клонинг?

И в двата случая Люк не гореше от желание да научи резултата. Изведнъж разбра, че наистина не е длъжен да го прави. Можеше да скочи от другия край на корниза, да се скрие в турболифта, с който бяха дошли с Мара, и да избяга. Но тогава щеше да остави Мара сама срещу Кбаот.

Той вдигна поглед. Мара още стоеше облегната на парапета. Вероятно не беше напълно в съзнание и очевидно не можеше да се движи.

Люк стисна зъби и се изправи. Мара го беше помолила — беше го заклела — да я убие, но да не я оставя в ръцете на Кбаот. Най-малкото, което можеше да направи за нея, бе да е с нея до края. Все едно нейният или неговият.

От пещерата под тях се разнесе взрив. Тътенът се чу ясно, макар и приглушен.

— Чу ли, Чуй? — попита Ландо и предпазливо надникна през ръба на работната платформа. — Май нещо долу избухна.

Чубака с ръце, пълни с кабели и проводници, тъй като се ровичкаше в таблото на колоната с апаратурата, изръмжа: не беше една

голяма експлозия, а няколко малки, избухнали едновременно. Средни дискове взрив или нещо със сходна сила.

— Сигурен ли си? — попита нервно Ландо и огледа клониращите резервоари на долния балкон. Взривът едва ли бе причинен от обичайна повреда.

Изведнъж замръзна. Около хранопроводите на клониращите резервоари се виждаха малки облачета дим. Издигаха се във въздуха на равни интервали, сякаш нещо във всяка група цилиндри „Спаарти“ беше избухнало...

Зад него се чу тихо метално тракане. Ландо се обърна и видя как Трипио неохотно пристъпва по моста на работната платформа, наклонил глава надолу към пещерата.

— Това дим ли е? — с неохота попита дроидът, сякаш не беше сигурен дали иска да научи истината.

— Прилича ми на дим — отвърна Ландо. — Ти какво правиш?

— Ами... — дроидът решително обърна гръб на ставащото долу. — Арту намери плановете за колоната — каза той и подаде на Ландо чип. — Предлага да погледнете релето на отрицателния поток на основния проводник.

— Ще го имаме предвид — отвърна Ландо, пхна чипа в електронния си бележник, хвърли бърз поглед към парапета на платформата и подаде бележника на Чубака. Двамата с уукито не се открояваха много на фона на тъмната колона и каменния таван на два метра над тях, но Трипио изпъкваше като къс самородно злато в кална локва. — А сега изчезвай, докато не те е забелязал някой.

— Ох — въздъхна Трипио. — Да, разбира се. Освен това Арту засече източника на заглушаване на предавателите ни. Капитан Соло помоли, ако го открием, да...

— Добре — прекъсна го Ландо. Като че ли някой се движеше зад цилиндрите на долния етаж. — Не съм забравил. Заемете се двамата с Арту. И вземете ногрите с вас.

Дроидът изглеждаше стъписан:

— Аз и Арту ли? Но, сър...

Изведнъж със звука на плюещ тонтон от балкона под тях излетя синя светкавица.

— Парализиращи заряди! — извика Ландо, хвърли се по очи на платформата, усещайки тупването на Чубака до себе си. Втори заряд

рикошира от колоната над главите им. Той извади бластера и извика.
— Трипио, изчезвай!

Дроидът не се нуждаеше от повече подканяния.

— Незабавно, сър — извика той през рамо и забърза по моста.

Чубака изръмжа въпросително.

— Там някъде — посочи Ландо с бластера. — Внимавай, сигурно ще пристигнат още.

Трети парализиращ заряд профуча под работната платформа и този път Ландо забеляза войника, скрит зад един от клониращите цилиндри. Стреля два пъти, свали войника и напълно разруши цилиндъра. Над главата му профуча нов заряд, последван след част от секундата от тежкия гръм на лъка на Чубака.

Ландо се усмихна мрачно. Положението беше лошо, но не безнадеждно. Докато бяха близо до важната апаратура, имперските войници нямаха да посмеят да стрелят с нещо по-мощно от парализиращи заряди. А те самите нямаха никакво прикритие по балконите, с изключение на клониращите резервоари. Това означаваше, че не им оставаше друго, освен да се спотайват, да не безпокоят много нарушителите и да гледат как загиват ценните съоръжения и самите те. Или да се качат на един етаж по-горе, откъдето да стрелят, без работната платформа да им се пречка.

От другата страна на колоната Чубака изръмжа, че имперските войници се оттеглят.

— Вероятно идват насам — съгласи се Ландо и огледа техния етаж.

Вратите, които излизаха на пътеката, изглеждаха доста здрави, може би една-две степени по-слаби от вратите на бойните кораби. Ако Хан и ногрите си бяха свършили работата по блокирането им, трябваше да задържат за малко дори група щурмоваци. С изключение на вратата на залата с помпите, където работеше Арту. Хан сигурно я беше оставил отворена, за да има откъде да излязат.

Ландо се намръщи, но вече нищо не можеше да направи. Подпря се с ръка на парапета, прицели се в ключалката на вратата и стреля. Кутийката с механизма блесна и падна. През пушека се виждаха искри.

Това беше всичко. Имперските войници не можеха да влязат. А Ландо и Чубака бяха заключени вътре. Той пропълзя от другата страна на колоната, като се опитваше да не се показва над парапета. Чубака

вече се бе хванал за работа, омазаните му с масло ръце се ровеха сред кабели и тръбички, електронният бележник лежеше на пода в краката му.

— Някакъв напредък? — попита Ландо.

Чубака изръмжа, натисна едно копче на електронния бележник с крак и Ландо изви врат, за да погледне. Беше схема на част от системата за хранване, по-точно на свързка, от която излизаха осем жици. Точно над свързката беше стабилизаторът на положителния поток.

— Охо — измърмори Ландо, изпълнен с не особено приятно предчувствие. — Нали нямаш намерение да свържеш стабилизатора с релето на отрицателния поток, за който спомена Трипио?

В отговор уукито извади ръката си от плетеницата кабели и измъкна почти изваденото реле на отрицателния поток.

— Почакай — спря го Ландо и изгледа релето. Беше чувал десетки разкази, какво става, когато се свърже релето на отрицателния поток с детонатор на положителния. Използването на стабилизатор на положителния поток за детонатор не изглеждаше много по-безопасно. — И какво точно ще стане?

Уукито му отговори. Беше прав: използването на стабилизатор не беше по-безопасно. Всъщност беше дори много по-опасно.

— Да не прекаляваме, Чуй — предупреди той. — Дойдохме да разрушим устройствата за клониране, не да съборим цялата крепост отгоре си.

Чубака изръмжа настойчиво.

— Добре, добре, ще го държим за краен случай — въздъхна Ландо.

Уукито изръмжа и отново се залови за кабелите. Ландо остави бластера на пода и извади два заряда от торбата с експлозиви. Поне можеше да се занимава с нещо, докато се опитваше да измисли как да се измъкнат през блокираните врати и пълния с щурмоваци коридор.

И ако се наложеше да приведат в действие плана за аритмичния резонанс в атомния реактор, излизането им от тук вероятно щеше да се превърне в напълно безсмислен въпрос. Отвори пролука сред кабелите за хранване с една ръка и се залови за работа.

Часовникът изсвири петсекундното си предупреждение и Уедж пое дълбоко въздух. Пристигаха. Той хвана лостове на

хипердвигателя, но изведнъж блестящото небе на хиперпространството избледня в безкрайни звездни линии и изстребителят изскочи в нормалния космос. Около него се появиха останалите изстребителите от Свирепия ескадрон, пред тях се виждаха светлините и съоръженията на корабостроителницата. Ето ги при корабостроителницата на Билбринджи. Само че бяха изскочили от хиперпространството твърде далеч от нея. И единственото обяснение за това беше...

— Бойна готовност! — извика втори. — Срещу нас имперски прехващачи. Координати две, девет, три, точка, дваисет.

— До всички кораби: спешна бойна готовност — разнесе се от предавателя строгият глас на адмирал Акбар. — Отбранителни формации: изстребителите в щит отпред. Май попаднахме в капан.

— А къде да попаднем? — прошепна Уедж, зави рязко вляво и погледна екраните.

От хиперпространството ги бяха извадили кръстосвачи прехващачи, скрити зад десетките кораби в бойна позиция. И ако се съдеше по позицията им, флотата на Новата република нямаше скоро да успее да се прехвърли обратно в хиперпространството.

Върху тях налетяха имперските изстребителите. Нямаше време да се чуди защо внимателно подготвеното им нападение се беше провалило още преди да започне. За момента единственият въпрос беше как да оцелее, изстребител срещу изстребител, сблъсък след сблъсък.

Прокрадващите се стъпки завиха зад ъгъла и продължиха към него. Хан притисна гръб към леко вдадената в стената врата, едничкото прикритие наблизо. Прогони мисълта, че преследвачите му могат да го подминат, и се пригответи за битка.

Те трябваше да завият в другия коридор. Всъщност изобщо не трябваше да са тук. От откъслечните доклади, които лежаха захвърлени край изоставените постове, излизаше, че всеки, годен да носи бластер, трябваше да е дваисет етажа по-надолу и да се бие срещу местните жители, които надделяваха над гарнизона. Горните етажи бяха необитаеми и тук не би трябвало да има нищо, което се нуждае от защита, освен може би Кбаот.

Стъпките приближаваха. Хан кисело си помисли, че само неговият късмет може да му погоди такъв номер: да се натъкне на

неколцина дезертъори, които си търсят скривалище.

Изведнъж стъпките спряха на около пет метра от него и в тишината той долови сподавена въздишка. Бяха го забелязали.

Хан не се поколеба. Оттласна се от вратата и се шмугна в отсрещния коридор, опитвайки се да повтори изпълнението от наблюдателната станция долу или поне да се справи възможно най-добре без подкрепата на Чубака. Преследвачите му се оказаха по-малко на брой и по-надясно, отколкото бе очаквал, и той изгуби няколко секунди, за да насочи бластера си...

— Хан! — извика Лея. — Не стреляй!

Изненадата го извади от равновесие и Хан безславно се блъсна в отсрещната стена на коридора. Наистина беше Лея. Още по-странно бе, че и Талон Карде беше с нея заедно с двата си домашни ворнскъра.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика той.

— Люк е в опасност — каза задъхано Лея, спусна се към него и го прегърна. — Той е някъде пред нас...

— Почакай малко — прекъсна я Хан и увисна на ръката ѝ, когато тя се опита да го издърпа да се изправи. — Спокойно, знаехме за йосаламирите, когато влязохме.

Лея поклати глава:

— Точно това е проблемът, тях ги няма. Силата отново се завърна. Точно преди да изскочиш от прикритието си.

Съпругът ѝ изруга тихо.

— Сигурно е Кбаот.

— Да — потрепери Лея. — Той е.

Хан погледна Карде.

— Наеха ме да унищожа крепостта на императора — каза спокойно контрабандистът. — Доведох Щурм и Дранг, за да намерят Мара.

Соло изгледа ворнскърите.

— Има ли още някой с теб? — попита той Лея.

Тя поклати глава:

— Попаднахме на ескадрон войници три етажа по-долу. Двамата ни nogри останаха да ги задържат.

Хан се обърна към контрабандиста:

— А твоите хора?

— Всички са на „Волният Карде“. Охраняват изхода, ако се наложи да го използваме.

Хан изсумтя:

— Значи оставаме само ние — каза той, пусна ръката на Лея и тръгна по коридора. — Те са в тронната зала, знам пътя.

Затичаха се, той се опита да изтласка от съзнанието си спомена за последния път, когато се беше изправил срещу обърнат в тъмната страна на Силата джедай. Беше в Облачния град на Ландо на Беспин. Тогава Вейдър го подложи на страшни мъчения и накрая го замрази с въглерод.

От разказите на Люк си бе създал представата, че Кбаот в никакъв случай няма да бъде толкова цивилизован.

ГЛАВА 27

Лазерните мечове блестяха, синьо-бяло острие срещу чисто бяло, отскачаха със съскане, когато се докоснеха, и режеха всичко — кабели и метал — по пътя си. Мара стискаше парапета с две ръце, бореше се с мъглата в съзнанието си и някак отдалеч наблюдаваше битката пред трона. Беше някакво извратено повторение на онзи последен ужасяващ образ, който императорът ѝ бе пратил в момента на унищожението си преди близо шест години. Само че този път не императорът бе изправен пред лицето на смъртта, а Скайуокър. И не беше видение, а истинско събитие.

— Внимателно ги наблюдавай, Мара Джейд — обади се Кбаот от най-високото стъпало с твърд глас, в който се долавяше и копнеж. — Ако не се преклониш доброволно пред властта ми, някой ден ще трябва да водиш същата битка.

Мара го изгледа озадачено. Кбаот наблюдаваше организираната от него схватка като омагьосан, с някакво мрачно доволство. Тя беше разбрала същността му още при първата им среща на Джомарк. Работата за Траун му беше отворила жажда за власт и тя, както бе станало с императора, вече не можеше да бъде докрай заситена.

За разлика от императора Кбаот нямаше да се задоволи само с властта над световите войски. Неговата империя щеше да бъде лична — съзнанията щяха да бъдат преработвани и пресъздавани според неговите представи. И това означаваше, че Мара беше права и в другото си предположение: Кбаот беше напълно луд.

— Не е лудост да предложи богатството на славата си и на други — прошепна Кбаот. — Това е дар, за който мнозина са готови да платят с живота си.

— Даваш доста добра възможност на Скайуокър — извика Мара и яростно тръсна глава, за да пропъди замайването. С натрапчивите спомени, с ехото от странния натиск в съзнанието на Скайуокър и с всеобхватното присъствие на Кбаот на по-малко от два метра от нея да продължи мисълта си, беше все едно да се опитва да кара мотопед в

зимна буря. Но преди много години императорът я бе научил на една техника за прикриване на част от съзнанието, която бе използвала, когато той искаше заповедите му да останат тайна дори за Вейдър. Ако успееше да прочисти съзнанието си и да я използва... Изведнъж усети остра болка.

— Не се опитвай да скриеш мислите си от мен, Мара Джейд — смъмри я рязко Кбаот. — Сега си моя. Не е редно чиракът да крие мислите си от господаря.

— Значи вече ти станах чирак, така ли? — изръмжа Мара, стисна зъби от болка и отново се опита да приложи техниката. Този път успя. — Мислех, че първо трябва да коленича в краката ти.

— Не се подигравай с прозрението ми! — извика ядно Кбаот. — Ти наистина ще коленичиш в краката ми.

— И Скайуокър, така ли? Ако оживее.

— Той ще бъде мой — заяви Кбаот убедено. — А също сестра му и нейните деца.

— И тогава заедно ще излекувате галактиката — каза Мара.

Наблюдаваше лицето му и се вслушваше в объркания вихър усещания в съзнанието си. Да, като че ли преградата възпираше Кбаот. Само ако можеше да задържи положението така още малко...

— Разочароваш ме, Мара Джейд — поклати глава Кбаот. — Нима наистина вярваш, че трябва да проникна в мислите ти, за да узная какво изпитва сърцето ти? Подобно на всички по-низши същества в галактиката и ти искаш моето унищожение. Глупаво желание. Императорът не те ли научи каква ще е съдбата ни?

— Той не успя да провиди дори собствената си съдба — отвърна рязко Мара.

Не откъсваше очи от него, сърцето ѝ биеше учестено. Ако налудничавият му мозък решеше, че тя представлява заплаха, и я нападнеше отново с ония светкавици... Кбаот се усмихна, ръцете му висяха встрани до тялото.

— Нима изпитваш нужда да мериш силите си с мен, Мара Джейд? Ела тогава.

Мара впи поглед в неговия. Предизвикателството я изкушаваше. Изглеждаше стар и безпомощен, а тя разполагаше с преградата в съзнанието си и с обучение по едни от най-добрите бойни техники с голи ръце, осигурено от Империята в разцвета ѝ. Щеше да ѝ отнеме

секунди... Тя си пое дъх и сведе очи. Не, при тези условия не можеше да направи нищо. Натискът в съзнанието ѝ пречеше да се съсредоточи. Нямаше да успее.

— Ако ме убиеш, няма да коленича пред теб — прошепна тя и отпусна рамене, за да признае поражението си.

— Чудесно — изръмжа Кбаот. — Все пак ти е останал малко разум. Гледай и се учи.

Мара се обърна отново към парапета. Но нямаше никакво намерение да наблюдава дуела с лазерни мечове. Някъде долу беше бластерът, който Кбаот ѝ отне, след като бе унищожил йосаламирите в планината и си бе върнал Силата. Успее ли да го намери, преди майсторът джедай да разбере, че не се е предала...

В другия край на залата Скайуокър отново скочи на корниза. Клонингът беше предугадил действията му и хвърли лазерния си меч точно зад него. Синьо-бялото острие се размина на косъм с Люк и проряза корниза и една от подпорните колони. Металът поддаде под тежестта на Скайуокър и с пронизително скърцане се стовари на земята.

Люк се приземи на крака и се отпусна на коляно. Протегна ръка и лазерният меч, който падаше към клонинга, внезапно промени посоката си и зави към Скайуокър... Изведнъж спря във въздуха. Скайуокър се напрегна, мускулите на ръката му видимо се свиха.

— Няма да стане по този начин, джедай Скайуокър — каза укорително Кбаот.

Мара се извърна към него и видя, че и той е протегнал ръка към увисналия във въздуха лазерен меч. Клонингът с кафявата роба стоеше спокойно, убеден, че Кбаот е на негова страна в битката. И вероятно беше така. Тялото му сигурно се движеше единствено от волята на Кбаот.

— Битката е до смърт — продължи Кбаот. — Оръжие срещу оръжие, съзнание срещу съзнание, душа срещу душа. Иначе няма да стигнеш до познанието, което трябва да притежаваш, за да ми служиш вярно.

Скайуокър наистина беше могъщ в Силата. Вероятно бе разбрал, че със странния натиск в съзнанието си не може да се изправи срещу Кбаот. Мара усети леката промяна в съсредоточаването му и изведнъж

той хвърли лазерния си меч през рамо. Зелено-бялото острие се стрелна към дръжката на другия лазерен меч.

Но щом Кбаот не бе позволил Скайуокър да обезоръжи врага си, сега за нищо на света нямаше да допусне оръжието му да бъде унищожено. Острието още летеше във въздуха, когато някакъв малък предмет изскочи от сенките вдясно от Скайуокър и го удари в рамото. Ръката му трепна и острието пропусна целта си. Старият джедай изтръгна лазерния меч на клонинга от хватката на Скайуокър и го върна на притежателя му. Лок го вдигна в защитна позиция, Скайуокър уморено се изправи и се приготви да продължи схватката.

Но Мара не се интересувахе от лазерните мечове. На пода на около два метра от краката на Скайуокър лежеше предметът, който Кбаот беше хвърлил по него. Бластерът.

Тя погледна изпитателно Кбаот, чудейки се дали я наблюдава. Изобщо не гледаше към нея. Погледът му беше зареян някъде другаде, на лицето му се бе изписала странна замечтана усмивка.

— Тя дойде — прошепна Кбаот едва доловимо на фона на сблъсъка на лазерните мечове. — Точно както си знаех — и рязко се вторачи в Мара. — Тя е тук, Мара Джейд — обяви той и театрално посочи турболифта, с който бяха пристигнали двамата със Скайуокър.

Мара се смръщи, не беше сигурна дали трябва да го изпуска от поглед, но леко извъртя глава нататък. Вратата на турболифта се отвори и от него излезе Соло с готов за стрелба бластер в ръце. А зад него...

Дъхът на Мара замря в гърлото ѝ, цялото ѝ тяло се напрегна. Там стоеше Лея Органа Соло с бластер в едната ръка и с лазерен меч в другата. Зад гърба ѝ надничаше Карде, стиснал каишките на двата ворнскъра.

— Органа Соло! И Карде!

— Лея, Хан, върнете се! — надвика шума от лазерните мечове Скайуокър, но новодошлите тръгнаха по пътеката покрай холограмата към централната част на тронната зала. — Тук е опасно...

— Добре дошла, чирачето ми! — извика радостно Кбаот. Гласът му заглуши Скайуокър и отекна величествено в залата. — Ела при мен, Лея Органа Соло. Аз ще те науча на истинските пътища на Силата.

Соло му беше приготвил друг урок. Той спря в края на пътеката, прицели се и стреля.

Но дори потънал в налудничавите си мечти, джедай със силата на Кбаот не можеше да бъде победен толкова лесно. Бластерът на Мара скочи от пода и препречи пътя на изстрела на Соло. Ръкохватката му блесна при попадението. Вторият изстрел бе блокиран по същия начин, третият попадна в пълнителя и оръжието избухна. Бластерът на Соло бе изтръгнат от ръката му, преди той да успее да стреля отново.

И Кбаот се развилия. Изкрещя и ужасният писък на гняв и предателство сякаш подпали въздуха. Мара отскочи назад, пронизителният звук проглуши ушите й... В следващия момент я удари еквивалентът на писъка от страна на Силата и тя за малко не падна през парапета.

Никога не бе виждала такова нещо, нито у Вейдър, нито у самия император. Истински животински бяс — загуба на самоконтрола докрай. Сякаш беше попаднала сред ужасяваща буря. Непрестанно я обливаха гневни вълни, разбиха преградата в съзнанието й и я удариха с вцепеняваща комбинация от омраза и болка. Като през мъгла видя как Скайуокър и Органа Соло се приведоха под атаката, чу изпълнения с болка вой на ворнскърите на Карде.

От протегнатите ръце на Кбаот изскочи залп светкавици. Соло залитна и се удари в парапета пред холографската ямка. Мара потрепери от съчувствие. През гърма на светкавиците чу как Органа Соло извика името на съпруга си, и скочи към него, хвърли бластера и извади лазерния меч тъкмо навреме, за да улови със зелено-бялото острие третия залп светкавици. Изведнъж Кбаот насочи светкавиците към надвисналия над главите им корниз. Светлината блесна отново... И с прашене на разцепен метал корнизът се пречупи по средата. Увисна на последната останала поддържаща колона и величествено се килна към Органа Соло.

Тя видя как корнизът пада, или може би обучението на Скайуокър я бе научило как да използва Силата, за да усеща надвиснала опасност. Тежкия метален къс полетя отгоре към нея, но Лея замахна с лазерния меч и го срязва на две. По-голямото парче прелетя край нея и Соло и се разби на пода пред Карде и ворнскърите. Но тя не успя да се дръпне от другия къс. Той я удари по главата и раменете, лазерният меч излетя от ръката й и тя падна на пода до Соло.

— Лея! — извика Скайуокър и изглежда с мъка сестра си.

Изведнъж той сякаш забрави за объркващия натиск в съзнанието си и се хвърли от колеблива отбрана в яростна атака. Клонингът отстъпи, едва успяваше да парира ударите на Скайуокър. Скочи на стълбите, направи две бързи крачки към Кбаот, Скайуокър се втурна след него, но клонингът скочи на другата платформа за охраната. За момент Мара си помисли, че Скайуокър ще го последва или ще среже основата на платформата, за да го свали. Но той не направи нищо подобно. Изправи се на стълбите, лицето му блестеше от пот, и изгледа Кбаот с изражение, от което Мара я полазиха тръпки.

— И ти ли искаш да ме унищожиш, джедай Скайуокър? — попита заплашително Кбаот. — Глупаво желание. Мога да те смачкам като червей.

— Може би — отвърна задъхано Скайуокър. — Но ако го направиш, никога няма да контролираш съзнанието ми.

Кбаот го изгледа изпитателно:

— Какво искаш?

Скайуокър кимна към сестра си и Соло.

— Остави ги да си заминат. Всичките. Сега — погледът му литна към Мара. — И Мара.

— И какво, ако го направя?

На бузата на Скайуокър потрепна мускулче. Той помръдна пръст и острието на лазерния меч изчезна със съскане.

— Пусни ги да си отидат — каза тихо той — и аз ще остана при теб.

Някъде наблизо се разнесе глухо бумтене и добави неритмично пулсиране към зловещото дихание, свистящо в пещерата на клонингите. Според Ландо звукът бе от изстрели на лазерна карабина срещу тежките метални врати. Той огледа бързо вратите на пътеката. До този момент всички изглеждаха невредими, но той знаеше, че няма да е за дълго. Щурмоваците едва ли стреляха по тях само за да се упражняват, и сигурно вече бяха заложили експлозиви. От другата страна на колоната Чубака изръмжа предупредително.

— Спокойно, не си подавам много главата — увери го Ландо и надникна през пролуката между две тръби към лабиринта от цветни жички и тръбички.

Къде ли беше проклетата свръзка на помпата? Намери мястото и се пресегна да прикрепи към него експлозива. Изведнъж преподавателят

изпищя, след секунда се обади и този на Чубака. Ландо намръщено го извади, очаквайки, че някой полудял имперски техник е попаднал на честотата им.

— Калризиан — представи се той.

— А, генерал Калризиан — чу се веднага гласът на Трипио. — Виждам, че Арту е успял да отстрани заглушаването. Доста изненадващо, като се имат предвид всичките трудности, които...

— Кажете му браво — прекъсна го Ландо. Не беше време за любезни приказки с Трипио. — Нещо друго?

— Ммм да, сър — отвърна дроидът. — Ногрите ми заповядаха да ви питам дали искате да се върнем да ви помогнем.

Отново се чу бумтене, този път по-силно.

— Де да можехте — въздъхна Ландо. — Но няма да успеете да стигнете дотук навреме — бумтенето се повтори и този път той ясно видя как вратата срещу моста се разтресе от експлозия. — Налага се да се измъкнем сами.

От другата страна на платформата Чубака изръмжа песимистичното си виждане по въпроса.

— Но ако Чубака иска да се върнем...

— Няма да успеете навреме — отвърна твърдо Ландо. — Кажете на ногрите, че ако искат да бъдат полезни, да тръгнат към тронната зала и да помогнат на Хан.

— Късно е — едва доловимо се включи нов глас.

Ландо погледна изненадано предавателя.

— Хан, ти ли си?

— Не, Талон Карде е. Пристигнах тук със съветник Органа Соло. Ние сме в тронната зала...

— Лея е тук? — възкликна Ландо. — Но какво...

— Млъкни и слушай — прекъсна го Карде. — Онзи майстор джедай на Люк, Хорус Кбаот, също е тук. Той повали Соло и Органа Соло и накара Скайуокър да се бие със собствения си клонинг. В момента не ми обръща внимание, тук е истински хаос, но ако се опитам да направя нещо, веднага ще ми види сметката.

— Но Люк каза, че Силата е блокирана.

— Беше. Кбаот успя да я върне по някакъв начин. Вие долу при резервоарите за клониране ли сте?

— Над тях сме, да. Защо?

— Органа Соло мислеше, че там трябва да има доста голям брой йосаламири — каза Карде. — Ако вземете няколко заедно с хранителните рамки и ги донесете тук, може и да успеем да го спрем.

Чубака изръмжа жаловито и Ландо усети как устните му потреперват, но кимна. Значи затова бяха онези силни взривове.

— Късно е. Кбаот вече унищожи всичките.

За момент предавателят замълча.

— Разбирам — каза накрая Карде. — Е, това обяснява всичко. Някакви предложения?

Ландо се поколеба.

— Всъщност не — каза той. — Ако ни хрумне нещо, ще се обадим.

— Благодаря — отвърна сухо Карде. — Ще почакам.

Чу се щракване и той прекъсна връзката.

— Трипио, чуваш ли ме? — попита Ландо.

— Да, сър.

— Накарай Арту да проникне отново в компютъра — заповяда Ландо. — Да направи каквото може, за да разкара войниците от вентилационния канал, през който влязохме. След това тръгнете натам с ногрите.

— Заминаваме ли, сър? — попита изненадано Трипио.

— Точно така — отвърна Ландо. — С Чуй идваме зад вас, така че по-добре се движете бързо, ако не искате да ви стъпчем. Предупредете и двамата ногри, които Люк прати с минеришите. Разбра ли всичко?

— Да, сър — отвърна колебливо Трипио. — А какво ще стане с господаря Люк и останалите?

— Не бери сега грижа за тях — отвърна Ландо. — Залавяй се за работа.

— Слушам, сър — повтори Трипио.

Настъпи тишина. Чубака я наруши с очевидния въпрос.

— Според мен едва ли имаме друг избор — отвърна мрачно Ландо. — От думите на Мара и Люк е ясно, че Кбаот е опасен най-малкото колкото покойния император. Може би дори повече. Трябва да се опитаме да взривим цялата крепост и да се надяваме, че ще го погребем в останките.

Чубака не беше съгласен.

— Не можем — поклати глава Ландо. — Поне докато не го пуснем в действие. Ако ги предупредим, Кбаот веднага ще разбере какво сме замислили. Може да успее да ни спре — от вратата се чу още един взрив. — Действай! — каза Ландо и взе последните експлозиви.

Ако имаха късмет, щяха да успеят да започнат предложения от Чубака номер с аритмичния резонанс преди нахлуването на щурмоваците. С още малко късмет щяха да се измъкнат живи от пещерата. А с доста повече щяха да намерят начин да предупредят Хан и останалите, преди крепостта да се взриви под краката им.

В тронната зала настана тежка тишина. Мара се взираше напрегнато в Скайуокър. Чудеше се дали съзнава какво говори. Да предложи доброволно да остане с Кбаот...

Погледът му срещна нейния и дори през натиска в съзнанието му тя усети страха му. Той съзнаваше какво предлага. И бе готов да изпълни думите си. Ако Кбаот приемеше предложението му, щеше да остане доброволно при лудия джедай. Жертваше себе си, за да спаси приятелите си. Включително жената, която се бе заклела да го убие.

Тя се обърна настрана, за да не гледа. Погледът ѝ попадна на Карде, полускрит зад останките на корниза, коленичил до двата ворнскъра. Галеше ги, говореше им тихо, вероятно се опитваше да ги успокои след внезапното гневно избухване на Кбаот чрез Силата. Животните не изглеждаха наранени.

Движението на главата ѝ привлече вниманието на Карде. Той вдигна очи към нея. Лицето му беше безизразно. Без да спира да гали ворнскърите, той наклони глава към Соло и Органа Соло. Мара намръщено проследи жеста му...

И застина. Скрит зад парчето от корниза, все още прикривайки съпругата си, Соло се движеше. Бавно, само с по няколко сантиметра той пълзеше по пода. Към бластера на Органа Соло.

— Искаш твърде много, Скайуокър — предупреди меко Кбаот. — Мара Джейд ще бъде моя. Трябва да е моя. Това е съдбата ѝ, определена от Силата. Дори и ти не можеш да го предотвратиш.

— Добре — намеси се Мара, погледна Кбаот и вложи в гласа си колкото можеше сарказъм. С цената на каквито и да е рискове трябваше да отвлече възможно най-голяма част от вниманието на

Кбаот от другия край на залата. — Тепърва трябва да коленича в краката му, нали не си забравил?

— Обиждаш ме, Мара Джейд — усмихна се злобно Кбаот. — Наистина ли вярваш, че толкова лесно можеш да ме подведеш? — без да откъсва поглед от нея, той вдигна пръст и когато Соло протегна ръка, за да хване бластера, оръжието отскочи на половин метър от него.

От платформата за охраната долетя лека промяна в жуженето на лазерния меч.

— Скайуокър, внимавай! — извика Мара.

Люк се обърна рязко, включи отново лазерния си меч и го вдигна за отбрана. Клонингът, възвърнал смелост и сили, вече бе скочил и размахваше лазерния си меч. Остриетата се срещнаха с трясък и силата на удара накара Скайуокър да се отдръпне до ръба на стълбите. Отстъпи още крачка назад, опита се да запази равновесие, но не успя и падна на долната площадка.

Лок скочи след него. Мара хвърли поглед към Соло. Ако клонингът наистина беше ръководен от съзнанието на Кбаот... Но не. Соло протегна ръка към бластера и оръжието отново отскочи. Колкото и внимание да влагаше Кбаот в дуела с лазерни мечове, все още разполагаше с достатъчна сила, за да си играе с пленниците си.

— Виждаш ли, Мара Джейд? — попита тихо Кбаот. Гневът му бе отминал също като краткия проблясък забавление от играта със затворниците. Сега беше време да се върне към сериозната работа за изграждането на своята империя. — Няма смисъл да се противиш. Неизбежно е. Аз ще управлявам... а заедно със Скайуокър и сестра му ти ще ми служиш. И заедно ще станем велики.

Изведнъж той пристъпи от парапета към другата страна на стълбата. Точно навреме. В следващия миг там се появи Скайуокър, отскочил от долната площадка на тронната зала. Той се приземи с гръб към Мара и за миг залитна, преди да възстанови равновесието си. Проблесна нова светлина, този път синьо-бяла, клонингът подскочи над парапета след Скайуокър, размахвайки яростно лазерния си меч, за да се предпази от евентуално нападение. Скайуокър се дръпна, Мара видя, че и Кбаот отстъпва. Клонингът скочи на пода и се втурна напред, лазерният му меч свистеше във въздуха. Скайуокър

продължаваше да отстъпва, очевидно без да си дава сметка, че зад него остава само каменната стена.

Щяха да го хванат в капан. Двамата отминаха, Мара вдигна очи и срещна погледа на Кбаот.

— Както казах, Мара Джейд — продължи той, — неизбежно е. А когато със Скайуокър застанете от двете ми страни, по-низшите създания в галактиката ще се завтекат към нас като носени от вятъра листа. Сърцата и душите им ще бъдат наши.

Той погледна към другия край на залата и махна с ръка. Все още приведен зад останките от корнiza, Карде подскочи изненадано, когато бластерът му изскочи от кобура и полетя към Кбаот. По средата на пътя към него се присъединиха лазерният меч на Органа Соло и бластерът, който Соло безуспешно се опитваше да достигне.

— А също и немошните им оръжия — добави Кбаот, протегна нехайно ръка, за да поеме оръжията, и погледна настрани към дуела, който приближаваше края си.

Точно тази възможност чакаше Мара. Вероятно това щеше да е последният ѝ шанс. Тя се присегна през хаоса в съзнанието си, улови Силата и се съсредоточи върху оръжията, които летяха към Кбаот. Усети как хлабавият му контрол над тях се разпада. Лазерният меч на Органа Соло се отдели от бластерите и се приземи в ръката ѝ.

Майсторът джедай стреснато се обърна към нея. Бластерите паднаха с трясък на стълбите.

— Не! — извика той с изкривено от страх, объркване и ужас лице.

Мара усети внезапния му яростен опит да изтегли меча, но той също бе белязан от объркване и ужас, а и този път Кбаот не разполагаше с елемента на изненадата. Ако имаше време, щеше да се възстанови от шока, но Мара не възнамеряваше да му дава тази възможност. Тя включи лазерния меч и нападна.

Клонингът усети приближаването ѝ по ясното жужене на меча. Но Скайуокър бе опрял гръб в стената и изкушението да довърши врага беше неустоймо. Той замахна за последен път, Скайуокър се приведе под острието, лазерният меч потъна в стената... И тя избухна в лицето на клонинга. Скайуокър не беше отстъпвал към стената, а към един от екраните на тронната зала.

Клонингът изпищя — първият звук, който Мара чуваше от него — и отстъпи назад. Обърна се към нея с разкривено от гняв и страх лице. Погледът му все още беше разфокусиран. Тя вдигна лазерния меч...

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

Мара се гмурна под падащото острие и се взря в лицето му. Лицето на Скайуокър. Лицето, което я бе преследвало в кошмарите близо шест години. Лицето, което императорът ѝ бе заповядал да унищожи.

ТИ ЩЕ УБИЕШ ЛЮК СКАЙУОКЪР!

И за пръв път, откак беше открила Скайуокър в повредения му изстребител в дълбокия космос, тя позволи на гласа да проехти в съзнанието ѝ с пълна мощ. Вдигна меча и с всички сили го стовари върху клонинга. Той се сви, лазерният меч падна на пода. Мара се взря в него, пое си дъх и гласът в съзнанието ѝ замлъкна.

Край! Тя беше изпълнила последната заповед на императора и най-накрая беше свободна.

ГЛАВА 28

— Май това са всичките, капитане — каза Траун, впил поглед през илюминатора в бойните кораби на бунтовниците, хванати в гравитационните полета на кръстосвачите прехващачи. — Заповядайте на „Насилник“ и „Часовой“ да напуснат бойното поле. Всички бойни кораби да се приготвят за сблъсък с врага.

— Слушам, сър — отвърна Пелаеон, клатейки глава в мълчаливо изумление, и въведе заповедите в компютъра.

За пореден път въпреки очевидното върховният адмирал се бе оказал прав. Бойната флота на бунтовниците беше тук. И сигурно в този момент те се питаха какво не е било наред в чудесния им план.

— Струва ми се, адмирале, че може и да не унищожим всички кораби — предложи той. — Трябва да позволим някой да се върне на Корускант и да разкаже как сме ги надхитрили.

— Съгласен съм, капитане — отвърна Траун. — Макар да се съмнявам, че ще възприемат нещата така. По-скоро ще стигнат до заключението, че са били предадени.

— Вероятно — кимна Пелаеон и огледа набързо мостика. Стори му се, че чува лек шум, нещо като скърцане на зъби или прокашляне. Вслуша се по-внимателно, но звукът не се повтори. — Но и това може да е в наша полза.

— Така е — кимна Траун. — Да определим ли кръстосвача на адмирал Акбар за вестоносец?

Пелаеон се усмихна. Акбар едва бе оцелял при предишните обвинения на съветник Борск Фейлия в некомпетентност и предателство след операцията при корабостроителницата на Слуис Ван. Този път нямаше да има този късмет.

— Чудесна идея, адмирале.

— Благодаря, капитане.

Пелаеон погледна застаналия мълчаливо зад креслото на Траун Рък и се запита дали ногрито оценява цялата ирония на случващото се.

Едва ли, като се имаше предвид липсата на развито мислене у неговата раса.

Космосът пред тях се озари от лазерен огън, ескадроните изстребители се сблъскаха. Пелаеон се настани удобно в креслото, огледа екраните пред себе си и се приготви за битка и за победа.

— Водач, влачиш опашка — прозвуча в шлемофона на Уедж гласът на втори. — Шести?

— С теб съм, втори. Двойно завъртане на „три“. Едно, две...

Уедж се стегна и хвърли изстребителя в луд завои. Двата имперски изстребителя се опитаха да повторят маневрата и вероятно така и не видяха как изстребителите на бунтовниците се появиха зад тях. Последваха две силни експлозии и след Уедж вече нямаше никой.

— Благодаря.

— За нищо. Сега какво?

— Не знам — призна той и хвърли поглед към битката около тях.

До този момент адмирал Акбар все още удържаше звездните кръстосвачи в боен строй. Но имперската армада притискаше помалките кораби по фланговете и май всеки момент строят щеше да се разпадне. И тогава ескадронът изстребители щеше да остане сам и можеше да напада, когато си пожелае.

Точно това правеха и в момента. Въпросът бе да ударят нещо, което наистина си заслужаваше... Явно и втори мислеше така.

— Знаеш ли, водач, струва ми се, че щом Империята е изкарала толкова много кораби срещу нас, едва ли е оставила нещо сериозно да пази корабостроителницата.

Уедж завъртя глава към блестящите светлини в далечината. На техния фон изпъкваха най-малко четири голански бойни станции.

— Съгласен съм — каза той. — Но май е нужно нещо повече от нападението на легендарния Свиреп ескадрон, за да ги...

— Командир Антил, тук централният свързочен център на флотата — прекъсна го рязък глас. — Получихме спешно повикване за вас, кодирано с дипломатически код на Новата република. Приемате ли?

Уедж премига изненадано. Дипломатически код ли? И то точно тук?

— Свържете ме.

— Слушам, сър.

Чу се щракване.

— Здравей, Антил — разнесе се в ушите му познат глас. — Радвам се да те видя отново.

— Взаимно е — отвърна изненадано Уедж. — Кой си ти?

— Я стига! — цъкна другият. — Забрави ли вече ония приятни минути, прекарани заедно пред кръчмата „Мъмбри сторв“?

— Авис?

— Браво! — отвърна Авис. — Паметлив си ми ти.

— Трудно мога да забравя хората ти — отвърна Уедж. — Къде си?

— Точно в средата на имперските светлини встрани от теб — отвърна мрачно Авис. — Защо не ми каза, че ще нападнете тук, а не Тангрене?

— А ти защо си премълча какво сте замислили? — отвърна Уедж. — Доста успешно се изпързалихме взаимно май.

— Точно така. Излъгахме всички, с изключение на върховния адмирал.

— Ти ли ми го казваш! От обикновена учтивост ли ми се обаждаш, или си намислил нещо?

— Може би — каза Авис. — А може би не. Слушай сега, след деветдесет секунди ще грабнем гравитационния капан, за който дойдохме. След това набързо ще изчезнем от тук.

Ще се измъкнат от имперска корабостроителница! И не личеше това да ги затруднява особено.

— Пожелавам ти късмет.

— Благодаря. Обаждам ти се, защото за нас е все едно накъде ще се измъкнем. Но за вас би могло да е важно.

Уедж усети как на лицето му цъфва усмивка.

— Би могло — отвърна той. — Какво ще кажеш да се появите откъм онези бойни станции Голан II и пътьом да ги поударите?

— Изглежда ми нелош маршрут — съгласи се Авис. — Разбира се, след това ще стане доста напечено, корабите отвън стрелят постоянно. Възможно ли е да ни осигуриш приятелски ескорт нататък?

Уедж изгледа светлините и обмисли думите му. Възможно беше. Ако хората на Авис успеяха да разрушат дори само едната бойна станция, щеше да се отвори проход за корабите на Новата република към корабостроителницата. Ако имперското командване не искаше да я

пожертва, щеше да се принуди да изтегли част от бойната си сила, за да затвори пролуката и да прогони проникналите кораби. А от гледна точка на контрабандистите, ако при излизането им вътре нахлуеха бойни кораби на Новата република, те щяха да се измъкнат по-лесно. Сделката изглеждаше почтена.

— Съгласен съм — каза той. — Дай ми няколко минути и ще ти осигуря ескорт.

— Приятелски ескорт, не забравяй — предупреди го Авис. — Ако се сещаш какво имам предвид.

— Много добре знам какво имаш предвид — увери го Уедж.

Традиционната монкалмарианска омраза към контрабандистите и контрабандата бе подхранвала раждането на стотици легенди, разказвани по бойните кораби, и Уедж не искаше да се появява като герой в тях — също както и Авис. Вероятно затова контрабандистът се бе обърнал към него, вместо да предложи помощта си направо на Акбар или на командването на флотата.

— Не се безпокой, ще маскирам нещата.

— Добре. Виж, избухна първият заряд. До скоро.

Връзката прекъсна.

— Включваме ли се? — попита единайсети.

— Включваме се — потвърди Уедж и завъртя надясно изстребителя. — Втори, предай на командването накратко за какво става дума, и им кажи, че имаме нужда от подкрепа. Не споменавай името на Авис, кажи им само, че действаме заедно с независима съпротивителна група в корабостроителницата.

— Разбрано, водач.

— А ако Акбар не желае да рискува? — обади се седми.

Уедж погледна светлините на корабостроителницата.

За пореден път, както толкова пъти досега, всичко опираше до доверието. Доверие в едно селянче, току-що излязло от пустинната си планета, което го поведе в атака срещу първата „Звезда на смъртта“. Доверието в бивш картоиграч с неизвестен боен опит, повел го в атака срещу втората „Звезда на смъртта“. А сега и доверие в контрабандист, който като нищо можеше да ги продаде.

— Няма значение — каза той. — Със или без подкрепления влизаме в корабостроителницата.

Лазерният меч на Мара проблесна и яростно се стовари върху клонинга Лок. Той падна и остана неподвижен. Лазерният му меч изтрака на пода.

Изведнъж натискът в съзнанието на Люк изчезна. Той се изправи пред все още просветващия екран, до който бе подлъгал клонинга, и за пръв път от часове си пое спокойно въздух. Изпитанието бе приключило.

— Благодаря — прошепна той на Мара.

Тя отстъпи от мъртвия клонинг.

— За нищо. Съзнанието изчисти ли се?

Значи тя беше усещала натиска. А той се чудеше дали е така.

— Да — кимна Люк и отново си пое глътка прекрасен въздух. — Твоето как е?

Мара го изглежда насмешливо. За пръв път в очите ѝ нямаше болка и омраза.

— Изпълних заповедта му — каза тя. — Край вече!

Люк огледа тронната зала. Карде беше завързал ворнскърите на падналия корниз и внимателно си проправяше път през останките. Хан помагаше на уморената Лея да се измъкне изпод камъните, които я бяха засипали.

— Лея? — извика Люк. — Как си?

— Нищо ми няма — отвърна тя. — Само съм малко замаяна. Да изчезваме от тук.

Люк се обърна към Кбаот. Старият джедай се взираше в безжизнения клонинг, ръцете му помръдваха неспокойно, погледът му беше объркан и безумен.

— Добре — съгласи се Люк. — Хайде, Мара.

— Тръгвайте — отвърна тя. — Ще ви настигна.

Люк впи поглед в нея:

— Какво мислиш да правиш?

— А ти какво мислиш? — отвърна Мара. — Ще си довърша работата. Както трябваше да направя още на Джомарк.

Кбаот бавно вдигна погледа си към нея.

— Ти ще умреш заради това, Мара Джейд — каза той. Тихият му глас беше по-заплашителен от налудничавите му изблици. — Бавно и в големи мъки.

Той вдиша дълбоко, скръсти стиснатите си в юмруци ръце пред гърдите и затвори очи.

— Ще видим — прошепна Мара, вдигна лазерния меч и тръгна към него.

Започна като далечен гръм, който по-скоро се усещаше, отколкото се чуваше. Люк огледа залата, сетивата му тръпнеха от усещането за заплаха. Но не виждаше нищо нередно. Звукът стана по-силен, по-дълбок...

Внезапно таванът на тронната зала над него и Мара се срути в поток от малки камъчета.

— Пази се! — изкрещя Люк и обхванал с ръце главата си, се опита да се измъкне от пороя камъчета.

Замалко не падна, спъвайки се в купчината камъни, които вече се издигаха до глезена му. Бяха извънредно много на брой и малки, за да ги задържи със Силата. Продължаваха да падат и ударите го замайваха. През облака прах наоколо видя Мара да се привежда под лавината, като се опитваше да предпази главата си с една ръка, а с другата напразно размахваше лазерния меч срещу каменния поток. В другия край на тронната зала Хан крещеше нещо и Люк предположи, че и двамата с Лея са засегнати от атаката.

Застанал недокоснат сред отприщения от него каменен потоп, Кбаот вдигна ръце.

— Аз съм майсторът джедай Кбаот — прогърмя гласът му в тронната зала, надвишавайки тътена на сипещите се камъни. — Империята — вселената — е моя.

Люк свали лазерния меч. Сетивата му отново го предупредиха за приближаваща опасност. Но и този път това не му помогна. Канонадата светкавици на Кбаот проблесна по острието на лазерния меч, ударът изкара Люк от равновесие и той падна на колене сред камъните. Опита се да се изправи, но един камък го удари силно по главата. Той залитна и се подпря с една ръка. Отново блеснаха светкавици, купчината камъни бе заобиколена от огнен обръч, тялото му изтръпна от нетърпима болка. Лазерният меч се изплъзна от ръката му и той смътно видя как политна над парапета към другия край на тронната зала.

— Спри! — извика Мара. През мъглата на болката Люк видя, че тя стои права, до колене в камъни. Лазерният ѝ меч просветваше през

купчината, сякаш тя искаше да я разпръсне. — Ако искаш да ни убиеш, направи го накрая.

— Потърпи, чирачето ми — каза Кбаот. Люк премига и през падащите камъни и облаците прах видя унесената му усмивка. — Още не ти е дошло времето. Първо трябва да те заведе в клониращия комплекс на върховния адмирал.

Мара се наведе под потока камъни. Излъчването ѝ потрепери от внезапен ужас.

— Какво?!

— Аз видях една Мара Джейд коленичила в краката ми — напомни ѝ Кбаот. — Но това не означава, че си била точно ти.

— Готово — обяви Ландо и включи последния заряд. — Да го пускаме и да изчезваме.

Скрит зад колоната, Чубака изръмжа учърднтелно.

Ландо вдигна бластера си, изправи се и огледа всички врати на пътеката. Дотук се справяха добре. Ако успееш да задържат щурмоваците отвън поне още две минути, с Чубака щяха да се измъкнат от работната платформа и да стъпят на пътеката...

Чубака изръмжа предупредително. Ландо се вслуша и долови нарастващото бръмчене на усиливащото се напрежение в релето на отрицателния поток.

— Браво, Чуй — извика той. — Да вървим.

Той стъпи на моста... Вратата точно срещу него избухна.

— Внимавай! — изкрещя Ландо.

Хвърли се по корем на моста и започна да стреля в облака прах и останките от вратата. От пролуката вече изскачаха сините заряди на зашеметяващите гранати. Зад него гърмеше лъкът на Чубака. Явно имперските войници нямаше да им отпуснат двете минути.

Ландо лежеше, притиснал лице към мрежестия под. Погледът му обхождаше безпомощно моста и тънките, но здрави парпети от двете му страни. Това беше истинска лудост. И все пак имаха шанс да успеят.

— Ела тук, Чуй! — извика той.

Извърна се настрани и погледна контролното табло на моста, разположено в парапета на работната платформа. Ето го копчето за удължаване, до него беше бутонът за прибиране, а под тях — спешната спирачка. Чубака се приземи с трясък до него, мостът се разлюля.

— Не ги пускай да се приближат — заповяда Ландо.

Измери с поглед разстоянието и подскочи нагоре, като натисна в бърза последователност копчетата за прибиране и спирачката. Мостът се отдели от работната платформа и увисна във въздуха. Чубака изръмжа въпросително, мостът се разклати под тежестта им.

— Сега ще видиш — отвърна Ландо. От двете им страни блеснаха взривове, паднаха още две врати. — Дръж се здраво за парапета и не спирай да стреляш. Готов ли си? — той се улови здраво и откри огън.

Но не към щурмоваците по кръглата пътека. Целеше се в другия край на моста и изстрелите му превръщаха в пара мрежестия под и пробиваха дупки в поддържащата арматура отдолу. Мостът се наклони, разклати се още повече, а Ландо продължи да стреля и да разрушава подпорите. Чубака изръмжа жестока уукска ругатня, която Ландо не беше чувал досега...

И с ужасяващо скърцане на разкъсван метал мостът внезапно поддаде. Съединен с балкона само с все още непокътнатия парапет, той бавно потъна надолу. Ландо и Чубака се плъзнаха надолу, уловени за парапета, когато мостът се удари в парапета на балкона с клониращите резервоари три етажа по-надолу.

— Тук слизаме — каза Ландо. — Хайде.

Прибра бластера в кобура, промъкна се под парапета на моста и скочи на пода. Чубака, катерач по природа, вече го бе изпреварил. Стигнаха на половината разстояние до изхода от балкона, когато колоната зад тях избухна.

Първите заряди превърнаха кабелите и маркучите в блестящи огнени кълба навсякъде около колоната. Във въздуха се завихри зловещо изглеждащ облак от пушек, прах и изпарена хранителна течност. Работната платформа, която бяха напуснали преди по-малко от минута, остана без подпори и се смъкна надолу по колоната, като разбиваше и влачеше след себе си още повече апаратура. Захранващите проводници дадоха на късо и вторичните експлозии внесоха своя принос към дъжда от отломки.

Чу се ужасяващо скърцане на разкъсани подпори и външните слоеве на колоната величествено полетяха надолу. Чубака заглуши шума с предупредително изръмжаване.

— И аз — отвърна Ландо. — Да изчезваме.

Десет секунди по-късно двамата изхвърчаха навън, преодолявайки символичната охрана от един войник. Изминаха на бегом два коридора и чуха зад себе си далечния трясък от срутването на колоната върху пода на пещерата на клонингите.

— Добре — каза задъхано Ландо. Бяха стигнали до някакъв кръстопът и той се огледа във всички посоки. Арту беше свършил добра работа с отклоняването на войниците, целият район изглеждаше пуст. — Изходът е натам — каза той на Чубака и извади предавателя. — Ще се обадим на останалите и изчезваме.

От предавателя долетя ужасно трещене и Ландо подскочи.

— Хан?

— Ландо? — отвърна приятелят му едва доловимо през оглушителния шум.

— Аз съм — потвърди Ландо. — Какво става при вас?

— Лудият джедай събаря покрива върху главите ни — извика Хан. — С Лея имаме някакво малко прикритие, но Люк и Мара са на открито. Къде сте вие?

— Долу, близо до пещерата на клонингите — изръмжа през стиснати зъби Ландо. Ако аритмичният резонанс на Чубака бе задействал, един от реакторите в планината вече губеше равновесието си. Не се ли измъкнеха от планината, преди той да избухне... — Да дойдем ли да ви помогнем?

— Няма да можете — обади се Карде. — Входът на турболифта е затрупан с камъни. Изглежда, ще останем тук.

Чубака изръмжа.

— Забрави, Чуй, нищо не можеш да направиш — каза Хан. — Люк и Мара са тук, единствената ни надежда е в тях.

— А ако не успеят да го спрат? — попита Ландо с присвист стомах. — Нямате много време, вече задействахме аритмичен резонанс в активната зона на реактора.

— Добре — отвърна Хан. — Значи и Кбаот няма да се измъкне.

— Хан...

— Хайде, изчезвайте! — прекъсна го Хан. — Чуй, ако не се измъкнем, още някой освен Уинтър трябва да се грижи за Джейсън и Джейна. Разбираш ли ме?

— „Волният Карде“ е на входа — добави Карде. — Хората ми ви очакват.

— Добре — отвърна Ландо през стиснати зъби. — Късмет!

Прекъсна връзката и окачи предавателя на колана си.

Хан беше прав, от тук не можеха да направят нищо срещу Кбаот. Но с турболазерните оръдия на „Волният Карде“ и плановете на крепостта, които Арту беше научил...

— Идвай, Чуй — извика той, обърна се към изхода и побягна. — Още нищо не е приключило.

— Май така е най-добре — прошепна Кбаот, изгледа тъжно Люк и пристъпи към него.

Люк премига, за да прочисти праха в очите си, и се взря в стария джедай. Опитваше се да потисне болката, която пронизваше тялото му. Болката и растящото усещане за поражение. Коленичил на пода, затрупан до кръста с камъни, а към него се приближаваше луд майстор джедай, който искаше да го убие... Не. Джедаят действа само когато е спокоен. Когато е в мир със Силата.

— Майстор Кбаот, изслушайте ме — каза той. — Вие не сте добре. Аз мога да ви помогна.

Върху лицето на Кбаот се смениха няколко изражения, сякаш опитваше кое чувство му отива най-добре.

— Така ли? — иронично попита той. — И защо искаш да ми помагаш?

— Защото се нуждаете от помощ — отвърна Люк. — А ние се нуждаем от вас. Опитът и силата ви може да се използват за доброто на Новата република.

Кбаот изсумтя:

— Майсторът джедай Хорус Кбаот никога няма да служи на низшите същества, джедай Скайуокър.

— А защо не? Всички велики майстори джедай от Старата република са го правили.

— И това е било падението им — отвърна Кбаот и вдигна пръст към Люк. — Точно затова по-низшите създания се вдигнаха и ги убиха.

— Но те не...

— Стига вече! — извика Кбаот. — Не ме интересува мнението ти за нуждите на по-низшите създания. Аз сам ще реша дали те ще се подчинят на волята ми, или ще умрат — в очите му блеснаха пламъци: — И ти имаше този избор, джедай Скайуокър. Нещо повече, ти можеше да управляваш заедно с мен. Но избра смъртта.

Капчица пот, или по-скоро кръв, се търкулна по лицето на Люк.

— А какво ще стане с Мара?

Кбаот поклати глава:

— Мара Джейд вече не е твоя грижа. Ще се разправя с нея по-късно.

— Не — извика Мара. — Ще се разправиш с мен сега!

Люк вдигна очи. Върху нея продължаваха да падат камъни, но за негова изненада купчината, която би трябвало да я е затрупала, беше изчезнала. И той веднага разбра причината — размахването на лазерния меч не беше безполезно, както си бе помислил той. Мара беше направила няколко големи отвора в пода, от които камъните падаха в станцията за наблюдение под подиума с трона. Тя вдигна лазерния меч и нападна.

Кбаот се извъртя към нея, лицето му беше изкривено от гняв.

— Не! — извика той и от върховете на пръстите му отново изскочиха синьо-бели светкавици.

Мара пресрещна залпа с лазерния меч. Свирепият ѝ устрем бе спрял, около нея проблесна огнен обръч. Кбаот стреляше и отстъпваше към трона и здравата стена зад него. Но Мара продължаваше упорито след него.

Изведнъж потокът камъни върху главата ѝ секна. От купчината около Люк полетяха камъни към Кбаот. Завъртах се около него и набрали скорост, се устремяваха към лицето на Мара. Тя залитна назад, притвори очи и вдигна нагоре десния си лакът, за да се предпази.

Люк стисна зъби и се опита да отхвърли камъните, които го притискаха към пода. Не можеше да остави Мара да се сражава сама. Не успя, мускулите му все още бяха твърде изтощени от последната атака на Кбаот. Опита се отново, без да обръща внимание на болката от усилието. Погледна Мара и видя, че лицето ѝ внезапно се промени. Той се намръщи изненадано, но в този момент долови гласът на Лея в съзнанието си...

Дръж очите си затворени, Мара, и ме слушай. Аз мога да виждам и ще те направлявам.

— Не! — извика отново Кбаот. — Не! Тя е моя!

Люк се обърна към другия край на тронната зала, зачуден как Кбаот ще възпре Лея. Но не последва нищо. Дори по корниза, под

който Лея и Хан се бяха скрили, спряха да падат камъни. Вероятно дългата битка най-накрая беше започнала да изцежда силата на Кбаот и той вече не можеше да рискува да си разделя вниманието. Зад корниза, затрупан под купчината камъни пред вратата на турболифта, проблясваше лазерният меч на Люк. Ако успееше да го извика при себе си и да намери достатъчно сила, за да се притече на помощ на Мара в битката...

В този момент леко движение привлече погледа му. Вързани към корниза, недокоснати от падащите камъни, които бяха затрупали господаря им, ворнскърите на Карде опъваха каишките си. Стремяха се към Мара. И към Кбаот.

Един див ворнскър замалко не уби Мара при пътуването им през гората на Миркр. Изглеждаше естествено сега тези двата да спасят живота ѝ. Лазерният меч потрепери при повика на Люк, той докосна мислено бутона за включване. Мечът се измъкна изпод камъните, блестящото зелено острие хвърляше проблясъци по околните отломки. Люк се напегна, оръжието се вдигна във въздуха и полетя към него. И когато достигна разрушения корниз, той го спусна надолу и преряза каишките на ворнскърите.

Кбаот ги видя да се приближават. Вече почти бе опрял гръб в стената на тронната зала. Извъртя се и изпрати залп светкавици към завтеклите се нагоре по стълбите хищници. Единият изскимтя и падна на пода сред камъните, другият залитна, но продължи.

Това моментно отклоняване на вниманието беше всичко, от което Мара се нуждаеше. Тя скочи напред, камъните продължаваха да свистят край лицето ѝ, и застана пред Кбаот. Той отчаяно вдигна ръце, Мара падна на колене и замахна с лазерния меч. Кбаот изпищя жалостиво и се строполи на пода...

И както се бе случило с императора на борда на „Звездата на смъртта“, енергията от тъмната страна на Силата изскочи от него с виолетовата експлозия на син огън.

Люк беше готов. Събра всяка частица от останалата му сила, хвана Мара в здрава прегръдка на Силата и я издърпа настрана от изблика на енергия. Усети как ударната вълна се стоварва отгоре му, Лея се присъедини към усилията му и натискът леко отслабна.

После изведнъж всичко свърши.

Той остана неподвижен една дълга минута, като се опитваше да си поеме дъх и се бореше срещу припадъка, който заплашваше да го погълне. Смътно усети как камъните около него изчезват.

— Люк, как си? — попита Лея.

Отвори с усилие очи. Покрита с прах и посиняла от ударите с камъните, тя не изглеждаше по-добре, отколкото той се чувстваше.

— Ще ми мине — прошепна той, разбута и последните камъни и се изправи. — Как са другите?

— Немного зле — отвърна тя и протегна ръка, за да го задържи да не падне. — Но Хан се нуждае от лекарска помощ. Има доста сериозни изгаряния.

— Мара също — додаде мрачно Карде и слезе по стълбите, носейки на ръце изпадналата в безсъзнание Мара. — Трябва да я закараме възможно най-бързо на „Волният Карде“.

— Обади им се — прошепна Хан. Той беше коленичил до мъртвия клонинг Лок и се взираше в него. — Кажим им да дойдат да ни приберат.

— Откъде да минат? — попита намръщено Карде.

Хан посочи лобното място на Кбаот.

— Оттам.

Люк се обърна нататък. Огромната експлозия на тъмна енергия бе превърнала в руини тази част от залата. Стените и таванът бяха почернели и изпъстрени с дупки. Металният под, където беше стоял Кбаот, беше изкривен и полуразтопен. Тронът димеше захвърлен на метър от пиедестала си. А зад него през голям отвор в задната стена просветваше една звезда.

— Вярно — кимна Люк и си пое дълбоко дъх. — Лея?

— Видях я — отвърна тя, подаде му лазерния меч и извади своя. — Да се залавяме за работа.

Две бунтовнически щурмови фрегати се стрелнаха край обсадената бойна станция Голан II, изстреляха залп с всичките си оръдия и завиха. Част от бойната станция блесна и бързо изгасна. На фона на тъмния ѝ корпус се виждаше как нова вълна бунтовнически изстребители се вмъкват в корабостроителницата.

Пелаеон вече не се усмихваше.

— Не се паникьосвайте, капитане — каза спокойно Траун, но и той все повече се навъсваше. — Още не сме победени. До края на

битката има още време.

На командното табло на Пелаеон светна червена лампичка. Той погледна екрана.

— Сър, спешно съобщение от Затъntenата земя.

Изведнъж ужасяващо предчувствие присви стомаха му.

Затъntenата земя, клониращите цилиндри...

— Прочетете го, капитане — заповяда спокойно Траун.

— Още го разшифроват, сър — отвърна Пелаеон и докосна командното табло.

Съобщението бавно започна да се изписва на екрана. Оправдаваше и най-лошите му очаквания.

— Планината е нападната, сър — започна той. — Две различни части от местни жители и неколцина саботьори бунтовници... — Пелаеон замълча и се намръщи невярващо. — И група ногри...

Така и не успя да прочете доклада докрай. Изведнъж от нищото се стрелна сива ръка и го удари през гърлото.

Пелаеон млъкна, отпусна се в креслото, за момент цялото му тяло бе парализирано.

— За предателството на Империята срещу народа на ногрите — дочу той гласа на Рък и се опита да си поеме въздух. — Дойде време за отмъщение.

Усети едва доловимо движение и ногрито изчезна. Все още не можеше да си поеме дъх, борейки се срещу сковаността на мускулите. Едва успя да вдигне ръка към командното табло. След два напразни опита най-сетне натисна копчето за тревога. Сирените заглушиха шума от битката отвън и той най-накрая успя да извърне глава.

Върховният адмирал Траун стоеше изправен в креслото си, лицето му беше странно спокойно. На гърдите на безукорно бялата му униформа бавно растеше тъмночервено петно. В центъра му проблясваше дръжката на камата на Рък.

Траун улови погледа му и за изненада на Пелаеон се усмихна.

— Поне го направи артистично — прошепна той.

Усмивката изчезна, погледът му угасна и Траун, последният върховен адмирал, умря.

— Капитан Пелаеон? — извика настойчиво свързочникът, когато лекарският екип пристигна — твърде късно — до креслото на

върховния адмирал. — „Немезида“ и „Буреносен ястреб“ очакват заповеди. Какво да им кажа?

Пелаеон погледна през илюминатора. Видя хаоса зад защитната линия на корабостроителницата. Флотата на бунтовниците се беше възползвала от диверсията и сега той трябваше да раздели силите си, за да ги отблъсне от вътрешния периметър. Само за един миг вселената се бе обърнала срещу тях.

Траун може би щеше да изтръгне победа за Империята от това положение. Но Пелаеон не беше Траун.

— Свържете се с всички кораби — въздъхна той. Думите засядаха на гърлото му, но не поради болката от предателската атака на Рък. — Да се приготвят за отстъпление.

ГЛАВА 29

Слънцето се бе скрило зад тънкия слой облаци на запад, цветовете на вечерното небе започваха да избледняват в настъпващата тъмнина на корускантската нощ. Мара стоеше облежната на високите до кръста ѝ парапети на покрива на императорския дворец, слушаше шепота на вятъра и наблюдаваше светлините и движението на транспортните средства в императорския град. Въпреки оживлението в него се усещаше някакво странно спокойствие.

А може би спокойствието бе вътре в нея. И в двата случая беше приятно. На двайсет метра зад нея вратата към покрива се отвори. Тя се присегна със Силата, макар че много добре знаеше кой идва.

— Мара? — извика тихо Люк.

— Ето ме — отвърна тя и намръщено се вторачи в града.

От излъчването на Скайуокър беше ясно, че е дошъл за отговора ѝ. Дотук със спокойствието.

— Прекрасна гледка — подхвърли Люк, приближи се до нея и се огледа. — Сигурно ти навява доста спомени.

Тя го изгледа търпеливо:

— В превод: „Как се чувстваш при прибирането у дома този път?“ Знаеш ли, Скайуокър, между нас казано, изобщо не те бива да криеш нещо. На твое място щях да продължа свършено чистосърдечно.

— Съжалявам — усмихна се той. — Сигурно е заради влиянието на Хан.

— И на Карде и моето ли?

— Искаш ли пряк, свършено чистосърдечен отговор?

Тя го изгледа с крива усмивка.

— Съжалявам, че повдигнах въпроса.

Люк се усмихна и отново стана сериозен.

— И как се чувстваш?

Мара отново погледна светлините на града.

— Особено — отвърна тя. — Все едно съм се прибрала у дома, само че не е същото. Никога не съм седяла тук ей така, да гледам града. Винаги е било, за да чакам пристигането на някой въздушен плъзгач, да наблюдавам сграда или нещо подобно. Работа за императора. Не ми се вярва той някога да е гледал на града просто като на хора и светлини, за него той винаги е бил източник на власт и нови възможности.

— Сигурно така е гледал на всичко — съгласи се Люк. — А като заговорихме за възможности...

Мара се намръщи. Беше права, беше дошъл заради отговора ѝ.

— Цялата идея е нелепа — каза тя. — Знаеш го не по-зле от мен.

— Карде не мисли така.

— Понякога Карде е по-голям идеалист от теб — срязва го тя. — И изобщо няма да успее да запази контрабандистката си коалиция.

— Сигурно — отвърна Люк. — Но помисли си за възможностите, ако се запази. В подземния свят има толкова източници на информация, до които Новата република няма достъп.

— И за какво са ти източници на информация? — попита Мара. — Траун е мъртъв, центърът за клониране е разрушен и Империята е принудена да отстъпва отново. Вие спечелихте.

— Ние спечелихме и на Ендор — изтъкна Люк. — Но войната продължава вече толкова много години. Все още ни предстои много работа.

— Все пак не ми е ясно защо ме забърквате мен в това — възрази Мара. — Щом искате връзка с контрабандистите, защо не се обърнете към Карде?

— Защото Карде е контрабандист. А ти си била само негов помощник.

Тя изсумтя:

— Голяма разлика, няма що!

— За някои е голяма — отвърна Люк. — Преговорите зависят не само от действителността, а и от това, как изглеждат нещата. А и Карде вече каза, че няма да го направи. Ворнскърите вече се възстановиха и той иска да се върне при хората си.

Мара поклати глава:

— Аз не съм политик — настоя тя. — Нито дипломат.

— Но си човек, на когото и двете страни искат да вярват — каза Люк. — И точно това е важното в случая.

Мара се намръщи:

— Ти просто не ги познаваш, Скайуокър. Повярвай ми, Чубака и хората, които изпратихте да прехвърлят ногрите на новата им планета, ще се забавляват много повече.

Той докосна ръката ѝ.

— Можеш да го направиш, Мара. Зная, че ще се справиш.

Мара въздъхна:

— Трябва да си помисля.

— Не бързай — отвърна той. — Когато си готова, ела долу.

— Добре — тя го изгледа озадачено: — А какво е другото нещо?

Той се усмихна:

— Нелюбо се справяш.

— Ти ме научи. Хайде, за какво става въпрос?

— Ето за това — той бръкна в робата си и извади лазерен меч.

— Какво е това? — попита изненадано Мара.

— Старият ми лазерен меч — отвърна тихо Люк. — Изгубих го на Облачния град и замалко не ме убиха с него на Затънтената земя — той ѝ го подаде. — Искам ти да го вземеш.

Тя го погледна сепнато.

— Аз ли? Защо?

Той вдигна смутено рамене.

— Поради много причини. Защото го заслужаваш. Защото ще станеш джедай и ще ти трябва. Но най-вече защото аз искам да ти го дам.

Бавно, почти неохотно, Мара пое оръжието.

— Благодаря.

— За нищо — Люк отново я докосна по ръката. — Ще бъда с другите в залата за срещи. Когато решиш, ела там.

Той се обърна и тръгна по покрива на двореца. Мара отново се обърна към светлините на града. Усещаше студения метал на лазерния меч в ръката си. Лазерният меч на Люк. Той ѝ даваше последната връзка с миналото.

Нима в това не се криеше някакво послание за нея? Вероятно. Както сама беше казала, потайността не беше от силните страни на Люк. Но ако го правеше заради това, само си губеше времето.

Последната връзка с миналото ѝ беше скъсана в тронната зала в планината Тантис.

Миналото ѝ бе приключено, време беше да се изправи пред бъдещето. А това бъдеще беше Новата република. Все едно дали ѝ харесваше или не.

Чу как Люк отваря вратата на покрива.

— Почакай — извика тя. — Идвам с теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.